

சிந்தனை
மலர்கள்

டாக்டர் நாவலர் கிரா. நெடுஞ்செழியன்

தேவ

சீந்தனை மலர்கள்

டாக்டர் நாவலர்
இரா. நெடுஞ்செழியன், எம்.ஏ., டி.லிட்.

பாரி நிலையம்

184. பிராட்வெ. சென்னை-600001

சிந்தனை மலர்கள்

டாக்டர் நாவலர்

இரா. நெடுஞ்செழியன் எம்.ஏ., பி.லிட்.

யாரி நினைபயம்
184. பிராடீவ-செவ்வை-600001

முதல் பதிப்பு : அக்டோபர், 1982

உரிமை: ஆசிரியர்க்கு

விலை ரூ. 13-50

தொகுப்பாசிரியர் :

கே. ஜி. இராதாமணாளன்

ப தி ப் பு ரை

அருமைமிகு செந்தமிழும், ஆதிப்பழைய தமிழினமும், சீரோடும் சிறப்போடும் என்றும் உயர்வோடே நின்று செழிக்கவேண்டும் என்பதிலேயும், பெரும்புகழ்த் தமிழ்ப் பண்பாட்டு மரபுகளையும், இலக்கிய இலக்கண எழில்களையும், பேருலகெல்லாம் வியந்துபோற்றிக் கொள்ளல்வேண்டும் என்பதிலேயும் அளவில்லாப் பேரார்வம் கொண்டவராக, அந்தப் பெரும்பணிகட்கே தம்மை முற்றமுழுக்கவும் ஈடுபடுத்திக் கொண்டவராக விளங்கிய தமிழ்க் காவலருள், குறிப்பிடத்தகுந்த ஒருவராக விளங்குபவர் டாக்டர் நாவலர் இரா. நெடுஞ்செழியன் ஆவார்கள்.

தாம் கற்பனவும் கேட்பனவும் காண்பனவும் தமிழினத்துக்கே உதவியாக அமையவேண்டும் என்பதிலேயும், தமிழுணர்வும் தமிழினப்பற்றும் ஒவ்வொரு இதயத்திலேயும் நிரம்பிப் பொங்குதல் வேண்டுமென்பதிலேயும், கரையிலாக் காதல்மிகுந்த நாவலர் அவர்கள், தம்முடைய பேச்சுத்திறனாலும் எழுத்துத்திறனாலும் தொண்டின்திறனாலும் பல்லாண்டுகளாக ஆற்றிவந்துள்ள அரும்பணிகள் மிகமிகப் பலவாகும். 'நாவலர்' என்றே நாடெலாம் புகழ்படைத்த இவரின் நாவன்மை, அனைவர் நெஞ்சங்களையும் வென்று விளங்கும் சொலற்கரிய சொல்லாண்மையும் ஆகும்.

நாவலரவர்களின் சிந்தையரங்கிலே எழுந்து, நாட்டினரை மகிழ்விக்கும் வண்ணம் மன்றம் இதழிலேயும் மற்றும் இதழ்களிலேயும் தோன்றி, எண்ணற்றோருக்கு அக்

காலத்தே அறிவும் தெளிவும் விளைத்த எண்ணற்ற கட்டுரைகளுள், ஒரு சிலவற்றின் தொகுப்பாக அமைந்து வெளிவருவதே 'சிந்தனை மலர்கள்' என்னும் இந்நூலாகும்.

நாவலரவர்களின் சிந்தனையிலே மலர்ந்தவை என்பது மட்டுமல்லாமல், கற்பாரின் சிந்தனையிலும் மலர்ச்சியையும் அறிவுமணத்தையும் அளவிலாது விளைவிக்கும் தமிழோட்டமும், சக்தியோட்டமும் பெற்றவையும் இக் கட்டுரைகளாகும். இவற்றை நூலாக்கி வெளியிட இசைவளித்த டாக்டர் நாவலர் அவர்கட்கு எங்கள் உளமார்ந்த நன்றி உரியதாகும்.

இவற்றைத் தேடித்தொகுத்து முறைப்படுத்தி நூலாக்குவதற்குப் பெரிதும் துணையாக விளங்கிய அன்பர் கே. ஜி. இராதாமணாளன் அவர்களின் அயரா ஒத்துழைப்பிற்கும் எங்கள் நன்றி.

இந்நூலினை அச்சிடும் பொறுப்பினைச் செவ்வையாக நிறைவேற்றித் தந்துள்ள அறிஞர் புலியூர்க் கேசிகன் அவர்களுக்கும், அச்சியற்றித் தந்துள்ள மாருதி அச்சகத்தார்க்கும் எங்கள் நன்றி.

சிந்தனை மலர்களின் செந்தமிழ் நறுந்தேனைத் தமிழுலகம் விருப்புடன் உவந்தேற்றுக் களிமகிழ் வெய்தும் என்றும், நாவலரின் சிந்தனை மலர்களின் நறுமணம் நாடெல்லாம் மணந்து தமிழன்பர்களை மகிழ்விக்கும் என்றும் நம்புகின்றோம். ஆவன உதவ அனைவரையும் வேண்டுகின்றோம்.

—பாரி நிலையத்தார்

மு க வு ளா

மனித வாழ்வின் ஒவ்வொரு நிலையிலும், ஒவ்வொரு செயலிலும், மனிதனின் மனந்தான் முக்கிய சக்தியாக இயங்கி வருகிறது.

மனம் பல்வேறு நிலைகளில் நின்று தொழில்படுகின்றது. அந்த நிலைகளைத் தனித்தனிப் பெயரிட்டு அழைக்கிறோம். 'உள்ளம்', 'அகம்', 'அறிவு', 'சித்தம்', 'சிந்தனை' 'நெஞ்சம்', 'இதயம்' என்று பல பெயர்கள் பயன்படுத்தப்படுகின்றன.

ஐம்பொறிகளின் மூலம் உணர்வுகளையும், உண்மைகளையும், கருத்துக்களையும் மனமானது உள்ளே வாங்கிக் கொள்ளுகின்ற தொழிலில் ஈடுபடும்போது, அதனை 'உள்ளம்' என்று குறிப்பிடுகிறோம். உள்ளத்தால் வாங்கிக் கொள்ளப்படுபவைகளை மனமானது அடக்கிவைத்துக் கொள்ளுகின்ற தொழிலில் ஈடுபடும்போது அதனை 'அகம்' என்று சொல்லுகிறோம். மனமானது அறிதல் தொழிலில் முனைந்து ஈடுபடும்போது, அதனை 'அறிவு' அல்லது 'சித்தம்' என்று கூறுகிறோம். மனமானது ஆராயும் தொழிலில் அல்லது சிந்திக்கும் தொழிலில் ஈடுபடும்போது, அதனைச் 'சிந்தனை' என்று பகர்கிறோம். மனமானது உணரும் தொழிலில் ஈடுபடும்போது, அதனை 'நெஞ்சம்' அல்லது 'இதயம்' என்று குறிப்பிடுகிறோம்.

இன்பம்—துன்பம் இரண்டும் மனநிலையைப் பொறுத்துத்தான் அமைகின்றன. இன்பத்தை ஏற்றுக் கொள்ளுகின்ற மனந்தான் துன்பத்தையும் தாங்கிக்கொள்ள

வேண்டியிருக்கிறது. இரண்டுக்கும் மனவலிவு தேவைப்படுகின்றது. மனிதனின் செயல்களுக்கெல்லாம் காரணமாக விளங்குகின்ற மனம் மாறுபடாமல், குற்றங்குறையில்லாமல், நேர்மையாக, நாணயமாக, உண்மையாக, நிலையாக, செம்மையாக இருந்தால்தான், வாழ்க்கையானது நெறிவழிப்பட்டு நிற்கும்.

மனமானது தன் வலிவின் துணைகொண்டு ஆழமாகச் சிந்திக்கும் தொழிலில் ஈடுபடும்போதுதான், சிந்தை உருப்பெறுகிறது. சிந்தித்தல் என்ற சொல்லின் அடியாகப் பிறந்ததுதான் சிந்தனை என்பதாகும்.

மனிதனின் சொல்லுக்கும், செயலுக்கும் அடிப்படை சிந்தனை யாகும். சிந்தனையிலிருந்து ஊற்றெடுக்கும் கருத்துக்கள் சொல்வடிவிலும், செயல்வடிவிலும் வெளிப்படுகின்றன.

என் சிந்தையைத் துணையாகக் கொண்டு அவ்வப்போது நான் வெளிப்படுத்திய கட்டுரைகளை ஒன்றுதிரட்டித் தொகுத்து நூலாகக் கொண்டுவந்துள்ளார் நண்பர் கே. ஜி. இராதாமணாளன் அவர்கள். கட்டுரைகளைக் கருத்து மணங்கமழும் மலர்கள் என்று கொண்டு, இந்த நூலுக்குச் 'சிந்தனைமலர்கள்' என்று பெயரிட்டுள்ளார்கள். நண்பர் கே. ஜி. இராதாமணாளன் அவர்கள் எடுத்துக் கொண்ட முயற்சி பெரிதும் போற்றுவதற்குரியதாகும்.

இந்த நூலை நல்ல முறையில் அச்சியற்றி, அழகான வெளியீடாகக் கொண்டுவந்துள்ள பாரி நிலையத்தாரை நான் மிகவும் பாராட்டுகிறேன்.

சென்னை, }
12-8-82. }

இரா. நெடுஞ்செழியன்

பொருளடக்கம்

எண்	பக்கம்
1. அரும்பெரும் தமிழர் போற்றிய அழகுக் கலைகள்	9
2. தமிழ் இசையின் மேன்மை	23
3. பாலைவனம் சோலைவனம் ஆகுமா?	40
4. குத்துச் சண்டை	45
5. ஆங்கிலமா? இந்தியா?	49
6. குடியாட்சி	58
7. காலங் காட்டும் கருவிகள்	67
8. சிலந்தி புராணம்	76
9. ஆணும், பெண்ணும்	79
10. பெருவாழ்வு	85
11. அணுசக்தியும் உடல் நலமும்	88
12. காலண்டர்	91
13. உலகின் கடினமொழி	106
14. குடவோலை கண்ட குடியாட்சி	108
15. ஞாபக சக்தி	116
16. கனவு உலகம்	123
17. அஞ்சல் சேர்ப்பிக்கும் அதிசயம்	127

18.	நீக்கமற நிறைந்த நீர்	132
19.	கடவுள் என்பது கற்பனை!	135
20.	வேதமார்க்கம் பற்றிப் புத்தர்	144
21.	புத்தரின் கேள்வி	148
22.	வைட்டமின் பி—1 கண்டுபிடித்த பெரியார் ...	168
23.	சைமன் பெரூட்	171
24.	அறிஞர் கார்வர்	181
25.	ஈராசுப் பாதுரியார்	193
26.	பேராசிரியர் பெர்ட்ரண்ட் ரசல்	201
27.	பெத்த நாயக்	220
28.	டாக்டர் ஆனந்த குமாரசாமி	225
29.	நாதசுர இசைப்பெரும் புலவர் இராசரத்தினம்	229
30.	தன் மதிப்பு இயக்கத் தூதுவர்	232
31.	இன்னா செய்வார்க்கும் இனியவே செயல்!	235
32.	தினகரன்	239
33.	அடிகளும் ஐந்து ரூபாயும்	248
34.	வெற்றுத் தோட்டா	251
35.	கார்நிறக் கோன்	253
35	“அவரா நீங்கள்?”	256
37.	“நீ உருப்படப் போவதில்லை!”	259
38.	கள்ளமில்லா வெள்ளையுள்ளம்	262

1. அரும்பெரும் தமிழர் போற்றிய அழகுக் கலைகள்

அரும்பெருந்தமிழர், ஆற்றல்மிகு தமிழால் வளர்த்த அழகுமிளிர் கலைகள் பல, இன்றும் தமிழகத்தில் ஈடும் எடுப்புமற்றுத் திகழ்ந்து வருகின்றன.

உலகில் எத்துணையோ நாகரிகங்கள் தோன்றி, வளர்ந்து, பல மறைந்தும், சில சிதைந்தும், சில இருந்தும் வருகின்றன என்றும், அவற்றில் குறிப்பிடத்தக்க நாகரிகங்கள் இருபத்து மூன்று என்றும், அவற்றிலும் மிகச்சிறப்பாகக் குறிப்பிடத்தக்கவை தமிழர் நாகரிகம், ஆரியர் நாகரிகம், சுமேரியர் நாகரிகம், அராபியர் நாகரிகம், எபிரேனியர் நாகரிகம், எழுபதியர் நாகரிகம், ரேக்கர் நாகரிகம், உரோமானியர் நாகரிகம் ஆகியவை என்றும் ஆராய்ச்சி வல்லுநர் கூறுவர்.

கடல்கொண்ட குமரிக்கண்டத்தில் தோன்றிய தமிழர் நாகரிகந்தான், தென்னாட்டின் திராவிட நாகரிகமாக மலர்ந்து சிந்துவெளி நாகரிகமாக (ஹரப்பா, மொகஞ்சதாரோ நாகரிகமாக) மிளிர்ந்து, பின்னர் சுமேரியர் நாகரிகமாக மாறி, அடுத்து அராபியர் நாகரிகமாக ஆகி, பின்னர் எபிரேனியர் நாகரிகமாகத் தோன்றி, அடுத்து எகுபதியர் நாகரிகமாக உருப்பெற்று, பின்னர் கிரேக்கர் நாகரிகமாகத் திகழ்ந்து, பின்னர் ஐரோப்பாக் கண்டத்தின் நாகரிகமாகக் காட்சியளிக்கத் தொடங்கியது என்று இந்தியாவிலே

நீண்டகாலம் வரலாற்று ஆராய்ச்சிப் பணியில் ஈடுபட்டிருந்த அருட்டிரு ஈராசுப் பாதிரியார் (Father Heras) குறிப்பிட்டார். மேலே சுட்டிக் காட்டப் பட்டுள்ள நாகரிகங்கள் பலவற்றிற்கும் தாய்மையானதாகவும்; முன்னோடியானதாகவும் விளங்கியது திராவிட நாகரிகமே என்று, அவர் அறுதியிட்டு உறுதியாகக் கூறினார். அது காரணம் பற்றித்தான், தம்மை "நான் ஸ்பெயின் நாட்டிலிருந்து வந்த ஒரு திராவிடன்" (I am a Dravidian from Spain) என்று சொல்லிக்கொள்வதிலே, அவர் பூரிப்பும் பெருமையும் கொண்டார்.

நாகரிகமும் பண்பாடும்

உலகிலுள்ள பல்வேறு மக்கள் தொகுப்புகளின் அருமை பெருமைகளையும், சீரையும் சிறப்பையும் அளவிட்டு எடை போட்டுப் பார்ப்பதற்கு, இரண்டு அளவைகளை வைத்திருக்கிறார்கள் அறிஞர் பெருமக்கள். ஒன்று, 'நாகரிகம்' (Civilization) என்பது; மற்றொன்று, 'பண்பாடு' (Culture) என்பது. 'நாகரிகம்' என்பது மாந்தனது புறத்தோற்ற வளர்ச்சியின் செம்மையைக் குறிப்பது; 'பண்பாடு' என்பது மாந்தனது அகவுணர்வு வளர்ச்சியின் சீர்மையைக் குறிப்பது. மாந்தன் தனது அறிவுத்திறனாலும், ஆற்றல்திறனாலும், உள்ளுணர்வுத்திறனாலும் பேணி வளர்த்துவரும் சுவையான உணவு—அழகான உடை—வசதியான உறையுள்—வாய்ப்பான போக்கு வரத்துப்பொறிகள்—வளம் மிகுந்த நாடு—நலம் மிகுந்த நகரங்கள்—கல்விச் சாலைகள்—கலைக் கூடங்கள்—இசை—கூத்து—நாடகம் — நாட்டியம் — ஓவியம் — சிற்பம்—விளையாட்டு—வளர்ந்து நிற்கும் வாணிகம்—சிறந்து செயல்படும் தொழிற்சாலைகள்—அழகான சாலை—வனப்பான பூஞ்சோலை போன்றவைகளெல்லாம் மாந்தனது புறத்தோற்றப் பொலிவுகளைக் குறிக்கும் நாகரிகத்தின்பாற் பட்டவைகளாகும். மாந்தன் தன் சிந்தனையறிவுத் திறத்தாலும், உள்ளுணர்வுத் திறத்தாலும் உள்ளத்தைப் பண்படுத்திப் பண்படுத்தி அன்பு

நடையவன் — அருளுடையவன் — ஈவுடையவன் — இரக்க
முடையவன் — பண்புடையவன் — பக்குவமுடையவன் — வீர
முடையவன் — தீரமுடையவன் — ஊக்கமுடையவன் — உணர்
வுடையவன் — மானமுடையவன் — மரியாதையுடையவன் — பற்
றுடையவன் — பணிவுடையவன் — தன்னலங் கருதாதவன் —
பிறர் நலம் பேணுபவன் — உடைமையை, உடலை, உயிரை,
ஈபவன் என்ற வகையில் பெயரெடுப்பது, அகத்தோற்றப்
பொலிவை உணர்த்தும் பண்பாட்டின்பாற் பட்டதாகும்.
நாகரிக வளர்ச்சிக்குப் பண்பாடு துணைபுரியும்; அதுபோலவே,
பண்பாட்டு வளர்ச்சிக்கு நாகரிகம் உறுதுணையாக இருக்கும்.

தமிழர்கள் மிகப்பெருந் தொன்மைக் காலந்தொட்டு,
சிறந்த நாகரிகம் வாய்ந்தவர்களாகவும், உயர்ந்த பண்
பாட்டைக் கொண்டவர்களாகவும் வளர்ந்தோங்கி வந்த
காரணத்தால்தான், தமிழர்கள் 'அரும்பெருந் தமிழர்' என்று
அறிஞர்களால் போற்றப்படுகின்றனர்.

தமிழின் தனிச் சிறப்புகள்

ஓர் இன மக்கள் நாகரிகத்திலும் பண்பாட்டிலும் சிறந்
தோங்கி நிற்கவேண்டுமானால், அந்த இன மக்கள் பல்வேறு
வகைப்பட்ட கலையறிவு மிக்கவர்களாக இருக்கவேண்டும்.
மக்கள் கலையறிவில் வல்லமைபெற வேண்டுமானால்,
அவர்கள் ஆழ்ந்து, பரந்து, உயர்ந்த கல்வியறிவு பெற்றவர்
களாகத் திகழ வேண்டும். ஒரு சமூகம் சிறந்த கல்வியறிவு
பெற வேண்டுமாயின், கற்பிக்கப்படும் மொழி செழுமை
வாய்ந்த சிறந்த மொழியாக இயங்கவேண்டும். எனவே,
மொழியின் சிறப்பைப் பொறுத்துக் கல்வியறிவும், கல்வியறி
வின் திறத்தைப் பொறுத்துக் கலையறிவும், அக் கலையறி
வின் ஆற்றலைப் பொறுத்து நாகரிகமும், பண்பாடும் சிறந்து
விளங்கும் என்பது தெளிவுபடும்.

தமிழர் நாகரிகமும் பண்பாடும் மிகச் சிறப்பாக விளங்கி
வருவதற்குக் காரணம். தமிழ்மொழியின் ஆற்றலும், அது

வளர்த்த அழகுக் கலைகளுமேயாகும் என்பது வெள்ளிடை மலை.

ஈடும் எடுப்புமற்ற அழகுக் கலைகள் பலவற்றையும் உருவாக்கும் அளவுக்குத் தமிழ்மொழிக்கு அமைந்த சிறப்பியல்புகள்தாம் யாவை? எனின் கூறுதும்:

1. தமிழ் மொழி இயற்கையோடு இயைந்து நின்று இயற்கையாகவே தோன்றிய மொழியாகும்!

2. இயற்கையழகும், செயற்கைப் பொலிவும் ஒருங்கே கொண்ட மொழி—தமிழ்!

3. தோற்றக் காலத்தைக் கணக்கிடமுடியாத அளவுக்குத் தொன்மை வாய்ந்த மொழி—தமிழ்!

4. பழைமைக்குப் பழைமையாய்ப் புதுமைக்கும் புதுமையாய் விளங்கும் பொற்புள்ள மொழி—தமிழ்!

5. காலங்கள் பலப்பல கடந்தும் காலமாகாத மொழி—தமிழ்!

6. மூத்தமொழி எனினும் முதுமைக்கோலம் பூணாமல், கன்னிக்கோலம் பூண்ட மொழி—தமிழ்!

7. இனிமையான மொழி; எளிமையான மொழி, வளமையான மொழி—தமிழ்!

8. தொண்டைக்கு அப்பால் போகாமல், இப்பாலேயே பிறக்கும் வல்லோசை, இடையோசை, மெல்லோசை ஆகிய வற்றைக் கொண்ட மொழி—தமிழ்!

9. எழுத்தோசைகளைக் கூட்டினாலே சொல்லோசை பிறக்கும் என்ற சிறப்புத் தன்மையைக் கொண்ட மொழி—தமிழ்!

10. ஐந்து எழுத்துகளுக்குள்ளாகவே பெரும்பாலான சொற்களையும் உருவாக்கும் திறன் படைத்த மொழி—தமிழ்!

11. பன்னிரண்டு உயிரெழுத்துக்கள் தனித்து நின்றும், பதினெட்டு மெய்யெழுத்துகளோடு இரண்டறக் கலந்து நின்றும், மெய்யெழுத்துக்களை அனைத்துக்கொண்டும், சொற்களைத் தேவைக்கு ஏற்றபடி உருவாக்கும் அரும் மொழி—தமிழ்!

12. சிறப்பு 'ழ' கரத்தையும், சிறப்பு 'ற' கரத்தையும், சிறப்பு 'ன' கரத்தையும் தனக்கேயுரிய எழுத்துக்களாகக் கொண்ட மொழி—தமிழ்!

13. உலக மொழிகள் பலவும் 'ந', 'ம' என்ற இரண்டு எழுத்துக்களை மட்டுமே மூக்கின் துணையோடு பிறக்கும் மெல்லோசைகளாகக் கொண்டிருக்க, வடமொழி 'ங', 'ஞ', 'ண', 'ந', 'ம', என்ற ஐந்து மெல்லோசை எழுத்துக்களை மட்டுமே கொண்டிருக்க, 'ங', 'ஞ', 'ண', 'ந', 'ம', 'ன' என்று ஆறு மூக்கின் வழி மெல்லோசை எழுத்துகளைக் கொண்ட சிறப்பான மொழி—தமிழ்!

14. தெலுங்கு, கன்னடம், மலையாளம், துளு, கோண்ட், கூ, ஓராவன் போன்ற பல மொழிகளைப் பெற்றெடுத்த பிறகும், சீரிளமை குன்றாமல் இருக்கும் கன்னிமொழி—தமிழ்!

15. வரிவடிவில் எழுத்துக்கள் ஒன்றோடொன்று பிணையாமல், தனித்தனியாக நின்று சொற்களை உணர்த்தும் பாங்குடைய மொழி—தமிழ்!

16. இல்லாத புதிய ஓசையைப் பெறுவதற்கு, ஆங்காங்குப் பயன்படுத்திக் கொள்வதற்கு, ஆயுத எழுத்து என்ற பெயரில் 'ஃ' ஐ உடைய மொழி—தமிழ்!

17. 'குற்றியலுகரம்' என்னும் தனிச்சிறப்பைக் கொண்ட மொழி—தமிழ்!

18. உயிர் — மெய் — உடன்படுமெய் — குறில்நெடில் — இடைச்சொல் — உரிச்சொல் — சாரியை — உயிரீற்றுப்

புணரியல்—மெய்யீற்றுப் புணரியல்—ஒற்று—எழுவாய்—
பயனிலை—செய்ப்பொருள் என்பனபோன்ற இயற்கை
யோடு இயைந்த காரணப் பெயர்களைக் கொண்ட
இலக்கணத்தை உடைய மொழி—தமிழ்!

19. பல்லாயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளாகத் தொடர்ந்து
இலக்கியச் செறிவுடையதாய், இலக்கணக் கட்டுக்கோப்பு
உடையதாய், போற்றிக் காப்பாற்றப்பட்டு வரும் மொழி—
தமிழ்!

20. வேறு எந்த மொழியின் துணையில்லாமல் தானே
தனித்து இயங்கவல்ல மொழி—தமிழ்!

21. தொன்றுதொட்டு அறம் — அன்பு — அருள்—
அடக்கம்—அமைதி— அறிவு—ஆற்றல்— உண்மை—உழைப்பு
—நேர்மை—நாணயம்— உயர்வு— ஒழுக்கம்—இரக்கம்—ஈகை
—வீரம்— தீரம்— காதல்— கடமை— நீதி — நெறிபோன்ற
பண்பாடுகளை வற்புறுத்திவரும் மொழி—தமிழ்!

22. 'உவமை' என்னும் அணியை மட்டுமே உலக
மொழிகள் பலவும் கையாள, அகப்பொருட் செய்யுள்களில்
'உள்ளுறை உவமை' என்னும் அணியைத் தனிச்சிறப்பாகக்
கையாளும் பெற்றிபெற்ற மொழி—தமிழ்!

23. அறநெறிகளை வற்புறுத்திக் கூறும் செய்யுட்களை
யும் நூல்களையும் மிகவாகக் கொண்டுள்ள மொழி—தமிழ்!

24. இயல்—இசை—இயக்கம் என்னும் முத்தன்மையை
யுடையது மொழி என்பதை உணர்த்தும் முறையில்,
'முத்தமிழ்' என்று போற்றிப் புகழப்படும் மொழி—தமிழ்!

முத்தமிழ்

உலக மொழிகளிலே மொழிக்கு மூன்று என்ற அடை
மொழி தந்து 'மூன்று தமிழ்' அதாவது, 'முத்தமிழ்' என்று
வழங்கப்படுவது தமிழ்மொழிக்கு மட்டுமே அமைந்த தனிப்

பெருஞ் சிறப்பாகும். மொழியின் நுட்பங்களையெல்லாம் நன்கு ஆராய்ந்து அறியவல்ல சான்றோர்கள் 'முத்தமிழ்' என்று அழைக்கலாயினர்.

முத்தமிழ் என்பதற்குப் பொதுப்படையாக 'இயற்றமிழ்', 'இசைத்தமிழ்', 'இயக்கத்தமிழ்' அல்லது 'நாடகத்தமிழ்' என்று கூறுவர். இயலுக்கு என்று ஒரு தமிழ், இசைக்கு என்று மற்றொரு தமிழ், நாடகத்திற்கு என்று வேறொரு தமிழ் என்ற அடிப்படையில் மூன்று வகையான தமிழ்கள் தனித்தனியாக இருக்கின்றனவா? என்றால், இல்லை! 'இயலால் ஆன தமிழ்', 'இசையால் ஆன தமிழ்', 'நாடகத்தால் ஆன தமிழ்' என்னும் மூன்று வகையான தமிழ்களும் இல்லை! அப்படியாயின் ஏன் முத்தமிழ் என்று பெயரிட்டு அழைத்தனர் என்று வினவக்கூடும்.

தமிழ்ச் சான்றோர்கள் மொழியின் நுட்பங்களை நன்கு அறிந்திருந்த காரணத்தால், மொழிக்கு 'இயல் தன்மை' 'இசைத் தன்மை', 'இயக்கத் தன்மை' அதாவது, 'நாடகத் தன்மை' ஆகிய மூன்று தன்மைகளும் உண்டு என்பதைக் கண்டறிந்தனர்.

எடுத்துக்காட்டாக 'வா' என்ற ஒரெழுத்தை, ஒரு சொல்லைக் கூர்ந்து கவனிப்போம். 'வா' என்று ஏட்டில் எழுதிக் காட்டும்போது, இயலாக நிற்கின்றது. ஒருவன் தன் குழந்தையை 'வா' என்று அழைப்பதாக வைத்துக் கொள்வோம். அப்பொழுது வாயிலிருந்து அன்பு தோய்ந்த, குழைவான ஓசையுடன் 'வா' என்ற சொல் வெளிப்படும். அதே போது அவனது உடலில் சிலபல மெய்ப்பாடுகள் தோன்றும். அவனுடைய கண்கள் ஒளி வீசும்; முகம் பரந்து விரிந்து மலர்ந்திருக்கும்; குழந்தையை வாரி எடுக்க இரு கைகளும் நீளும். இப்படிச் சில பல மெய்ப்பாடுகள் தோன்றும்.

அவனே, அவனது வேலைக்காரனை 'வா' என்று அழைப்பதாக வைத்துக்கொள்வோம். அப்பொழுது 'வா' என்ற இயலோடு சேர்க்கின்ற ஓசையும் மாறும், மெய்ப்பாடுகளும்

மாறும். வேலைக்காரனை அழைக்கும்போது குழைவு இருக்காது; அதட்டும் அதிகார ஓசைதான் இருக்கும். அவனது முகத்தில் மலர்ச்சியான மெய்ப்பாடு தோன்றாது. சினத்தை வெளிப்படுத்தும் மெய்ப்பாடுகள் தோன்றும். இரு கை நீட்டி அழைத்து வரவேற்கமாட்டான்; ஒரு கையால் அசைவு காட்டி ஆணையிடுவான்.

அவனே அவனது நண்பன் ஒருவனை வரவேற்பதாக வைத்துக்கொள்வோம். அப்பொழுது 'வா' என்ற இயலோடு சேரும் இசையும், மெய்ப்பாடுகளும் வேறுவிதமாக அமையும். நண்பனை அழைக்கும்போது, 'வா' என்ற சொல்லில் அன்பு இருக்கும். குழந்தையிடம் காட்டிய குழைவு இருக்காது; வேலைக்காரனிடம் காட்டிய அதிகாரத் தன்மையும் இருக்காது. முகத்திலே புன்சிரிப்புத் தவழும். நண்பனை இரு கைகூப்பி வரவேற்பான். நண்பனை அழைக்கும்போது, 'வா' என்ற சொல்லோடு சேரும் இசையும் மாறுபடும்; நடிப்பும் வேறுபடும்.

அவனே தன் அன்பு மனைவியை 'வா' என்று அழைப்பதாக வைத்துக்கொள்வோம். அப்பொழுது அவனது ஓசையில் அதாவது இசையிலே மாற்றம் ஏற்படுவதையும், மெய்ப்பாடுகளில் அதாவது நடிப்பிலே மாற்றம் ஏற்படுவதையும் காணலாம். அவன் மனைவியை 'வா' என்று அழைக்கும்போது அந்தச் சொல்லில் கனிவு, பணிவு, குழைவு, காதலன்பு எல்லாம் மிளிரும். அவனது கண்களிலே அன்புஒளி ஒளிரும். முகம் அன்றலர்ந்த செந்தாமரையாக மலரும்; பற்களெல்லாம் வெளியே தெரிய ஏக்கச் சிரிப்பு இருக்கும்; உடல் முழுவதும் வளையும், நெளியும், கால்கள் நிலை தடுமாறும், கைகள் மனைவியைக் கட்டி அணைக்க எட்டி நீளும். இப்படியாக மெய்ப்பாடுகள் முற்றிலும் மாறும்.

'வா' என்ற இயற்சொல், குழந்தை—வேலைக்காரன்—நண்பன்—மனைவி ஆகியோரை அழைக்க முற்படும்போது, இடம்—பொருள்—ஏவலுக்கு ஏற்ப, இசைத்தன்மையையும்

இயக்கத் தன்மையையும் மாறி மாறி வேறுவேறு விதமாகப் பெறுகின்றது. சொல்லுக்கு இசைத்தன்மையும், இயக்கத் தன்மையும் (நடிப்புத் தன்மை) வேறுபடும்போது அந்தச் சொல் உணர்த்தும் பொருளும் வேறுபடுகின்றது, எனவே, மொழிக்கு இயல் தன்மையும்—மூன்று தன்மைகள் உண்டு என்பதைக் கண்டறிந்த காரணத்தால்தான், பழந்தமிழ்ச் சான்றோர், தமிழ் மொழியை 'முத்தமிழ்' என்று அழைக்க லாயினர்.

கல்வியும் கலையும்

மொழி, கல்வியைத் தருகிறது; கல்வி, கலையை வளர்க்கிறது. 'கல்வி' 'கலை' என்ற இரண்டு சொற்களும் 'கல்' என்னும் பகுதியின் அடிப்படையாகத் தோன்றுகின்றன. கல்லுதல்—தோண்டுதல்—ஆழ்ந்து காணுதல்—ஆராய்தல். ஆராய்தல் என்பது, 'கல்வி', 'கலை' ஆகிய இரண்டிற்கும் அடிப்படையாக அமைந்த பண்பாகும். கற்கக்கூடியது 'கல்வி'; கற்று வளர்க்கக்கூடியது 'கலை'. கல்வியின் மூலந்தான் கலையை வளர்க்க இயலும். கல்லாமல் கலையை வளர்க்க முடியாது. 'கல்வி' என்பது பன்பு எனக் கொள்ளப்படுமே யானால், *'கலை' என்பது பயனாகக் கொள்ளப்படும்.

அறிவியலும் கலையியலும்

மாந்தனின் உள்ளத்தே ஊறியெழுந்து உருப்பெறும் கருத்துக்களை, உலகோர் இருவகையாகப் பாகுபடுத்து கின்றனர். ஒரு வகையை 'அறிவியல்' (Science) என்றும், மற்றொரு வகையை 'கலையியல்' (Art) என்றும் பிரிக்கிறார்

* கலைகளுக்கெல்லாம் உயிராக அமைவது அழகாகும். அழகை ஐம்பொறிகளின் வாயிலாக உள்ளம் உணர்கிறது. அழகு என்பது உள்ளத்தால் உணரப்படுவது. அழகு என்பது உள்ளத்தே இயல்பாகத் தோன்றி எழும் உணர்ச்சி யாக அமைகிறது.

கள். எது 'அறிவியல்?' எது 'கலையியல்?' என்றால் மாந்தனது அறிவால் அறியப்படுகின்ற அனைத்தும் 'அறிவியல்' என்றும், உள்ளத்தால் உணரப்படுகின்ற அனைத்தும் 'கலையியல்' என்றும் அறிவுறுத்தப்படுகின்றன.

ஞாயிறு ஒரு பெரிய நெருப்புப் பிழம்பாக இருக்கின்றது; கோள்களெல்லாம் அதனைச் சுற்றிவருகின்றன. உலகம் ஞாயிற்றிலிருந்து ஒன்பது கோடியே இருபது இலட்சம் மைல் தொலைவில் உள்ளது; உலகம் தன்னைத்தானே இருபத்தி நான்கு மணி நேரத்திற்கு ஒருமுறை சுழற்றிக்கொள்கிறது; உலகம் ஞாயிற்றை 365½ நாளுக்கு ஒரு முறை சுற்றி வருகிறது என்றெல்லாம், அறிவியல் அறிஞன் அறிவால் ஆராய்ந்து அறிந்து கூறுகிறான். இதனை 'அறிவியல்' என்கிறோம்.

செங்கதிரோன் நீலத்திரைக் கடலைக் கிழித்துக் கொண்டு கிழக்கே எழுந்தான்; விரிகதிர்களைப் பரப்பினான்; காரிருள் கடிது ஓடிற்று; பனிப்படலங்கள் மறைந்தன; செவ்வானம் தோன்றிற்று; கதிரவன் வானவெளியில் பகல் முழுவதும் உலாவினான்; மாலையில் மேலைக்கடலில் போய் மூழ்கினான்; பின்னர், குளிரடைந்து நிலாவாகத் தோன்றினான்; நிலவொளி வீசினான்; சிந்தையில் இன்பத்தேனைத் தெளித்தான் என்று கவிஞன் உள்ளத்தால் உணர்ந்ததைக் கூறுகிறான். இதனைக் 'கலையியல்' என்கிறோம்.

மேலும் ஒரு நாட்டின் புறத்தோற்றப் பொலிவாக விளங்குகின்ற 'நாகரிகத்தை' வளர்க்க 'அறிவியல்' பெருந் துணையாக அமைகிறது; அகத்தோற்றப் பொலிவாக விளங்கு கின்ற 'பண்பாட்டை' வளர்க்கக் 'கலையியல்' உற்ற துணை யாகத் திகழ்கிறது.

அழகுக் கலைகள்

உலகில் அறிவியற் கலைகளையையும், அழகுக் கலைகளையு ம் எந்த நாடு செம்மையாகவும், சிறப்பாகவும், முறையாக

பும், வகையாகவும் வளர்க்கின்றதோ அந்த நாடு நாகரிக மேம்பாட்டையும், பண்பாட்டு உயர்வையும் மிக நல்ல முறையிலே பெற்று விளங்கும் என்பது கண்கூடு. இந்த இலக்கணத்தை முழுமையாகப் போற்றி வளர்த்த காரணத்தால்தான், பண்டைத் தமிழகம் உலகநாடுகளிடையே நாகரிகத்திலும் பண்பாட்டிலும் மிக மேம்பட்டு விளங்கிற்று.

தமிழகம் இடைக்காலத்திலும் பிற்காலத்திலும் அறிவியலை வளர்க்கத் தவறிவிட்டது என்றாலும், அழகுக் கலைகளை வளர்க்கத் தவறவில்லை.

தமிழகம் வளர்த்த அழகுக் கலைகளில், இன்றைக்கும் உலகம் போற்றிப் பாராட்டி வாழ்த்தி வரவேற்கும் நிலையில் சிலபல அழகுக் கலைகள் தமிழகத்திற்குப் புகழையும் பெருமையையும் சேர்த்துக் கொண்டிருக்கின்றன. அவைகளில் மிகச் சிறப்பித்துச் சொல்லக்கூடியவைகள்:

1. இலக்கியக் கலை
2. இசைக் கலை
3. நாட்டியக் கலை
4. சிற்பக் கலை
5. கட்டடக் கலை
6. சித்தமருத்துவக் கலை
7. தையற் கலை

போன்றவைகளாகும்.

தொல்காப்பியம், திருக்குறள், அகநானூறு, புறநானூறு, நற்றிணை, குறுந்தொகை, ஐங்குறுநூறு, கலித்தொகை, பரிபாடல், பதிற்றுப்பத்து, பத்துப்பாட்டு, நாலடியார், சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, கல்லாடம், பெருங்கதை, தேவாரம், திருவாசகம், நாலாயிரப் பிரபந்தம், பெரிய புராணம், சீவகசிந்தாமணி, கம்பர் காவியம், வில்லிபாரதம்,

பட்டினத்தார் பாடல், தாயுமானவர் பாடல், இராமலிங்க வள்ளலார் திருவருட்பா, தேம்பாவணி, சீறாப்புராணம், சித்தர் பாடல்கள், பல்வேறுவகைப்பட்ட கலம்பகங்கள்— அந்தாதிகள் — அம்மானைகள் — பிள்ளைத் தமிழ்கள் — பரணிகள்—பள்ளுகள் போன்றவைகள், பாரதியாரின் புதுமைக் கவிதைகள், புரட்சிக் கவிஞர் பாரதிதாசனாரின் புரட்சிக் கவிதைகள் போன்றவைகள் எல்லாம் தமிழ் பெற்றுள்ள இலக்கியச் செல்வங்களாகும். அழிந்துபோன ஏராளமான செல்வங்கள்போக, எஞ்சிய சில இலக்கியச் செல்வங்களே கிடைக்கப்பெற்றுள்ளன. இந்தச் செல்வங்களெல்லாம் குன்றாப் புகழ்பெற்றவை என்று சொன்னால், அது மிகையாகாது.

தமிழகத்தின் இசைக்கலை—நாட்டிக் கலை—சிற்பக் கலை—கட்டடக்கலை பற்றிய அருந்தமிழ் நூல்கள் தொன்று தொட்டு ஏராளமாக இருந்து, இடையிலே அழிந்து போயிருக்கின்றன. அவற்றைப்பற்றிய மிகச்சிலவான தமிழ் நூல்கள் தாம் இருக்கின்றன. அவைப்பற்றிய சில நூல்கள் வடமொழியிலும் எழுதி வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. மூலநூல்களான தனித்தமிழ் நூல்கள் பலவும் கிடைக்கப்பெறாத நிலையில், சிற்சில வடமொழி மொழிபெயர்ப்பு நூல்கள் மட்டும் ஆங்காங்குக் காணப்பெறுகின்றன.

தமிழிலிருந்து மொழிபெயர்க்கப்பட்ட சில மொழி பெயர்ப்பு நூல்களான வடமொழி நூல்களையும், தமிழறிவும் வடமொழி அறிவும் படைத்த சில தமிழ் வல்லுநர்கள், இடைக்காலத்தில், காலத்தின் போக்குக்கு ஏற்ப எழுதிவைத்த சில வடமொழி நூல்களையும் வைத்துக்கொண்டு, இசைக் கலை—நாட்டியக் கலை—சிற்பக் கலை—கட்டடக் கலை—கோயில் கட்டடச் சிற்பக்கலை போன்றவைகள் வடமொழியிலிருந்து தான் தமிழ்மொழிக்கு வந்தன என்று சில வீணர்கள் வாதாடிக் கொண்டிருக்கின்றனர்.

இந்தக் கலைகளெல்லாம் தமிழ்மொழிக்கு உரிமையுடையனவா? அல்லது வடமொழிக்கு உரிமையுடையனவா? என்ற

வினா எழும்பும்போது, ஒரு விளக்கத்தின் மூலம் முழு உண்மையும் புலப்படும் என்று கருதுகிறேன்.

இந்தக் கலைகள் உள்ளபடியே வடமொழிக்கு உரிமையுடையனவாக இருந்திருக்குமேயானால், இந்தியா முழுவதும் எங்கெங்கு வடமொழி வேரூன்றியிருந்ததோ, அங்கெல்லாம், குறிப்பாக வடமொழி பிறந்து வளர்ந்த வடபுலத்தில், 'கருநாடக இசையும்!' — 'பரத நாட்டியமும்' — 'கருங்கற் சிற்பங்களும்' — 'வளர்ந்தோங்கிய கோபுரங்களும்' நிலை பெற்றிருக்க வேண்டுமே! அங்கெல்லாம் இத்தகைய சீரிய கலைகள் தோன்றவும் இல்லை, வளரவும் இல்லை, வாழவும் இல்லை என்பதிலிருந்தே, இந்தச் சீரிய கலைகளெல்லாம் தமிழிகத்திற்குத்தான் உரிமை வாய்ந்தவை என்பது முக்காலும் உண்மை! உண்மை!! உண்மையே!!! என்பது தெளிவுபடும்.

இந்தக் கலைகளைப் பொறுத்துப் பயன்படுத்திவருகின்ற சொற்களிலே எவை எவை வடமொழிச் சொற்களாகப் புகுத்தப் பட்டிருக்கின்றனவோ, அவற்றிற்கு நேரான — உண்மையான — பழந்தமிழ்த் தனிச்சொற்களைக் கண்டறிந்து தமிழுலகத்திற்கு அறிவிக்க வேண்டியது, அந்தந்தத் துறைகளில் ஈடுபாடு கொண்டுள்ள நல்ல தமிழ் அறிஞர்களின் நீங்காக்கடமையாகும்.

சித்த மருத்துவக் கலை தமிழகத்தில் பல்லாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே தோன்றி, இயற்கையோடு இயைந்து, இயல்பாகப் படிப்படியாக வளர்ந்து, தமிழகத் தட்ப—வெப்ப—உணவு—நீர்ப்பாங்கு—நிலப்பாங்கு ஆகியவற்றிற்கு ஏற்ப அமைந்த மருத்துவ முறையாகும். இந்த மருத்துவக் கலை, முறையாகவும் சிறப்பாகவும் கண்காணிக்கப்பட்டு வளர்க்கப்பட்டு வந்தால், தமிழர்க்கு எளிய—மலிவான—உயர்ந்த—உறுதியான—நிலையான மருத்துவ உதவி கிடைக்க வழி பிறக்கும். சித்த மருத்துவர்கள் முயற்சி எடுப்பார்களாக! வழிகாட்டுவார்களாக? தமிழக அரசு துணை நிற்பதாக!

உலக நாடுகளிலேயே அறுசுவை உண்டியைப் பண்படுத்தி, பக்குவப்படுத்தி, பதப்படுத்தி, எளிமையாக, மலிவாக, ஊட்டச் சத்தோடு கூடிய சுவையான, மணமிக்க உணவாகத் தருவது, தமிழகம் தொன்றுதொட்டுப் போற்றி வளர்த்துவரும் சமையற்கலை யேயாகும். இந்தச் சமையற் கலையின் அருமை பெருமைகளை அறிந்து, அதனைப் போற்றிக் காப்பாற்றி வளர்த்துவருவோமாக!

“யாமறிந்த மொழிகளிலே தமிழ்மொழிபோல்
இனிதாவது எங்கும் காணோம்”

என்பது பாரதியார் வாக்கு.

“எங்கள் வாழ்வும் எங்கள் வளமும்
மங்காத தமிழ் என்று சங்கே முழங்கு!”

என்பது புரட்சிக் கவிஞர் பாரதிதாசனாரின் ஆணை.

வாழ்க தமிழ்! வளர்க அழகுக் கலைகள்!

வெல்க தமிழர்!

2. தமிழ் இசையின் மேன்மை

தமிழகத்திலே உள்ள மக்கள் தங்களுடைய தாய்மொழி யாகிய தமிழிலே தமிழ் இசையைப் பெற விரும்புகிறார்கள். இதில் என்ன தவறு? தங்களுடைய மொழியிலே தங்களுடைய இசையைக் கேட்கவேண்டும், இசைப் பாடல்களைப் பாட வேண்டும் என்ற முயற்சி ஒரு ஆக்க முயற்சியே தவிர, வேறு ஒரு மொழிக்கு எப்படி எதிர்ப்பு ஆகும்? அந்தந்த மொழி வாழ்கின்ற இடத்தில் அந்தந்த மொழிக்கு உரியவர்கள் அந்தந்த மொழிக்கு உரிய தன்மையைப் பாராட்டுவதில் தவறில்லை. இது தமிழ்நாடு. தாய்மொழி தமிழ். இங்கே இருக்கின்றவர்கள் தமிழர்கள். தம்முடைய தாய் மொழி யாகிய தமிழிலே இசையைப் பெற விரும்புகிறார்கள். இதில் என்ன தவறு? ஆகவேதான் தாய்மொழியிலேயே தமிழ்ப் பாடல்களைத் தரவேண்டும் என்று கேட்கவேண்டிய ஒரு இரங்கத்தக்க நிலையிலே தமிழகம் இருந்துவந்ததை மாற்றி, மறுபடியும் தமிழ் வெள்ளம்—இசைவெள்ளம் நாடெங்கும் பரவுதற்குப் பெருந்துணை புரிந்த பெருமை ராஜா சர். அண்ணாமலை செட்டியார் அவர்களையும், சர் ஆர். கே. சண்முகம் செட்டியார் போன்றவர்களையும் மிகச் சாரும். அவர்கள் ஊக்குவித்த இந்த இயக்கம் இவ்வளவு பரவலான அளவிற்கு நல்லதொரு வெற்றியைப் பெற்றுவருகிறது என்பதனை மிக நன்றாக நாம் காண்கிறோம். அந்த வகையிலே, தமிழ் இசையானது தொன்மையான ஒன்று என்பது மட்டுமல்லாமல், தமிழ் இசை மிகச்சிறந்தது என்பது மட்டுமல்லாமல், இயற்கையோடு இயைந்து வளர்ந்த ஒன்றாக

வும் விளங்குகின்றது. தமிழ் இசை இனிமையானது என்பது மட்டுமல்லாமல், மென்மையானது என்பது மட்டுமல்லாமல், பலப்பல வகைப்பாடுகளை வேறு எந்த இசைத்துறையும் கொள்ளாத அளவிற்குக் கொண்ட ஒரு சிறப்பையும் தமிழ் இசை பெற்றுள்ளது. அதுமட்டுமல்லாமல் தமிழ் இசை தனித் தன்மையைக் கொண்டதும் ஆகும். அதுமட்டுமல்லாமல் இத் தமிழ் இசை அழியாச் செல்வமாகவும் இருந்துவரும் ஒன்று உலக நாகரிகங்களையெல்லாம் நாம் பார்க்கின்ற போது நாகரிகங்களின் தொடக்க காலத்திலே வளர்ந்த இசைகள் அந்த நாடுகளிலே இப்போது இல்லை. ஆனால் தமிழகத்தில் தமிழ் நாகரிகத்தின் தொடக்க காலத்திலே இருந்த அதே இசைதான் தொடர்ந்து வழிவழித் தலைமுறையாகக் கையாளப்பட்டு இலக்கண வரம்பு கெடாமல், சுட்டுக்கோப்புக் குலையாமல், பொலிவு குறையாமல் தொடர்ந்து வளர்ந்து கொண்டு வருகின்ற பாங்கும், அழியாமல் பாதுகாத்துக் கொள்கின்ற பாங்கும், இலக்கண வரம்பு மீறாத அளவிற்குக் கட்டிக்காத்து வளர்ந்து வருகின்ற பரங்கும் கொண்டது. அத் தகைய இசையை வளர்த்தது—வளர்ப்பது தமிழ்ச் சமுதாய மாகத்தான் இருந்து வருகின்றது என்பதை நாம் காணுகிறோம் மற்றைய இசைகளைப்பற்றி வரலாறுகளிலும், கலைக் களஞ்சியங்களிலும் அவற்றினுடைய அருமை பெருமைகள் கூறப்பட்டிருக்கின்றனவே அன்றி, அதே இசையை இப்போது பாடிக்காட்டுகிறவர்கள் எவரும் வேறு எந்த நாகரிகத்தைச் சார்ந்தவர்களும் இப்போது உலகநாடுகளில் வேறு எங்கும் இல்லை. அந்த வகையிலே மிகத் தொன்மையானது, அழியாதது, அதுமட்டுமல்லாமல் தனித்தன்மை கொண்டது, தனிச் சிறப்பு இயல்புகளைக் கொண்டது. இவ்வளவு அரும்பெரும் தன்மைகளுக்கெல்லாம் எடுத்துக் காட்டாக விளங்குகின்ற தன்மையினைப் பெற்றிருப்பது தமிழ் இசையாக இருக்கின்றது.

முத்தமிழின் முதன்மை

இயல், இசை, நாடகம் என்று வருகின்றபோது எந்த மொழிக் கூறுபாட்டை உணர்ந்த பேரறிஞர்களும் வகுக்காத

ஒன்றைத் தமிழ் இலக்கண வல்லுநர்களும் புலவர்களும் மிகச்சிறப்பாக மூன்று என்ற அடைமொழி கொடுத்து முத்தமிழ் என்று வகுத்தார்கள். உலகத்திலே மொழிகளுக்கு இலக்கணம் வகுத்த வல்லுநர்களும் சரி, இலக்கியப் பேரறிஞர்களும் சரி, அவர்கள்மூன்று என்ற அடைமொழியைத் தங்கள் மொழிக்குக் கொடுக்க வேண்டும் என்ற எண்ணத்தைத் தமிழ் மொழியைத்தவிர உலகத்தில் வேறு எந்த மொழியைச் சார்ந்தவர்களும் கொள்ள வில்லை. தமிழ் ஒன்றிலேதான் முத்தமிழ் என்ற அடைமொழி யோடு மொழியைப் போற்றிப் பாராட்டி வரவேற்கத்தக்க தொரு சூழ்நிலையை நாம் பெற்றிருக்கிறோம். அதற்குக் காரணம், எதையும் இயற்கையோடு இயைந்து, தன்மையை உணர்ந்து, ஆராய்ந்த தன்மை தமிழரிடத்திலே மிகச்சிறப்பாக இருந்ததுதான். உள்ளத்தினுடைய பொலிவை—சிந்தையினுடைய பொலிவை—பெரிய அழகை—வெளியே எடுத்துச் சொல்லுகின்ற ஒன்று இயற்றமிழ். உரையினுடைய பொலிவை—சொல்லினுடைய பொலிவை—குரலினுடைய பொலிவை—அழகை—வலிவை வெளிப்படுத்துகின்ற ஒன்று இசை; உடலினுடைய அழகை—உடலினுடைய பொலிவை—உடலினுடைய தன்மையை வெளியே எடுத்துச் சொல்லுவது இயக்கத் தமிழ் அல்லது ஆடல், கூத்து, நாடகம், நாட்டியம் ஆகிய ஒன்று. இதனைக் கூத்துத்தமிழ், நாடகத் தமிழ், அல்லது இயக்கத் தமிழ் என்றும் நாம் சொல்லுகின்றோம்.

இவ்வாறு மூன்று தன்மைகளையும் நன்கு ஆராய்ந்து, தமிழ்ப் பெரும்புலவர்கள் மிகச்சிறப்பாக முத்தமிழ் என்று பெயரிட்டார்கள். அது மட்டுமல்லாமல், இலக்கணம் வகுத்த பொழுதும் கூட இயற்கையோடு இயைந்த தன்மையைக் கொண்டிருக்கின்ற காரணத்தால்தான், இயற்கையைப் பார்த்து எழுத்துக்களுக்குப் பெயர் வைக்கும்போது கூட உயிரெழுத்து, மெய்யெழுத்து, உடம்படுமெய், உரிச்சொல் இடைச்சொல், மெய்யீற்றுப் புணர்ச்சி, உயிரீற்றுப்புணர்ச்சி, ஆய்தம் என்ற காரண காரிய விளக்கங்களோடு பெயர்களை

வைத்திருக்கிறார்களே தவிர, காரண காரிய விளக்கங்கள் இல்லாமல் இந்தப் பெயர்களை இடவில்லை. இந்தத் தன்மையினுடைய அடிப்படையிலேதான்—காரண காரிய விளக்கத் தோடுதான்—முத்தமிழ் என்றும் பெயரிட்டார்கள். மொழிக்கே மூன்று தன்மைகள் உண்டு என்று கண்டறிந்த தன்மை, தமிழ்ப் பெரும் புலவர்களுக்குத்தான் உண்டு. முத்தமிழ் என்று மேலெழுந்தவாரியாக எடுத்துச் சொல்லுகின்ற பொழுது இயற்றமிழ், இசைத்தமிழ், நாடகத்தமிழ் என்று கூறுகின்றார்கள் என்றாலும், இயலுக்கென்று ஒரு தமிழ், இசைக்கென்று ஒரு தமிழ், நாடகத்திற்கென்று ஒரு தமிழ்—தனித்தனித்தமிழ் உண்டா என்று கேட்டால் இல்லை.

“மாடு மேய்ப்பவனிடம் எனக்கென்ன வேலை, வஞ்சி என்றழைத்தான், ஏனென்றேன் மாலை” என்பதை எழுதிக் காட்டினால் இயல். அதனை இசைவல்லுநர்களை அழைத்து அதனோடு பண் சேருங்கள் என்று சொன்னால்—பண்ணைச் சேர்ப்பார்களே தவிர, தமிழ் ஒன்றும் புதிதாகப் படைக்கப் படுவதில்லை. இசைக்கென்று ஒரு தனித்தமிழே கிடையாது. நாடகத்துக்கென்று ஒரு தனித்தமிழே கிடையாது. மேற்காட்டிய வரியைப் புலவர் எழுதிக் காட்டினால், இயலாக இருக்கிறது. அதனை இசைவல்லுநர்களைக் கொண்டு, ஏற்றதொரு பண் சேர்த்து, அந்தப் பண்ணை ஆலாபனம் செய்து பாடுவார்களேயானால் அது இசையாக மாறுகிறது. அதற்கே நாட்டியம் ஆடச் சொன்னார்களேயானால், அதற்கு என்னென்ன உடல் உறுப்புக்களை அசைத்துக் காட்ட வேண்டுமோ அந்த அசைவுகளைக் காட்டி, வெளிப்படுத்துவார்கள். எனவே, நாடகத்திற்கென்று தனித்தமிழ் பிரிக்க முடியாது. காய்கறிகளைக் கொண்டுவந்து காட்டினால் இது இன்ன காய், அது இன்ன காய் என்று பிரித்துப் பெயர் சொல்லலாம். அதுபோல் தமிழைப் பிரித்துக்காட்ட இயலாது.

இயல்தான் இசையாக மாறும்; இசைதான் நாடகத்திற்குப் பயன்படும். ஆனால் பொதுவாகப் பார்க்கின்றபொழுது

இயலாக விளங்குகின்ற தமிழ், இசையாக விளங்குகின்ற தமிழ், நாடகமாக விளங்குகின்ற தமிழ் என்று மூன்று கிடையாது. ஆனால் இசையோடு கூடிய தமிழ், நாடகத்தோடு கூடிய தமிழ், இயலாக இருக்கும் தமிழ் என்ற முத்தன்மைகள் உண்டு. மொழிக்கு இயல் தன்மையும் உண்டு; இசைத் தன்மையும் உண்டு; நாடகத் தன்மையும் உண்டு என்று அமைத்திருக்கிறார்கள்.

ஓர் எடுத்துக்காட்டுச் சொன்னால் இந்தத் தன்மைகள் விளங்கும் என்று நினைக்கிறேன். “வா” என்பது ஒரெழுத்து ஒரு மொழி. இது “வா” என்று மொழியாக மட்டும் இருக்கும்போது இயல். ஒரு குழந்தையை “வா” என்று அழைக்கின்றபோது பற்று, பாசம், பந்தம், அன்பு ஆகியன முகத்தில் மெய்ப்பாடாக வெளிப்பட, இரு கையும் நீட்டி அன்பு குழைய நெஞ்சம் குழைய குரல் குழைய அச்சொல் இசையோடு வருகிறது. வேலைக்காரனை “வா” என்று அழைக்கும்போது, குழந்தையை அழைக்கிறபோது அந்தச் சொல்லில் ஏற்படுகிற குழைவு வராது. அந்த “வா”வுக்கு உள்ள இசையே மாறும். ஆனால் இயல் ஒன்றுதான்; வேலைக்காரனை அழைக்கும் போது அந்தச் சொல்லில் கடுமை இருக்கும்; முகத்தில் குழைவு இருக்காது. குழைந்தால் வேலைக்காரன் மடியில் வந்து உட்கார்ந்தாலும் உட்கார்ந்துகொள்வான். அதே நிலையில் ஒரு நண்பனைக் கூப்பிடுகிறான் என்று வைத்துக்கொள்வோம். அன்பிருக்கும்; ஆனால் குழந்தையை அழைக்கிற அந்தக் குழைவு இருக்காது. ஆகவே குழந்தையை அழைக்கும்போது இயலுடன் சேருகிற இசை நாடக அமைப்பு வேறு; வேலைக்காரனைக் கூப்பிடும்போது சேருகிற இசை நாடக அமைப்பு வேறு; நண்பனைக் கூப்பிடும்போது சேருகிற இசை நாடக அமைப்பு வேறு; மனைவியை அழைக்கும்போது எவ்வளவு கொஞ்சுதல், எவ்வளவு கனிவு, இன்னும் சொல்லப்போனால் எவ்வளவு பணிவு. ஆகவேதான் உலகத்திலே உள்ள எந்த ஒரு மொழியை எடுத்துக்கொண்டாலும், அதற்கு இயல் தன்மையும் உண்டு; இசைத்தன்மையும் உண்டு; நாடகத் தன்மை

யும் உண்டு. இந்தத் தன்மையை நுணுக்கமாக உணர்ந்தமை யால்தான் தமிழ்ப் பெரும் புலவர்கள் முத்தமிழ் என்று அழைத்தார்கள். மூன்று என்ற அடைமொழி, உலகத்தில் வேறு எந்த மொழிக்கும் இல்லாமல் இந்த மொழிக்கு மட்டும் இருப்பதற்குக் காரணம், மொழிக்கு மூன்று தன்மை உண்டு என்று உணர்ந்தமையே.

இனிய சர்க்கரை என்று சொல்லும்போது, இனிய என்பது சர்க்கரையின் பண்பை உணர்த்தும் இயல்பான அடைமொழி. இனிய என்னும் அடைமொழியால் 'கசப்பான சர்க்கரை, துவர்ப்பான சர்க்கரை என்றெல்லாம் உலகத்தில் உண்டா?' என்று கேட்கக்கூடாது. இதுபோலத் தமிழினுடைய மூன்று பண்புகளை முத்தமிழ் என்பதிலுள்ள மூன்று என்ற அடை உணர்த்துகிறது.

தமிழில் 'ஒலி' பற்றிய சொற்கள்

ஓசைகளைப்பற்றியும் தமிழ்ப்பெரும் புலவர்கள் பல்வேறு வகைகளில் விளக்கம் காட்டிப் பெயரிட்டிருக்கின்றார்கள். காதிலே ஓசை பலவிதமாக வந்து விழும். பொதுவாகப் பொருள் விளங்காமல், பொருளே குறிக்காமல், காதில் வந்து விழுகின்ற ஒன்றைத்தான் ஓசை என்றனர். ஒன்றும் புரியா விட்டால், அது என்ன சப்தம் கேட்கிறது என்றுதான் கேட்போம். தமிழில் அரவம் என்ற ஒரு சொல் உண்டு. தொண்டையிலிருந்து எழுகின்ற ஒலியைக் குரல் என்று கூறினர். ஆரவாரம்என்பது பெரிய ஊர்வலத்தில்பல இயங்கள்ஒன்றாகச் சேர்ந்து ஒலிக்கின்ற ஒலியைக் குறிக்கும். இரைச்சல் என்பது மழை பெய்யும்போது உண்டாகும் ஒலியைக் குறிக்கும்; அருவியிலிருந்து நீர் விழும் ஓசையையும் இரைச்சல் என்று சொல்வோம்; சந்தைக் கடைக்குப் போனாலும், கடைத் தெருவுக்குப் போனாலும், இரைச்சல் என்போம். ஆகவே பெருங்கூட்டத்தில் பலபேர் பலவகையாகச் சொல்கின்ற சொற்கள் கூடிக்கலந்து விழுகின்ற ஓசையை இரைச்சல் என்கிறோம். ஆர்ப்பு என்பது வாழ்த்தொலி எழுப்பும்போதும், கண்டன ஒலி

எழுப்பும்போதும் உண்டாகின்ற ஓசையைக் குறிப்பது, இதிலிருந்துதான் ஆர்ப்பாட்டம் என்ற சொல் தோன்றியுள்ளது. நாம் ஒன்று சொல்லி அது மலையின்மீது பட்டோ, கட்டடத்தை மோதியோ எதிரொலியாக வருமானால் அதனைச் சிலம்பு என்பர். சிலை என்பது பாடும்போது கலகல என்று எழுகின்ற ஓசை. பெருந் திருவிழாக்கள் நடைபெறுகின்ற பொழுதும், பெரிய ஆரவாரம் மிக்க கடைத்தெருக்களில் பொருள்களை விற்பனை செய்யும்பொழுதும் வாங்கும்பொழுதும் ஏற்படுகின்ற ஒலி, சந்தடி எனப்படுகின்றது. கூச்சல் என்பது, பலர் சேர்ந்து கத்துகின்ற ஒலி. இதற்குப் பொருள் கிடையாது. சண்டை நடக்கும் பொழுது, சச்சரவு இடும்பொழுது, போர் நடக்கும்பொழுது ஏற்படும் ஒலி, பூசல் எனப்படும். முழக்கம் என்பது இடி முழங்குகிறது, சிங்கம் முழங்குகிறது, முரசு முழங்குகிறது போன்ற இடங்களில் பயன்படுகிறது. சந்தம் என்பது இசைஒத்த அடிகளைக்கொண்ட பாட்டொலியைக் குறிக்கும். எழுத்து ஒத்த அடிகளைக் கொண்ட பாட்டொலியைத்தான் பண் என்பர். ஆனால், இந்த ஓசைகளெல்லாம் காதில் வந்து விழுவதைவிட இதயத்தைத் தொடுமாறு வந்து விழுகின்ற ஒரு ஒலியைத்தான் இசை என்றனர். இசைவிப்பது இசையாகும். இனிய ஒலியைக் கொண்டது இசை; ஈர்ப்பது இசை; நம் நெஞ்சைப் பறிப்பது இசை!

வழிவழி வந்த இசை

நம்முடைய தமிழ் இசை நீண்ட பெருங்காலமாக—பன்னெடுங்காலமாக—பல்லாயிரம் ஆண்டுக்காலமாகப்பண்பட்டுப்பண்பட்டு—தோய்ந்து தோய்ந்து—இயற்கையோடு இயைந்து இயைந்து—வளர்ந்து வளர்ந்து—செம்மைப்பட்டுச் செம்மைப்பட்டு—வழிவழித் தலைமுறையாக வருகின்ற இசைவாணர்களாலும் கலைஞர்களாலும் மெருகு ஏறிஏறி—புதுமை பெற்றுப்பெற்று—பொலிவைக் கூட்டிக்கூட்டி—சிறப்பை வளர்த்து வளர்த்து இப்போது நம்முடைய கையிலே நடமாடுகின்ற அளவுக்கு வந்துள்ளது. தமிழ் இசையின் வலிமையை—

இசைவிக்கின்ற தன்மையைச் சங்க இலக்கியப் புலவர்கள் மிகச்சிறப்பாக எடுத்துச் சொல்லியிருக்கிறார்கள்.

சங்க காலத்தில் தமிழ் இசை

“புதலும் வரிவண்டு ஊத வாய் நெகிழ்ந்தனவே” என்பது குறுந்தொகை 260-ம் பாடல். காடுகளில் இருக்கின்ற வண்டுகள் இசை பாடுகின்றபொழுது, புதர்களில் இருக்கின்ற மொட்டுகள் மலர்ந்து நிற்கின்றன என்று புலவர் ஒருவர் அக் குறுந்தொகையில் பாடியுள்ளார்.

ஓரறிவு படைத்த மரம் செடிகள்கூட இசையினால் வளரும் நகரும், அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தில் 15,20 ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் ஆராய்ந்தவர்கள், இசையுடன் கூடிய நாற்றையும் வளர்த்து, இசை இல்லாமல் நாற்றையும் வளர்த்து, இசையினால் அணுக்களே திரிந்து வளர்ச்சி அடைகின்றன என்று மெய்ப்பித்திருக்கிறார்கள்.

குறிஞ்சி நிலத்தைச் சார்ந்த பெண்ணொருத்தி குறிஞ்சிப் பண் பாட, திணையை உண்ணவந்த யானைகள் அச் செயலை மறந்து, அவள் பாடிய இசை கேட்டு உறங்கின என்று அகநானூற்றுப் பாடல் (102) மிக அழகுறச் சொல்கிறது.

“ஓலியல் வார்மயிர் உளரினள் கொடிச்சி
பெருவரை மருங்கிற் குறிஞ்சி பாடக்
குரலும் கொள்ளாது நிலையினும் பெயராது
படாஅப் பைங்கண் பாடுபெற்று ஓய்யென
மறம்புகல் மழகளிறு உறங்கும் நாடன்”

என்பது பாடல்.

பாலை நிலத்திலே உள்ள ஆறலை கள்வர்கள் வழிச் செல்பவர்களின் பொருளை ஈவு இரக்கம் இல்லாமல் பறித்துக் கொள்ளுகின்ற வன்நெஞ்சம் படைத்தவர்கள். அத்தகையவர்கள் வாழ்கிற பாலைநிலத்தின் வழியே செல்பவர்கள் பாலைப்

பண்ணைப் பாட, ஆறலை கள்வர்களின் கையிலே இருந்த கொடிய ஆயுதங்கள் நழுவி விழுந்தன. கொலைகாரர்களாக விளங்குகின்ற அந்த ஆறலை கள்வர்கள், அருள் பாலிப்பவர்கள் போல நின்றார்களாம்.

“ஆறலை கள்வர் அருளின்
மாறுதலை பெயர்க்கும் மருவின் பாலை”

இவ்வாறு பொருநராற்றுப்படை கூறுகின்றது.

வீரனொருவன் போர்க்களத்தில் புண்பட்டுக் கிடக்கின்றான். அப்போது அவனுடைய மனைவி காஞ்சிப் பண்ணைப் பாடி அவ்வீரனுக்கு ஆறுதல் தந்தாள். அவனைக் கொத்த வருகின்ற பருந்து போன்ற பறவைகள் அகன்றன. இதனைப் புறநானூறு (281) அழகுற எடுத்து இயம்புகிறது.

“தீங்கனி இரவமொடு வேம்புநனைச் செரீஇ
வாங்குமருப்பு யாழொடு பல்லியம் கறங்கக்
கையப் பெயர்த்து மைஇழுது இழுகி
ஐயவி சிதறி ஆம்பல் ஊதி
இசைமணி எறிந்து காஞ்சி பாடி
நெடுநகர் வரைப்பின் கடிநறை புகைஇக்
காக்கம் வம்மோ—காதலந் தோழீ!
வேந்துறு விழுமம் தாங்கிய
பூம்பொறிக் கழற்கால் நெடுந்தகை புண்ணே||

என்பது புறநானூறு.

ஏன் இவற்றையெல்லாம் எடுத்துச்சொல்கின்றேன் என்றால், சங்க காலத்திற்கு எத்தனை ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே காஞ்சிப் பண்ணும், பாலைப்பண்ணும் உயர்ந்தோங்கிச் சிறந்திருக்கவேண்டும் என்பதற்காகத்தான். இந்தப் பண்ணினுடைய பெயர்கள் இப்போது மாறியிருக்கின்றன. இப்பெயர்களை எல்லாம் அறிஞர்கள் ஆராய்ந்து இருக்கிறார்கள். பாலைப் பண்ணைத்தான் அரிகாம்போதி என்று சொல்கிறார்கள் என்றும், குறிஞ்சிப் பண்ணைத்தான் சங்கராபர

ணம் என்று சொல்கிறார்கள் என்றும், மருதப் பண்ணைத் தான் கல்யாணி என்று குறிப்பிடுகிறார்கள் என்றும், செவ்வழிப்பண்ணைத்தான் தோடி என்று குறிப்பிடுகிறார்கள் என்றும் ஆராய்ந்து முடிவு செய்திருக்கிறார்கள்.

தமிழ் இசையின் தாயகம் தமிழகமே

மருத்துவம், சிற்பம், நாட்டியம், இசை முதலிய கலைகள் தமிழகத்திற்கே உரிய கலைகளாகும். இந்த மண்ணிலேயே தோன்றியவைகள். இந்த மண்ணிலே தோன்றிய கலைஞர்களும், புலவர்களும் உருவாக்கிய கலைகள் அவை. இவைகளைப் பற்றிய நூல்கள் தமிழிலே மிகச்சிறப்பாக இருந்தன என்பதைச் சிலப்பதிகாரத்தாலும், சங்க இலக்கியத்தாலும், தொல்காப்பியத்தாலும் காணலாம். இக் கலைகளுக்கூரிய சட்டதிட்டங்கள், வரையறைகள் எல்லாம் தமிழிலேயே சிறப்பாக இருந்திருக்கின்றன. ஆனால் இப்பொழுது அவை கிடைக்கவில்லை. இப்பொழுது வடமொழியைக் கொண்டே, வடமொழிப் பெயர்களைக் கொண்டே, இக் கலைபற்றிய செய்திகளை அறிந்துகொள்கின்றோம். அதனால், இக் கலைகள் வடமொழியிலிருந்து வந்தன என்று பலபேர் நினைக்கின்றார்கள். அதற்கான ஆராய்ச்சியும் செய்து அங்கிருந்து தான் இங்குவந்தது என்றும் காட்டுகின்றார்கள். தமிழ்நாட்டில், இடைக்காலத்தில் பல்லவர் வந்த பின்னர்—இக்காலத்தில் ஆங்கிலம் செல்வாக்குப் பெற்றிருப்பதுபோல அக்காலத்தில் வடமொழி செல்வாக்குப் பெற்றிருந்தது. ஆகவே, ஒவ்வொருவரும் தமிழிலும் வல்லவர்களாக இருந்தார்கள்; வடமொழியிலும் வல்லவர்களாக இந்தார்கள். மூல நூல்களையே வடமொழியில் எழுதிய அறிஞர்கள் தமிழ்நாட்டில் பிறந்துவளர்ந்தவர்களாகக் காட்சித் தருகின்றனர். வடமொழியில் தமிழ்க் கருத்துக்களை மொழிபெயர்த்தும் தந்திருக்கிறார்கள். தமிழ்நாட்டில் பிற்காலத்தில் வாழ்ந்தவர்கள் மிகச்சிறப்பாக வடமொழி அறிவு பெற்றிருந்தார்கள். கம்பன்கூட மிகத்தேர்ந்த வடமொழி அறிஞனாக இருந்திருக்க

வேண்டும். இல்லையென்றால், படைப்பில்—கருத்தில் எவ்வாறு வேறுபடுவது என்று அறிந்து எழுதியிருக்க இயலுமா?

திருமறைக்காட்டை வேதாரணியம் ஆக்கியதுபோல், பழமலையை விருத்தாசலம் என ஆக்கியதுபோல், பண்ணின் பெயர்களை மாற்றியிருக்கிறார்கள். எந்த மொழிக்கு எந்தக் கலை உரியதோ அந்தக்கலை அந்த மொழிக்கு உரிய இடத்தில்தான் வாழும்; வளரும். இந்த இசை வடமொழிக்கு உரியது என்றால் வடமொழி எங்கு எங்குப் பரவி இருக்கிறதோ அங்கெல்லாம் இந்த இசை இருந்திருக்கவேண்டும். காசியிலும் இருந்திருக்கவேண்டும்; கல்கத்தாவிலும் இருந்திருக்கவேண்டும். இவ்வாறு இந்தியா முழுவதும் இந்தக் கர்நாடக இசை பரவியிருக்கவேண்டும். அவ்வாறு இல்லை என்பதனாலேயே அந்தக் கலைக்குரிய இடம் தமிழ்நாடு; அதற்குரிய மொழி தமிழ் என்பது உறுதியாகிறது.

இவ்வாறுதான் சிற்பக் கலை, சித்த மருத்துவக் கலை, நாட்டியக் கலை முதலியனவும் தமிழகத்துக்கே உரியன. ஆனாலும், அந்தக் கலைகளைப்பற்றி வடமொழியில் எழுதி வைத்தார்கள். அதனாலேயே இவை வடமொழிக்குச் சொந்தமான கலைகள் எனக் கூறிவிடமுடியாது. நாட்டியக் கலையும் தமிழகத்துக்கு உரியது. சிலர் இது காஷ்மீரத்துக்குரியது என்று அங்குக் கொண்டுபோக நினைக்கிறார்கள். இன்னும் சிலர் மத்திய ஆசியாவுக்கே இக் கலையைக் கொண்டுபோகலாமா என்று நினைத்துக்கொண்டு இருக்கிறார்கள். இக் கருத்துக்களெல்லாம் பொருத்தமானவைகள் அல்ல.

பண்ணும் பாட்டும்

இதயத்தைத் தொட்டால்தான் இசை. வெறும் இராகமாக மட்டும் இருந்தால் அது காதோடுதான் நிற்கும். எனவே, இசை என்பது வெறும் இராகமாக மட்டும் இல்லாமல் இதயத்தைத் தொடுகிற பாட்டாக இருக்கவேண்டும். அதனால்தான் வள்ளுவர்,

“பண்ணென்னாம் பாடற் கியைபின்றேல் கண்ணென்னாம்
கண்ணோட்டம் இல்லாத கண்”

என்று கூறியுள்ளார். பாடலோடு சேராத பண்ணால் என்ன
நன்மை இருக்கமுடியும், என வள்ளுவர் கேட்கின்றார். எனவே,
பண்ணும் பாட்டும் பொருந்தி வந்தால்தான், அது மிகச் சிறப்
பாக இருக்கும் என்பது வெளிப்படும். இதுதான், இந்தத் தமிழ்
இசைச் சங்கத்தின் குறிக்கோள். இதனை இரண்டாயிரம்
ஆண்டுகளுக்குமுன் வள்ளுவர் உணர்ந்து பாடியுள்ளார்.

பாட்டுக்கே தலைமை இடம்

இசையில் பாட்டுத்தான் தலைமை தாங்கவேண்டும்.
ஏனைய இசைக்கருவிகள் எல்லாம் துணையே. அந்தப் பாட
லைத் துணைக் கருவிகள் அழுத்திவிடக் கூடாது. இப்போது
இந்த மெல்லிசையில் பாடலை மற்றக் கருவிகள் அழுத்திவிடு
கின்றன. தமிழிசையில் பாடலுக்குத்தான் தலைமை. மற்றவை
பாடலுக்கு அணிவகுத்து வரவேண்டும். இதனைக் கம்பனே,
“பருந்தொடு நிழல் சென்றன்ன இயலிசைப் பயன் துய்ப்
பாரும்” என்று குறிப்பிடுகின்றான். இங்கே பருந்துதான்
முக்கியம், நிழல் பருந்தினைத் தொடர்ந்து செல்வது. இப்
பருந்துபோலப் பாடல்தான் முக்கியம்; நிழலைப்போல இசை
பாடலைத் தொடர்ந்து செல்ல வேண்டும். “பருந்தும் நிழல்
போல் பாட்டும் எழாஅலும் திருந்துகழல் சீவகற்கே சேர்ந்
தன” என்கிறார் திருத்தக்கதேவர்—சீவக சிந்தாமணியில்.
“பருந்தொடு நிழல் போக்கென்ன யாழ் நரம்பு இசையின்
செல்ல” என்று பரஞ்சோதி முனிவரும் திருவிளையாடற் புரா
ணத்தில் கூறுகின்றார். “பண்ணிடைத் தமிழ் ஒப்பாய்” என்
கிறார் சுந்தரர். “சிந்தையால் அளவுபடா இசைப்பெருமை
செயலளவில் எய்துமோ?” என்று சேக்கிழார் சொல்கின்றார்.
“பாடவேண்டும் நான் போற்றி நின்னையே, பாடி நைந்து
நைந்து உருகி நெக்கு நெக்கு ஆடவேண்டும்.” என்று மணி
வாசகர் பாடியுள்ளார். உள்ளத்தைப் பாட்டுத் தொடவில்லை
என்றால், எங்கே நைந்து உருகமுடியும்.

“வாயினால் பாடி மனத்தால் சிந்திக்க” என்று ஆண்டாள் பாடியுள்ளார். எனவே மனத்தால் சிந்திக்கிற அளவுக்கு இசை இருக்கவேண்டும். “இன்ப வெள்ளத்தினிடை மூழ்கி நின்ற இன்னிசை வண்டமிழ் மாலை பாட” என்று சேக்கிழார் குறிப்பிட்டுள்ளார். “நாளும் இன்னிசையால் தமிழ் பரப்பும் ஞான சம்பந்தர்” என்று சுந்தரர் போற்றுகின்றார். இவ்வாறு சுந்தரர் பாடியதற்குப் பின்னும், இன்னும் பலர் இக்கருத்தை ஏற்கவில்லை என்றால், என்ன சொல்வது? கம்பர், சேக்கிழார், மணிவாசகர், ஆண்டாள் முதலியோர் பாடிய பாடல்களினால் தமிழிசை எவ்வளவு சிறந்து உயர்ந்து விளங்குகிறது என்பதைக் காணலாம்.

புதுமை மலர வேண்டும்

தமிழிசைப் பாடல்களில் புதுக்கருத்துக்கள் இடம்பெற வேண்டும். தன்னில் ஊறும் நல்லூற்றுக் கவிஞர்கள் தமிழில் தோன்றவேண்டும். நூறு ஆண்டுகளாகப் பாடிய பாடலையே பாடக்கூடாது. நாட்டுக்கு, மனித சமுதாயத்துக்கு ஏற்ற உயர்ந்த கருத்துக்களை—ஈவு—இரக்கம்—அன்பு—உயர்வு—மேன்மை முதலிய கருத்துக்களை—உள்ளத்தில் பதியுமாறு இசையுடன் பாடவேண்டும். கருத்துக்களை இதயத்தில் பதிய வைத்துக் கொள்ளுதற்கு இசை பயன்தரவேண்டும். வாட்டமுற்று, வருத்தமுற்று வறுமையில் உழன்றுகொண்டிருப்பவர்களைச் சிறிது நேரமாவது மகிழ்விப்பது இசைதான். இதுதான் வறியவர்களுக்குப் பொழுதுபோக்க மலிவான சரக்கு. நல்ல இசைக்கு எடுத்துக்காட்டு என்னவென்றால், ஒருவன் பாடிக் கொண்டே வரும்போது அவனைப்போலப் பாடவேண்டும் என்று கேட்பவன் நினைக்கவேண்டும். ஆனால் அவ்வாறு பாடமுயற்சிக்கும்போது பாடமுடியாமல் போகவேண்டும். அதுதான் சிறந்த இசைக்கு எடுத்துக்காட்டு. அவ்வாறு பாட முடியாதபோதுதான், அதனைப் பாடியவன் நம்மிலிருந்து வேறுபட்டு எங்கோ போய் நிற்பதை நாம் உணர்கிறோம்.

சென்னையில் இசை வெள்ளம்

சென்னையில் இருக்கிற அளவுக்கு இசைச் சங்கங்கள் — கலைச் சங்கங்கள் பம்பாயிலோ, கல்கத்தாவிலோ, டெல்லியிலோ இல்லை. அதனால்தான் அங்கெல்லாம் மனிதத் தன்மை வளரவில்லை. அங்குள்ளவர்கள் இயந்திரம்போல் நடமாடிக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

தமிழ் மானம் காக்கும் கலைகள்

நாடெங்கும் இசையைப் பரப்புவது நாதசுரம்தான். விழாக்களிலெல்லாம், கோயில்களிலெல்லாம், மேடைகளிலெல்லாம் இசையைப் பரப்புவது நாதசுரம்தான். இத்தகைய கலையை வளர்க்கும் இசை அரங்குகள் தமிழ்நாடு எங்கும் தோன்றவேண்டும். இந்த வகையிலேதான் தமிழ் இசைச் சங்கம் அரும்பாடு பட்டுக்கொண்டு வருகிறது. இந்தச் செல்வத்தை நாம் இழக்கக் கூடாது. வேறு எந்த வகையிலும் நாம் உலகத்துடன் போட்டிபோட இயலாது. பொருளாதாரத்திலோ, அறிவியலிலோ, பொறியியலிலோ, தொழில் நுட்பத்திலோ போட்டிபோட இயலாது. ஆனால், எங்களிடத்தில் உள்ள தமிழ் இசையைப் போன்ற இசை உங்களிடத்தில் உண்டா என்பதில் நாம் போட்டிபோட இயலும். அந்தக் கேள்வியால்தான் நாம் தலைநிமிர்ந்து நிற்கமுடியும். 'எங்களிடம் இருக்கும் நாட்டியத்தைப்போன்ற சிறந்த கலை உண்டா? திருக்குறள் போலச் சிறந்த இலக்கியம் உண்டா?' என்று இறுமாந்து கேட்கமுடியும்.

கலைவாணர் அவர்கள் இங்கே இருக்கிறபொழுது ரஷ்யாவிலிருந்து கலைஞர்கள் இங்கே வந்தார்கள். அவர்களை அழைத்துச்சென்று பல்வேறு காட்சிகளைக் காட்டச் சென்ற கலைவாணர், ஒரு திரைப்படப் படப்பிடிப்பு நிலையத்துக்கு அவர்களை அழைத்துச் சென்றார். அந்த ரஷ்யக் கலைஞர்கள் ஒவ்வொரு பொருளையும் பார்த்து அவை எந்த நாட்டுக்குரியன என்று கேட்டார்கள். கலைவாணர் ஒவ்

வொரு பொருளும் இன்ன இன்ன வெளிநாட்டிலிருந்து வந்தன என்று சொல்லிக்கொண்டு சென்றார். முடிவாக அவர்களைப் பார்த்து இந்த நான்கு சுவர்களும் எங்களுக்குச் சொந்தம்; காரின் டயரில் இருக்கும் காற்று எங்களுக்குச் சொந்தம் என்று கூறினாராம். எனவே, உலகத்தோடு வேறு வகைகளில் நாம் போட்டியிடலாகாது. ஆனால், நம்முடைய கலைகள் இன்றைக்கும் ஈடு இணையற்றதாக விளங்குகின்றன. நம்முடைய கலைகளை மீறிய கலைகள் இன்னும் வளரவில்லை. அந்தச் சிறப்புக்குரிய தமிழைப்பாடி நாட்டுக்கு நல்ல தொரு நிலைமைகளையெல்லாம் கொண்டுவந்து சேர்க்கும் பெரும் பொறுப்புக்களை நாம் ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டும். அவற்றை மக்களுடைய உள்ளத்தில் பதியவைக்கிற அளவுக்கு இசையை வளர்க்கவேண்டும்.

முயற்சி திருவினையாக்கும்

அழகையும் புதுமையையும் பாடலில் குழைத்துத் தர வேண்டும். தென்றலில் உள்ள அழகைப் பாரதிதாசன் “பொதிகை விட்டெழுந்து” என்று தொடங்கி, மிகச் சிறப்பாகவும் நளினமாகவும் பாடியுள்ளார்.

“பொதிகைமலை விட்டெழுந்து சந்தனத்தின் புதுமணத்தில் தோய்ந்து, பூந்தாது வாரி, நதி தழுவி, அருவியின் தோள் உந்தித் தெற்கு நன்முத்துக் கடல் அலையின் உச்சி தோறும் சதிராடி, மூங்கிலிலே பண் எழுப்பித் தாழையெல்லாம் மடற்கத்தி சுழற்றவைத்து, முத்துதிர்த்துத் தமிழகத்தின் வீதி நோக்கி, அந்தியிலே இளமுல்லை சிலிர்க்கச் செந்நெல் அடிதொடரும் மடைப்புனலும் சிலிர்க்க, என்றன் சிந்தை உடல் அணு ஒவ்வொன்றும் சிலிர்க்கச் செல்வம் ஒன்று வரும்; அதன்பேர் தென்றற் காற்று.”

இத்தகைய பாடல்களையெல்லாம் இசையோடு இழைத்துத் தரவேண்டும். முயற்சி செய்யுங்கள். முயற்சி திருவினையாக்கும். தமிழிசைக்காக முப்பத்தெட்டாவது ஆண்டு விழா

வினைத் தொடங்கிவைக்கின்ற பணியை அன்போடு எனக்குப் பணித்தமைக்காகத் தமிழ் இசைச் சங்கத்தினருக்கு என்னுடைய நன்றியையும் வணக்கத்தையும் மீண்டும் தெரிவித்துக் கொண்டு, இந்தத் தமிழிசைச் சங்கம் மேலும் மேலும் ஓங்கி வளர்ந்து, பெருநகர்தோறும் சிறுநகர்தோறும் பரவி, தமிழக மக்கள் இசை வெள்ளத்திலே திளைத்து மூழ்கி எழுந்து, அவர்கள் இன்பம் பெறத்தக்க அளவுக்கு, முழு நிறைவு கொள்ளத்தக்க அளவுக்கு, சூழ்நிலையை வளர்க்க இசை வாணர்களும், கலைவாணர்களும் பெரும் பணிசெய்ய வேண்டும் எனக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

நல்ல உள்ளம் வாழ்க

இந்த விழாவில் தலைமை தாங்குபவராக அருமை நண்பர் மீ. ப. சோமசுந்தரம் அவர்களைத் தேர்ந்தெடுத்து அவர்களுக்கு, 'இசைப் பேரறிஞர்' என்னும் பட்டம் வழங்குவது மிகப்பொருத்தமுடையது.

“கலையே வளர்! தொழில் மேவிடு!
கவிதை புனை தமிழா!
கடலேநிகர் படைசேர்! கடு
விடநேர்கரு விகள் சேர்!
நிலமே உழு! நவதானிய
நிறை யூதியம் அடைவாய்!
நிதி நூல் விளை! உயிர் நூல் உரை
நிச நூல் மிக வரைவாய்!

அலை மாகடல் நிலம் வாணினும்
அணி மாளிகை ரதமே
அவை ஏறிடும் விதமேயுன
ததிகாரம் நிறுவுவாய்!
கொலை வாளினை எட்டா, மிகு
கொடியோர் செயல் அறவே!
குகைவாழ் ஒரு புலியே உயர்

குண மேவிய தமிழா!
 தலையாகிய அறமேபுரி
 சரிநீதி யுதவுவாய்!
 சமமே பொருள் ஜனநாயகம்
 எனவேமுர சறைவாய்!
 இலையே உணவிலையே கதி
 இலையே எனும் எளிமை
 இனிமேலிலை எனவே முர
 சறைவாய் முரசறைவாய்!"

என்று பாவேந்தர் பாடியுள்ளார்.

3. பாலைவனம் சோலைவனம் ஆகுமா?

“பாலைவனம் சோலைவனம் ஆகுமா?” என்று கேட்டால், “ஆகும்!” என்று துணிவோடும், தெளிவோடும், உறுதியோடும் விடைபகர ஒருவர் கிளம்பியிருக்கிறார்.

“ஒரு மனிதன் தன் உடலில் மூன்றில் ஒரு பகுதி தோலை இழந்துவிடுவானேயானால், அவன் இறந்துபடுகிறான். ஒரு மரம் மூன்றிலே ஒரு பகுதி பட்டையை இழக்குமேயானால், அது அழிந்துபடுகிறது. உலகம் தான் கொண்டிருக்கும் மரங்களில் மூன்றில் ஒரு பகுதியை இழக்குமேயானால், அது பாழ்பட்டுவிடும்” என்பது அவரது சிறப்புமொழியாகும்.

அவர்தான் பாப்பு போக்கர் (Barpe Baker) என்ற ஆங்கிலேயர் ஆவார். அவருக்கு வயது 65. அவர் வட ஆப்பிரிக்காவிலுள்ள சகாரா பாலைவனத்தைச் சோலைவனம் ஆக்கமுடியும் என்ற கருத்தை வெளியிட்டுள்ளார். அவர் ஒரு உலகப் புகழ்பெற்ற காட்டியல் வல்லுநர் (Foerstry Exbert) “மரங்களில் மனிதர்கள்” (The Men of the Trees) என்ற பெயரமைந்த மரம் விரும்பிகளின் அமைப்பு ஒன்றை நிறுவி, அதனைச் சிறப்பாக நடத்திவருகிறார். சகாராப் பாலைவனம் மேலும் மேலும் வளராமல் தடுக்கவும், அதனைச் சிறிது சிறிதாகச் சோலைவனமாக ஆக்கவும், ‘சகாரா மீட்புக்குழு’ என்ற ஒரு நிறுவனத்தை ஏற்படுத்தியுள்ளார். இந்தத் திட்டத்தை நிறைவேற்ற அவர் ஏறத்தாழ நாற்பது நாடுகளின் ஒத்துழைப்பையும் பொருளுதவியையும் நாடியுள்ளார்.

பாலைவனத்தைச் சோலைவனமாக்குவது மிக்க பைத்தியக் காரத்தனம் என்று பலர் எள்ளி நகையாடுகிறார்கள். என்றாலும், அவர், தமது முதிர்ந்த வயதிலும், ஒரு பள்ளிச் சிறுவன்போல உணர்ச்சியோடும் ஊக்கத்தோடும் உழைத்து வருகிறார். அவர் சென்ற நாற்பது ஆண்டுக்காலமாக அறிவியல் அறிஞர்களோடும், அரசாங்க அலுவலர்களோடும் போரிட்டுத், தம் கொள்கையை ஏற்குமாறு அவர்களை வற்புறுத்தி வந்துள்ளார். தோழர் பேக்கரின் சகாராக் கனவுகளில் சில, இன்னும் சில ஆண்டுகளில் நிறைவேறக்கூடும் என்று, இப்பொழுது அவர்களில் பெரும்பாலோர் ஒப்புக் கொண்டுள்ளனர்.

‘இன்றைய உலகைப் பெரிதும் அச்சுறுத்தி வருவது அணுக் குண்டோ, நீர்வளிக்குண்டோ அல்ல. பாலைவனப் பெருக்கந்தான்’ என்று தோழர் பேக்கர் எச்சரிக்கை விடுத்துள்ளார். உலகின் நிலப்பகுதியில் 10இல் 3பகுதி (3/10) பாலைவனமாகக் காட்சி அளிக்கின்றது என்று அவர் தெரிவிக்கிறார். காடுகளை அழித்து நாடாக்கிக் கொண்டுவரும் பழக்கந்தான், மனிதனால் உண்டாக்கப்படும் பாலைவனத்தின் அளவைப் பெருக்கிக் கொண்டிருப்பதாக அவர் குற்றஞ் சாட்டியுள்ளார்.

1850ஆம் ஆண்டு வரையில் உலகில் பயிராகும் பகுதியில் ஆறில் ஒரு பங்கு (1/6) மனிதமுயற்சியால் பாலையாக்கப் பட்டது என்றும், 1850இலிருந்து 1950 வரையிலுமுள்ள ஒரு நூற்றாண்டுக் காலத்தில் மேற்கொண்டு பன்னிரண்டில் ஒரு பகுதி (1/12) பாலையாக்கப்பட்டிருக்கிறது என்றும், தோழர் பேக்கர் குறிப்பிடுகிறார்.

வட ஆப்பிரிக்காவின் நாகரிக வளர்ச்சி அதன் காடுகளோடு சேர்ந்து அழிந்துபட்டது எனலாம் என்று அவர் கூறுகிறார்.

இன்றைய நிலையில் சகாராப் பாலைவனத்தை எடுத்துக் கொண்டால், அது ஐக்கிய அமெரிக்காவைவிட, ஆத்திரேலியாவைவிடப் பெரிதாகும். அது சுமார் 2000 மைல் நீளத்திற்கு

ஆண்டு ஒன்றுக்கு 30 மைல் தொலைவுக்கு அகன்று கொண்டிருக்கிறது என்று சொல்லப்படுகிறது.

மரம் பயிராக்குதலை மிகப்படுத்துவதன் மூலமும், புதிய புதிய ஏரிகள் ஆறுகள் ஆகியவற்றைக் காணுவதன் மூலமும் மட்டுமே, உணவுப்பொருள் விளையும் பகுதியைப் பெருக்க முடியும் என்று தோழர் பேக்கர் கூறுகிறார்.

அவர் 1952ஆம் ஆண்டில் சகாராப் பாலைவனம் முழுதும் விரிவாகச் சுற்றிப் பார்த்து ஆராய்ந்தறிந்தபோது, சகாராப் பாலைவனத்தை மெல்லமெல்லச் சோலைவனம் ஆக்குவது இயலக்கூடிய ஒரு செயலே என்பதைக் கண்டார். அவர் அந்த ஆண்டில் சுமார் 9000 மைல்கள் சுற்றிப் பார்த்து மரம் பயிராக்குவதற்கான திட்டத்தைத் தயாரித்தார்.

தோழர் பேக்கரும் அவரது நண்பர்களும் நூற்றுக்கணக்கான டன்கள் விதைகள் கொண்டுபோய் 'ஓய்சீசு' என்னும் பாலைவன நீருற்றுக்களுக்கு அருகில் அவற்றை விதைத்தனர். அவை இப்பொழுது மரங்களாக வளர்ந்துள்ளன. மேகமண்டலத்தில் மரங்களால் வீசப்பட்ட குளிர்ந்த காற்றுப்பட, சிறிதளவு மழை பொழிந்து, ஆங்காங்கு நீருற்றுக்கள் தோன்ற ஆரம்பித்திருக்கின்றன. ஒரு காலத்தில் மரங்கள் இருந்து, அவை பட்டுப்போகவே குளிர்ந்த காற்று வீசுதல் குறைந்து, மழை பொழிதல் நின்று, காடு பாலைவனமாக மாறிவிட்டது என்பது தோழர் பேக்கரின் கருத்தாகும். சோலைகளின் அளவு, விரியவிரிய மழையும் பெருகுகிறது. மழை பெருகப்பெருக நீர் ஊற்றுக்கள் ஏற்படுகின்றன. நீர் ஊற்றுக்கள் ஏற்பட ஏற்பட மரம் பயிராகும் பகுதியும் பெருகுகிறது. இப்படியாகப் பாலைவனத்தைச் சோலைவனமாக்கும் முயற்சியில் அவர் அரும்பாடுபட்டு வெற்றிகண்டு வருகிறார்.

தோழர் பார்ப்பு பேக்கர் உலகிற்கு ஆற்றியுள்ள தொண்டு அளப்பரிய தொண்டாகும். இன்றைய உலக நாகரிகம் மரங்களை அழிப்பதற்குக் காரணமாக இருக்கிறதேயல்லாமல்,

மரங்களை வளர்ப்பதற்குக் காரணமாக இருக்கவில்லை. மரம் வளர்க்கும் உணர்ச்சியைப் பெரும்பாலோர் உள்ளத்தில் வளர்க்கத் தோழர் பேக்கர் பட்டயாடு கொஞ்சநஞ்சமல்ல.

பேக்கர் மட்டுமல்லாமல், அவரது பரம்பரையே மரம் வளர்ப்பதில் மிக்க பற்றுக்காட்டி வந்ததாகும். இங்கிலாந்தில் ஆம்சயர் (Hampshire) என்ற இடத்தில் அவரது குடும்பம் தலைமுறை தலைமுறையாக மரம்வளர்த்தலைப் போற்றிப் பாதுகாத்துவருகிறது. இவருடைய பாட்டனார் ரூ. 1,56,000 பெறுமான மரங்களை, சுமார் 800 ஏக்கர் நிலத்தில் பயிராக்கி வளர்த்து வந்தாராம்.

பேக்கர் கேம்பிரிட்சு பல்கலைக் கழகத்தில் படித்தபிறகு, முதல் உலகப் பெரும்போரில் ஈடுபட்டிருந்தார். 1920ஆம் ஆண்டில் காட்டியல் கல்வியியலில் தேர்ச்சிபெற்று, அதற்கான சான்றுத்தாளும் பெற்றார். அவர் 1924இல் “மரங்களின் மனிதர்கள்” என்ற பெயரமைந்த சங்கம் ஒன்றை நிறுவினார். அந்தச் சங்கத்தில் உறுப்பினராவோர் ஆண்டு ஒன்றுக்குச் குறைந்தது பத்து மரங்களையாவது உற்பத்தியாக்கவேண்டும். பேக்கரின் முயற்சியைப் பின்பற்றிய சுமார் 12,000 பேர்கள் ஓராண்டுக் காலத்தில் சுமார் 90,000 மரங்களைப் புதிதாகப் பயிராக்கியிருக்கின்றனர். அந்தச் சங்கத்தில், பிரிட்டனில் மட்டும் சுமார் 3,000 பேர்கள் முக்கிய உறுப்பினர்களாகியிருக்கின்றனர். அந்தச் சங்கத்திற்கு உறுப்பினர்கள் 44 நாடுகளில் பரவியிருக்கின்றனர்.

1930ஆம் ஆண்டினை ஒட்டிய காலங்களில், அவர் நைசீரியாவிலும், பாலத்தீனத்திலும் காடுகளை உண்டாக்கும் பணியில் மிக மும்முரமாக ஈடுபட்டிருந்தார். பிறகு உலகம் முழுவதும் சுற்றி ஆங்காங்கு மரம் பயிராக்க வேண்டியதன் இன்றியமையாமை பற்றிச் சொற்பொழிவுகள் ஆற்றியும், ஏடுகளில் எழுதியும், ஒலிபரப்புகள் செய்தும் வந்தார். அவர் அமெரிக்கா, கனடா, ஆத்திரேலியா, நியூசிலாந்து போன்ற நாடுகளில் சுற்றுப்பயணம் செய்து, மரம் வளர்க்கும்

உணர்ச்சியை ஊட்டியும், காடுகளை உற்பத்தியாக்கவேண்டிய தன் இன்றியமையாமையை உணர்த்தியும் அரும்பணி ஆற்றி வந்தார்.

அவர் வட அமெரிக்காவில் 17,000 மைல்கள் சுற்றி, ஆங்காங்கு காடுகள்வளர்ப்பதற்கான திட்டங்களைத் தீட்டி, அமெரிக்கக் குடியரசுத் தலைவரிடம் கொடுத்தார். அமெரிக்காவின் சிற்சில பாலைவனப் பகுதிகளைச் சோலைவனமாக்க அந்தத் திட்டம் பெரிதும் பயனளிப்பதாக இருந்தது.

இப்பொழுது அவருக்கு வயது 66. என்றாலும், அவர் இன்னமும் சளைக்காமல் உழைத்து வருகிறார். சகாரப் பாலைவனத்தைப் பச்சைச் சோலைவனமாக்கும் பணியில் தான் இப்பொழுது அவர் ஈடுபட்டிருக்கிறார்; அதில் அவர் வெற்றி கண்டும் வருகிறார்.

காடு திருத்தி நாடாக்கும் காலம் ஒன்று இருந்தது; இப்பொழுது நாடு திருத்திக் காடாக்கும் நிலை ஏற்பட்டிருக்கிறது.

[மன்றம் 1—7—55]

4. குத்துச் சண்டை

உடற்கல்வியின் ஒரு பிரிவாக இன்று பல்வேறு நாடுகளிலுமுள்ள வாலிபர்கள் பயிற்சிபெறும் குத்துச்சண்டை (Boxing), தொன்றுதொட்டு வளர்ந்துவந்திருக்கும் ஒரு கலையாகும். நாகரிகமற்ற காலத்தில் குத்துச்சண்டை ஒரு தற்காப்பு முறையாகக் கொள்ளப்பட்டு, நாகரிகம் மலர்ந்து மனிதர்கள் நாடு நகரங்கண்டு வாழ முற்பட்ட காலத்தில், மனிதனின் ஆற்றலையும் உடல்வலிவையும் வெளிப்படுத்தி நிற்கும் ஒரு கலையாக மாறியது.

உலகின் எந்தப்பகுதியிலிருந்து குத்துச்சண்டை முதன் முதல் தோன்றி மற்ற இடங்களுக்குப் பரவியது என்று திட்டவட்டமாக நாம் கூறமுடியாது. முதல்முதல் எங்கெங்கு மனிதன் தோன்றி, மனிதர்கள் பெருகினார்களோ அங்கெல்லாம் தற்காப்பு முறையாகக் குத்துச்சண்டை தோன்றியிருக்கலாம்.

குத்துச்சண்டையை ஒரு கேளிக்கைச் சாதனமாகப் பழங்காலச் சுமேரியர்கள் சுமார் ஐந்தாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் போற்றி வளர்த்திருப்பதாக வரலாற்றுக் குறிப்புகள் மூலம் தெரியவருகின்றது.

பழங் கிரேக்க நாகரிகத்தில் குத்துச்சண்டை பற்றிய குறிப்புகள் பெருமளவிற்குக் கிடைத்திருக்கின்றன. வலிவு பெற்ற ஏதென்சுநகர வாலிபர்கள் பொறுக்கியெடுக்கப்பட்டுக் குத்துச்சண்டைப் போட்டியில் ஈடுபடுத்தப்பட்டிருக்கின்றனர்.

போட்டியில், வீரர்கள், ஒருவர் மூக்கு மற்றவர் மூக்குமீது தொட, ஒருவர் முகத்தை மற்றவர் பார்க்கும்படியாக உட்கார வைக்கப்படுவார்களாம். ஒரு குறிப்பிட்ட அறிவிப்பின்போது, இரு வீரர்களும் ஒருவரை யொருவர் தத்தம் கைகளால் குத்திக்கொள்ள முற்படுவார்களாம். பின், குத்துச்சண்டை வீரர்கள் தங்கள் கைகளில் உறைகளை மாட்டிக்கொண்டு போரிடும் வழக்கம் ஏற்பட்டது. உறைகளில் உலோகத்தாலான சிறுசிறு முட்கள் பொருத்தப்பட்டிருந்ததால், குத்துச்சண்டையின் விளைவுகள் பயங்கரமாகத் தோன்றியது. வாய் கிழிய, கண்கள் துளைபட, மூக்கிலிருந்து குருதி கொட்ட, மண்டை சிதற, இப்படிப் பல கோரக் காட்சிகள் ஏற்பட்டன. அநேகமாகப் போட்டியிடும் இருவருமே இறந்துவிடுவார்கள். இதன் பிறகு கையுறைகளின் முட்கள் நீக்கப்பட்டு மெதுவானதாக ஆக்கப்பட்டாலும், குத்துச்சண்டையின் விளைவாக இறக்கும் வாலிபர்களின் எண்ணிக்கை குறையவில்லை. ரோமானியர் கிரேக்கத்தை வென்று தம் ஆதிக்கத்தை நிலைநாட்டியபோது, குத்துச்சண்டை வீரர்களின் கையுறைகள் தோலினால்தான் இருக்க வேண்டும் என்று ஏற்பட்டது என்றாலும், போட்டியின் கொடூர விளைவு மறையவில்லை. அப்பொழுதுள்ள குத்துச்சண்டைப் போட்டிபோல் இப்போது கிடையாது. அப்போது வீரர்கள் போட்டியில் இறங்கினால் ஒரு வீரன் வெற்றியடையும்வரை போட்டி நடைபெறும்; தோல்வியடையும் வீரன் எழமுடியா நிலையில் குற்றுயிரும் குலையுயிருமாக வீழ்த்தப்படுவான்.

நம் தமிழ்நாட்டிலும் குத்துச்சண்டை வழக்கிலிருந்தது. பண்டைத் தமிழகத்தில் குத்துச்சண்டை யிருந்ததுபற்றிய சில குறிப்புகள் புறநானூற்றுப் பாடல்களில் காணப்படுகின்றன. ஆனால் குத்துச்சண்டையில் கோரக்காட்சிகள் நேரிடாதபடி நாளடைவில் குத்துச்சண்டையின் முறைகளை மாற்றிவிட்டனர். அதுவே இன்று நாம் அழைக்கும் மற்போர் (Wrestling) என்பதாகும். மற்போர் நம் நாட்டிலிருந்து குத்துச்சண்டையிலிருந்து பிரிந்த ஒரு கலையாகும். மற்போரில்

போட்டியிடும் வீரர்கள் ஒருவரையொருவர் குத்திக்கொள்ளாமல், ஒருவரையொருவர் தமது உடல் வலிவால் வீழ்த்தித் தரையில் முதுகுபடும்படி செய்துவிட்டால் அதுவே வெற்றியின் அறிகுறியாகும்.

ஐரோப்பிய நாடுகளில் வழக்கிலிருந்த குத்துச்சண்டை முறைகளில் பலகாலம் வரை எவ்வித மாற்றமும் ஏற்படவில்லை. பல நாடுகளில் வீரர்கள் கையுறையில்லாமலேயே போரிட்டனர்.

இப்பொழுது குத்துச் சண்டை வீரர்கள் அணியும் தோலினாலான கையுறை 18ஆம் நூற்றாண்டில் சாக் பிராட்டன் (Jack Broughton 1705-89) என்பவரால் கண்டுபிடிக்கப்பட்டதாகும். இவரே ஆங்கிலக் குத்துச்சண்டை முறைக்குத் தந்தையாவார். புதிய கையுறைகளினால் போட்டிகளில் கொட்டப்படும் குருதி பெருமளவிற்குக் குறைந்தது.

ஆங்கிலக் குத்துச்சண்டை முறைக்கு அப்போது புகழ் பெற்ற ஆசிரியராக சான் சாக்சன் (John Jackson) என்பவர் விளங்கினார். அவர் குத்துச்சண்டையில் பல புதிய அறிவியல் முறைகளைப் புகுத்திக் குத்துச்சண்டையை யாவரும் கண்டு போற்றத்தக்க வகையில் மாற்றினார். அவருடைய மாணாக்கர்களில் லார்டு பைரன் (Lord Byron) என்ற கவிஞரும் ஒருவராவார்.

ஆனால் குத்துச்சண்டையில் கோரவிளைவுகள் நிகழா வண்ணம் பல விதிகளை ஏற்படுத்தி, குத்துச்சண்டையைக் கேளிக்கைக்குரிய ஒரு நல்ல சாதனமாக ஆக்கச் சென்ற நூற்றாண்டின் இறுதியில்தான் முயற்சி யெடுக்கப்பட்டது. 1865இல் இங்கிலாந்தில் குத்துச்சண்டைக்கு புதிய விதிகள் தயாரிக்கப்பட்டன. இதற்கு குயீன்சுபெரி விதிகள் (Queensberry Rules) என்று பெயர். இந்த விதிகளே கொஞ்சம் கொஞ்சமாக மாற்றப்பட்டு இன்று எல்லா நாடுகளிலும் குத்துச்சண்டையில் கடைபிடிக்கப் படுகிறது.

இப்பொழுது குத்துச்சண்டை ரவுண்டு (Round) என்று பல பிரிவுகளைக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஒவ்வொரு ரவுண்டும் மூன்று நிமிட நேரம் நடைபெறும். வீரர்கள் குறிப்பிட்ட இடங்களில் தான் குத்தவேண்டும். இடம் தவறிக் குத்தினால், குத்தும் வீரன் பேரில் குறைகூறப்பட்டு, வெற்றி எண்கள் குறைக்கப்படும். சண்டையின்போது ஒரு வீரன் கீழே விழுந்துவிட்டால் போட்டியைக் கண்காணிக்கும் நடுவர் (Umpire) ஒன்று, இரண்டு, மூன்று...என்று பத்துவரை கூறிக்கொண்டே செல்வார். அதற்குள் விழுந்த வீரன் எழுந்திருக்கவேண்டும். இல்லையானால், அவன் தோல்வியுற்றவனாகக் கருதப்படுவான். குத்துகளுக்குத் தக்கபடி “மார்க்குகள்” தனித் தனியே அமர்ந்திருக்கும் நடுவர்களால் குறிக்கப்பட்டு, வெற்றி வீரன் யார் என்பதைப் போட்டி முடிவடைந்ததும் தெரிவிப்பார். வீரர்களின் எடை சமநிலையில் இருக்கும் வகையில் எடைக்குத் தகுந்தாற்போல், போட்டிகள் பலவகையாகப் பிரிக்கப்பட்டுப் போட்டியிடும் வீரர்களின் எடையில் ஏற்றத் தாழ்வு அதிகமில்லாமல் செய்யப்பட்டிருக்கிறது.

இவ்விதமாகக் குத்துச்சண்டையின் விதிகள் வெகுவாக மாற்றப்பட்டு, இன்று எல்லா நாடுகளிலும் கற்றுக்கொள்ளப்படும் உயர்கல்விக் கலையாக விளங்குகின்றது.

5. ஆங்கிலமா? இந்தியா?

“ஆங்கிலம் அன்னிய மொழி—ஆகவே அது இந்தியத் துணைக்கண்டத்தின் அரசியல்மொழியாகவோ அல்லது பொது மொழியாகவோ இருப்பதற்குத் தகுதியுடையதல்ல. இந்திதான் இந்தியாவின் அரசியல்மொழியாகவும், பொதுமொழியாகவும் இருப்பதற்குத் தகுதியுடையது. காரணம், அதுதான் இந்தியாவின் தேசியமொழியாகவும் பெருவழக்குடைய மொழியாகவும் இருந்து வருகிறது.”

என்னும் கருத்துப்பட, வடநாட்டுக் காங்கிரசுத் தலைவர்களும், வடநாட்டு இந்திமொழி வெறியர்களும், வடநாட்டிற்கு அடிமை போன தென்னாட்டுக் காங்கிரசுக்காரர்களும் ஓயாமல் ஒழியாமல் பேசிவருகின்றனர்.

தமிழகத்தைப் பொறுத்தும், தமிழகம்—ஆந்திரம்—கருநாடகம்—கேரளம் ஆகிய நான்கும் அடங்கிய திராவிடத்தைப் பொறுத்தும், இந்தி எக்காரணத்தைக் கொண்டும் தேவைப்படாத—வேண்டப்படாத—அவசியமற்ற மொழி என்பதை, நாம் பலமுறை வற்புறுத்திச் சுட்டிக்காட்டி வந்துள்ளோம்.

ஆங்கிலம் எந்த அளவுக்குத் தமிழகத்துக்கும் திராவிடத்துக்கும் அன்னிய மொழியோ, அதே அளவுக்கு அன்னிய மொழிதான் இந்தியும்.

வங்காளம், மகாராட்டிரம், பஞ்சாப்பு, சிந்து ஆகிய பகுதிகளை எடுத்துக்கொண்டாலும், ஆங்கிலம் அவைகளுக்கு

எந்த அளவுக்கு அன்னிய மொழியோ அந்த அளவுக்கு இந்தியும் அவைகளுக்கு அன்னிய மொழியே யாகும்.

ஆங்கிலம்—இந்தி ஆகிய இரண்டு அன்னிய மொழிகளில் எந்த அன்னிய மொழி, தமிழகம், திராவிடம் போன்ற பகுதிகளுக்கு வேண்டப்படுவது — பயன்படுவது — இன்றியமையாததாகத் தேவைப்படுவது ஆகும் என்றால், ஆங்கிலந்தான் என்று ஆயிரமாயிரம் தடவைகள் வேண்டுமானாலும் குன்றின்மீது ஏறிநின்று உரத்த குரலில் கூவலாம்.

இந்தி மொழி வெறியர்களும், வடநாட்டுக் காங்கிரசுத் தலைவர்களும் ஆங்கிலத்தை அறவே ஒதுக்கிவிட வேண்டும் என்று கூறுகிறார்களா என்று பார்த்தால், அப்படியும் இல்லை. அகில உலகப் பொதுமொழி என்ற முறையில் ஆங்கிலத்தை இந்தியத் துணைக்கண்டத்தில் உள்ள எல்லோரும் படிக்கவேண்டும் என்றுதான் கூறுகிறார்கள். இந்தியத் தேசிய மொழியாகவும்—இந்தியப் பொதுமொழியாகவும்—இந்திய அரசியல் மொழியாகவும் இந்தி விளங்க வேண்டும்; அகில உலகப் பொதுமொழியாக ஆங்கிலம் இருக்கட்டும்; மேற்கண்ட வகைகளுக்காக இந்த இரண்டு மொழிகளையும் இந்தியத் துணைக்கண்டத்திலுள்ள அனைவரும் தங்கள் தங்கள் தாய்மொழி—வட்டாரமொழி ஆகியவற்றோடு கட்டாயம் கற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்று வற்புறுத்துகின்றனர்.

தமிழகத்திலுள்ள தமிழர்களுக்கு ஆங்கிலம்—இந்தி என்ற இந்த இரண்டு மொழிகளும் இன்றியமையாதனவா என்று ஆராய்ந்து பார்த்தால், ஆங்கிலந்தான் இன்றியமையாது வேண்டப்படும் ஒன்றாக இருக்குமேயெழிய, இந்தி எந்த வகையிலும் வேண்டப்படுவதாக இருக்காது என்பதை உணரலாம். தமிழகத்தைப் பொறுத்துத் தமிழை முன்னிறுத்திக் கூறப்படும் காரணங்கள், ஆந்திரம்—கருநாடகம்—கேரளம் ஆகியவற்றைப் பொறுத்து, முறையே தெலுங்கு—கன்னடம் மலையாளம் ஆகிய மொழிகளை முன்னிறுத்திக் கூறுவதற்கும்

பொருந்தும் என்பதை இங்கு அறிந்து கொள்ளலாகும். அதாவது தமிழகத்தின் எடுத்துக்காட்டு ஆந்திரம்—கருநாடகம் கேரளம் ஆகிய பிற திராவிடப் பகுதிகளுக்கும் பொருந்தும் என்க.

தமிழகத்தில் அரசின் அலுவல்கள்; ஊராட்சிமன்ற—நகராட்சிமன்ற—மாவட்ட ஆட்சி மன்ற—சட்டமன்ற நடவடிக்கைகள்; பள்ளி—கல்லூரி—பல்கலைக்கழகப் படிப்பு, உள்நாட்டு அஞ்சல்—தந்திப் போக்குவரத்து, உள்நாட்டு வாணிகம் இன்ன பிறவெல்லாம் தமிழிலேயே நடைபெறலாம்—நடைபெறமுடியும். ஆனால், உலகத்தின் பிற பகுதிகளோடு அரசியல் தொடர்பு, வாணிகத் தொடர்பு, பண்பாட்டுத் தொடர்பு ஆகியவற்றைக் கொள்ளவும், உலகில் வளர்ந்துள்ள அறிவியல் அறிவைப் பெறவும் தமிழ் இன்றைய நிலையில் பயன்படுவதாக இல்லை. தமிழ் நிறைவேற்றித் தராத தன்மைகளை நிறைவேற்றித்தர வேறு ஒரு மொழி தமிழர்க்கு முக்கியமாகத் தேவைப்படும். இன்றைய நிலையில் தமிழ் நிறைவேற்றித் தராத தன்மைகள் அத்துணையையும் இந்தி நிறைவேற்றித் தருமா என்றால், தராது; ஆனால் ஆங்கிலம் முழுக்க முழுக்க நிறைவேற்றித் தரும். இந்தியால் எதிர்பார்க்கப்படும் பலன்களோடும், இந்தியால் நிறைவேற்றப்படமுடியாத பலன்களையும் சேர்த்து நிறைவேற்றித்தரும் தகுதியை ஆங்கிலம் போற்றத்தகுந்த அளவுக்குப் பெற்றிருக்கிறது. எனவே, தமிழுக்கு உதவியாக ஆங்கிலம் மட்டும் இருந்தால் போதும்; வேறு எந்த மொழியின் உதவியும் தேவையில்லை; வேறு எந்த மொழியும் முழுப்பலனை அளிக்க வல்லதல்ல.

இந்தி, இலக்கண இலக்கியச் செறிவுடையது—உலகத் தொடர்பு கொள்ளச் செய்வது—அறிவியல் அறிவை வளர்ப்பது—உலக வாணிகத் தொடர்பை உண்டுபண்ணுவது—நாகரிகப் பண்பாட்டுத் தொடர்பை உருவாக்குவது என்று கூறி, அதனைத் தமிழகத்தார்—திராவிடத்தார்மீது திணிக்க யாராலும் இயலாது. ஏனெனில், அந்தத் தன்மைகள் இந்தி

யிடம் அறவே கிடையாது; ஆனால் ஆங்கிலத்திடம் போதுமான அளவுக்கு இருக்கின்றன.

இந்தி, இந்தியாவின் சொந்த மொழி, ஆங்கிலம் அன்னிய மொழி என்ற காரணத்தைக் காட்டியும் இந்தியைத் தமிழகத்தில்—திராவிடத்தில் திணிக்கமுடியாது. ஏனெனில், மேலே சுட்டிக்காட்டியுள்ளபடி ஆங்கிலம் எந்த அளவுக்கு அன்னிய மொழியோ அதே அளவுக்கு இந்தியும் தமிழர்க்கு—திராவிடர்க்கு அன்னிய மொழிதான். இந்தி வேண்டுமானால் இந்தி பேசப்படும் வடநாட்டுப் பகுதிகளுக்குச் சொந்த மொழியாகத் திகழலாமே யொழிய, அது தென்னாட்டிற்கு ஒரு காலும் சொந்தமொழி யாகாது.

இந்தி, இந்தியத் துணைக்கண்டத்தின் தேசியமொழி; எனவே அதுதான் இந்தியாவின் அரசியல் மொழியாகவும், பொது மொழியாகவும் இருக்கவேண்டும் என்று சொல்லித் தமிழர்—திராவிடர்மீது அதனைப் புகுத்த இயலாது. ஏனெனில், தமிழகத்தின் மண்ணுக்குரிய தாய்மொழி, அதாவது தேசிய மொழி தமிழேயல்லாது வேறு மொழியல்ல. அது போலவே ஆந்திரம்—கருநாடகம்—கேரளம் ஆகியவற்றின் மண்ணுக்குரிய தேசிய மொழிகள் முறையே தெலுங்கு, கன்னடம், மலையாளம் ஆகுமேயல்லாது வேறு மொழியாகாது. ஒரு மனிதனுக்கு எப்படி இரண்டு பெற்றெடுத்த தாய்மார்கள் இருக்கமுடியாதோ, அதுபோலவே ஒரு குறிப்பிட்ட வரலாற்றுமுறையில் வளர்ந்த நாட்டிற்கு இரண்டு தேசிய மொழிகள் இருக்கமுடியா. ஆங்கிலமோ அல்லது சீன மொழியோ எப்படித் தமிழகத்திற்குத் தேசியமொழி ஆகாதோ அப்படியே இந்தியும் தமிழகத்திற்குத் தேசிய மொழியாகாது; அது தமிழகத்தின் நிலத்திற்குரிய மொழி அல்ல.

இந்தி, தமிழகத்தில் அரசியல் மொழியாக இருப்பதற்குத் தமிழைவிடப் பொருத்தமுடையது என்று சொல்லிக்கொண்டு தமிழகத்தில் நுழையமுடியாது. ஏனெனில், இந்தி தமிழைவிட இலக்கண வளம், இலக்கிய வளம், சொல் வளம், பொருள்

வளம் ஆசியவற்றில் மிகக் குறைபாடுடைய மொழியாகும். மொழி வளர்ச்சிக்குரிய வேர்ச்சொற்கள் தமிழில் இருப்பதைப் போல் இந்தியில் இல்லை. அது வடமொழியையாவது அல்லது அரபி, பாரசீக மொழிகளையாவதுதான் தன் சொற்களுக்கு நம்பி வாழவேண்டும். தமிழகத்தின் அரசியலை நடத்தத் தமிழே போதுமானது; இந்தி அவசியமே யில்லை. தமிழகத்தில் கணக்கப்பிள்ளை பட்டாமணியாரிடம் தமிழிலேயே பேசலாம்; பட்டாமணியார் இரெவின்பூ இன்சுபெக்டாரிடம் தமிழிலேயே பேசலாம்; இரெவின்பூ இன்சுபெக்டர் தாசில் தாரிடம் கலெக்டாரிடம் தமிழிலேயே பேசலாம்; கலெக்டர் இரெவின்பூ போர்டு மெம்பரிடம் தமிழிலேயே பேசலாம்; பிரதமக் காரியதரிசிடம் இரெவின்பூ போர்டு மெம்பர் தமிழிலேயே பேசலாம்; பிரதமக் காரியதரிசி இரெவின்பூ அமைச்சரிடம் தமிழிலேயே பேசலாம்; இரெவின்பூ அமைச்சர் முதலமைச்சரிடம் தமிழிலேயே பேசலாம்; இந்த அலுவலாளர்கள் பெயர்களை யெல்லாம் தமிழிலேயே பேசலாம்; இந்த அலுவலாளர்கள் பெயர்களை யெல்லாம் தமிழிலேயே மாற்றியமைக்கலாம்; சட்டமன்றம்—ஊராட்சி—நகராட்சி—மாவட்ட ஆட்சி மன்றங்கள், நீதிமன்றங்கள் ஆகிய எல்லாமும் தமிழகத்தில் தமிழிலேயே நடைபெறலாம். தமிழக முதலமைச்சர் வடநாட்டோடும், பிற நாடுகளோடும் பேசுவதற்குத் தமிழ் பயன்படாது. அப்பொழுது வேறொர் மொழி தேவைப்படும். அந்த வேறொர் மொழி அகில உலகப் பொதுமொழியான ஆங்கிலமாக இருந்தால்தான் பிறநாடுகள் எல்லாவற்றோடும் தொடர்புகொள்ள முடியும். உலக நாடுகள் அனைத்தோடும் தொடர்பு கொள்ளுவதற்கு வைத்துக்கொள்ளும் ஆங்கிலத்தையே வடநாட்டோடும் தொடர்பு கொள்வதற்குப் பயன்படுத்திக் கொள்ளலாம். வடநாட்டுக்காகத் தனியாக இந்தியைப் பிடித்துக்கொள்ள வேண்டிய கட்டாயம் தமிழகத்தார்க்கு இல்லை.

இந்தி, இந்தியாவின் பொதுமொழியாக இருப்பதற்குத் தகுதிபடைத்தது என்று கூறிக்கொண்டு, தமிழகத்தில் எட்டிப்

பார்க்க இயலாது. ஏனெனில், உலகப் பொதுமொழியாக விளங்கும் ஆங்கிலமே இந்தியாவின் பொதுமொழியாகவிளங்குவதற்கு, இந்தியைவிட எல்லாவகையிலும் சிறப்பும் தகுதியும் படைத்ததாக இருக்கிறது. தமிழகத்தார்—திராவிடத்தார் டோக்கியோவோடு, சாங்கையோடு, பீக்கிங்கோடு, இரங்கூனோடு, சிங்கப்பூரோடு, இலண்டனோடு, மாசுக்கோவோடு, வாசிங்டனோடு தொடர்பு கொள்ளுவதற்கு ஏற்றுக் கொள்ளுகிற ஆங்கிலத்தையே, வடநாட்டு ஆமதாபாத்தோடும், அலகாபாத்தோடும், பம்பாயோடும், கல்கத்தாவோடும், டில்லியோடும், டார்சிலிங்கோடும் தொடர்புகொள்ளுதற்குக் கொள்ளலாமே! வடநாட்டிற்காக என்று இந்தியைத்தனியாகக் கற்றுக் கொள்ளவேண்டிய அவசியமில்லையே! தமிழகத்தார்—திராவிடத்தார், உலகத்தொடர்பு—உலகவாணிகம்—அறிவியல் ஆகியவற்றிற்காக எப்படி ஆங்கிலத்தைக் கற்றுக் கொள்ளவேண்டிய இன்றியமையாத நிலையிலிருக்கிறார்களோ, அதேபோலவே, இந்தி மொழி பேசும் வடநாட்டாரும், மராட்டியரும், பஞ்சாபிகளும், வங்காளிகளும் தங்கள் தங்கள் தாய்மொழியோடு அகில உலகப் பொதுமொழியான ஆங்கிலத்தைக் கற்றுக்கொள்ள வேண்டிய இன்றியமையாத நிலையிலிருக்கிறார்கள். தென்னாட்டாரும் வடநாட்டாரும் கற்றுத் தீரவேண்டிய ஆங்கிலமே ஏன் இந்தியாவின் பொது மொழியாக இருக்கக்கூடாது? இந்தியாவிற்கு என்று தனியாக ஒரு பொதுமொழி ஏன்? அதற்காகக் காலத்தையும், கருத்தையும், பொருளையும் ஏன் வீணாக்கிக்கொண்டிருக்க வேண்டும்? ஆங்கிலத்துக்காகச் செலவிடப்படும் காலமும், கருத்தும், பொருளும் அகில உலகத்திற்கு மட்டுமல்லாமல், இந்தியத்துணைக் கண்டத்திற்கும் சேர்த்துப் பயன்படுவனவாகுமே! தமிழகத்திலுள்ள முக்கியமான அரசியல் தலைவர்களும், ஆட்சியாளர்களும், பெருவணிகர்களுந்தான் பிறநாடுகளோடு தொடர்புகொள்ள வேண்டியவர்களாக இருப்பார்கள். அவர்கள் எப்படியும் ஆங்கிலம் கற்றுத்தீரவேண்டியவர்களாக இருக்கப்போகிறார்கள். அதுபோலவே வடநாட்டிலுள்ள முக்கியமானவர்களும், ஆங்கிலம் கற்றுத்தீர வேண்டியவர்களாக இருக்கப்

போகிறார்கள். இரு சாராரும் தமக்குள் தொடர்புகொள்ள இருசாரார்க்கும் தெரிந்த ஆங்கிலத்தையே பயன்படுத்திக் கொள்ளலாமே! தமிழகத்திலுள்ள சாதாரணப் பாமர மக்கள் எப்படி அகிலஉலகத் தொடர்பு கொள்ளப்போவதில்லையோ, அதுபோல வடநாட்டுத் தொடர்பும் அவ்வளவாகக் கொள்ளப் போவதில்லை. நிலைமை இவ்வாறு இருக்கும்போது, தமிழகத்தில், திராவிடத்தில், இந்திக்கு எந்தவகையில் அவசியம் ஏற்படப் போகிறது.

இந்தி, இந்தியாவில் பிற தனித்தனி மொழிகளைப் பேசும் மக்களைக் காட்டிலும் மிகவான மக்களால் பேசப்படுவதால், அதுவே இந்தியாவின் பொதுமொழியாக இருப்பதற்குத் தகுதி படைத்தது என்று சொல்லப்படுகிறது. மிகவான மக்களால் பேசப்படுகிறது என்பது ஒன்றுமட்டுமே பொதுமொழி ஆவதற்கான தகுதி அல்லவே. ஆசியாக் கண்டத்திலும், உலகிலும் சீனமொழி மற்றமொழிகள் எல்லாவற்றைக் காட்டிலும் மிகவான மக்களால் பேசப்படுகிறது என்ற காரணத்துக்காக, அது ஆசிரியாக் கண்டத்திற்கோ, அல்லது உலகிற்கோ பொது மொழியாக ஆக்கப்படவில்லையே! ஆங்கிலந்தான் ஆசியாக் கண்டத்திற்கும் உலகிற்கும் பொதுமொழியாக இலங்குகிறது. அதே ஆங்கிலம் இந்தியத் துணைக்கண்டத்திற்கும் பொது மொழியாக விளங்கலாமே!

தென்னாட்டவர்கள் வடநாட்டிற்குச் செல்ல வேண்டி நேரிட்டால், இந்திமொழி கற்றுக்கொள்வது பயன்படுமே என்று சிலர் சொல்லக் கூடும். அப்படி அடிக்கடி போகவேண்டி நேரிடுகிற ஒருசிலர் வேண்டுமானால் இந்தியைத் தனியாக விருப்பப்படி கற்றுக்கொள்ளலாமே. யொழிய, அதற்காகத் தென்னாட்டிலுள்ள எல்லோரும் இந்தியைக் கட்டாயமாகவும் அவசியமாகவும் கற்றுக்கொள்ள வேண்டியதில்லையே!

மேற் கூட்டிக்காட்டிய காரணங்களைக் கொண்டு, எந்த வகையில் பார்த்தாலும், தமிழகத்துக்கோ, அல்லது திராவிடத்துக்கோ, இந்தி அறவே அவசியமற்ற மொழி என்பது புலப்படும். தமிழர்களோ அல்லது திராவிடர்களோ தங்கள்

தாய்மொழி—வட்டார மொழியோடு, ஏதேனும் பயன்படக் கூடிய மொழி ஒன்று சுற்றுக்கொள்ளவேண்டும் என்றால், அது ஆங்கிலந்தான்; ஆங்கிலத்தைத்தவிர வேறு மொழியில்லை.

இப்பொழுது ஆங்கிலம் ஆங்கிலேயர்களால் வற்புறுத்தித் திணிக்கப்படும் நிலையில் இல்லை. நாமே விரும்பி ஏற்றுக் கொள்ளும் நிலையில்தான் வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. நாம் அதை இப்போது அடிமைத்தனத்தில் ஏற்றுக்கொள்ள வில்லை; விடுதலை உணர்வோடுதான் ஏற்றுக்கொள்கிறோம். அகில உலகப் பொது மொழியாக விளங்கும் ஆங்கிலம், நல்வாய்ப்பாகச் சென்ற சில நூற்றாண்டுகளாக நமக்கு நல்ல பழக்கமான மொழியாக ஆகிவிட்டது. எண்ணம், நடை, உடை, நடிப்புகளில் இந்தியைவிட ஆங்கிலமே நமக்கு நெருங்கிய பழக்கமான நண்பனாகிவிட்டது. உலக அறிவுச் செல்வங்கள் அத்துணையையும் நமக்கு அறிமுகப்படுத்துவதற்கு ஏற்ற சிறந்த நண்பன் ஆங்கிலமே யாகும்.

லார்டு மெக்காலே இந்தியாவில் பணிமனை அலுவலாளர்களைத் (office clerks) தயாரிப்பதற்காகவே ஆங்கிலத்தைப் புகுத்தினார் என்று பல அரைகுறை அரசியல்வாதிகள் தவறாகக் கருதிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். லார்டு மெக்காலே 1837 ஆம் ஆண்டில் எழுதிவைத்துள்ள குறிப்பில் கீழ்க்கண்டவாறு குறிப்பிட்டுள்ளார்.

“நாம் இப்போதைய நிலையில் குருதி, நிறம், மனப் பான்மை ஆகியவற்றில் இந்தியர்களாகவும்; விருப்பங்கள், கருத்துக்கள் நடவடிக்கைகள், அறிவு ஆகியவற்றில் ஆங்கிலேயர்களாகவும் இருக்கக்கூடிய ஒரு வகுப்பினரை உருவாக்க வேண்டியவர்களாக இருக்கிறோம். அவர்களைக்கொண்டு உள்நாட்டு மொழிகளை வளமுள்ளனவாகவும் அறிவியற்சாற்கள் நிறைந்தனவாகவும் ஆக்கவேண்டும். அவர்கள் மூலம் பாமரமக்கள் படிப்படியாக அறிவு பெறும்படி செய்ய வேண்டும்”

‘வட்டார மொழிகளை வளமுள்ளனவாகவும் வளர்ச்சி யுள்ளனவாகவும் செய்யவேண்டும்’ என்ற எண்ணம் லார்டு மெக்காலே காலத்திலேயே இருந்துவந்திருக்கிறது என்பதை மேற்கண்ட குறிப்பால் இனிது அறிந்துகொள்ளலாம்.

இந்தியைத் தமிழகத்தில்—திராவிடத்தில் திணிப்பது, வடநாட்டவர் தம் ஆதிக்கத்தை என்றென்றும் நிலைநாட்டிக் கொள்வதற்குப் பயன்படுமேயல்லாமல், தென்னாட்டவர்க்கு இம்மி அளவு நன்மையும் அதனால் ஏற்படப்போவதில்லை; மாறாக, வடநாட்டிற்குத் தென்னாட்டவர் அடிமைப்பட வேண்டிய அவசியம் ஏற்படும்.

தமிழர்க்கு—திராவிடர்க்குத் தேவையானது ஆங்கிலமா? இந்தியா? என்றால், ஆங்கிலம்தான் என்று அழுத்தந்திருத்த மாக, ஆயிரம் தடவை வேண்டுமானாலும் கூறலாம். இந்தி அறவே அவசியமில்லை என்றும் அந்த அளவுக்குப் பகரலாம்.

— மன்றம் 15-6-'55

6. குடியாட்சி

ஆட்சி முறைகளில் பல்வேறு வகைகள் உண்டு; அவற்றில் 'குடியாட்சி' முறை என்பது ஒன்று.

'உள்ளது சிறத்தல்' என்ற முறையின்படி, மனிதன் எவ்வாறு உயிரினங்களிலெல்லாம் முதிர்ந்த வளர்ச்சியின் தோற்றமாகக் காணப்படுகிறானோ, அதுபோல, ஆட்சிமுறைகளிலும் 'உள்ளது சிறத்தல்' என்னும் தத்துவத்திற்கு ஏற்ப, 'குடியாட்சி' முறை என்பதும் முதிர்ந்த வளர்ச்சியின் ஒரு தோற்றமாகத் திகழ்கிறது!

'தடியாட்சி'

காட்டுமிராண்டிக் காலத்தில்—அதாவது, மனிதன் நாகரிகச் செம்மையும் பண்பாட்டு மேம்பாடும் பெறாதிருந்த காலத்தில்—தடி தூக்கிய வல்லாண்மையுடையவன், மற்றவர்களைத் தன் தடியின் வலிமையால் அடக்கி ஆண்டான்; அவன் எதைச் சொல்லுகிறானோ அதுதான் விதி; அவன் எந்த வழியைக் காட்டுகிறானோ, அது தான் சட்டம்; அப்படியப்பட்ட ஆட்சியை, 'தடியாட்சி' என்பார்கள்!

'கும்பலாட்சி'

காடுகளிலும்—ஆற்றங்கரை யோரத்திலும் கூட்டங் கூட்டமாக வாழ்ந்த மக்கள், தம்மில் யாருக்கும் யாரும் கட்டுப்படாமல்—அதே நேரத்தில், எல்லாரும் எல்லாரையும் அடக்கி ஆள முயன்றார்கள். இதை, 'கும்பலாட்சி (Mobocracy) என்று கூறுவார்கள்!

‘சிறு குழுவாட்சி’

நாளடைவில் வலிமை பெற்ற சிலர், குறிப்பிட்ட இடத்தில் சேர்ந்து வாழ்ந்த தன்மையாலும்—சேர்ந்து வேட்டையாடிய முயற்சியாலும்—சிறு குழுவினராக ஆகித் தம் வலிமையாலும் தந்திரத்தாலும் சூது சூழ்ச்சியாலும் பிற மக்களை அடக்கி ஆண்டனர்; இதனை, ‘சிறு குழுவாட்சி’ (Gligarchy) என்று குறிப்பிடுவார்கள்!

‘செல்வராட்சி’

செல்வச் செழிப்புடையவர்களெல்லாம், தம் செல்வச் செருக்கால் ஒன்று சேர்ந்துகொண்டு—செல்வத்தின் வலிமையையே அடிப்படையாகக் கொண்டு—மற்ற எளியவர்களை யெல்லாம் அடக்கி ஒடுக்கி ஆண்டார்கள்; இதனைச் ‘செல்வராட்சி’ (Plutocracy) என்று சொல்லுவார்கள்.

‘சாதியாட்சி’

ஒரு குறிப்பிட்ட சாதியைச் சேர்ந்தவர்கள், எப்படியோ ஆதிக்க வலிமையை—பிறப்புரிமை பேசியும், இடத்துரிமை பேசியும், வாழ்வுரிமை பேசியும் பெற்றுக்கொண்டு, மற்ற மற்றச் சாதியினரை அடிமைப்படுத்தி அடக்கி ஆண்டனர்; இதனைச் ‘சாதியராட்சி’ (Castocracy) என்று கூறுவார்கள்!

‘சமயத்தவராட்சி’

ஒரு குறிப்பிட்ட சமயத்தைச் சேர்ந்தவர்கள், ‘தாங்கள் தாம் கடவுளின் முழுமுதலான வாரிசு’ என்றும், ‘தாங்கள் மட்டுமேதான் கடவுளால் அனுப்பிவைக்கப்பட்டவர்’ என்றும் கூறிக்கொண்டு—அதன்மூலம் ஆதிக்க நிலையை ஏற்படுத்திக் கொண்டு—மற்றச் சமயத்தினரை அடிமைப்படுத்தி ஆண்டனர்; இதனை, ‘சமயத்தவராட்சி’ (Theocracy) என்று அழைப்பார்கள்!

‘உயர் குழுவினர் வல்லாட்சி’

ஒரு குறிப்பிட்ட பிரிவினர், தாங்கள்தாம் ‘சமூகத்திலே உயர்ந்தவர்கள்’ என்றும், ‘எல்லாவகையிலும் தங்களைவிட

உயர்ந்தவர்கள் எவரும் இல்லை' என்றும் கூறிக்கொண்டு—
ஆதிக்கத்தைப் பற்றிக்கொண்டு—பிறரை அடக்கி ஆண்டனர்;
இதனை, 'உயர் குழுவினர் வல்லாட்சி' (Aristocracy) என்று
உரைப்பார்கள்!

'கோனாட்சி'

வீரத்தின் மூலமோ—விவேகத்தின் மூலமோ—சூதின்
மூலமோ—சூழ்ச்சியின் மூலமோ—எப்படியோ அரசைக்
கைப்பற்றிக்கொண்ட ஒருவன், தன்னை 'அரசன்' என்று
ஆக்கிக்கொண்டு, 'தனக்குப் பிறகு தன் மகன்தான் அரசனாகி
ஆளுவான்' என்று முறை வகுத்துக்கொண்டு ஆண்டான்;
இதனைக் 'கோனாட்சி' (Monarchy) என்று சொல்லுவார்கள்.

'குடிக்கோனாட்சி'

அரசனும் ஆளுவான்; குடிமக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட
பிரதிநிதிகளும் ஆட்சிப்பொறுப்பை ஏற்று ஆளுவார்கள்;
கோனாட்சி—குடியாட்சி ஆகிய இரண்டும் சேர்ந்து நடைபெறும்
இந்த ஆட்சியை, 'குடிக்கோனாட்சி' (Demo - monarchy)
என்று கூறுவார்கள்.

'குடியாட்சி'

அரசு மக்கள் அனைவர்க்கும் சொந்தமானதாக
அமையும். அதனை மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட
பிரதிநிதிகள் ஆளுவார்கள்; அவர்களும் மக்களுக்காகவே
ஆளுவார்கள். இதனைத்தான், 'குடியாட்சி' (Democracy)
என்று அழைப்பார்கள்!

'தனி வல்லாட்சி'

தனி மனிதன் ஒருவன், போர்ப்படையின் முழு வலிவையும்
துணையாக வைத்துக்கொண்டு, யாரையும் ஆட்சிப்
பொறுப்பில் அண்டவிடாமல் தடுத்து நிறுத்திக்கொண்டும்,
ஆட்சியிலிருப்போரை அகற்றிவிட்டும், தர்னை—தன் விருப்பம்

படியே ஆள முற்படுவான்; இதனை, 'தனி வல்லாட்சி' (Autocracy) என்று கூறுவார்கள்!

*

*

*

பிளேட்டோ காலத்திலிருந்து பேரறிஞர் அண்ணா காலம் வரையில், உலகில் தோன்றிய அறிஞர் பெருமக்கள் அனைவரும், மேற்குறிப்பிட்ட ஆட்சிமுறைகளில், குடியாட்சி முறை ஒன்றை மட்டுமே மிகவும் போற்றிப் பாராட்டி, வாழ்த்தி வரவேற்றுக் காப்பாற்றி வந்திருக்கிறார்கள்.

குடியாட்சி முறையை நடைமுறைப் படுத்தும்போது, அதில் சிலபல குறைபாடுகள் இருக்கத்தான் செய்கின்றன. என்றாலும், ஆட்சிமுறைகள் அனைத்தையும் ஒருசேர வைத்து ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும்போது, 'குடியாட்சி முறைதான் மிக மிகச் சிறந்த முறையாக விளங்குகிறது' என்பது தெளிவு.

'சனநாயகம்' என்ற சொல், குடியாட்சி முறையைத்தான் குறிக்கின்றது! மக்கள் தலைமைபூண்டு ஆளுகின்ற ஆட்சியைத்தான், 'சனநாயக ஆட்சி' என்று கூறுகின்றார்கள்.

குடியாட்சி என்பதை ஆங்கிலத்தில் 'டெமோகிரசி, (Democracy) என்று குறிப்பிடுகிறோம். அந்தச் சொல் கிரேக்கமொழியிலிருந்து தழுவிக்கொள்ளப்பட்ட சொல்லாகும்.

கிரேக்க மொழியில், 'டெமோகிரிடீயா' (Democritia) என்று வழங்குகிறார்கள்; அதற்குக் 'குடியாட்சி' என்று பொருள்.

'டெமோஸ்' (Demos) என்பது குடிமக்களையும்; கிரிடீயா' (Critia) என்பது அதிகாரத்தையும் குறிக்கும்.

'குடிமக்களே அதிகாரம் வகிக்கும் முறை' எனப் பொருள் படுவதால், 'டெமோ கிரிடீயா' என்ற அந்தச் சொல் குடியாட்சி என்பதைக் குறிப்பதாயிற்று.

குடியாட்சி என்பதற்கு மிகச்சுருக்கமாகவும்—தெளிவாகவும்—விளக்கமாகவும் இலக்கணம் வகுத்துத் தந்தவர்,

அமெரிக்க நாட்டின் குடியரசுத் தலைவராகத் திகழ்ந்த ஆபிரகாம் லிங்கனே ஆவார்!

“மக்களுடைய, மக்களால், மக்களுக்கான ஆட்சியே குடியாட்சி” (Government of the people, by the people and for the people) என்று கூறி, நிலையான புகழ் பெற்றார் ஆபிரகாம் லிங்கன்!

குடியாட்சியின் சிறப்பைப் பற்றிக் குறிப்பிடும்போது, பேரறிஞர் பெர்ட்ரண்டு ரசல் அவர்கள்,

“குடியாட்சியைவிட ஒரு நல்லாட்சி முறை, மனித அறிவினால் கண்டுபிடிக்கப் படவில்லை” என்று குறிப்பிட்டுள்ளார்.

தனி மனிதனுடையவும்—சில குழுவினருடையவுமான எதேச்சாதிகாரப் போக்குகளை, எல்லா இடங்களிலும்—எல்லாக் காலங்களிலும்—எல்லா மென்முறைகளாலும்—நல்வழிகளாலும் எதிர்த்துப் போராடிப் போராடிப் பெற்ற பெரும் விளைவுதான், ‘குடியாட்சி’ என்பது!

பிளேட்டோ, அரிசுடாட்டில் போன்ற கிரேக்க நாட்டுப் பேரறிஞர்கள், குடியாட்சிப் பண்புகளை விளக்கமாகவும்—தெளிவாகவும் எடுத்துரைத்தனர்!

ஆனால், அந்தக் கருத்துக்கள், உலக நாடுகளில் நடைமுறைப்படுத்தப்படும் பயிற்சியோ—பழக்கமோ ஏற்படவில்லை!

வள்ளுவப் பெருந்தகையார் காலத்தில், அரசன் ஆளும் கோனாட்சி முறைதான் இருந்து வந்தது என்றாலும், குடியாட்சிப் பண்புகளை மிகவும் சிறப்பாக வற்புறுத்தியுள்ளார்.

ஆனால், குடியாட்சிமுறை அரசியல் அமைப்புத் தன்மையில் இடம் பெறவில்லை!

ஐரோப்பாக் கண்டத்தில், கி. பி. பதினான்காம் நூற்றாண்டிலிருந்து குடியாட்சிக் கருத்துக்கள் பரவலாக வேரூன்றத் தொடங்கின என்று கூறலாம்.

கி. பி. பதினைந்தாம் நூற்றாண்டில், ஐரோப்பாக்க கண்டத்தில் ஏற்பட்ட மறுமலர்ச்சி இயக்கமும், கிறித்தவ சமயத்தின் சீர்திருத்தவாதிகள் புரிந்த புரட்சியும், இங்கிலாந்தில் நடைபெற்ற தொழிற் புரட்சியும்—பொருளியல் புரட்சியும், அமெரிக்காவில் நடந்த விடுதலைப் போர்ப் புரட்சியும், பிரெஞ்சுப் புரட்சியும், இற்றைக் காலக் குடியாட்சிக்கு அடிப்படைகளாக அமைந்தன என்று கூறலாம்.

குடியாட்சிமுறை சிலபல சிறப்புக்குரிய தன்மைகளைக் கொண்டிருக்கிறது:—

1. மக்கள் எல்லாரும் சமமாக மதிக்கப்பட வேண்டியவர்கள்.
2. மக்களே நாட்டின் மன்னர்கள் ஆவார்கள்.
3. சட்டத்திற்கு முன்னால் அனைவரும் சமம்.
4. எல்லாருக்கும் வாழாட உரிமை உண்டு.
5. பெரும்பான்மையோர் முடிவு எல்லாரையும் கட்டுப்படுத்தும்.
6. தனி மனிதனின் உரிமையும்—உடைமையும்—உயர்வும் மதிக்கப்படும்.
7. மனிதனுக்காகத்தான் அரசே அல்லாமல், அரசுக்காக மனிதன் அல்லன்.
8. நீதித்துறை—நிருவாகத் துறை—பாராளுமன்றத் துறை—மூன்றும் உரிமை அடிப்படையில் தனித் தனியாக இருந்து, ஒன்றோடொன்று தொடர்பு கொண்டு இயங்கும்.
9. கருத்து வேறுபாட்டிற்கு மதிப்பு அளித்து முடிவுக்குக் கட்டுப்பட வேண்டும்.
10. குறிப்பிட்ட காலவரையறையில் ஆட்சியை அகற்றவும், மாற்றி அமைக்கவும், மக்களுக்கு உரிமை உண்டு.

11. பாராளுமன்றத்தில், ஆளுங்கட்சி—எதிர்க்கட்சி என்ற இரண்டும் சம உரிமையில் இடம்பெறும்.

12. ஒரு கட்சி அரசு ஏற்பட இடமில்லை.

என்பன போன்ற கருத்துக்கள் குடியாட்சியின் தனிப் பண்புகளை உயர்த்துவனவாகும்.

“எங்கு அரசு நிருவாகத்தில் எல்லா மக்களும் ஒரேமாதிரிப் பங்கு கொள்ள முடிகிறதோ—அங்கேதான் உண்மைக் குடியாட்சியைக் காண முடியும்” என்று அறிஞர் அரிசுடாட்டில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

குடியாட்சி அரசில், குடிமக்கள் தத்தம் உரிமைகளைப் பெறவும்—நடைமுறைப்படுத்திக் கொள்ளவும் இடமிருப்பது போலவே, உரிமை ஒவ்வொன்றிலும் கடமைப் பண்பும், பொறுப்புணர்ச்சியும் இணைந்திருக்கின்றன என்பதை யாரும் மறந்துவிட லாகாது!

குடியாட்சியின் சிறந்த கோட்பாடுகள் என்ன என்பதைப் போராசிரியர் சி. ஈ. எம். சோடு அவர்கள், ‘பாராளுமன்றக் குடியாட்சிக் கோட்பாடுகள்’ (The Principles of Parliamentary Democracy) என்னும் நூலில், மிகத்தெளிவாக விளக்கிக் காட்டியுள்ளார்:—

1. ஒவ்வொரு குடிமகனும் தனக்குத்தானே முடிந்த பொருள்.
2. அரசானது, மனிதன் நலத்திற்கு ஆன ஒரு வழி; ஒரு வழி மட்டுமல்ல—ஒரே வழியுமாகும்.
3. குடிமக்களுக்கு வேண்டியவற்றை வேண்டியவாறு பெறச்செய்யும் உரிமை படைத்தது குடியாட்சி அரசு.
4. சட்டங்களை எப்படி அமைப்பது—சமூகத்தை எப்படி நடத்துவது என்பதைக் குடிகளின் பிரதிநிதிகள் முடிவுகட்டுவர்.

5. ஆட்சிமாற்றம், அரசியலமைப்புச் சட்டத்திற் கிணங்க, வன்முறை இல்லாமல், குடிமக்களின் ஒப்புதலின் பேரிலேயே இருக்கவேண்டும்.
6. மக்கள், தாம் விரும்பியவாறு, தடையில்லாமல் சிந்திக்கவும், எழுதவும், படிக்கவும், ஏற்ற நிலைமையைப் பெறவேண்டும்.
7. ஆட்சியைச் சட்டத்திற்கு உட்பட்டுக் கண்டிக்கவும், எதிராக மாற்றுக்கட்சிகளை அமைத்துக் கொள்ளவும், மாற்று ஆட்சியை நிறுவவும் யாருக்கும் உரிமை உண்டு.
8. சட்டங்களை இயற்றும் சட்டமன்றமும், நீதியை வழங்கும் நீதி மன்றமும் தனித்தனியாக இயங்கவேண்டும்; ஒன்றையொன்று மதிக்கவும் வேண்டும்.
9. சட்டம் கூறும் குற்றத்திற்கு அல்லாமல், வேறு எவரும் கைது செய்யப்படக் கூடாது.
10. ஒருவர் கைதான பின்னரும், ஆராயப்படாமல் சிறையில் அடைக்கப்படக் கூடாது.
11. சுதந்திர நீதிபதிகளிடம் சட்டப்படி பாதுகாப்புத் தேட ஒவ்வொருவர்க்கும் உரிமை உண்டு.
12. அரசு—பாராளுமன்றத்திற்குக் கட்டுப்பட்டது. பாராளுமன்றம் குடிமக்களுக்குக் கட்டுப்பட்டது.
13. அதிகாரம் மக்களிடமேதான் இருக்கும். மக்கள் தான் ஆளவேண்டும்.

இவைகள், குடியாட்சியைப் பற்றி அறிந்துகொள்ள விரும்புகின்ற ஒவ்வொருவரும், சிந்தனையில் பதிய வைத்துக் கொள்ளவேண்டிய சீரிய கோட்பாடுகளாகும்.

குடியாட்சிப் பண்பும்—முறையும் காப்பாற்றப்பட வேண்டும் என்பதைக் கூறவந்த பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள்,

“இங்குக் குடியாட்சி நல்ல பாதுகாப்புடனே இருப்பதாகக் கருதிக் கொண்டு அடங்கிவிடலாகாது. குடியாட்சி அத்துணைப் பாதுகாப்பான நிலையில் இல்லை. எனவே, குடியாட்சிமுறை தழைத்து ஒங்கிட, ஒவ்வொருவரிடமும் குடியாட்சி மனநிலை—மன உரம்—மனப்பாங்கு வளர வேண்டும்; எத்தகைய அறைகூவலையும் ஏற்கத்தக்க குடியாட்சி நல்லுணர்வை ஒவ்வொருவரும் பெறவேண்டும்.”

“குடியாட்சிமுறை நின்று நிலவுகிற முறையில் உலகம் பாதுகாப்பாக வைக்கப்பட வேண்டும் (The world must be made safe for democracy)” என்று, அமெரிக்க நாட்டின் குடியரசுத் தலைவராக இருந்த உட்ரோ வில்சன் அவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள்.

குடியாட்சி முறை முழுக்கமுழுக்க என்றென்றும் நின்று நிலவுகிற முறையில், இந்தியா பாதுகாப்பாக ஆக்கப்பட வேண்டும்; அதுதான், இந்தியக் குடிமகன் ஒவ்வொரு வனுடைய கடமையும்—பொறுப்பும் ஆகும்.

7. காலங் காட்டும் கருவிகள்

பண்டைத் தமிழர்கள் காலத்தைப் பெரும்பொழுது என்றும், சிறுபொழுது என்றும் இரண்டாக முறைப்படுத்தினர். பெரும்பொழுது என்பது ஒரு ஆண்டுக் காலத்தைக் குறிப்பதாகும். சிறுபொழுது என்பது ஒரு நாட்பொழுதைக் குறிப்பதாகும். பெரும்பொழுது கார், கூதீர், முன்பனி, பின்பனி, இளவேனில், முதுவேனில் என ஆறு வகைப்படும். ஒவ்வொரு காலமும் இரண்டு இரண்டு திங்கள்களின் கால அளவைக் கொண்டனவாகும். ஆவணி புரட்டாசித் திங்கள்களை உள்ளடக்கியதைக் கார்காலம் என்றும், ஐப்பசி கார்த்திகை இரண்டையும் உள்ளடக்கியதைக் கூதிர்காலம் என்றும், மார்கழி தை இரண்டையும் முன்பனிக் காலம் என்றும், மாசி பங்குனி இரண்டையும் பின்பனிக்காலம் என்றும், சித்திரை வைகாசி இரண்டையும் இளவேனிற் காலம் என்றும், ஆனி ஆடி இரண்டையும் முதுவேனிற் காலம் என்றும் அழைப்பர். சிறுபொழுது வைகறை, காலை, நண்பகல், எற்பாடு, மாலை, யாமம் என்று ஆறுவகைப்படும். ஒவ்வொரு சிறுபொழுதும் பத்துப்பத்து நாழிகைகளைக் கொண்டதாகும். காலை, நண்பகல், எற்பாடு மூன்றும் பகல் முப்பது நாழிகைகளைக் குறிக்கும்; மாலை, யாமம், வைகறை மூன்றும் இரவு முப்பது நாழிகைகளைக் குறிக்கும்.

பொழுதைக் கண்டறிவதற்குப் பண்டைத் தமிழர்கள் இயற்கைக் கருவிகளையும், செயற்கைக் கருவிகளையும், பயன்படுத்தி வந்தனர்.

நள்ளிரவில் கோழி கூவும். கோழியின் கூவுதலைக் கேட்டவுடன் யாமப்பொழுது வந்துவிட்டது என்று அறிந்து கொள்வார்கள். யாமத்தில் கூவுகின்ற காரணத்தினாலேயே, அத்தகைய கோழிக்கு, 'யாமக்கோழி' என்று பெயர். காக்கை கரைவதை வைத்துக்கொண்டு, வைகறைப்பொழுது வந்து விட்டது என்று தெரிந்து கொள்வார்கள். கோட்டானின் கூவுதலைக் கேட்டவுடன், மாலைப்பொழுது போய், யாமப் பொழுது துவங்கிவிட்டது என்று புரிந்து கொள்வார்கள். பறவைகள் நீர்நிலைகளை விட்டும், காடு கழனிகளை விட்டும் கூட்டங்கூட்டமாகத் தம் கூடுகளை நோக்கிப் பறந்து செல்வதைப் பார்க்கும்போது, எற்பாடு நீங்கி மாலைப்பொழுது வந்துவிட்டதை உணர்வர்.

பண்டைத் தமிழர்க்குப் பொழுதினைப் புலப்படுத்துவதற்குப் பூக்கள் பெரிதும் பயன்பட்டு வந்திருக்கின்றன. அவைகள் மலர்வதும், கூம்புவதும், வாடுவதும், உதிர்வதும் ஒவ்வொருவகைப் பொழுதினைப் புலப்படுத்தக் காரணமாக இருந்திருக்கின்றன. இதுகாரணம் பற்றித்தான், 'பொழுதின் முகமலர்வுடையது பூவே' என்னும் இலக்கணமும் எழுந்துள்ளது.

மக்கள், காலையில் கண் மலர்ந்து எழுந்தவுடன், உலகெங்கும் பூக்கள் மலர்ந்திருப்பதைக் காண்கிறார்கள். மரங்களும், செடிகளும், கொடிகளும், நீர்நிலைத் தண்டுகளும் பலவண்ணப் பூக்களைத் தாங்கி நிற்கின்றன. இதுகாரணம் பற்றித்தான் தமிழ்ச் சான்றோர் உலகைப் 'பூ' என்று அழைத்தார்கள் போலும்!

ஒவ்வொருவகை மலர்கள் ஒவ்வொரு காலத்தில் பூக்கத் தொடங்குகின்றன. அந்தந்த மலர்களைக் கொண்டு அந்தந்தக் காலத்தைக் கணிக்க இயற்கையில் முடிகிறது. அது போலவே, ஒவ்வொரு வகை மலர்கள் ஒவ்வொரு பொழுது மலர்கின்றன. அப்படி மலரும் அந்தந்தப் பொழுதை அறிந்து கொள்ள முடிகிறது. பூக்களைக் கொண்டே பெரும்பொழுதை

யும் சிறுபொழுதையும் கணக்கிடுவதில் நாசரிகம் முதிர்நக் பண்டைத் தமிழர்கள் கைதேர்ந்தவர்களாக இருந்து வந்திருத கின்றனர்.

இந்தக் காலத்திலுள்ள மரநூல் வல்லுநர்கள்கூட, குறிப்பிட்ட காலத்திலும், குறிப்பிட்ட பொழுதிலும், குறிப்பிட்ட மலர்கள் மலர்கின்றன என்பதை ஆராய்ச்சி வடிவில் தெள்ளத்தெளியக் கண்டறிந்து வைத்துள்ளனர். காசிப் பல்கலைக் கழகத்தைச் சேர்ந்த திரு. எஸ். என். கே. என்பார் பல ஆண்டுகளுக்கு முன்பு, 'மலர்க் கடியாரம்' (The Floral Clock) என்னும் தலைப்பில் கட்டுரை ஒன்று எழுதினார். அந்தக் கட்டுரையில், குறிப்பிட்ட சில மலர்கள் எந்த எந்த நேரத்தில் மலர்கின்றன என்பதை அறுதியிட்டுக் கூறியுள்ளார். தாமரை மலர் கதிரவன் எழும் வைகறைப் போதிலும், சண்பக மலர் காலை ஆறு மணியிலிருந்து ஏழு மணிக்குள்ளாகவும், வாழைப்பூ மாலை ஐந்து மணியிலிருந்து ஆறுமணிக்குள்ளாகவும், பவழமல்லிகைப்பூ மாலை ஆறு மணியிலிருந்து ஏழுமணிக்குள்ளாகவும்; மல்லிகை மலர் இரவு ஏழுமணியிலிருந்து எட்டுமணிக்குள்ளாகவும் மலர் கின்றன என்று அவர் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

'பொழுதை', அதாவது 'போதை' அறிவிக்கக் காரணமாக இருப்பதால்தான், மலரும் பக்குவத்திலிருக்கும் முதிர்ந்த அரும்பைப் 'போது' என்று பெயரிட்டுப் பண்டைத் தமிழர் அழைத்தனர் போலும்! மலர் பெரும்பொழுது உணர்த்து வதற்கு அறிகுறியாக இருந்ததால்தான், அதனை 'நாள்' என்று அழைத்தனர் போலும்!

பண்டைத் தமிழர் ஞாயிறு இருக்கும் இடம் நோக்கிப் பகற்பொழுதின் நாழிகைகளையும், உடுக்களும் திங்களும் இருக்கும் இடம்நோக்கி இராப்பொழுதின் நாழிகைகளையும் கணக்கிட்டனர். உடுக்களின் அமைப்பையும், அவற்றினிடையே திங்கள் தங்கும் இருப்பையும் நோக்கித் 'திங்களை'க் கணக்கிட்டு வந்தனர். திங்களைக் கொண்டு கணக்கிடப்பட்ட

தால், 'மாதம்' என்பது, தமிழர்களால் 'திங்கள்' என்று அழைக்கப்படுகிறது.

கதிரவனையும், நிங்களையும் முகிற்கூட்டங்கள் மறைத்து விடும் நேரத்தில், பொழுதைப் புலப்படுத்தப் பல்வேறு வகைப் பூக்கள் பயன்பட்டு வந்திருக்கின்றன. பண்டைத் தமிழர்கள், பூக்கள் மலர்வதைக் கொண்டு பொழுதுகளை அறிந்து கொண்ட குறிப்புகள், சங்க இலக்கியங்களில் ஆங்காங்கு காணப்படுகின்றன.

கூதிர்காலம், எங்கும் மப்பும் மந்தாரமுமாக இருக்கின்றது. கதிரவனின் இருப்பிடமோ, வெளிச்சமோ அறவே தெரியவில்லை. இல்லற மகளிர் இரவு வருவதற்கு முன்பே வீட்டில் விளக்கேற்றி வைக்க எண்ணுகிறார்கள். 'மாலைப் பொழுது வந்துவிட்டதா? நாழிகை என்ன?' என்பது தெரியவில்லை. அதனால், மகளிர், வீட்டின் அருகே உள்ள பிச்சியின் அரும்புகளைப் பறித்துவந்து பூந்தட்டிலே வைக்கின்றனர். அவை சிறிது நேரத்தில் இதழ்விரித்து மணம்வீசத் தலைப்படுகின்றன. பிச்சியின் அரும்புகள் மலர்ந்தவுடனே, மாலைப் பொழுது வந்துவிட்டது என்பதை அறிந்துகொண்டு, மகளிர் விளக்கேற்றி வைத்து, நெல்லும் மலரும் தூவி, ஒளியை வழிபடுகின்றனர். இதனைப் பத்துப் பாட்டில் ஒன்றான 'நெடுநல் வாடை' அழகுற விளக்கிக் காட்டுகின்றது.

மடவரல் மகளிர் பிடகைப் பெய்த
செவ்வி அரும்பின் பைங்காற் பித்திகத்து
அவ்விதழ் அவிழ்பதம் கமழப் பொழுதறிந்து
இரும்புசெய் விளக்கின் ஈர்ந்திரிக் கொளீஇ
நெல்லும் மலரும் தூஉய்க் கைதொழுது
மல்லல் ஆவணம் மாலை அயர்...

(39-44)

(மென்மையையுடைய பெண்கள் பூந்தட்டிலே வைத்த, பக்குவத்தையுடைய, அரும்பையுடைய பிச்சியின் அழகிய இதழ்கள் மலரும் பருவத்திலே

மணம்வீச, அதனால் பொழுதை உணர்ந்து, இரும்பினால் செய்த விளக்கில், எண்ணெயால் ஈரமான திரியைக் கொளுத்தி, நெல்லும் மலரும் தூவிக் கைதொழுது வணங்கி, வளப்பம் மிக்க கடைத்தெரு மாலைப் பொழுதைக் கொண்டாட)

இதனால் பிச்சிப்பூ மாலைப் பொழுதை அறிவிக்கும் ஒரு கருவியாக இருந்து வந்திருக்கிறது என்பதை உணரலாம்.

தாமரை, கதிரவனின் தோற்றத்தையும், அல்லி மதியத்தின் தோற்றத்தையும் பொதுவாக உணர்த்துவனவாகும். தாமரை வைகறைப் போதில் மலர்ந்து மாலைப்போதில் குவியும்; அல்லி மாலைப்போதில் மலர்ந்து வைகறைப் போதில் குவியும். இதனால்தான் தாமரையைப் 'பகலரசி' என்றும், அல்லியை 'இரவரசி' என்றும் கூறுவர்.

நெய்தல் பூ வைகறைப்போதில் மலர்கின்ற மலராகும். இதனைத் திருமுருகாற்றுப்படை ஆசிரியர் நக்கீரனார் "வைகறை கட்கமழ் நெய்தல் ஊதி" என்று உணர்த்துகிறார்.

சூரிய காந்தி என்னும் விரிந்து பரந்திருக்கும் பூ ஞாயிறு செல்லுகிற பக்கம்நோக்கித் திசைதிரும்பி நிற்கும். அந்தப் பூ நோக்கும் திசையில் ஞாயிறு இருக்கும் என்று ஊகித்தறிந்து கொள்ளலாம். முன்பகலுக்கும் பின்பகலுக்கும் வேறுபாடு தெரியாமல் மப்புச் சூழ்ந்த நேரத்தில் நாழிகையையும் பொழுதையும் கணக்கிட்டுக் கொள்ளச் சூரிய காந்தி உதவும்.

சூரிய காந்தியைப் போலவே நெருஞ்சி மலரும் பரிதியை நோக்கித் திசைதிரும்பி நிற்கும் மலராம். "நெருஞ்சிப் பசவை வான்பூ, ஏர்தரு சுடரி னெதிர்தந் தாங்கு" என்று புறநானூறும், "சுடரொடு திரிதரும் நெருஞ்சி" என்று அகநானூறும் குறிப்பிடுவதைக் காணலாம்.

அந்திக் காலத்தில் மலரும் காரணத்தாலேயே ஒருவகை மலர், "அந்தி மந்தாரை" என்று அழைக்கப் பெறுகின்றது. அதுபோலவே, நள்ளிருளில் மலரும் ஒரு வகை மலர்

‘இருவாட்சிப் பூ’ (இருள்வாசி) என்றும், ‘நள்ளிருள் நாறி’ என்றும் அழைக்கப்படுகின்றது.

பகலவன் மறையும் பொழுதுக்கு முன்னதாகிய எற்பாட்டில், அந்தி மந்தாரை மலர்கிறது. “வெந்தாறு பொன்னின் அந்தி பூப்ப” என்று அகநானூறு குறிப்பிடுவதைக் காணலாம்.

முல்லைப்பூ மாலைப்பொழுதில் மலரும் மலராகும். இதனை, “முல்லை மலரும் மாலை” என்று குறுந்தொகை உணர்த்துவதன் மூலம் அறியலாம்.

முல்லை மலரைப்போலவே, செங்காந்தள் பூவும் மாலைப் பொழுதில் பூக்கும் மலராகும். மாலைப் பொழுது என்பது முப்பது நாழிகைக்குமேல் நாற்பது நாழிகைக்குள்ளாக. அதாவது எற்பாட்டிற்கும் யாமத்திற்கும் இடையில் அமைந்த பொழுதாகும். முல்லையும், செங்காந்தளும் மாலைப் பொழுதில் மலர்கின்றன என்ற உண்மையை, நற்றிணைப் பாடல் ஒன்று அழகுறத் தெரிவிக்கிறது.

‘பல்கதிர் மண்டிலம் பகல்செய்து ஆற்றிச்
சேயுயர் பெருவரைச் சென்றவண் மறையப்
பறவை பார்ப்பு வயின் அடைய

.....

முல்லை முகைவாய் திறப்பப் பல்வயிற்
றோன்றி தோன்றி புதல்விளக் குறாஅ

.....

ஐதுவந் திசைக்கும் அருளில் மாலை”

இதில் ‘தோன்றி’ என்பது செங்காந்தளைக் குறிப்பதாகும்.

இவைபோன்றே ஆம்பல், குருக்கத்தி, செம்முல்லை, பிடவு, புன்னை போன்ற மலர்கள் மாலைப் பொழுதில் மலர்வன வாகும் என்று இலக்கியங்கள் உணர்த்துகின்றன.

தாமரை, நெய்தல் முதலிய மலர்கள் மாலைப் பொழுதில் குவியும் மலர்களாகும்.

நொச்சிப் பூ நள்ளிருளில் உதிரும் என்று குறுந்தொகை 138-ஆம் செய்யுள் குறிப்பிடுகின்றது.

சிறுபொழுதுகளை உணர்த்த மலர்கள் பயன்படுவதைப் போலவே, பெரும்பொழுதுகளை உணர்த்தவும் மலர்கள் பயன்படுகின்றன.

முல்லை, கொன்றை, கடம்பு, பிடவு, பிச்சி, குருந்து, தெறுழம்பூ முதலியன பூக்கத் தொடங்கிவிட்டன என்றால், கார்காலம் மந்துவிட்டது என்பதை உணர்ந்துகொள்ளலாம்.

முசுண்டையும், பீர்க்கும் கூதிர் காலத்தில் மலர்வதாக நெடுநல்வாடை உணர்த்துகிறது.

அவரை, ஈங்கை, கருவிளை முதலியன முன்பனிக் காலத்தில் மலரும் என்றும்; பசுன்றை பின்பனிக்காலத்தில் மலரும் என்றும்; அசோகு, கோங்கு, மா, பாதுரி போன்றவை இளவேனிற் காலத்தில் பூக்கும் என்றும்; இருப்பை, அதிரல் போன்றவை இளவேனில், முதுவேனில் ஆகிய இரு காலங்களிலும் பூக்கும் என்றும் இலக்கியங்கள் செப்புகின்றன.

காலத்தோடு சேர்த்துப் பூக்களை உணர்த்தும் மரபு இலக்கியங்களில் திசுழ்கின்றது. 'கார்நறும் கடம்பு' என்று நற்றிணையிலும், 'கார் நறுங் கொன்றை' என்று புறநானூற்றிலும்; 'வேனிற் பாதுரி' என்று குறுந்தொகையிலும், 'வேனில் அதிரல்' என்று அகநானூற்றிலும் கூறப்பட்டு உள்ளது.

மலைகளில் உள்ள வேங்கை மரங்கள் இளவேனிற் காலத்திற் பூக்கும் என்றும், வேங்கை பூப்பதைக் கொண்டு மலைவாழ் மக்கள் இளவேனிற்காலம் வந்துற்றதை அறிந்து, காதலன் காதலியரின் திருமணத்திற்கு ஏற்பாடு செய்வர் என்றும் இலக்கியச் செய்திகள் கூறுகின்றன.

மலையில் வளரும் குறிஞ்சி பன்னிரண்டு ஆண்டுக்கு ஒரு முறைதான் பூக்கும் என்றும், அந்தப் பூ மலர்வதை வைத்துக்

கொண்டு, மலை வாழ் மக்கள் தம் ஆயுட்காலத்தைக் கணக்கிடுவர் என்றும் சொல்லப்படுகிறது.

பொழுதைக் கண்டறிவதற்குப் பூக்கள், ஞாயிறு, திங்கள், உடுக்கள் போன்ற இயற்கைக் கருவிகள் பயன்பட்டதைப் போலவே, பண்டைத் தமிழர்கள் செயற்கைக் கருவிகள் பலவற்றையும் பயன்படுத்தினர் என்றும் தெரியவருகின்றது.

பண்டைத் தமிழகத்தில் பொழுதை அளந்தறிவதற்கு 'கன்னல்' என்னும் ஒரு கருவியைத் துணையாகக் கொண்டிருந்தனர். நீர் நிறைந்த கலத்தின் அடியிலே துளையை இட்டு, அதன் வழியே ஒரே சீராக நீர் கசிந்து இறங்கும் நேரத்தைக் கொண்டு, நாழிகைகளைக் கணக்கிட்டு வந்திருக்கின்றனர்.

சிறுசிறு துளியாக நீர் ஒழுகிவந்த காரணத்தால், அந்தக் காலம் காட்டும் கருவியைக் "குறுநீர்க் கன்னல்" என்று வழங்கினர். அதனையே 'நாழிகை வட்டில்' என்றும் அழைத்தனர். அரசனுடைய அரண்மனையில் நாழிகையைக் கணக்கிட்டு அறிந்து, அவ்வப்போது பொழுதை அறிவிக்கும் பணியில் ஈடுபட்டோர், 'நாழிகைக் கணக்கர்' என்று அழைக்கப்பட்டனர்.

நாழிகைக் கணக்கர் குழிநீர்க் கன்னலின் துணை கொண்டு நாழிகையை அறிந்து கூறும் நிகழ்ச்சியை, 'முல்லைப்பாட்டு' அழகுபட விளக்கிக் காட்டுகிறது.

“பொழுதளந்து அறியும் பொய்யா மாக்கள்
தொழுதுகாண் கையர் தோன்ற வாழ்த்தி
எறிநீர் வையகம் வெலீஇய செல்வோய் நின்
குறுநீர்க் கன்னல் இனைத்தென்று இசைப்ப”

(பொழுது அளந்து அறியும் பொய் பேசாத வேலைக் காரர்கள், அரசனைத் தொழுது காணும் கையை உடையவர்களாய், வெளிப்படையாக வாழ்த்தி, அலைவீசுகின்ற நீரை எல்லையாக உடைய

உலகத்தை வெல்லும் பொருட்டுச் செல்லும் மன்னர் பிரானே, நீ செய்வதற்கு ஏற்றதென்று குறுநீர்க் கன்னல் செல்லும் காலம் இன்ன அளவுடையது (இத்தனை நாழிகை என்று கூற) என்பதிலிருந்து அறியலாம்.)

நீர்க்கன்னலைப் போலவே நீருகும் மாற்றாக மணலைப் பயன்படுத்தும் கன்னல்களும் இருந்திருக்கின்றன. 'காலேந்திரம் கடிசையாரம் போன்ற கருவிகள் காலத்தைக் காட்டும் கருவிகளாக இருந்துவந்தன என்று பெருங்கதை என்னும் இலக்கியம் குறிப்பிடுகின்றது.

“காட்டுத்தூ ரும் பெருத்துக் கண்டம் பதினாறக்கி
நீட்டிக் கிடந்த போக நின்றது நாழிகை’

என்ற முறையில் சுதிரவனின் வெய்யிலில் விழும் நிழலைக் கொண்டும், நிழலை ஏற்படுத்தும் தூரும்பி நிற்கும் பகுதியைக் கொண்டும் நாழிகைகள் கணக்கிடப்பட்டு வந்தன என்றும் தெரிய வருகிறது.

‘எச்சில் துப்பிக் காயும் நேரம்’, ‘பாக்குவெட்டும் நேரம்’ ‘உலையில் கொதி வரும் நேரம்’ போன்றவைகள் நேரத்தின் அளவைக் குறிப்பிட மேற்கொண்ட முறைகளாகும்.

பண்டைத் தமிழர்கள், காலத்தைக் காட்டும் கருவிகளாக இயற்கைக் கருவிகளையும் செயற்கைக் கருவிகளையும் எவ்வளவு பாங்குறப் பயன்படுத்திவந்தனர் என்பதிலிருந்து, அவரது நாகரிகச் செம்மையை நன்கு அறியலாம்.

8. சிலந்தி புராணம்

அராக்கிளிடா என்னும் இனத்தைச் சேர்ந்தது சிலந்தி. சிலந்தி அல்லது எட்டுக்கால்பூச்சி இனத்துக்கு அந்தப் பெயர் எப்படி வந்தது என்பது ஒரு வேடிக்கையான கதை. வேடிக்கை மட்டுமல்ல; அதற்கு ஆதாரம் கிரேக்கப் புராணத்தில் இருக்கிறது. கிரேக்கப் புராணத்தில் ஒரு நூற்புக்காரியின் பெயர் அராக்கின். இவள் ஒருமுறை அத்தீன் என்ற பெண் கடவுளை நூற்புப் போட்டிக்கு அழைத்தாளாம். எல்லாப் புராணங்களிலும் வருவதுபோல் அம் மாது தோல்வியுற்றாள். அவளின் கர்வத்தை அடக்குவதற்கு எண்ணி, அவளைச் சிலந்தியாக மாறி எப்பொழுதும் நூற்றுக்கொண்டு இருக்கும் படி அத்தீன் சபித்துவிட்டாள் என்று கூறிச் செல்கிறது கிரேக்கப்புராணம். எது எப்படியிருந்தபோதிலும், சிலந்தியும் சிலந்தி இனத்தைச் சேர்ந்தவைகளும் எப்பொழுதும் நூற்றுக் கொண்டிருப்பதைப் பார்க்கிறோம்.

அராக்கிளிடா இனத்தில் ஏறத்தாழ இருபதினாயிரம் வகைகள் இருக்கின்றன. மிகக் குளிர்ந்த துருவப்பிரதேசத்திலிருந்து, அதிக வெப்பமுடைய நிலநடுக்கோட்டுப் பிரதேசம் வரை எல்லா நாடுகளிலும் சிலந்தி இனம் பல்வேறு வகைகளில் பரவி இருக்கிறது. இருபதினாயிரம் அடி உயரத்தில் எவரெஸ்ட் சிகரத்தில்கூட இந்த இனம் இன்பமாக வாழ்கிறது. சிலந்தியின் பல்வேறு வகைகள் கடற்கரையிலும், கட்டாந்தரையிலும், நன்கு அமைக்கப்பட்ட வீடுகளிலும், அலைகளுக்கிடையில்

அசையாது நிற்கும் மலைப்பாறைகளிலும் வாழ்கின்றன. சிலந்தியில் ஒருவகை, தண்ணீருக்கடியிலும் உயிர்வாழுகிறது. அடிக்கடி நீர்க்குமிழிகள் மலம் காற்றை உள்ளே இழுத்துக் கொள்கிறது.

சிலந்தி வகைகள் ஒவ்வொன்றும் அதனதன் துறையில் சிறப்பாக நூற்பதற்குத் தேர்ச்சி பெற்றிருக்கின்றன. ஒரு வகை, திறந்த வானவெளியில் பறந்து தனது ஆகாரத்தைத் தேடிக் கொண்டு நூற்கின்றன. மற்றொருவகை தரையில் பின்னுகின்றன. இவைகளின்மீது நூற்பதில் சிறந்தவைகளாக ஒருவகைச் சிலந்தி விளங்குகிறது. வீட்டின் மூலைகளில் பின்னப்பட்டிருக்கும் சிலந்திவலையைப் பற்றித் தெரியாதவர் கிடையாது. மனிதர்களைப் போலவே இந்தச் சிலந்திகளும் தங்கள் உணவிற்காக இந்த நூற்பு வேலையில் ஈடுபடுகின்றன. இந்த வலைகளில் அவ்வப்பொழுது சிக்கும் சிறு பூச்சிகளை உணவாகக்கொண்டு சிலந்திகள் உயிர்வாழுகின்றன.

பட்டினைப்போல் வழவழப்பான பின்னலுக்குள் இருக்கும் டாரண்டிலா என்னும் பெரிய சிலந்தியும், கருப்புச் சிலந்தியும் விஷமுடையவை. மற்றச் சிலந்திகள் விஷப்பூச்சிகள் அல்ல. மனிதர்களைப்போலவே இந்தச் சிலந்திகளுக்கும் அதிகத் தொல்லை தரும் சிறுசிறு பூச்சிகள் தாம் விரோதிகள். மற்ற பூச்சிகளினின்றும் சிலந்தி மாறுபட்ட தனி இனத்தைச் சேர்ந்தது. பூச்சிக்கு ஆறு கால்களும், இறக்கைகளும், சக்தி வாய்ந்த கண்களும் உண்டு. ஆனால் சிலந்திப் பூச்சிகளுக்கு எட்டுக் கால்களும், எட்டுக்கண்கள், இருந்தும் ஆழ்ந்துபார்க்கும் திறன் மிகக்குறைவு. இவைகளுக்கு இறக்கைகள் கிடையாது. சிலந்திகளுக்கு கேட்கும் திறனும் வாசனை அறியும் திறனும் இருக்கின்றனவா என்பது சந்தேகத்திற்குரிய ஒன்று. ஆனால் இக்குறைப்பாட்டைத் தவிர்க்கவே தோன்றியதுபோல் இவைகளின் மேல் மூடியிருக்கும் தோலின் ரோமம் மிக மென்மையாகவும் உணர்வு நிரம்பியதாகவும் இருக்கிறது. ரோமத்தின் உதவியால் தன்னைச் சுற்றி என்ன நடக்கிறது என்று சிலந்தி தெரிந்துகொள்கிறது.

பெரிய சிலந்தி சுமார் மூவாயிரம் முட்டைகள்வரை இடுகிறது. மற்றவை நூற்றுக்கணக்கிலும், மிகச் சிறியவை ஒன்று அல்லது இரண்டும் இடுகின்றன. இம்முட்டைகள் மிக மென்மையாக பட்டுப் போன்ற நூலினால் சுற்றி மூட்டை யாகக் கட்டப்படுகிறது. இந்தப் பின்னால் வலையைப் பொத்துக் கொண்டு வளர்ந்த டாரண்டூலா என்ற சிலந்தி வெளிவரு கிறது. டாரண்டூலா என்ற பெரிய சிலந்தி மட்டும் முழுவளர்ச்சி யடைவதற்கு ஒன்பது ஆண்டுகள்வரை எடுத்துக்கொள் கின்றன. இவை இருபத்து ஐந்து ஆண்டுகள் உயிர் வாழ் கின்றன. ஆனால் சிறிய சிலந்திகளின் ஆண்டுக்காலம் ஒன்றுதான்!

9. ஆணும் பெண்ணும்

ஆண்தன்மை வீரத்திற் சிறந்தது; பெண்தன்மை அன்பிற் சிறந்தது. ஆடவர் உடம்பு போருக்கும், வாழ்க்கைக்கு வேண்டும் பொருள் தேடுவதற்கும் பொருத்தமாக ஊக்கமும் உறுதியும் அமையப் பெற்றுள்ளது. பெண்டி-ருடம்பு தன்னைப் பாதுகாக்கும் ஆடவருளங் கவரும் அன்பும் அழகும் அமையப் பெற்றது.

பொதுவாக, 'ஆண்மை' எதிர்க்கும் இயல்பிற்று; 'பெண்மை' பணியும் இயல்பிற்று. ஆண்மை வலியச் சண்டைக்குப் போவது; பெண்மை வந்த சண்டையைப் போக்குவது. ஆடவர் உள்ளம் வன்மைபாயிருக்கும்; பெண்டிர் உள்ளம் மென்மை பொருந்தியிருக்கும். ஆண்பிள்ளைக்குத் துணிவு உண்டு; பெண்பிள்ளைக்கு உறுதியுண்டு. ஆண்பிள்ளைக்கு எடுப்பு உண்டு; பெண்பிள்ளைக்கு அமைதியுண்டு. ஆண்பிள்ளை ஆள்கின்றான்; பெண்பிள்ளை அவனை அன்பால் வயப்படுத்துகின்றாள்.

ஆண்மகன் சொற்களால் நயப்படுத்துகின்றான்; பெண்மகள் பார்வையாலும் இணக்கத்தாலும் நயப்படுத்துகிறாள். ஆண்பிள்ளையின் சட்டங்களைப் பார்க்கிலும் பெண்பிள்ளையின் பார்வை வலிமையுடையதாகும். ஆண்பிள்ளையின் வாதத்தைப் பார்க்கிலும் பெண்பிள்ளையின் கண்ணீர் மிக்க வலிவுடையதாகும். (வழக்கு மன்றங்களிற் சான்று பகரச் செல்லும் பெண்கள் குறுக்குக் கேள்விகளால் மயங்குவதில்லை.)

முற்காலத்திற் பிள்ளைப்பேறு மிகுதியாக இருந்தமை யாற் பெரும்பாலும் வீடு அடங்கி இருக்கவேண்டிய பெண்மை ஏற்பட்டது. பெண்பாலுக்குள்ள தாய்மையின் இயற்கைத் தன்மையானது முற்றிலும் அடங்கியிருத்தலையும், தன்னயம் மாறுக்கும் ஊழியத்தையும் வேண்டற்பாலதாயிருக்கின்றன. ஆண்பிள்ளை பிறர் காப்பின்றி இருத்தல் கூடும். ஆனால் பெண்பிள்ளை அப்படியிருக்க வொண்ணாது. அவள் தன் விருப்பத்தாலும் முயற்சியாலும் தன் சாயலில் மற்றோர் உயிரை உண்டாக்கிப் பாதுகாக்க வேண்டியவளாயிருக்கிறாள்.

பெண்கள் பிறர் உணர்ச்சியை உடனே அறிந்து கொள்வார்கள். ஈகையியல்பு பெண் மக்களுக்கே சிறந்தது. இவர்கள் இன்பத்தையும் மிகுதியாய் நுகர்வார்கள். அப்படியே துன்பத்தையும் மிகுதியாய் ஏற்பார்கள். பெண்கள் பிறர் வருத்தத்தை விரைவில் அறிந்துகொள்வார்கள். அவர்கள் சிறிய குறிகளாற் பிறர் உள்ளத்திலிருப்பதைக் கண்டு கொள்வார்கள். ஒருவன் நலமாயிருக்கின்றானா நலமின்மையாயிருக்கின்றானா, மகிழ்ச்சியுடனிருக்கின்றானா கவலையுடனிருக்கின்றானா, தோல்வியுற்றிருக்கின்றானா வெற்றியுற்றிருக்கின்றானா, இன்னுந் தன்னை விரும்புகின்றானா முதலியவற்றை யெல்லாம் முகப்பார்வையிலேயே தெரிந்து கொள்வார்கள். இப்படி உய்த்துணர்தலாகிய சிறந்த காட்சியும் மிகுந்த இரக்கமும் சேர்ந்துதான் பெண்களை வாடிவதங்கிய நோயாளிகளுக்குச் செவிலித்தாயாகும் நிலைக்கு ஆளாக்குகின்றது.

ஆண்பிள்ளைகளைப் பார்க்கிலும் பெண்கள் மிகுந்த ஆர்வமுடையவர்களாகவும், ஆழ்ந்த உணர்ச்சியுடையவர்களாகவும் இருப்பதால், ஏற்பட்ட பழைய வழக்கங்களிற் பற்றுவிடாதவர்களாகவும், எதிலும் மாறுதலை விரும்பாதவர்களாகவும் இருக்கின்றார்கள். அவர்கள் தங்கள் குடும்பத்தோடு வளர்ந்த எவரேனும் எதுவேனும் பிரிந்திருக்கப் பொறார்.

ஆடவர் நடத்துவர், பெண்டிர் துணைசெய்வர்

பெண்கள் பொதுவாகத் துடுக்கான மாறுதல்களையும், புதிய விதிகளையும் சட்டங்களையும் வெறுப்பதுமின்றிச் சாதி வேற்றுமையும் பாராட்டுவார்கள். ஆனால் ஆடவர்களோ எந்த நிலைமையில் உள்ளவர்களானாலும் ஒன்று சேர்வார்கள். மிகவுங் கணக்காயும் கண்டிப்பாயுமிருக்கின்ற பெண்டிர்களைப் போலிருக்கமாட்டார்கள்.

ஆடவரின் பிழைகள் வலிமையால் ஏற்படும்; பெண்டிரின் பிழைகள் வலிவின்மையால் ஏற்படும். இணைவிழைச்சின்மயக்கத்தால் வரும் முரட்டியல்பு மெல்லினல்லாரின் உணர்ச்சியைப் பகுத்தறியுந் தன்மைபதன்று. தங்கள் உடல் வலியில் குறைவுளது என்னும் எண்ணமானது, பெண்களிற் பெரும்பாலார்க்குத் தங்களுடைய நோக்கங்களை நிறைவேற்றிக் கொள்ளுதற்கான வசதிகட்கு இடமாயிருக்கின்றது.

ஆடவருக்கு உறுதியான போக்குண்டு. பெண்கள் விரைவான போக்குடையவர்கள். உடலில் அவளளவு வலிமையுடையவளல்லள்; ஆகையால், அவள் தன் சினத்திற்குப் புகலிடமாக முரடின்றி அடுக்கும் மொழிகளால் மொழிந்து வெளியிடல் கூடும். இதன் பொருட்டாக 'மூன்று அங்குல நாவுடைய பெண் வெறிகொண்ட இடத்தில் ஆறு அடி உயரமுள்ள ஆடவனைக் கொல்லக்கூடு' மென்ற பழமொழியும் விளங்குகின்றது. ஆடவர்களுக்குச் சினம் மிகுதியாயிருப்பதனாலும், பிழைப்புக்கு வேண்டிய செயல்களில் ஈடுபட்டிருப்பதனாலும், அடிக்கடி மிகுந்த குற்றவாளியாகின்றார்கள்.

ஆண்பிள்ளைகள், குறைபாட்டை மிகுதியாய் உற்று நோக்குவார்கள். பெண்கள் வல்லமையை உற்று நோக்குவார்கள், பெண்கள் வல்லமையிற் சிறந்தவர்கள். ஆண்பிள்ளைகள் சட்டம் ஏற்படுத்துவார்கள். பெண்டிர் விநயம் பாராட்டுவார்கள்; அழகைப்பற்றி மிகுதியாய் நோக்குவார்கள். பெண்கள் நயத்தையே நாடுவார்கள் என்பது பொதுவான

கொள்கை. அவர்கள் உள்ளதைக் கொண்டு நல்லதைச் செய்வார்கள். புற அழகிற் பற்றுடையவர்கள்.

பெண்கள் பொதுவாக இரக்கத்தோடு செயல் புரிவார்கள். ஆனால் எண்ணத்தில் எப்பொழுதும் அப்படி இல்லை. ஆண்பிள்ளை ஒன்றில் விருப்பமாயிருப்பான், அல்லது விருப்பமில்லாதவனாயிருப்பான். பெண்பிள்ளை ஒன்றை விரும்புவாள் அல்லது வெறுப்பாள்.

ஆண்பிள்ளை விரைந்த போக்கிலே அவாக்கொள்வான்; பெண்பிள்ளையின் அவா அழுத்தமானதாயிருக்கும். தன்னால் விரும்பப்பெற்ற ஆடவர்களிடம் எவ்விதக் குற்றமுங்காணப்பொறாள். வேண்டாதாரிடத்தில் நன்மையுள்ள தெனினும் மதியாள். தன்னால் விரும்பப்பெற்றவர்களிடத்திற் காணுங்குற்றங்கட்குத் தக்கவாறு அமைதி செய்து கொள்வாள். அதன் பொருட்டாகவே நெஞ்சறிந்த பொய்யை அவள் சொல்வதாகக் கருதுவதில்லை. ஏனெனில், தான் சொல்வதற்கு முன்னமே தான் சொல்வது மெய்யென உறுதி செய்துகொள்கின்றாள். ஒருத்தி தன் தீவினைகளை ஒப்புக் கொள்வாள்; குற்றங்களை ஒப்புக்கொள்வது அரிது. ஒருவன் தன் பிழையை ஒத்துக் கொள்வான்; ஒருத்தி தன் பிழையைத் தவறுதலென்பாள்—நாம் மன்னிப்போம்.

பெண்கள் தங்கள் மறைபொருள்களில் அடக்கமுடையவர்களாயிருப்பார்கள்; ஆனால் பிறர் மறைபொருள்களில் அப்படி இருப்பதரிது.

ஆண்பிள்ளை விதி ஏற்படுத்துகின்றான்; பெண்பிள்ளை ஆள்கின்றாள். அவன் தலைமை பூணலாம்; அவள் நடத்துவாள்; அவன் ஆய்ந்தறிந்து உத்தி சொல்வான்; ஆனால் அதனை உறுதிப்படுத்துபவள் அவளே. அவன் அவளை அடக்க முயல்வான்; ஆனால் அவள் அவனை வயப்படுத்திக் கொள்வாள்.

ஆடவன் குடும்பத்துக்குத் தலையாயிருக்கலாம்; அவள் இதயமாய் இருக்கின்றாள். அவன் அறிவு உணர்ச்சியில் வயப்படும்; அவள் உணர்ச்சி அறிவில் வயப்படும். அவன் இயற்கை அன்பின் வழியது; அவளது இயற்கை அத்தகைய தன்று. அவள் அவனிடத்தில் அன்பாயிருக்கின்றாள் என்பதற்கு அவனுக்கு வேறு சான்று வேண்டுவதில்லை; அவள் அடங்கி நடத்தலே போதுமானதெனக் கொள்வான்; ஆனால், அவன் அவளிடத்தில் அன்புடையனாயிருப்பதற்கு நாள்தோறும் வெளிப்படையான சான்றுகள் சொல்லிவிட்டு செயலிலும் காட்டப்படல் வேண்டும்.

ஆர்வமுள்ள ஆடவன் விரைவுடையனாயிருப்பான். அவன் தனது நெஞ்சம் திரிந்துபோன போக்கின்படியெல்லாம், உடனே சீர்திருத்தத் துணிவான். அவள் ஒவ்வொரு நிலைமையிலும் நேரத்தைக் கடத்துவாள். அவன் விரும்புவது சிறிது; அவள் விருப்பம் மிகுந்ததாயினும் அவள் இணங்குவது அரிது. ஆண்பிள்ளை தன் ஆவலை நிறைவேற்றும் பொருட்டுத் தன் இன்னுயிர்க் காதலியையும் இழக்கத் துணிவான்; அவள் காதலுள்ள வரையிலுந் தன் கணவனை இடைவிடாது காதலிப்பாள். அவனோ அவ்வாறு செய்வதில்லை. இதற்கு ஏது என்னவென்றால் அவளைப் பார்க்கிலும் அவனுக்கு ஏற்பட்டிருக்கின்ற வேலைகள் மிகுதி; வாழ்நாட்போக்கில் அவன் ஈடுபட்டிருக்கின்ற வேலைகள் பல; ஆகையால் இவ்வாழ்க்கையில் அவன் விருப்பத்தின்படி நினைவைச் செலுத்துதல் இயலாது.

கொடுத்தலும் எடுத்தலும்

ஆண்பால், பெண்பால்களுக்குப் பிறப்பியல்பாயமைந்துள்ள ஒற்றுமை வேற்றுமை நயங்களை இருபாலாரும் நன்கறிந்து கொள்வரேல், இருவரும் மெய்யன்புடையவர்களாயும், உண்மைக் காதலர்களாயும் வாழ்வார்களென்பதில் ஐயமில்லை. இல்லறத்திற்குரிய பெரும்பயன் ஆணும்

பெண்ணும் இணங்கி வாழ்வதேயாகும் கொடுத்தலும் எடுத்தலுங் கொள்கையாக அமையக்கடவது; ஆனால் இஃது அவரிருதிறத்தாரின் நினைவொருமையன்றி அமைவரிது.*

---

* பெர்நார்டு ஆலண்டர் எம். டி. ஆங்கிலத்தில் எழுதிய கட்டுரையின் மொழி பெயர்ப்பு இது.

10. பெரு வாழ்வு

முயற்சியுள்ள வினையாளன் தடைகளால் தளர்வானல்லன். ஆனால் அவற்றை மேற்கொள்ளும் வழி எதுவென்பதையே நாட முனைகிறான். அஃதேபோல் உயர் நிலையடைய இடைவிடாது முயற்சி செய்வோனை, அவா அடக்கிவிடமுடியாது. ஆனால், அவன் தன் உள்ளத்தினை எவ்வாறு காத்துக் கொள்வதென்றே ஆழ்ந்த நினைவிலிருக்கிறான். ஏனெனில் அவாவை மூட்டுவோன் ஓர் கோழையை யொப்பவனாவான். தளர்வும் நலிவும் ஏற்பட்டபோதுதான் அவன் முந்துகிறான். அவா மூட்டப்படுபவன் அவாவின் தன்மையையும் பொருளையும் கூர்ந்து ஆராயவேண்டும். ஏனெனில் அதனை அறியும்வரை, அதனை மேற்கொள்ள முடியாது. அவாவினை மேற்கொள்ளவிருப்பவன் அஃது எவ்வாறு இவன் அறிவீனத்திலும் தவறிலுமே வெளிப்படுகிற தென்பதை அறியவேண்டும். தன்னையே ஆராய்ந்தும் ஆழ்நினைந்தும் எவ்வாறு மடமையகற்றித் தவற்றைப் போக்குவ தென்பதை உணர்ந்து கொள்ளல் வேண்டும். உண்மையை அறிந்துகொள்ளவேண்டுமாயின், ஒருவன் தன்னையே அறிந்து கொள்ளல்வேண்டும். தன்னையறிந்து கொள்ளல் தன்னை வெற்றிகொள்ளுவதற்கு வழி.

உயர்நிலையடையப் படிப்படியாய் மேலேறுவது, சிலவற்றைப் பின்னாகவும் கீழேயும் விட்டுப் போவதாம். தாழ்ந்ததை யொழித்தாற்றான் உயரியதை யடையமுடியும். தீமையை யகற்றி விட்டாற்றான் நலத்தை யடைதல் முடியும்; அறிவையடையப் பெறலாம். நாம் பெறும் ஒவ்வொன்றுக்கும் விலையுண்டு. விலையனைத்தையுங் கொடுத்தே யாகவேண்டும்.

ஒவ்வொரு விலங்கினமும், ஒவ்வொரு ஊர்ந்து செல்லும் சிற்றுயிரும் ஏதாவதோர் சிறந்த குணத்தைப் பெற்றேயிருக்கின்றன. உயர்நிலை நாடிச்செல்லும் மகனோ அதை விடச் சிறந்த குணத்தையோ, அன்றி வலிமையையோ பெறுமாறு அதனை அவற்றிற்கு விட்டுவிடுகின்றனன். தன்னலப் பற்றுக் கொண்ட வழக்கங்களைப் பற்றி நிற்பதால் மக்கள் பெரும் நலன்களை யெல்லாம் இழந்துவிடுகிறார்கள். நாம் தாழ்ந்தவற்றை எத்துணையகற்றி விடுகிறோமோ அத்துணை அறிவும் ஒளியும் பெறுகிறோம். அறிவும் ஒளியும் பெற்றவன் தவறி வீழ்ந்துவிடாமல் தன்னைக் காத்துக் கொள்க. அற்பக் கருமங்களிலும் அவன் கருத்துடனும், தீவினையவனைபற்றிக் கொள்ளாதவாறு தனக்கு அரண் செய்து கொண்டு மிருக்கட்டும்.

மக்கள் வாழ்வில் பலதிறப்பட்ட செயல்களெல்லாம், மக்களின் நெஞ்சத்திலேயே வேரூன்றிக் கிடக்கின்றன. அவை தமக்கு வலிமை பெறுவதும் ஆண்டிருந்தே. துன்பத்துக்கும் இன்பத்துக்கும் ஏது மக்கள் வாழ்க்கையின் புறச்செயல்களில்லை. ஆனால் நெஞ்சத்தினுடையவும், உள்ளத்தினுடையவும் அகச் செயல்களிலேயே பதிந்து கிடக்கிறது. புறச் செயல் ஒவ்வொன்றும் மக்களின் நடையினின்றுந்தான் உயிர் பெற்று வாழ்கின்றது.

தன் தவறுகளையும் குறைகளையும் வெளிப்படுத்தப் பொறாதவன், ஆனால் அவற்றை மறைக்க முயலுபவன், உண்மைநிலையை யடைய அருகனல்லன். அவாவுடன் போர் செய்து அஃதினை மேற்கொண்டுவிட அவன் இன்னும் தயாராகவில்லை. தன் தாழ்ந்த நிலையைப் பயமின்றி எதிர்த்துப் போராட முடியாத ஒருவன் நீத்தார் நிலையை யடைவது முடியாது.

எடுத்த கருமங்கைகூடப் பெறாமையினால் சோர்வடைந்து விடல் வேண்டா. அத்தவறுதலினின்றும் நீ அடையப் பெறும் ஓர்விதப் பெருமையும், அறிவும் உள. தவறினால் நீபெறும் அனுபவத்தைவிடப் பிறிதொரு ஆசான் அத்துணை உறுதியாய்த்

துரிதமாய் உனக்கு அப்பெருமையையும் அறிவையும் அளித்து விடமுடியாது. நீ தவறிழைக்கும் போதெல்லாம், தீவினையில் விழும்போதெல்லாம் நீ அறிந்துகொள்ள முயற்சித்தால் சாலவும் முதன்மையான பாடம் மிளிர்ந்துகொண்டிருக்கிறது. அரித்துவிடத் தகையதான கேடுகளிலும், நலத்தைக் கண்டு கொள்வோன் அமிழ்ந்துவிடான்; மேலேறிவிடுவான். தன் தவறுகளையெல்லாம் இறுதியான சீரிய வெற்றிக்குக் கருவிகளாய்க் கொள்வான்.

மூடர்களே தங்குற்றங்களுக்கும் தீவினைகளுக்கும் பிறரைப் பழிக்கிறார்கள். ஆனால் உண்மையை நாடுவோன் தன்னையே பழிக்கட்டும்; தன் நடைக்குத் தானே பொறுப்பாளியென்பதை ஒப்புக் கொள்ளட்டும்.

புதியன தோன்றுமுன், பழையன கழிதல் வேண்டும். புதிய மாளிகை நிறுவப்படுமுன் அவனிருந்த பழைய குடிசை அழிக்கப்படல் வேண்டும். புதிய உண்மை துலங்குமுன் பழைய பிழை நீக்கப்படல் வேண்டும். புதிய மகனாய் நிலவுமுன் ஏற்கனவே பீடித்திருந்த 'நான்' என்பதை நீத்தல்வேண்டும். கோபம், பொறுமையின்மை, பொறாமை, அகந்தை, தூய்மையின்மை யாகியவைகளா லாக்கப்பட்ட 'நான்' என்பது நசித்த பின்னர், அஃதிருந்த இடத்தே அன்பு, பொறுமை, நல்லெண்ணம், அடக்கம், தூய்மையாகிய புதிய மகன் தோன்றுகிறான். தீவினையும், துன்பமுமாகிய பழைய வாழ்க்கை ஒழிக; நேர்மையும் மகிழ்ச்சியும் கூடிய புதிய வாழ்க்கை தோன்றுக. பழைய அழுக்கடைந்தனவெல்லாம் அப்பொழுது புதியதாய் அழகுபெற்று விளங்கும்.

இக்கொள்கையை உணர்ந்து, அடையப் பெறுவதுதான் மேலுலகத்தை யடைவதாகும். நிலையான பெருவாழ்வுக்கு அதுவே வழி விடுவதுமாம்.*

*ஜேம்ஸ் ஆலன் என்ற ஆங்கில நாட்டுப் பெரியார் இயற்றிய அறிவுரைகளினின்றும் மொழி பெயர்க்கப்பட்டது.

11. அணுசக்தியும் உடல்நலமும்

கூடந்த பத்தாண்டுகளில், அணுக்கதிரியக்கமுள்ள பொருள்களை நோயறிவதற்கும் நோய் தீர்ப்பதற்கும் பயன்படுத்தி, நல்ல பயன் கண்டிருக்கிறார்கள். இதனால், ஒரு புதிய வைத்தியமே தோன்றியுள்ளது. ஆயிரக்கணக்கான விஞ்ஞானிகள் அயராது வருந்தி உழைத்ததனால் தான் இந்த அரிய காரியங்கள் நடந்துள்ளன. வருங்காலத்தில் அணுசக்தி மக்கள் உடல் நலத்துக்கு மாபெரும் துணையாய் விளங்கும் என்னும் நம்பிக்கை, அவர்களுடைய அயராது உழைப்பினால் ஏற்பட்டுள்ளது.

அணுசக்தி வைத்தியத் துறையில் ஏற்பட்டுள்ள முன்னேற்றமெல்லாம் கிட்டத்தட்ட 1947க்குப் பிறகு ஏற்பட்டதே யாகும். அந்த வருஷந்தான் அமெரிக்கா அணுக்கதிரியக்கமுள்ள ஐஸ்டோப்புகளைப் பெருவாரியாகச் செய்து உலகமெல்லாம் விநியோகிக்கத் தொடங்கியது. அப்பொழுது தான் விஞ்ஞானிகளுக்கு அந்த அரும்பொருள் முதன் முதலாகப் போதிய அளவில் கிடைத்தது. அவர்களும் உடற்கூற்றின் இயல்களை மிகமிக நுணுக்கமாக ஆராயவும், பிணிகளைத் தீர்க்கவோ தணிக்கவோ புதுப்புது வழிகளைக் காணவும் முடிந்தது.

அணுசக்தியை அடக்கியாண்டு மனிதனுடைய நன்மையை எவ்வாறு பெருக்கலாம் என்று அறிவதற்குக் கூடந்த எட்டு ஆண்டுகளாகப் புதிய வழிதுறைகளும் நுண்ணிய கருவிகளும் கண்டு பிடித்திருக்கிறார்கள். அணுக்கதிரியக்கமுள்ள

ஐஸடோப் எதனையும் மருந்தாகக் கொள்ளுமுன், அதன் அணுக்கதிர் எவ்வளவுக்கு மேற்போகாமல் இருந்தால் உடம்புக்குக் கேடு விளையாது என்றும், அணுசக்தி வைத்தியத் தால் இரத்தமும் எலும்பும் உடம்பின் உறுப்புகளும் என்னவாகின்றன என்றும், அவை கடைசியில் அணுக்கதிரியக்கத்தை எப்படிச் கழித்து விடுகின்றன என்றும், நுணுக்கமாக ஆராய்ந்து தெரிந்தாக வேண்டும். இவையும் இன்னும் பல சிக்கலான விஷயங்களும் தெரிந்தால்தான், ஒவ்வொரு ஐஸடோப்பும் மருந்துக்கு உதவுமா என்பதும், அதை எப்படி உட்கொள்ளவேண்டும் என்பதும் தெரியும்.

அணுசக்தி வைத்தியம் இன்று ஆரம்பதிசையில் தான் இருக்கிறது என்றாலும், இன்று கைவரப்பெற்றது சில ஆண்டுகளுக்குமுன் கூடக் கனவாகவே இருந்தது. ஏற்கனவே நனவாகியிருக்கும் அருஞ்செயல்களால் இப்புதிய விஞ்ஞானம் உலகுக் கெல்லாம் மிகவும் முக்கியமான ஒன்றாக விளங்குகிறது.

இன்ன கோளாறுதான் என்று கண்டுபிடிக்க முடியாத படி இருந்த பல நோய்களின் தன்மையை, இன்று அணுக்கதிரியக்கமுள்ள ஐஸடோப்புகளை உடம்பில் செலுத்தி அவற்றின் போக்கைக் கருவிகளால் காண்பதால் உடனே அறிகிறார்கள். பின்னர் அதே ஐஸடோப்புகளை மேலும் ஊட்டினால் அந்நோய்கள் தீர்ந்து விடுகின்றன. தீராத நோய்கள் என்று நினைத்தவை பல, இப்புதிய முறைகளால் ஒன்று தீர்க்க அல்லது தணிக்கப் படுகின்றன.

அமெரிக்கா அணுசக்திக் கமிஷனின் உயிர்நூலும் வைத்தியமும் ஆகிய பகுதிக்குத் தலைவராக இருக்கும் விஞ்ஞானி டாக்டர் ஜான் பியூகொர் 'வைத்தியத்துறையில் அணுசக்தியால் ஏற்பட்டிருக்கும் சாதனைகள் புரட்சிகரமானவை' என்கிறார். 'இன்னும் தொடர்ந்து நடக்கும் ஆராய்ச்சியில் நமது வாழ்நாளிலேயே அணுசக்தி வைத்தியம் உலகிலிருந்து பல நோய்களை ஒட்டிவிடும்' என்கிறார் அவர்.

தொற்று நோய் உடல் நலத்துக்கு ஒரு பெருங்கேடாக இராது; புற்றுநோய் தீர்ந்துபோகும் அல்லது திருப்தியாய்த் தணியும்; வெப்பநாடுகளில் நோய்களை விளைவிக்கும் ஒட்டுண்ணிகள் ஒழியும் என்று அவர் சொல்கிறார். உலக மெங்கும் எல்லா இடங்களிலும் கோடிக்கணக்கான மக்களுக்குக் கனவிலுங் கருதாத சுகாதார நன்மைகள் வருங்காலத்தில் பூட்டிவைத்திருக்கின்றன என்றும், அவற்றைத் திறந்து தருவது இன்றைய அணுசக்தி ஆராய்ச்சி என்றும் அவர் கூறுகிறார்.

12. காலண்டர்

“என்ன ஆரவாரம் கேட்கிறதே! காலையிலிருந்தே ஒரே எக்காளமும், பறையொலியும்! கடை வீதியிலும், கடற்கரையிலும் வாணிபம் குறைந்து விட்டது. விடுமுறை அறிவிக்கப்பட்டுள்ளது. டைபர் நதிக்கரைத் தோட்டங்களில் கூட்டங் கூட்டமாக மக்கள் நிறைந்துள்ளனர்.”

“கோடையின் கொடும் வெய்யில். காலடி வைத்தால் கொப்பளிக்கும் தரை. தண்ணீர்த்தொட்டியின் அருகே இருக்கும் என்னால்கூட வெப்பம் பொறுக்க முடியவில்லை. இந்த நிலையில் கூட்டம் ஏன் கூடுகிறது?”

“வெற்றி வீரர் சீசரே! ரோம் நகர மக்கள் விழாக் கொண்டாடுகிறார்கள்.”

“விழாவா? வேடிக்கையாக இருக்கிறது! வெப்பம் மிகுந்த காலம்; நதியில் நீர் வறண்டிருக்குமே! அன்றியும் தோட்டங்களில் வறுமையாளர்போல இலையுதிர்ந்து நிற்கும் மரங்களைத்தான் காணமுடியும். புல் தீய்ந்து, கொடிகள் துவண்டு செடிகள் உருமாறி, மூர்க்கக் குணம்படைத்த வெற்றி வீரர்களால் அழிக்கப்படும் நாட்டைப்போலக் கதிரவனின் வெய்யிலால் கருகியுள்ள தோட்டங்களில், பறவைகள்கூட நுழைய அஞ்சுமே! மனிதர்கள் அங்கு ஏன் கூடவேண்டும்? விழாவின் பெயர் வீணரின் விழா என்று வேண்டுமானால் இருக்கலாம்.”

“விழாக் கொண்டாடுவோரைப் பார்த்தால் பரிதாபம் தான் வரும். நிலத்தில் பட்டுக் கன்னியரின் காலடி

சிவந்துவிட்டது. அன்ன நடைமாறி, தடுமாறும் கால்களுடன் சோர்ந்து காணப்படுகின்றனர். பக்கத்திலுள்ள காதலர் காதலை வேண்டியல்ல; குளிர்ந்த காற்றை வேண்டித் தவிக்கின்றனர். நரம்புகள் இசையை உண்டாக்கவில்லை; பாடுவோரின் குரல் மட்டுமல்ல, வெளிப்படும் பாட்டும் வறண்டதாயிருக்கிறது. கத்துகின்றனர்; எந்த ரோமனும் அதைக் கீதமென்று சொல்லமாட்டான். மணமிக்க பொடிகள் எங்கும் தூவப்படுகின்றன. அவை காற்றிலே பரவவில்லை; மண்ணிலே கலந்துவிடுகின்றன. ரோம் நகர முதல்வனே! விழாவின் பெயரைக் கேட்டால் தங்களுக்குச் சிரிப்பு வரும். விழாவின் பெயர் வசந்த விழா!”

“வசந்த விழா! அந்த மெல்லிய பெயரைக் கூறக்கூட இந்த வறண்ட கோடையில் நாக்குக் கூசுகிறது. பசும் புற்றரை; பசிய பூங்கா; ஆரவாரத்துடன் ஓடிவரும் டைபர் ஆறு; இவைகளின் மீது படிந்து வரும் இளங்காற்று. அதற்குப் பெயர் வசந்தம்! தளிர்சைத்து, மலர் காட்டி, மணம் வீசி நம்மை அழைக்கும் பூங்காவனங்கள்; கள்ளுண்டு மயங்கித் தீரியும் வண்டுகள்போல இனிய கானத்தைப் பிதற்றியவண்ணம் காவிடை சுழன்று வரும் காதலர்கள்! இள மரங்களைத் தழுவி நிற்கும் மலர்க்கொடி! கள் மலர்களிலிருந்து மகரத்தை பறித்துச் செல்லும் மாருதம்! ஓடுகின்ற மகரந்தத்தின் பின்பாடிச் செல்லும் வண்டினம்! அது வசந்தகாலத்தில் வருகிற வசந்த விழா! நீ குறிப்பிடுவது வறண்ட கோடையில் வரும் வசந்த விழா! வீணரின் விழா! நீங்கள் எவ்வளவுதான் கூப்பாடு போட்டாலும் காதல் தெய்வமான வீனஸ் அங்கு வரமாட்டளே!”

“சீசரே! விழாவின் பெயரைக் சொன்ன என்னைக் கோபிக்காதீர். விழாக் கொண்டாடுகிற மக்கள்மீதும் குற்றமில்லை. வசந்த விழா ஆரம்பமாகி விட்டதென்று குருமார் அறிவித்தார். மக்கள் குழுமியுள்ளனர்.”

“குருமார் குருடாகி விட்டாரா, வானத்தைப் பார்த்து மண்ணின் நிலையை அறியமுடியாதபடி? நன்றாகப் பார்!

வறண்டகோடைக்கும் குளிர்ந்த வசந்தத்திற்குமுள்ள வித்தி யாசம். பருவம் கோடையென்று, கோல் பிடித்துத் துழவும் குருடன் கூறிவிடுவான் சுலபமாக. ஏன் இவ்வளவு பிழை?"

“ஒருவர் மட்டுமல்ல, இவரும், இவருக்கு முன்பிருந்த குருமார்களும், செய்த சதி அது. அவர்கள் நினைத்தபடி யெல்லாம் காலண்டரை அமைத்தனர். அதன் விளைவாகப் பருவங்களை சரியானபடி அறிய முடியாமல் மக்கள் மயங்கு கின்றனர். அதற்கு உதாரணம் குருமார் காலண்டர்படி வசந்த விழா நல்ல கோடையில் வந்துள்ளது.”

1-1-48—1948ம் ஆண்டின் முதல் நாள்! 1947ஆம் ஆண்டு தன் ஆதிக்கத்தை முற்றிலும் செலுத்திவிட்டது. புது ஆண்டு தொடங்குகிறது.

“பூமியில் மானிடராய் ஏன் பிறந்தோம்” என்று பழி தூற்றுபவர்களையும், “மண்ணகம் முழுவதும் ஆளவே நாம் பிறந்தோம்” என்று நிலத்தை அழுத்திடும் மமதையாளரையும் ஒருங்கே சுமந்து, வெப்பமும் குளிரும் மாறிமாறித் தாக்க, முழுமதி மறைந்தும் வெளிப்படும் விளையாடி வர, சூரியனைச் சுற்றி, ஒரு வட்டம் சுழன்றுவிட்டது பூமி. கதிர வனை ஒருமுறை சுற்றிவர பூமி எடுத்துக்கொள்ளும் கால அளவிற்கே ஆண்டு என்று பெயர். வான நூல் ஆராய்ச்சிகளின் படி ஆண்டின் சரியான அளவு 365 நாட்கள் 5 மணி 48 நிமிடம் 49. 7 வினாடிகளாகும். ஆண்டுதோறும் 365 நாட்க ளென்றும், நான்கு ஆண்டுகளுக்கொருமுறை ஒருநாள் கூட்டு வதன் மூலமும் இந்த அளவு ஒருவாறு பாதுகாக்கப்படுகிறது.

புத்தாண்டு பிறந்ததும் வாழ்த்துகளும், நன்றியுரைகளும் பறிமாறப்படும். அரசியல் ஆருடக்காரர்கள் புத்தாண்டின் ஜாதகத்தைக் கணிப்பார்கள். சென்ற ஆண்டில் அவர்கள் கொடுத்த கணக்குச் சரியானபடி நடந்ததா என்று எவரும் கவனிப்பதில்லை. கவனித்தவர்களுக்கே கவனம் வராது. 1947ஆம் ஆண்டில் நாம் பட்ட அவதிகளும் துன்பங்களும் தீர்ந்தன; இனி 1948ஆம் ஆண்டு நல்வாழ்வை நல்கும் என்று

நம்பிக்கை யுண்டாக்க வழி முயலுவார்கள். நலிந்தவர்களுக்கு நம்பிக்கையூட்டுவது நல்லதே. ஒவ்வொரு ஆண்டின் தொடக்கத்திலும் வாக்குறுதியளவில் நம்பிக்கைச் செய்திகள் தரப்பட்டபோதிலும், மாறுதல்கள் அதிகமாக நிகழ்வதில்லை. மறு ஆண்டின் தொடக்கத்திலும் அதே பல்லவிதான் பாடப்படுகிறது. மகத்தான மாறுதல்களைப்பற்றி எதுவும் கூற முடியாவிட்டாலும், நிச்சயமான மாறுதல் ஒன்று நிகழ்கிறது. அதுதான் உங்களுக்கு எதிரே சுவற்றில் உள்ள காலண்டரை அப்புறப்படுத்துவது. 1947 ஆம் ஆண்டு காலண்டர் மாற்றப்பட்டு 1948 ஆம் ஆண்டு காலண்டர் மாட்டப்படுகிறது. சிறு மாறுதல். நிச்சயமாக நடைபெறுகிறது—அவசியமானது.

அழகிய ஓவியம் தீட்டப்பட்டிருந்தாலும் அதனடியில் பிணைக்கப்பட்டுள்ள நாளும் கிழமையும் காட்டும் ஏடு இனிப்பயன்படாது. “நாளும் கிழமையும் நலிந்தோர்க்கில்லை” என்பது மூதுரை. இன்று அரசாங்கத்தை நடத்தும் அமைச்சர்களிலிருந்து, அலைந்து திரியும் ஆண்டிவரை, நாளும் கிழமையும் தேவையிருக்கிறது. ஆலைத் தொழிலாளர் வேலை நிறுத்தம் என்றைக்கு ஆரம்பமாகிறது என்பதும், ஆருத்ராதரிசனம் என்றைக்கு என்று பார்க்கவும் காலண்டர் தேவை ஆண்டிக்கும், அமைச்சருக்கும். இருவரும் கையில் பிடித்துள்ள ஏடுகளின் நிலையில், பெயரில் வேண்டுமானால் வேறுபாடு காணப்படும். வசதியுள்ளவர்கள், மதிப்புடையவர்கள், இவர்களுக்கு உயர்ந்தரகங்களில் காலண்டர்கள் இனாமாக வருகின்றன. இல்லாதவர்களுக்கு இனாமாகக் கிடைப்பதில்லை. அவர்கள் வருந்துவதில்லை. வருத்தப்படத் தேவையில்லை. கடைவீதியில் இரண்டணா விலையில் கூவிக் கொடுக்கக் காலண்டர் இருக்கிறது. அச்சவேலை உயர்ந்த நிலையில் அழகிய காலண்டர்கள் கூடச் சலபத்தில் கிடைக்கின்றன.

ஆனால் காலமொன்றிருந்தது! என்றைக்கு மாதம் பிறக்கிறது? ஆண்டு முடிய இன்னும் எத்தனை மாதங்களாகும்? என்று எவராலும் கூறமுடியாத நிலை. காலண்டர் இன்று வரையறுக்கப்பட்டு எல்லோராலும் எளிதில் அறியுமளவுக்கு

வளர்ந்துவிட்டது. வருஷப்பிறப்பு—இப்பொழுது வழக்கத்திலுள்ள வருஷம் எவ்வாறு பிறந்தது? அந்த வரலாறு பல வேடிக்கையான சம்பவங்களையுடையது.

* * *

சரித்திர காலத்துக்கு அப்பாற்பட்ட மனிதனுக்குக் காலத்தைக் கணக்கிடுவதற்கான வசதிகள் மிகக் குறைவே. கதிரவனின் போக்கு ஒன்றுதான் காலவரையறையின் முதற்பாடம். கதிரவன் உதயமானதும் வெளிச்சம் வருவதும், அது மறைந்ததும் இருட்டு ஏற்படுவதும், இவ்வாறாக உதயமும் மறைவதும் மாறிமாறிப் பொழுது போவதைக் காட்டின. ஒரு உதயத்திலிருந்து மறு உதயம் வரை உள்ள கால அளவுக்கு 'நாள்' என்று பெயர் ஏற்பட்டது. முதன் முதலில் நேற்று இன்று நாளை என்ற காலப்பெயர்கள்தான் ஏற்பட்டிருக்க முடியும். மொழி வளர்ச்சியில் இம்முன்று சொற்களைத் தவிர நாளை அடிப்படையாகக் கொண்ட வேறு தனிச் சொற்கள் உண்டாகாதது கவனிக்கத்தக்கது.

ஒரு பகற்பொழுதிற்கும் மற்றொரு பகற்பொழுதிற்கும் எத்தகைய வித்தியாசமும் ஆதிகாலத்தில் புலப்பட்டிருக்காது. ஆனால் இராக்காலங்கள் குறுகியகால அளவிற்குள் பல மாறுதல்களைக் காண்பித்தன. பகலில் எவ்வாறு ஞாயிறு வழிகாட்டியதோ, அவ்வாறே இரவு நேரத்தில் திங்கள் உதவியது. முழு வட்டமாக ஒளிலிட்ட திங்கள் நாள்தோறும் தேய்ந்து கடைசியில் முழுவதும் மறைந்துவிடுவதும், பின் சிறுகச்சிறுக வளர்ந்து முழுஉருவத்தை அடைவதும் அவர்களின் கவனத்தை ஈர்த்தது. கதிரவன் உதயமாகி, மறைந்து, மறுபடியும் உதயமாகும்வரை ஏற்பட்ட காலஅளவுக்கு நாள் என்று பெயர். அதைப்போல திங்கள் முழு உருவத்திலிருந்து தேய்ந்து முற்றிலும் மறைந்து மறுபடியும் முழு உருவத்தை அடையும் வரையுள்ள காலஅளவிற்கு மாதம் என்ற பெயர் ஏற்பட்டது. காலத்தை மதிப்பிடுவதற்கு உதவியாக இருந்த காரணத்தால் திங்களுக்கு மதி என்ற பெயரும், அதன்மேல் எழுந்த கால

அளவுக்கு திங்கள் என்ற பெயரும் ஏற்பட்டன. இந்தக் கணக்கின்படி ஒரு மாதம் 29 நாள் கூடியது.

மற்றொரு வகையில் காலத்தைக் கணக்கிடுவதற்கு, இயற்கை வேறுபாடுகள் மழைக்காலம், கோடைக்காலம், இலையுதிர்காலம், செடி கொடிகளில் தளிர்கள் உண்டாவது. சமவெளிகளில் புல் செழிப்பாக வளர்தல், ஆறுகளில் நீர் பெருகி மறுபடியும் வடிதல் இவைபோன்ற பருவ வேறுபாடுகள் குறிப்பிட்ட காலத்திற்குப்பின் தவறாது வருவது அவர்களின் கவனத்திற்கு வந்தது. இந்தக் காலஅளவைக் கணக்கிடுவது தான் ஆண்டு.

ஆங்கில மொழியில் “நான் இருபது கோடை காலங்களுக்கு முன் பிறந்தவன்”; “நான்கு மாரிகாலங்களுக்கு முன் அது நிகழ்ந்தது” போன்ற வாக்கியங்கள் பருவ வேறுபாடுகளைக் கொண்டு காலத்தைக் குறிப்பிடுகின்றன.

“கார்காலத்தில் வருவேன்” என்று காதலன் விடை கூறிப் போவதும், “கார்காலம் நெருங்கிவிட்டது. அவர் காட்டிச் சென்றதால் முல்லை என் தனிமையைப் பார்த்து நகை செய்கிறது. வாடை தொடங்குகிறது; எனினும் அவர் வரக்காணேன்” எனத் தலைவி ஏங்குவதுமான சங்கப்பாடல்களிலும் பருவவேறுபாடுகள் காலத்தைக் குறிக்கின்றன.

பயிர்த்தொழிலில் ஈடுபட்டவர்களுக்குப் பயிர்வகைகளின் தோற்றமே காலக் கணக்கீடாக அமைந்தது. கடலுக்குப் பக்கத்திலிருப்போர் கடலலையின் ஏற்றத் தாழ்வுகளையும், காற்றின் கடுமை திக்கு இவைகளையும், வலையில் அகப்படும் மீன் இனங்களின் வேறுபாடுகளையுங் கண்டு காலத்தைக் கணக்கிட்டனர்.

ஒரு பருவத்திற்கும் மற்றொரு பருவத்திற்கும் இடைப்பட்ட காலத்தைச் சரியாகக் கணக்கிட முயற்சி செய்யப்பட்டது. பருவவேறுபாடுகளை முன்கூட்டியே தெரிந்து கொள்வது பயிர்த்தொழிலில் ஈடுபட்டவர்கள், ஆடு மாடு மேய்ப்பவர்

கள், வெள்ளத்தால் பாதிக்கப்படும் பள்ளத்தாக்குகளில் வசிப்பவர்கள் இவர்களுக்கு அவசியமாகிவிட்டது. 29½ நாள் கூடிய மாதம் என்ற அளவு வழக்கில் வந்துவிட்டபடியால், அதைக் கொண்டு வருஷத்தை அளக்க முற்பட்டனர்.

ஒரு மாதத்திற்கு 30 நாட்கள் என்று வைத்துக் கொண்டு, 12 மாதங்கள் கொண்டது ஒரு ஆண்டு என்று ஆரம்ப காலத்தில் எகுபதியரால் கொண்டாடப்பட்டது. 360 நாட்கள் கொண்ட வருஷக்கணக்கு சுமேரியா, சைனா போன்ற நாடுகளிலும் இருந்ததாகத் தெரிகிறது. பாபிலோனியர் 29, 30 என்று மாறிமாறி 12 மாதங்களமைத்தனர். இதன்படி ஆண்டு ஒன்றுக்கு 354 நாட்கள் வரும். திராவிட நாகரிகங்கள் தழைத்த சிந்துநதி தீரத்தில் நட்சத்திரங்களின் அமைப்பைக் கொண்டு ஆண்டின் தொடக்க நாள் சரியாக வரையறுக்கப்பட்டிருந்ததாகத் தெரிகிறது.

மேற் குறிப்பிட்ட கணக்குகள் சரியானவையல்ல. நாலைந்து ஆண்டுகளுக்குள்ளாகவே ஒரு மாதத்திற்கு மேல் பிசகி விடும். பருவங்கள் இவர்கள் குறித்தபடி வருவதில்லை. ஒவ்வொரு ஆண்டிலும் நாட்கள் குறைந்துவிடுகிற பிழையைத் திருத்தி, யூதர்கள் 19 ஆண்டுகளில் 7 மாதங்களையும், கிரேக்கர்கள் 8 ஆண்டுகளில் 3 மாதங்களையும் சேர்த்தனர்.

ஒரு ஆண்டுக்கு 365 நாட்கள் என்பது எகிப்துநாட்டில் கி. மு. 5ஆவது நூற்றாண்டில் கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. எகிப்து நாட்டின் உயிர்நாடியாக விளங்கியது நைல் நதி. நாட்டின் பயிர்த்தொழிலுக்கு நைல் நதியின் தண்ணீர் தேவையாயிருந்தது. ஆனால் திடீரென்று நைல்நதியில் வெள்ளம் பெருக்கெடுத்தோடும் பக்கத்திலிருக்கும் வயல்களும், ஊர்ப்புறங்களும் உருத்தெரியாதபடி வெள்ளத்தால் அழிக்கப்படும். வெள்ள நீரைப் பயன்படுத்துவதற்குமுன் வெள்ளம் வடிந்துவிடும். எனவே நைல்நதியில் வெள்ளம் ஆரம்பமாவதை முன் கூட்டியே அறிய வேண்டிய அவசியம் எகிப்தியருக்கு ஏற்பட்டது. நைல் நதியில் நீர் பெருகும் சமயத்தில், சிரியஸ் என்ற ஒளிமிக்க நட்சத்திரம் கிழக்கே விடியலில் பிரகாசிப்பதைக் கண்டனர்.

பல ஆண்டுகளாக நட்சத்திர உதயத்தையும், நைல் நதி வெள்ளத்தையும் சரியாகக் கவனித்த பின்னர், ஆண்டொன்றுக்கு 365 நாள் என்ற முடிவுக்கு வந்தனர். 30 நாட்கள் கொண்ட 12 மாதங்களும், எந்த மாதத்திலும் சேராத 5 நாட்களும் கொண்ட வருஷம் அவர்களால் ஏற்படுத்தப் பட்டது. மாதங்கள் ஒன்று, இரண்டு, மூன்று என்று எண்ணப் பட்டன. பெயர்கள் அளிக்கப்படவில்லை. ஆனால் ஆண்டுகள் காலண்டர் என்ற வரையறையில் சுத்தமாகக் கணிக்கப்பட வில்லை.

ரோம் நகரம் வல்லரசின் தலைநகராகாத காலம். வாணி பத்தில் சிறிது வளப்பெய்திச் சிறு அரசாக விளங்கியது. அங்கு சமூக, அரசியல் விவகாரங்களில் மதகுருமார்களுக்குத் தாம் முதலிடம் இருந்தது. அவர்களால் நிர்ணயிக்கப்படுகிற பல காரியங்களில் நாள், கிழமை, மாதம் இவைகளைக் குறிப்பிடுவதும் ஒன்றாகும். மாதத்தின் முதல்நாளை மதத் தலைவர் அறிவிப்பார். இந்தச் செய்தி பறைஅறைந்து ஊர் முழுவதும் அறிவிக்கப்படும்.

மாதத்தின் முதல் நாளைக்கு 'காலண்ட்ஸ்' என்று பெயர். லத்தீன் மொழியில் காலண்டர் என்ற சொல்லுக்கு அழைப்பது என்று பொருள். ஆங்கில மொழியில் அழைப்பது என்பதைக் குறிக்கும் 'கால்' என்ற சொல்கூட இதனடியாகப் பிறந்த தாகும். கூவியழைத்து அறிவிக்கப்பட்டதன் காரணமாக மாதத்தின் முதல் நாள் காலண்ட் என்றும், அதனடியாகக் காலண்டர் என்ற பெயரும் உண்டாயின.

ரோம் நாட்டில் மார்ச்சிலிருந்து டிசம்பர் வரை பத்து மாதங்கள்தாம் முதலில் கணக்கிடப்பட்டன. கவனித்துப் பார்த்தால் செப்டம்பர், அக்டோபர், நவம்பர், டிசம்பர் என்ற பெயர்கள் 7வது, 8வது, 9வது, 10வது மாதம் என்ற அர்த்த முடையன. கொஞ்ச காலத்திற்குப்பின் பாபிலோனியர்களைப் போல 354 நாட்கள் கொண்ட 12 மாதங்கள் வழக்கில் வந்தன. இரட்டைப்படை எண் நல்லதல்ல என்ற எண்ணம்

அவர்களுக்கிருந்ததால் ஆண்டுக்கு 355 நாட்கள் கணக்கிடப் பட்டன. 12 மாதங்களும் முறைநே 29, 28, 31, 29, 31, 29, 31, 29, 29, 31, 29, 29 நாட்களுடையன.

இந்தக் கணக்கின் பேரில் ஆண்டொன்றுக்கு 10 நாட்களுக்கு மேல் குறைந்துவிடுகிறது. நாலைந்து ஆண்டுகளுக்குள் ஒரு மாதத்திற்குமேல் பிசகிவிடும். இந்தப் பிழையை நீக்க கிரேக்கர்கள் செய்ததைப்போல மூன்று நான்கு ஆண்டுகளுக்கொருமுறை ஒரு மாதம் கூட்டப்பட்டது. இவ்வாறு ஆண்டுக்குள்ள மாதங்களைக் கூட்டிக் குறைக்கும் உரிமை குருமார்கள் கையில் இருந்தது. இந்த உரிமை நாளடைவில் வீணாகக் கையாளப்பட்டது. இரண்டு மூன்று ஆண்டுகளுக்கொரு முறை வழக்குகளைத் தீர்க்க நீதிபதியைத் தேர்ந்தெடுப்பார்கள். குறிப்பிட்ட ஆண்டுகள் முடிந்ததும் நீதிபதி தன் இடத்தைக் காலை செய்வார். மற்றொருவர் அந்த இடத்துக்குத் தேர்ந்தெடுக்கப்படுவார். ஒரு நீதிபதி, தனக்கு வேண்டிய வனாயிருந்தால் அந்த ஆண்டைச் சீக்கிரம் முடித்துவிடுவார். தீர்ப்பு வழங்குவதைப்போலவே வரி வசூலிப்பது, குத்தகை கொடுப்பது போன்று பல வேலைகள் குறிப்பிட்ட வருஷங்கள் முடிந்ததும் ஒருவரிடமிருந்து மற்றொருவருக்குப் போய்விடும். தனக்கு வேண்டியவர்கள், வேண்டாதவர்கள் இவர்களைக் கணக்கிட்டுத்தான் குருமார் ஒரு வருஷத்தின் மாதங்களைக் கணக்கிட்டார். எனவே காலவரையறை பிசகிவிட்டது. குருமார் குறிப்பிடும் எவையும் சரியான பருவத்தில் வருவதில்லை.

ஐலியஸ் சீசர் அதிகாரத்துக்கு வந்தபொழுது, ரோம் காலண்டர் குருமார்களின் ஆதிக்கத்தில் மிகவும் பிசகியிருந்தது. அதன் உச்ச நிலையில்தான் நாம் ஆரம்பத்தில் குறிப்பிட்டபடி வசந்தவிழா கோடையில் வந்தது. நாட்டின் அரசாங்கத்தையும், சட்டதிட்டங்களையும் ஒழுங்குபடுத்துவதற்குமுன் காலஅமைப்பைக் கட்டுப்படுத்தச் சீசர் முற்பட்டான். பல ஆண்டுகளாக வெற்றிப்பாதையில் ஐரோப்பிய நாடுகள் பலவற்றைச் சந்தித்திருக்கிறான்.

அவனது கரம் ஒரு சமயம் எகிப்து நாட்டையும் எட்டிப் பிடித்தது. நைல் நதியில் அன்னப் படகில் உல்லாசமாக வாழ்ந்த ஆரணங்கு கிளியோப்பாட்ராவின் அழகு கண்டு வியந்தவன் மட்டுமல்ல, அதே நைல் நதிக்கரையில் இரவுபகலாகக் கஷ்டப்பட்டு வானத்தில் மின்னிடும் நட்சத்திரங்களின் போக்கை ஆராய்ந்தறிந்த வானநூல் வல்லுநரின் பரந்த அறிவையும் கண்டு வியந்தவன். ஆகவே, ரோம் காலண்டர் அமைப்புத் தவறு என்று தெரிந்தபொழுது, அதைத் திருத்தியமைக்குமாறு சொரிஜினஸ் என்ற எகிப்து வானநூல் அறிஞரை அழைத்தான். ரோம் காலண்டரில் அதுவரை நேர்ந்த பிழைகள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டு, புதிய காலண்டர் அமைக்கப்பட்டது. திருத்தப்பட்ட காலண்டருக்கு ஜூலியன் காலண்டர் என்று பெயர். அதுதான் தற்பொழுதுள்ள காலண்டர் அமைப்புக்கு அடிப்படையாக உள்ளது.

சீசர் காலம்வரை மார்ச் மாதம்தான் ஆண்டுக்கு ஆரம்ப மாதமாகயிருந்தது. சீசர் அதைமாற்றி ஜனவரி 1ந் தேதியை வருஷ ஆரம்பமாக்கினான். ஜூனூக்கு அடுத்த கியுன் டிலியஸ் என்ற மாதப்பெயரை மாற்றி ஜூலையென்று தன் பெயரால் அதை அழைத்தான். ஜூலியன் காலண்டர்படி ஆண்டு ஒன்றுக்கு 365 நாள். நான்கு ஆண்டுகளுக்கு ஒருமுறை 1 நாள் கூட்டப்படும். 366 நாள் கூடிய அந்த ஆண்டு லீப் வருஷம் என்று கூறப்பட்டது. ஜூலியன் முறைப்படி மாதங்களும் நாட்களும் கீழ்க்கண்டவாறு முதன் முதலில் வகுக்கப்பட்டன.

ஜனவரி	—31
பிப்ரவரி	—29
	அல்லது—30 (கூடிய ஆண்டு)
மார்ச்	—31
ஏப்ரல்	—30
மே	—31
ஜூன்	—30
ஜூலை	—31
செக்டீஸ்டிலியஸ்	—30

செப்டம்பர்	—31
அக்டோபர்	—30
நவம்பர்	—31
டிசம்பர்	—30

ஆக 365 அல்லது 366 (கூடிய ஆண்டு) பிழை பாடுகளை நீக்கி கி.மு. 46இல் ஜூலியன் காலண்டர் நடைமுறையில் வந்தது. பிசகைத் திருத்திப் புதுமுறை அமைப்பதற்காக கி. மு. 46இல் மாத்திரம் 445 நாட்கள் கொண்டதாகப் பட்டது. அதனால் கி.மு. 46 “குழப்பமான ஆண்டு” என்று பெயர் பெற்றது.

பிழை செய்வதற்காகவே குருமார்கள் ஏற்பட்டனர் போலும்! ஏனென்றால், நான்கு வருஷத்திற்கு ஒருமுறை என்பதைத் தவறாக அர்த்தம் செய்து மூன்று வருஷத்திற்கு ஒரு முறை, ஒரு நாள் அதிகப்படியாக சேர்த்தனர். இதனால் காலண்டர் சிறிது பிசகியது. ஜூலியன் காலண்டர்படி 4வது, 8வது, 12வது ஆண்டுகள் 366 நாட்கள் கொண்ட கூடிய ஆண்டுகள். 4வது ஆண்டு கூடிய ஆண்டு என்று அறிவித்தபின், குருமார்கள் தவறாக 4வது, 5வது, 6வது, 7வது என்று கணக்குப்போட்டு 7வது ஆண்டிலேயே 366 நாட்கள் உண்டாக்கினர். இந்தப் பிழை கி.மு. 8வரை நிகழ்ந்தது.

அகஸ்டஸ் அதிகாரத்திலிருந்தபொழுது, பிழை கண்டு பிடிக்கப்பட்டது. குருமார்கள் ஜூலியன் காலண்டரைவிட 3நாட்கள் அதிகமாகக் கணக்கிட்டிருந்தனர். எனவே கி.மு.க்குப்பின் வந்த 12 ஆண்டுகள் சாதாரண ஆண்டுகளாக, 365 நாட்கள் கொண்டதாக எழுதப்பட்டன. காலண்டரில் தன் பெயரையும் நுழைத்து, சிறிது மாற்றம் செய்தான் அகஸ்டஸ். ஜூலியஸ் சீசர் பெயரால் வழங்கிய ஜூலை மாதத்திற்கு அடுத்த மாதத்தை ஆகஸ்ட் என்று பெயரிட்டான். ஜூலியன் காலண்டர் கணக்குப்படி ஜூலைக்கு அடுத்த மாதத்திற்கு 30 நாட்கள்தானிருந்தன. ஜூலியஸ் சீசருக்கு தான் எவ்விதத்திலும் குறைந்தவனல்ல என்பதற்காகப் பிப்ரவரியிலிருந்து ஒரு நாளை எடுத்து ஆகஸ்டில் சேர்த்து 31 நாட்களாக்கினான்.

அதற்கடுத்த செப்டம்பர், அக்டோபர், நவம்பர், டிசம்பர் மாதங்களை 30, 31, 30, 31 நாட்களாக்கினான். தற்பொழுதுள்ள காலண்டர் இந்த முறையிலேயே வழங்குகிறது.

ஆண்டு ஒன்றுக்கு 365 நாள் என்று கணக்கிட்டுத்தான் ஜூலியன் காலண்டர் வகுக்கப்பட்டது. இது உண்மையான வருஷ நேரத்தைவிட 11 நிமிடங்கள் கூடுதலானது. நூறு வருஷங்களில் முக்கால் நாள் அதிகமாகிவிடும். இந்தப் பிசகு 1577ல் கிரிகோரி என்பவரால் கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. அது வரை 11 நாட்கள் வித்தியாசம் வந்தது. இதை நீக்கப் போய் கிரிகோரி 1582 அக்டோபர் 4ஆந்தேதிக்கு மறுநாளை அக்டோபர் 15ந் தேதி என்று வரையறுத்தார். பின் வழக்கம்போல் மாதங்களுக்கு நாட்கள் தொடர்ந்தன.

நூறு வருஷத்தில் முக்கால் நாளென்றால் நானூறு வருஷத்தில் மூன்று நாட்கள் வித்தியாசம் வரும். இதைத் தடுக்க கிரிகோரி ஒரு வழி செய்தார். ஜூலியன் காலண்டர்படி ஒரு வருஷத்தின் எண்ணை 4ஆல் சரியாக வகுத்தால் அந்தஆண்டு கூடிய ஆண்டு (366 நாட்களைக் கொண்டது) அதன்படி 1600, 1700, 1800, 1900, 2000 இவையெல்லாம் கூடிய ஆண்டுகளாகும். நூற்றாண்டுகளெல்லாம் நான்கால் சரியாக வகுக்கப்படுமாதலால், அவையெல்லாம் கூடிய ஆண்டுகளாகும். கிரிகோரி அதை மாற்றி நூற்றாண்டுகளை 400ஆல் சரியாக வகுத்தால் மட்டுமே அவை கூடிய ஆண்டு என ஏற்படுத்தினார். அதன்படி 1600, 2000 மாத்திரமே கூடிய ஆண்டுகளாகும். 1700, 1800, 1900 சாதாரண ஆண்டுகளே. இதனால் 400 ஆண்டுகளில் 3 நாட்கள் விடப்படுகின்றன.

இந்தத் திட்டத்தை ஸ்பெயின், போர்ச்சுகல் உடனே ஒப்புக் கொண்டன. பிரான்சு, டச்சு, ஹாலந்து நாடுகளும் பழக்கத்திற்குக் கொண்டுவந்தன. இங்கிலாந்து, ருஷியா நாடுகள் ஒப்புக்கொள்ளவில்லை.

கிரிகோரி திட்டத்தை ஒப்புக்கொள்ள 1585இல் இங்கிலாந்து பார்லிமெண்டில் சட்டம் கொண்டுவந்தார்கள்.

எதிர்ப்பு வந்தபடியால் பிரபுக்கள் சபையில் சட்டம் கைவிடப் பட்டது. மறுபடியும் 1751இல் பார்லிமெண்ட் சட்டம் இயற்றியது. இங்கிலாந்தில் அதுவரை மார்ச் 25ஆம் தேதிதான் ஆண்டின் தொடக்க நாள். அது ஜனவரி முதல் தேதிக்கு மாற்றப்பட்டது. கிரிகோரி திட்டப்படி 11 நாட்கள் கழிக்கப் பட்டு 1752 செப்டம்பர் 2ந் தேதிக்கு மறுநாள் 1752 செப்டம்பர் 14 என்று ஆக்கப்பட்டது.

இது சாதாரணத் திருத்தமாக நமக்குப் பட்டபோதிலும், மாறுதல் விரும்பாத ஆட்சி மக்களுக்கு இந்தச் சட்டம் ஆத்திரத்தைக் கொடுத்தது. எல்லோரும் ஆட்சேபித்தனர். கண்டனக் குரல்களும், எதிர்ப்புக் கோஷங்களும் மந்திரி சபையைத் தாக்கின. “கடவுள் கொடுத்த நாட்களைத் திருடும் கயவர்களை” எல்லோரும் கண்டித்தனர். நாடெங்கும் கலகங்கள். பிரிஸ்டல் நகரில் மூண்ட கலகம் இரத்தக் களரியில் முடிந்தது. வீதியில் பிணங்கள் விழுந்தன. மறு தேர்தல் வந்தபொழுது, “எங்களுடைய 11 நாட்களைத் திருப்பித்தா” என்ற தேர்தல் பிரசாரம் வலுத்து, ஆர்ப்பாட்டங்களும் ஆவேசப்பேச்சுக்களும் எழுந்தன. காலண்டரைத் திருத்தியமைக்கக் காரணமாயிருந்தவர்கள் வீட்டின்முன் மக்கள் கூடிப் பழி தூற்றினர். சிறிய திருத்தமாயிருந்தால் கூட, அது மக்களிடம் எவ்வளவு கொதிப்பை உண்டாக்குகிறது என்பதும், அதைக் கொண்டுவரப் பாடுபடுபவர்கள் மக்களால் எவ்வளவு பழிதூற்றப்படுகின்றனர் என்பதும், இந்தச் சிறு உதாரணத்தால் விளங்கும். சட்டம் நிறைவேற்றுவதற்குக் காரணமாயிருந்தவர்களில் பிராட்லி என்ற கனித அறிஞரும் ஒருவர். அவர் நீண்ட காலம் நோய்வாய்ப்பட்டு இறந்தார். “பழைய காலண்டரில் பதினொரு நாட்களை அழித்த காரணத்தால், ஆண்டவனாகப் பார்த்து தீராத நோய் கொடுத்து தண்டித்தார்” என்று ஊர் மக்கள் பேசிக்கொண்டனர்.

பிரஞ்சுப் புரட்சிக்குப்பின் காலண்டரை மாற்றியமைக்கப் பிரஞ்சு அசெம்பிளி விரும்பியது. புரட்சி ஆரம்பமான 22-9-1792லிருந்து வருடங்களைக் கணக்கிட முடிவு செய்த

னர். 30 நாட்களைக் கொண்ட 12 மாதங்களும், எந்த மாதத்திலும் சேராத 5 நாட்களும் கொண்டது ஒரு ஆண்டு. தனித்து நிற்கும் ஐந்து நாட்களும் முறையே நற்குணம், அறிவு, உழைப்பு, உருத்து, பலன் இவைகளின் அறிகுறியாகப் பெயரிடப்பட்டன. நான்கு ஆண்டுகளுக்கு ஒருமுறை வருகிற அதிகமான ஒரு நாள் புரட்சி நாள் என்று அழைக்கப்பட்டது. மாதங்களின் பழையபெயர்கள் மாற்றப்பட்டு, பின்வருபவைகளைக் குறிக்கும் பெயர்கள் இடப்பட்டன. திராட்சை, கடுங்காற்று, மழைக்காற்று, பனி, மழை, பருவக்காற்று, மொக்கு, மலர், புல்வெளி, அறுவடை, வெப்பம், கனி.

பிரெஞ்சுப் புரட்சி அசெம்பெளியில் செய்யப்பட்ட இந்த முறை நெடுநாளைக்கு நீடிக்கவில்லை. நெப்போலியன் ஆட்சிக்கு வந்தபொழுது பழையமுறை மீண்டும் அமுலுக்கு வந்தது.

கிரிகோரி காலண்டர் திருத்தம் பிறநாட்டில் வழங்கும் தேதிக்கும் ருஷ்யாவில் வழங்கும் தேதிக்கும் 13 நாட்கள் வித்தியாசமிருந்தது. ருஷியப் புரட்சிக்குப்பின் 1919இல் காலண்டர் திருத்தியமைக்கப்பட்டது. அதனால்தான் ருஷிய நாட்டுப் பழைய காலண்டர் தேதிப்படி அக்டோபர் 25இல் தோன்றிய புரட்சியை நவம்பர் 7ல் கொண்டாடுகிறோம். அக்டோபர் புரட்சி என்ற பிரசித்திபெற்ற ருஷிய புரட்சி நவம்பர் மாதத்தில் கொண்டாடப்படுவது பலருக்கு ஆச்சரியத்தை யே கொடுக்கும்.

துருக்கியில் 1926இல் கிரிகோரி திருத்தத்துடன் கூடிய ஜூலியன் காலண்டர் முறை அமுலுக்கு வந்தது.

இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளாக வளர்ந்துள்ள காலண்டரின் வரலாறு இது. அமெரிக்க ஐரோப்பிய நாடுகளில் முற்றிலும் வழங்குவது மேலே விளக்கப்பட்ட காலண்டர் முறையே. மேலை நாடுகளுடன் தொடர்புடைய மற்றநாடுகளிலும் அது பரவியுள்ளது. ஆனால், உலகம் முழுவதும் சாதாரண மக்கள் அனைவரின் பழக்கத்திற்கும் வருமளவுக்கு இன்னும் பரவவில்லை. இருண்ட ஆப்பிரிக்காவிலும், அமேசான் நதி தீரத்தி

லும், திபேத் பீடபூமியிலும், மயோரி வகுப்பினரிடையேயும், பழைய காலக் கணக்குகளே காணப்படுகின்றன. இன்றும் தமிழ் நாட்டில் சிற்றூர்களில் தமிழ் மாதத் தேதிகளே வழக்கில் இருக்கின்றன. காரணம், புதுமுறை என்ற காரணத்தால் வழக்கிற்கு வராதது மட்டுமல்ல, பழைய முறை சரியாகக் கணிக்கப்பட்டிருந்ததால் புதுமுறையின் அவசியம் அவர்களுக்குப் படவில்லை.

பல பிசகுகள், திருத்தங்கள், இவைகளுக்குப்பின் காலண்டர் நம் கைக்கு வந்துள்ளது. மாறுதல்கள் ஒரு முடிவுக்கு வந்துவிட்டன என்று கூறமுடியாது. ஒரு நூற்றாண்டில் சரியானது என்று கருதப்பட்ட பல கருத்துக்களும் அமைப்பு களும் மறுநூற்றாண்டில் மாற்றப்படுகின்றன. காலத்தைச் சரியாகக் காட்டியபோதிலும், காலண்டரின் அமைப்பு முறை திருப்திகரமானதல்ல என்று அறிஞர் அண்ணா கருதுகின்றனர். எனவே, மீண்டுமோர் மாற்றம் தேவை என்று கூறுகின்றனர். எனவே, மீண்டும் அவர்கள் காட்டுகிற அமைப்புமுறை அமுலுக்கு வர எவ்வளவு காலம் பிடிக்கும் என்று கூறமுடியாது. நலம் பயக்கத்தக்க மாறுதல் வந்தால் அதை அனைவரும் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும். முதலில் ஒத்துக் கொள்ளாவிட்டாலும் காலப்போக்கில் மாறுதல் வந்துதான் தீரும்.

13. உலகின் கடின மொழி

துருவப் பகுதிகளில் பனிக்காட்டில் வசிக்கும் எஸ்கிமோக்கள் வாழ்க்கை மிகவும் விசித்திரமானது. கடினமான உழைப்புடன் மனந்தளராது மகிழ்ச்சியுடன் வாழ்கிறார்கள். அவர்கள் வீடும் குடியிருப்பும் செங்கல், சுண்ணாம்பு, சிமிண்டு இவற்றால் ஆனவையல்ல. பனிக்கட்டியாலானவை. உறைந்த பனிப்பாறைகளில் சிறுசிறு கூட்டமாகச் சென்று சீல் முதலிய பிராணிகளை வேட்டையாடி வயிறு வளர்க்கின்றனர். இவர்கள் வாழ்க்கைமுறையில் நமக்குப் புரியாத புதிராத இருப்பது இவர்கள் பேசும் மொழியே.

எவருக்கும் புரியாத இவர்களின் மொழி, இவர்களுடன் முதன்முதலில் வாணிபத்தின் பொருட்டுத் தொடர்புகொள்ள விரும்பிய மக்களுக்கு பெரிய சிக்கலைத் தந்தது. எஸ்கிமோக்களின் மொழி கடினமாயிருந்ததால், சுதம்பக் கூட்டு மொழியைக் கண்டுபிடித்து வாணிபம் செய்தனர். இக் சுதம்பக்கூட்டு மொழியில் ஆங்கிலம், இந்திய மொழிகள், பிரெஞ்சு நார்ஸ் ஹவாய் முதலிய மொழிச்சொற்கள் கலந்திருக்கின்றன. இப்பனிப்பகுதிகளுக்குப் புதிதாக வரும் பார்வையாளர்கள், இம் மொழியையே எஸ்கிமோக்களின் சொந்த மொழி என்று தவறாக எண்ணுகின்றனர்.

உலகின் ஏனைய பகுதிகளிலிருந்து விலகியிருக்கும் இந்தப் பகுதிகளில் வழங்கும் மொழியும், ஏனைய மொழியினின்றும் முற்றிலும் வேறுபட்டும் விலகியும் இருக்கின்றது. உலகில் பெரும்பகுதி உதரியாக வாழும் மக்களில் முதன்மை

யானவர்கள் எஸ்கிமோக்கள்தான். ஆனால், இவர்களின் மொழி மட்டும் ஸைபீரியாவிலிருந்து கிரீன்லாந்துவரை ஒரே மொழியாகவே இருக்கின்றது. ஒரு பெரும் சொற்றொடரில் உணர்த்தக்கூடிய சுருத்தை, ஒரு சொல்லில் உணர்த்தமுடிகிறது. இம்மொழியில், சமீபகாலம்வரை எழுத்துவடிவம் அச்சு வடிவம் இல்லாமல் இருந்தது. சிறிது சிறிதாக ஆவலால் தூண்டப்பட்டு இப்பகுதிக்கு வரும் பார்வையாளர்கள் உற்சாகத்துடனும், விடாமுயற்சியுடனும் கற்று, இக் கடின மொழியைப் புரிந்துகொள்ள ஆரம்பித்தனர். இவர்களில் மிகவும் முக்கியமானவர்கள் அமெரிக்கா, கானடா முதலிய நாடுகளில் இருந்துவந்த சமயப்பணியாளர்களும், அரசாங்க அலுவலர்களும் ஆவர். ஒலி எழுத்துக்களாக மொழிபெயர்க்கப்பட்டு, எழுத்துக்கள் பெரும் வார்த்தைகள் கொண்ட சொற்றொடர்களாக ஆக்கப்படுகின்றன. தற்பொழுது எஸ்கிமோக் குழந்தைகள் பள்ளிக்குச் செல்கின்றன. சில வானொலி நிலையங்களில் கூட எஸ்கிமோ மொழியில் நிகழ்ச்சிகள் நடைபெறுகின்றன.

14. குடவோலை கண்ட குடியாட்சி

ஒவ்வொரு ஊரிலும், இந்த நாட்களில், ஊர் மக்களுக்கான பணிகளை ஆற்றுவதற்கு ஊராட்சி மன்றம் இருப்பதைப் போல, பண்டைத் தமிழகத்தில், ஒவ்வொரு ஊரிலும் 'ஊர்ச்சபை' என்னும் 'ஊர் அவை' இருந்து பணியாற்றி வந்திருக்கின்றது.

ஊர் அவையில் இடம் பெறுவோர், இப்போதைப் போலவே ஊர்மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார்கள். ஊர்கள் இப்பொழுது பல 'வார்டுகளா'கப் பிரிக்கப்பட்டு, ஒவ்வொரு வார்டிலிருந்தும் பிரதிநிதிகள் தேர்ந்தெடுக்கப்படுவதைப்போலவே, ஒவ்வொரு ஊரும் பல 'குடும்புகளா'கப் பிரிக்கப்பட்டு, ஒவ்வொரு குடும்பிலிருந்தும் பிரதிநிதிகள் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார்கள். செங்கற்பட்டு மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த உத்திரமேரூர் என்னும் ஊர் முப்பது குடும்புகளாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்தது என்றும், தஞ்சை மாவட்டத்தில் செந்தலை என்று இன்று வழங்கப்பெறும் சந்திரவேகைச் சதுர்வேதி மங்கம் என்னும் ஊர் அறுபது குடும்புகளாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்தது என்றும், கல்வெட்டுச் செய்திகளிலிருந்து அறியப்படுகின்றன.

இப்பொழுது 'தேர்தல் சாவடியில்' வாக்காளர்கள் சென்றிருந்து வாக்குகளைப் பதிவு செய்வதுபோல, இப்பொழுது ஊர்ச்சான்றோர் கூடுவதற்காக ஊர்நடுவே அமைக்கப்பெறும் 'பொதுயில்லில்' ஊர்மக்கள் கூடியிருந்து வாக்குகளைப் பதிவு செய்தனர். இப்பொழுது வாக்குச்சீட்டு

‘பாலட் பேப்பர் (Ballot paper) என்று அழைக்கப்படுவது போல, அப்பொழுது வாக்குச்சீட்டு ‘குடவோலை’ என்று கூறப்பட்டது. வாக்குச் சீட்டுகளைப் போடுவதற்கு இப்பொழுது ‘பாலட் பாக்ஸ்’(Ballot Box) பயன்படுத்தப்படுவதைப்போல, அப்பொழுது ‘குடம்’ (மட்குடம்) பயன்படுத்தப்பட்டது.

இப்பொழுது, அதிகமான எண்ணிக்கையுள்ள வாக்குச் சீட்டுகளைப் பெறுபவரே பிரதிநிதியாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்படுவார் என்ற முறை மேற்கொள்ளப்படுகிறது. ஆனால் பண்டைத் தமிழகத்தில், தேர்தலுக்குப் போட்டியிடுபவர்களின் பெயர்கள் தனித்தனி ஓலைகளில் (பனையோலைகள்) குறிக்கப்பட்டு, அவை குடத்தில் இடப்பட்டு, அவை குலுக்கப்பெற்று, அவற்றிலிருந்து பொறுக்கி யெடுக்கப்படும் சீட்டில் உள்ள பெயருக்குரியவரே பிரதிநிதியாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்படுவார்.

ஊர்களில் ஊரவையினர் இருந்து ஊர்ப்பணிகளைக் கண்காணித்து வந்ததைப் போலவே, பூம்புகார், உறையூர், காஞ்சி, வஞ்சி, மதுரைபோன்ற பெருநகரங்களில், நகரத்தார் என்று அழைக்கப் பெறும் நகர அவையினர் இருந்து நகரப்பணிகளைக் கண்காணித்து வந்தனர் என்றும் தெரியவருகிறது.

ஊர்ப்பணி, நகரப் பணிகளைக் கவனிப்பதற்காக இந்தக் காலத்தில் ஊராட்சி மன்றம்..... நகராட்சி மன்றம் போன்ற வற்றில் ‘கணக்குக்குழு’, ‘பொதுநலக்குழு’, ‘வரிக்குழு’, ‘பணிகள் குழு’ என்று பலவேறு குழுக்கள் அமைக்கப்படுவதைப் போலவே, பண்டைத் தமிழகத்தின் ஊரவையில் பலவகையான குழுக்கள் இருந்து பணியாற்றி வந்திருக்கின்றன.

இப்பொழுது ‘குழு’ (Committee) என்று அழைக்கப்பெறுகின்ற ஒன்று, அப்பொழுது ‘வாரியம்’ என்று அழைக்கப் பெற்றது. வாரியம் என்பது மேற்பார்வை அல்லது மேலாண்மை என்று பொருள்படுவதாகும்.

கல்வெட்டுக்களும், செப்பேடுகளும் தரும் செய்திகளிலிருந்து வாரியங்கள் பலவற்றின் பெயர்களும், அவற்றின்

பணிசனும், அவை பற்றிய குறிப்புகளும் ஓரளவுக்குத் தெரிய வருகின்றன.

ஆட்டை வாரியம்: இது ஊர் வாரியங்களிலே மிக முக்கியமான தலைமை வாரியமாகும். இந்த வாரியத்திற்குப் பன்னிரண்டு பேர்கள் உறுப்பினர்களாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டனர். ஊரின் பொதுப்பணிகளைக் கவனிப்பது, அறச் செயல்களை ஆற்றுவது, குற்றத்தீர்ப்பு வழங்குவது போன்ற பணிகள் இந்த வாரியத்திடம் ஒப்படைக்கப்பட்டிருந்தன.

தோட்ட வாரியம்: இந்த வாரியத்தில் பன்னிரண்டு பேர்கள் இடம் பெற்றனர். தோட்டம், தோப்பு, கொல்லை, புன்செய் நிலங்கள் முதலியவற்றைக் கவனிப்பது இந்த வாரியத்தின் கடமையாகும்.

கழனி வாரியம்: இந்த வாரியத்தில் ஆறு பேர்கள் இடம் பெற்றனர். நன்செய் நிலங்களைக் கவனிப்பது இந்த வாரியத்தின் கடமையாகும்.

ஏரி வாரியம்: இதில் ஆறு பேர்கள் இடம் பெற்றனர். ஏரி, குளம், ஆறு ஆகியவைகளில் தக்க காலத்தில் நீரைத் தேக்குவது, விடுவது போன்ற பணிகளை இந்த வாரியம் மேற்பார்வை செய்தது.

கலிங்கு வாரியம்: இதில் அறுவர் இடம் பெற்றனர். ஏரி, குளம், ஆறு முதலியவைகளிலுள்ள கலிங்குகளையும், மதகுகளையும் கவனிப்பது இந்த வாரியத்தின் பொறுப்பாகும்.

பொன் வாரியம்: இதில் ஆறு உறுப்பினர்கள் இருப்பர். ஊரில் வழங்கும் நாணயங்களில் கள்ள நாணயங்களையும், பழுதுபட்ட நாணயங்களையும் களைந்து எடுத்துவிட்டு, நல்ல நாணயங்களை மட்டும் புழக்கத்தில் விடுவது இந்த வாரியத்தின் கடமையாகும்.

கணக்கு வாரியம்: இந்த வாரியத்திற்கு அறுவர் தேர்ந்தெடுக்கப்படுவர். ஊர்ப் பொதுக்கணக்குகளைக் கவனித்துச் சீர் செய்து வைத்திருப்பது இந்த வாரியத்தின் பணியாகும்.

பஞ்ச வாரியம்: இந்த வாரியத்திற்கு ஆறு பேர்கள் உறுப்பினர்களாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்படுவார்கள். பஞ்ச காலத்தில் பயன்படும்படி, நன்றுக விளைவு ஏற்படும் காலத்தில் உணவுப்பொருள்களைத் தொகுத்து வைப்பது, இந்த வாரியத்தின் பணியாகும்.

தடிவழி வாரியம்: இதில் ஆறு உறுப்பினர்கள் இடம் பெறுவர். ஊரிலும் பக்கத்திலுமுள்ள பெருவழிகளைக் கவனிப்பது இந்த வாரியத்தின் கடமையாகும்.

குடும்ப வாரியம்: இந்த வாரியத்திற்கு ஆறுபேர் தேர்ந்தெடுக்கப்படுவர். ஊரில் அமைந்துள்ள குடும்பங்களின் நலன்களைக் கவனிப்பது இதன் பணியாகும்.

இந்த வாரியங்கள் எல்லாமுமே எல்லா ஊர்களிலும் இருந்தன என்று சொல்வதற்கில்லை. சிற்சில வாரியங்கள் சில ஊர்களில் இருப்பதில்லை. ஆட்டை வாரியம், தோட்ட வாரியம், ஏரிவாரியம், பொன் வாரியம், பஞ்சவாரியம் என்னும் ஐந்து வாரியங்கள் எல்லா ஊர்களிலும் இருந்து வந்தன.

ஒவ்வொரு வாரியமும் தனித்தனியாக அழைக்கப்பெறும் போது 'சிறுகுறி' என்றும், எல்லா வாரியமும் சேர்ந்து அழைக்கப்பெறும்போது 'பெருங்குறி' என்றும் சொல்லப்பட்டன.

ஒவ்வொரு ஊரவையின் தேர்தலும் அரசனின் ஆணையின் பேரில்தான் நடைபெறும். அரசன் நாட்டதிகாரிக்காவது (பல ஊர்கள் சேர்ந்த நாட்டின் பகுதிக்கு அதிகாரி), ஊர்திகாரிக்காவது, ஊர்ப் பெருமகனுக்காவது, தேர்தல் விதிகள் அடங்கிய ஆணையை அனுப்பிவைத்துத் தேர்தலை நடத்தி வைக்கும்படி கூறுவான்.

தேர்தல் ஆணையைப் பெற்ற அதிகாரி, ஊர்ப் பொது யில்லில் ஊரவையினரைக் கூட்டி, அரசனது ஆணையைக் காட்டுவான். அவர்கள் அதனைத் தலைமேற்கொண்டு, கண்ணில் ஒற்றி, அதற்கு மதிப்பு அளிப்பர்.

ஆணை அதிகாரி தேர்தல் நாளை முறைப்படி பறையறைந்து ஊர்மக்களுக்குத் தெரிவித்து, பெரியவர் முதல் சிறியவர்வரை அனைவரையும் ஊர்ப்பொதுயில்லில் கூட்டுவான். சிலவேளைகளில் தேர்தல் கூட்டம் கோயில் பொதுமண்டபத்தில் கூட்டப்பெறும். புதிய ஆளுங்கணத்தில் இருந்து வாரியஞ்செய்யக்கூடியவர்களைக் கூடியிருப்போர் தேர்ந்தெடுப்பார். ஒவ்வொரு குடும்பாரும், தத்தம் ஊரின் நிலைமைக்கும், அளவுக்கும், தேவைக்கும் ஏற்ப, ஒருவரையோ அல்லது பலரையோ குடும்பின் சார்பாகத் தேர்ந்தெடுப்பார். ஒரு தடவைக்கு ஒருவர் வீதம் குடவோலை வாயிலாக ஒவ்வொருவரும் தேர்ந்தெடுக்கப்படுவர்.

முதலில் தேர்தல் அதிகாரி, அரசாணைத் திருமுகத்திலுள்ள தேர்தல் விதிகளைப் பொதுமக்களுக்குப் படித்துக் காட்டுவார். தேர்தல் நடைபெறவேண்டிய முறைபற்றியும், தேர்ந்தெடுப்பதற்கான தகுதிபடைத்தவர் யார், தகுதியில்லாதவர்கள் யார் என்பது பற்றியும், எந்தெந்த வாரியங்களுக்குத் தேர்தல் நடைபெறவேண்டும் என்பது பற்றியும், ஊர் அவை உறுப்பினர்களின் கடமைகள் பற்றியும் அரசாணைத் திருமுகத்தில் விரிவாக விளக்கப்பட்டிருக்கும்.

கல்வெட்டுக்களில் காணப்படுகின்ற செய்திகளின்படி தேர்ந்தெடுக்கப்படுகின்ற வாரிய உறுப்பினர்க்குக் கீழ்க்கண்ட தகுதிகள் இருக்கவேண்டும்.

1. காணிக்கடன் செலுத்தும் நிலம் கால் வேலிக்குக் குறையாமல் உடைமை.
2. சொந்தமனையிற் கூட்டிய வீட்டில் குடியிருத்தல்.
3. சிறந்த கல்வியுடைமை.
4. செயலை நிறைவேற்றும் ஆற்றலுடைமை.
5. அறநெறியில் ஈட்டிய பொருளைக்கொண்டு செம்மையான வாழ்க்கை நடத்துதல்.

6. முப்பத்தைந்து ஆண்டிற்குக் குறையாதும், எழுபத்தைந்து ஆண்டிற்குக் கூடாதுமிருத்தல்.
7. முந்திய மூவாண்டிற்கு உட்பட்டு எந்த வாரியத் திலும் இருந்திராமை.

இருக்கக்கூடாத தகுதிகள் :

1. எந்த வாரியத்திலேனும் இருந்து கணக்குக் காட்டாதார்.
2. ஐம்பெருங் குற்றம் செய்தோர்.
3. ஊர்க் குற்றப்புத்தகத்தில் பதிவு செய்யப்பட்டோர்.
4. பிறர் பொருளைக் கவர்ந்தோர்.
5. குற்றங் காரணமாக கழுதைமீது ஏற்றப்பட்டோர்.
6. கையூட்டு (இலஞ்சம்)க் கொண்டோர்.
7. ஊர்க் கண்டகர்.
8. முறைகெட்ட மணம் புரிந்தோர்.
9. துணிச்சலுள்ளார்.
10. உண்ணத் தகாததை உண்டோர்.
11. இப் பதினொரு சாராரின் நெருங்கிய உறவினர்.
12. கீழ் மக்களோடு கூடியுறைந்து கழுவாய் தேடாதோர்.

தேர்தல் ஆணையாளரால் தேர்தல் விதிமுறைகள் படித்துக் காட்டப்பட்டவுடன் தேர்தல் நடைபெறும். குடும்பிலுள்ள ஒவ்வொரு குடும்பத்தின் தலைவரும் அந்தக் குடும்பின் குடவோலையாளராக (வாக்காளராக)க் கருதப்படுவர். நடு

வில் இரண்டு பெரிய வெறுங்குடங்கள் வைக்கப்பட்டிருக்கும். ஒரு குடம் குடும்புவாரி கட்டுக்களைப்போட்டு வைப்பதற்கும், மற்றொரு குடம் கட்டு ஓலைகளைப் பிரித்துப் போட்டுக் குலுக்குவதற்கும் ஆகும்.

கூட்டத்திலுள்ளவர்களில் மிகவும் வயதுமுதிர்ந்த பெரியவர் ஒருவர் எழுந்து, கட்டுகள் போடும் குடத்தை எடுத்து அதில் ஒன்றுமில்லை யென்பதை எல்லோரும் அறியுமாறு காட்டுவார். பின்னர் ஒவ்வொரு குடும்பைச்சேர்ந்த குடவோலையாளரும், தத்தம் குடும்பில் தாம்தாம் யாரை விரும்புகிறார்களோ அவரின் பெயரை ஒலையில் வரைந்து, அந்த ஒலைச்சீட்டைக் கொடுப்பர். ஒலைச் சீட்டுகளெல்லாம் குடும்புவாரியாகச் சேர்த்துக் கட்டப்பெற்று, குடும்பின் பெயர்பொறித்த வாயோலை பொறுத்தப்படும். பின்னர் அந்தக் கட்டு உரிய இடத்தில் இடப்பெறும். எல்லாக் குடும்புகளின் கட்டுக்களும் அந்தக் குடத்தில் போடப்படும். அடுத்து அந்த முதியவர், கூட்டத்திலுள்ள சின்னஞ்சிறு பிள்ளை ஒன்றை அழைத்துக் குடத்திலிருந்து ஒரு கட்டை வெளியே எடுக்கச் சொல்லுவார். அந்தக் கட்டைக் குலைத்து, ஒலைகளையெல்லாம் மற்றொரு குடத்தில் போடச் சொல்லுவார். பிறகு குடம் அனைவரும் அறியும்படி குலுக்கப்படும். அடுத்து அந்தச் சிறுபிள்ளையைவிட்டு அந்தக் குடத்திலிருந்து ஒரு ஒலையை எடுக்கச் சொல்லுவார். அந்தச் சிறுவன் அந்தப் படிக்கு ஒரு ஒலையை எடுத்துத் தேர்தல் ஆணையாளர் கையில் கொடுப்பான். அந்தத் தேர்தல் அதிகாரி தன் வலக்கை விரல் ஐந்தையும் விரித்துக் காட்டி, அந்த ஒலையை வாங்கி, கூட்டத்திலுள்ள அனைவரும் கேட்கும்படி, அந்த ஒலையிலுள்ள பெயரைப் படித்துக் காட்டுவார். அந்த ஒலையைப் பெரியவர்கள் பலரும் வாங்கிப் படித்துப் பார்ப்பர். அந்தப் பெயர் தேர்தல் ஆணையாளரால் ஒரு ஒலையில் குறிக்கப்பெறும். இவ்வாறே எல்லா உறுப்பினரின் பெயர்களும் குறிக்கப்படும், பின்னர், வாரிய வகுப்பு நடைபெறும். குடவோலை முறையாலேயே வாரியத்திற்கான உறுப்பினர்கள்,

அந்த ஊரவை உறுப்பினர்களிலிருந்து முறைப்படி தேர்ந்
தெடுக்கப்படுவர்.

ஊர்க் குற்றப் புத்தகத்தில் பதிவுசெய்யப் பெறுவர்.

தேர்தல் விதிமுறைகள் அவ்வப்போதும், ஊருக்கு ஏற்ற
வகையிலும், அரசனால் திருத்தி அமைக்கப்படுவதுண்டு
என்றும் கல்வெட்டுகளிலிருந்து தெரியவருகிறது.

குடவோலை முறையினால் குடியாட்சி நடைபெற்ற
வரலாற்றை, இடைக்காலக் கல்வெட்டுக்களாலும் செப்பேடு
களாலும் தெரிந்துகொள்ளமுடிகிறது. என்றாலும், இத்தகைய
குடியாட்சி முறை சங்ககாலம் முதற்கொண்டே நின்று நிலவி
வந்திருக்கின்றது என்றுதான் கொள்ளவேண்டியிருக்கிறது.
சங்க இலக்கியங்களில் காணப்படும் சிறுசிறு குறிப்புக்கள்
அந்த உண்மையைப் புலப்படுத்துகின்றன.

பண்டைத் தமிழர்கள் தலைசிறந்த நாகரிகத்தையும்,
பண்பாட்டையும் கொண்டிருந்தனர் என்பதற்குக் குட
வோலைத் தேர்வுமுறை ஒரு சிறந்த எடுத்துக்காட்டாகும்.

15. ஞாபக சக்தி

'ஞாபக மறதி' என்பது உலக மக்களின் அன்றாட வாழ்வில் அடிக்கடி காணப்படுவதொன்று. 'ஏதோ மறதியாக வைத்துவிட்டேன்,' 'எங்கே வைத்தேன் என்று ஞாபகம் இல்லையே' என்று பலவாறு கூறுகிறோமே ஒழிய, மறதி ஏற்பட்டதின் காரணம் என்ன? எப்பொழுதும், எல்லா வற்றையும் எல்லோரும் மறந்துவிடுகிறோமா? என்று நாம் ஆராய்ந்து பார்பதில்லை. நாள் தவறினாலும், காலட்சேபம் செய்வது தவறுவதில்லை நம் நாட்டில்; வேளை தவறினாலும் விரதம் தவறுவதில்லை; பூஜை புனஸ்காரங்களுக்கோ குறை வேதுமில்லை; இந்த ஆராய்ச்சிக்கு நேரம் இல்லை. இந்த வித ஆராய்ச்சியில் கவனம் செலுத்தும் ஒருசிலருக்கும், "பைத்தியக் கார மனுஷனய்யா நீர்! பகவான் சிருஷ்டி விநோதங்களில் இதுவும் ஒன்றுவோய்! இதற்கெல்லாம் ஏன், எப்படின்னு தோண்டித் துருவிக் கேட்டுண்டு இருந்தா எப்படி ஓய்?" என்ற கேலியும் கிண்டலும் கலந்த பேச்சுத்தான் கிடைக்கிறது.

மேனாடுகளில், குறிப்பாக அமெரிக்காவில், மனிதனின் குணக்கூறுபாடுகள் பற்றிய ஆராய்ச்சி அடிக்கடி நடத்தப்பட்டு வருகின்றது. அமெரிக்க விஞ்ஞானி ஒருவர் செய்த ஆராய்ச்சியின் முடிவாக, 'ஞாபகசக்தி' யுத்தகாலத்திற்கு முன்பு இருந்ததைவிடத் தற்சமயம் மக்களிடம் பொதுவாக அதிகமாக இருக்கிறது என்றும், 'ஞாபகசக்தி' முன்பு இருந்ததைவிடத் தற்பொழுது அதிகம், வருங்காலத்தில் இன்னும் அதிகமா

கலாம் என்றும் கருதுகிறார். 'ஞாபகசக்தி' முன்பு இருந்ததை விட இப்பொழுது அதிகமாகி வருகிறது ஏன் என்பதற்கான காரணங்கள் இதுவரை கண்டுபிடிக்கப்படவில்லை.

நமக்கு ஞாபகமூட்டுவது எது? எப்படி? என்பதுபற்றி நாம் நினைத்துப் பார்த்ததில்லை. நாம் ஏதாவது ஒரு பொருளைப் பார்க்கும் பொழுதோ, அல்லது ஒரு பொருளைக் கேட்கும் பொழுதோ, அந்தச் செய்தி 600,000,00 நுண்ணிய நரம்பு அறைகளின் மூலமும், கணக்கிலடங்கா நரம்புத்தசைச் சேர்க்கையின் மூலமும் நமது மூளைக்கு அனுப்பப்படுகிறது. செய்தி அறிந்ததாகவோ அல்லது அடிக்கடி திருப்பிக் கூறப்படுவதாகவோ இருந்தால், நரம்பு அறைகள் அவற்றை எளிதில் அறிந்து கொள்ளும். இதைத்தான் 'நினைவு', 'ஞாபகம்' என அழைக்கிறோம். இந்த நினைவுத்திறன் அதிகமாக இருப்பதற்குப் பொருள்களைக் கவனத்துடன் கற்கவோ, கேட்கவோ வேண்டுவது இன்றியமையாதது. இம்மாதிரிச் சிலரையும், அவர் அதைப் பெற்ற வழியையும் தெரிந்து கொள்வதின்மூலம், நம் நினைவுத்திறனை அதிகப்படுத்தும் முறையைக் காண்பது எளிது.

லெஸ்லி வெல்ச் (Leslie Welch) என்பார் விளையாட்டு உலகைப்பற்றிய புள்ளி விபரங்களோ வரலாறுகளோ கூறுவதில் நிபுணர். சிறுவயதில் இருந்தே இவர் விளையாட்டுக்களில் அக்கரைகொண்டு, கவனத்துடன் கற்றதால், அது பற்றிய செய்திகள் அவர் மூளையில் ஆழ்ந்து படிந்தன. இன்றைக்கு, பிரிட்டனிலோ அல்லது உலகப் பந்தயங்கள் பற்றியோ கேட்கப்படும் எல்லாவித வினாக்களுக்கும் விடை இறுக்கும் ஆற்றலும், அறிவும், செய்திகளைத் தொகுத்துத் தகுந்த புள்ளி விவரங்களுடனும், வரலாற்றுடனும் கூறும் நினைவுத்திறனும் பெற்று வாழ்கிறார். எந்த ஆண்டில் நடந்த எந்த விளையாட்டு பற்றியும், புள்ளிவிவரம் பற்றியும் கேட்ட மாத்திரத்தில் துல்லியமாகக் கொடுக்க முடிகிறது. 'விளையாட்டுச் செய்திகள் பதிவு செய்யப்பட்ட இயந்திரம்' போல் அவரது மூளை இயங்குகிறது.

கிரித்தியன் கேநெக்கர் (Christian Henecker) என்ற செர்மானியச் சிறுவன் பிறந்த ஐந்து ஆண்டுகள் முடியும் முன்பு 1725 ஆம் ஆண்டில் சூன் திங்கள் 27 ஆம் நாள் இறந்தான். உலகில் இச்சிறுவனைத் தோற்கடிக்கும் அளவு சிறுவயதில் அவ்வளவு நினைவுத்திறன் கொண்டவர்கள் இதுவரை இல்லை எனலாம். நான்கு வயது முடியும் முன்பே பூகோளம், வரலாறு இப்பகுதிகளில் கேட்கப்படும் எந்த வினாவிற்கும் விடையிறுக்கும் ஆற்றல் கொண்டிருந்தான். ஏறத்தாழ 'பைபிளி'ன் எல்லாப் பகுதியையும் தவறின்றி ஒப்பிக்கும் ஆற்றலுடன், இலத்தீன் பிரெஞ்சு மொழிகளையும் தன் தாய்மொழியான செர்மனிபோல் இலகுவாகவும் தங்கு தடையின்றியும் பேசும் அறிவையும் பெற்றிருந்தான் என்பதற்குச் சான்றுகள் பல உள. இச்சிறுவனின் புகழ் ஐரோப்பா முழுவதும் பரவியது. சுவீடன் நாட்டு மன்னன் இவனையழைத்து, ஆற்றலும் அறிவும் கண்டு பெரிதும் போற்றினான். இன்னும் கொஞ்சகாலம் உயிருடனிருந்தால், இதுவரை உலகுகண்டிராத ஒரு பெரிய அறிஞனாகவும், நிறைந்த நினைவுத்திறன் உடையவனாகவும் இருந்திருக்கக்கூடும். மிகவும் ஒல்லியாகவும், பலம் குன்றியும் இருந்ததால், வியத்தகு மூளையுடன் ஒத்துழைக்கும் சக்தி இழந்து இறந்தான்.

ரூபன்ச்டீன் (Rubenstein) என்பவர் பியானோ வாத்தியத்தை வாசிப்பதில் நிபுணர். இவரது நினைவுத்திறனும், பாட்டுக்களைக் கவனப்படுத்தும் வழியும் மிகவும் உயர்ந்தவை, இவர் தம் நண்பர் ஒருவரிடம், ஒருசமயம், "பாட்டு இயற்றுவதில் வல்லவர்களின் ஏடுகள் முழுவதும் காணாமல் போய்விட்டாலும், அவற்றை அப்படியே பிழையின்றி எழுத என்னால் முடியும்" என்றார்.

இன்று நாம் கல்வி கற்று அறிவுடையோராகத் திகழ்வதற்குக் காரமணாய், கல்வி முறையை முதன்முதல் முறையாக இந்நாட்டில் வகுத்து இயங்கச்செய்த டி.பி. மெகாலே என்ற ஆங்கில அறிஞர், உயர்ந்த நினைவுத்திறன் உடையவர். இவர் மற்றொரு ஆங்கில அறிஞரும், கவிஞருமான மில்டன்

என்பார் எழுதிய 'சுவர்க்கத்தின் இழப்பு' (Paradise Lost Paradise Regain) என்ற பெரும் கவிதைகளை, வரி பிறழாமல் ஒப்பிக்கும் ஆற்றல் பெற்றிருந்தார்.

யுத்தத்தில் முன்பு பிரச்லா (Breslau) என்னும் நகரத்தில் விசித்திரமான விளம்பரம் ஒன்று வெளியாகியிருந்தது. புதிதாகத் திறக்கப்படவிருக்கும் செய்தி தெரிவிக்கும் அலுவலகத்திற்கு ஓர் ஆள் தேவை என்றும், அதிக நினைவுத்திறன் கொண்டவர்தான் தேவை என்றும் அதில் கண்டிருந்தது. அதன்படி அந்த வேலைக்குத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட ஆள் கொர் கெல்மட் ஓசிக் ((Hers Helmut Ossig) என்பவர். மிகக் குறுகிய கால அளவில் ஓசிக், பிரச்லாவின் தொலைபேசி விவரத் திரட்டில் (Telephone Directory) உள்ள 60,000 பெயர்களையும், அவர்களுக்கு உரிய தொலைபேசி எண்ணுடன் நினைவில்வைத்து நினைத்த நேரத்தில் சொல்லும் ஆற்றலைப் பெற்றார். இதுதவிர, 20,000 தேதிகளும், பிரச்லாவிலிருந்து வெளியிடங்களுக்குச் செல்லும் கணக்கற்ற சாலை, இரயில் போக்குவரத்துப் பாதைகளும், கால அட்டவணையில் உள்ளவைகளையும் துல்லிதமாக நினைவில் வைத்திருந்தார். இது பற்றியே இவருக்கு உயிருள்ள களஞ்சியம் (The Living Encyclopaedia) என்ற சிறப்புப் பெயர் வழங்கலாயிற்று.

காலஞ்சென்ற பீல்டு மார்சல் ச்மட்ஸ் (Field Marshal Smuts) ஆப்பிரிக்காவில் நிறுவெறி கொண்டு கருப்பு இனத் தவரை இழித்தும் பழித்தும் நடந்தவர். இவருடைய சொந்த நூலகத்தில் 5,000 புத்தகங்கள் வரை வைத்திருந்தார். இப்புத்தகங்களில் வரும் வரிகளையோ அல்லது வாசகங்களையோ யாராவது கூறினால், அவை எந்தப் புத்தகத்தில் எந்தப் பக்கத்தில் இருக்கிறது எனத் தவறாமல் கூறிவிடும் அளவிற்கு இவர் நினைவுத்திறன் படைத்திருந்தார்.

கான்யர்ச் ச்மித் (Conyers Smith) யார்க்சையில் வசிக்கும் முதியவர். அறுபது வயதுடையவர். இந்த வயதிலும் தேதிகளைக் கணக்காகக் கூறும் அளவிற்கு நினைவுத்திறன்

கொண்டிருக்கிறார். ஒருமுறை இவர் கவனத்துக்கு வரும் தேதியை இவர் மறப்பதேயில்லை. உலகில் புகழ்பெற்ற மனிதர்கள் எவரின் பிறந்த தேதியைக் கேட்டாலும் உடனே துள்ளித் தமக்கக் கூறுகிறார். தான் வசிக்கும் இடத்தைச் சுற்றிலும் உள்ள இடங்களில் வாழும் மக்கள் வைத்திருக்கும் கார் எண்களை எல்லாம் நன்றாக நினைவில் வைத்திருக்கிறார். ஒரு காரின் எண் அவசரமாகத் தேவைப்பட்டால், போலீஸ் ரெக்கார்டுகளைப் பார்த்துத் தேடுவதற்குள் சமித்தைக் கேட்டு அறிந்துகொள்வது உண்டு என்று கூறப்படுகிறது.

அமரர் என்று போற்றப்பட்ட மொசார்த் (Mozart) தின் நினைவுத்திறன் யாவரும் கண்டு வியக்கத்தக்கதொன்று. இவர் 1770ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் திங்கள் 11ஆம் நாள், புனிதவாரம் எனப் போற்றப்படும் வாரத்தில் ரோம் நகருக்கு வந்தார். சிச்டைன் தேவாலயத்தில் (Sistine Church), அலிக்ரி (Alegri) என்பவரின் மிசிரி என்ற பாட்டைக் கேட்டார். இப்பாட்டை எழுதிக்கொண்டு செல்ல எவரும் அதிகாரிகளால் அனுமதிக்கப்படவில்லை. ஆனால் பாட்டை ஒருமுறை கேட்ட மொசார்த் வீட்டிற்கு வந்ததும் வரிபிறழாமல் அப்பாட்டை அப்படியே எழுதிவிட்டார். இரண்டு நாள் கழித்துத் தான் எழுதியதில் தவறு இருந்தால் திருத்திக்கொள்ளும் நோக்கத்துடன் அதைத் தொப்பியில் மறைத்து வைத்துக்கொண்டு தேவாலயத்திற்குச் சென்றார். ஆனால் தவறு ஏதுமின்றி ஒன்பது பாகங்கள் கொண்ட அந்தப் பாட்டைச் சிறிதும் மாற்றாமல் அப்படியே எழுதியிருந்தார்.

இங்கிலாந்தின் மேற்குப்பாகத்தில் உள்ள ஒரு கிராமத்தில் ஒரு கிழவன் வசித்தான். நாற்பத்தைந்து ஆண்டுகளாக புதைக்கப்பட்ட மக்களின் பெயர், வயது, தேதி முதலியவற்றைக் குறிப்பாகக் கூறுவதுடன், ஒவ்வொரு புதையலின் போதும் துக்கத்துடன் உடன்வந்தவர்களின் பெயரைக்கூட நன்றாக நினைவில் வைத்திருந்தான்.

பெரும் புகழ்வாய்ந்த போதகர் டாக்டர் மோபாத் (Dr. Moffath) ஆப்பிரிக்காவிலுள்ள நீக்ரோ இனத்தவர்களின்

கூட்டம் ஒன்றில் ஒரு பெரும் உரையாற்றினார். அது முடிந்து திரும்பும்பொழுது, ஒரு நீக்ரோச்சிறுவனைச் சுற்றிப் பெரும் கூட்டம் கூடியிருந்ததைக் கண்டார். கூட்டத்தில் நடப்பது என்ன என்று அறியும் நோக்கத்துடன் அங்குச் சென்றார், நீக்ரோச் சிறுவன் சற்றுமுன் தான் நிகழ்த்திய உரையை அப்படியே ஒப்பித்துக்கொண்டிருந்தான். வார்த்தைகளை வெள்ளைப் பாதிரிபோல் உச்சரித்ததுடன், அவர் பேசும்பொழுது கையாண்ட பாணியையும், பழக்கத்தையும், அப்படியே செய்தான்.

யுத்தத்திற்கு முன்பு, அமெரிக்க உணவு விடுதி ஒன்றில் சாமான்கள் வைக்கும் அறைக் காவலனாக நீக்ரோ ஒருவன் வேலைபார்த்து வந்தான். விடுதிக்கு வருபவர்களின் முகத்தை ஒருமுறை பார்த்ததும் நன்றாக நினைவில் கொண்டு, அவர்கள் கேட்பதற்கு முன்பு அவரவர்களுடைய துணி, பெட்டி முதலியவற்றை எடுத்துக்கொடுப்பான். பெரும் விருந்துகள் நடக்கும்பொழுது, ஒரே சமயத்தில் 300க்கு அதிகமானவர்களின் பொருள்களை, அவரவர்கள் முகத்தைப் பார்த்தவுடன், சோதனை எதுவுமின்றிச் சரியாக எடுத்துக் கொடுத்துவிடும் அளவுக்கு ஆற்றல் பெற்றிருந்தான். விடுதிக்கு உடையவர், நீக்ரோ காவலாளி ஒருமுறைகூடத் தவறியதில்லை எனக் கூறினாராம்.

நடிகை லில்லா மெக்கார்தி (Lilla MeCarthy) பத்துவயதுச் சிறுமியாக இருந்தபொழுது, மில்ட்டனின் ‘‘சுவர்க்க இழப்பு’’ என்ற நூலின் இரண்டாம் புத்தகத்தை மனப்பாடம் செய்தால் ஒரு பவுன் இனாம் தருவதாக, அவருடைய தந்தை கூறினார். ஆசையும் ஆர்வமும் தூண்ட, அதிசயிக்கத்தக்க முறையில் அதைப் பாடம் செய்தாள். அதன்பிறகு உலகப்புகழ்பெற்ற செகப்பிரியரின் ‘‘ரோமியோவும் சூலியத்தும்’’ என்ற நாடகத்தைப் பாடம் செய்தால் மற்றுமொரு பவுன் தருவதாகக் கூறினதின் பேரில், லில்லா தவறுகள் ஏதுமின்றிப் பாடம் செய்து ஒப்பித்தாள்.

பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில், இலண்டன் காலைப் பத்திரிக்கை ஒன்றின் ஆசிரியராக உட்பால் Woodfall என்பவர் பணியாற்றினார். அந்தக் காலத்தில், பாராளுமன்றத்தில் நடக்கும் நிகழ்ச்சிகளைப் பத்திரிக்கையில் வெளியிடுவதுபற்றி முடிவுசெய்யப்படாமல் இருந்தது. பாராளுமன்றத்தின் நிகழ்ச்சிகளைக் குறிப்பு எடுக்க யாரையும் அனுமதிப்பதில்லை. உட்பால் பாராளுமன்றத்தில் இருந்து திரும்பியதும், அன்று நடந்த இருபதுக்கு மேற்பட்ட அங்கத்தினர்களின் பேச்சை, அப்படியே நினைவுபடுத்திப் பத்திரிகையில் எழுதிவந்தார். இதையொட்டி இவருக்கு “நினைவுத்திறலர்” என்ற பொருள்படும் உட்பால் எனப் பெயர் வழங்கப்பட்டது.

‘பல விதி எண்களை நினைவுபடுத்திச் சொல்லமுடியுமா உங்களால்?’ ‘எண்’ என்றால் உங்களுக்கு நெருங்கிய நண்பர்கள், உறவினர்கள் இவர்களின் தொலைபேசி அல்லது கார் எண், அல்லது வேறு முக்கியத்துவம் எதுவும் இல்லாத சில எண்களை உங்களால் நினைவில் இறுத்திப் பிறகு மறவாமல் கூற முடியுமா? எங்கே, உங்களால் முடிந்தால் கீழே குறிப்பிட்டவைகளை முயன்று பாருங்கள்.

883, 726, 941, 738, 992, 437, 675—இந்த எண்களைப் பாடம் செய்யுங்கள், பிறகு வரிசையாகவும், பின்புறமிருந்து முன்புறமாகவும், தவறு ஏதுமின்றிக் கூறுங்கள். இவற்றைத் தவறின்றிச் செய்வது சுலபமாக இருந்தால் எண்களைப் பொறுத்தவரையில் உங்கள் நினைவுத்திறன் நன்றாக இருக்கிறது என்று பொருள்.

16. கனவு உலகம்

கனவு காண்பதைப்பற்றி விஞ்ஞான முறையில் பல ஆராய்ச்சிகள் செய்யப்பட்டுள்ளன. அவற்றில் கிடைத்த முடிவுகளை வைத்துப் பார்த்தால், இதுவரை “கனவு” என்பதைப் பற்றி நம்மில் பலர் கொண்டுள்ள கருத்துக்கள் தவறு என்பது தெரியும்.

“நான் கனவு காண்பதே இல்லை!” இப்படிச் சிலர் கூறுகிறார்கள். ஆனால் இது உண்மையல்ல; உறங்கும்பொழுது எல்லோரும் கனவு காண்கிறார்கள். அதைப்பற்றிப் பிறகு ஞாபகம் வந்தாலும், வராமற்போனாலும், கனவு ஒவ்வொரு நாள் இரவும் வந்தபடிதான் இருக்கிறது. எட்டுமணி நேரம் தூங்கினால், ஒன்றரை அல்லது இரண்டு மணி நேரமாவது கனவு காண்பதாக இருக்கும். ஓர் இரவில் கனவுகள் தொடர்ச்சியாக வருவதில்லை. 20, 30 நிமிடங்கள் விட்டு விட்டுக் கனவுகள் வருகின்றன!

“மனத்தில் அதிகமான குழப்பமோ, சிக்கலோ இருந்தால் கனவுகள் வரும்!” அப்படிச் கிடையாது. உங்களை வாட்டுகிற சிக்கல்களும் பிரச்சினைகளும் கனவுகளில் இடம் பெறலாம். ஆனால், அவைகள்தான் கனவுகளுக்குக் காரணமாக இருப்பதாகக் கூறமுடியாது.

“தூக்கத்தில் புரள்வதும் திரும்புவதும் தூங்குபவர் கனவு காண்பதைத் தெரிவிக்கிறது!” இந்தக் கருத்தும் சரியானதல்ல! மாறாக, கனவு காணும்பொழுது, கை கால்களும், உடலும் அசையாமல் இருக்கின்றன!

“கனவில் மிக வேகமாகக் காட்சிகள் வந்து போய்விடுகின்றன!” இந்த நம்பிக்கையும் சரியல்ல. விழித்திருக்கும் பொழுது காரியங்கள் எவ்வளவு மெதுவாக நடைபெறுகின்றனவோ அதே மாதிரிதான் கனவிலும் காரியங்கள் நடைபெறுவதாகத் தோன்றும்.

“ஆண்களைவிடப் பெண்கள் அதிகமாகக் கனவு காண்கிறார்கள்!” இந்தக் கருத்தும் சரியானதல்ல. ஆண்களும் பெண்களும் கனவுகாண்பதில் ஒரே மாதிரியாகத்தான் இருக்கிறார்கள்!

“கற்பனை செய்பவர்களும், கலையில் ஈடுபாடு கொண்டவர்களும் மற்றவர்களைவிட அதிகமாகக் கனவு காண்கிறார்கள்.” கற்பனா சக்தியுள்ளவர்களும் மந்த புத்தி யுடையவர்களும்—எல்லோரும் ஒரே அளவுதான் கனவைப் பெறுகிறார்கள். சூழ்நிலைக்கும், அவரவர்களுக்குத் தெரிந்த அளவுக்கும் தகுந்தபடி கனவில் மாறுதல்கள் இருக்கலாம்! கனவு காண்கிற நேரம் பெரும்பாலும் எல்லோருக்கும் ஒன்றாகவே இருக்கிறது!

இதுபோல் கனவைப்பற்றிய புதுமையான பல கருத்துக்கள், நீண்ட ஆராய்ச்சிக்களுக்குப் பின் வெளிவந்துள்ளன. கனவுபற்றிய உண்மைகளைக் கண்டறிய அமெரிக்காவில் டாக்டர் நத்தானியன் கிளைட்மன் என்ற தத்துவப் பேராசிரியர் ஆராய்ச்சிகளை நடத்தினார்.

“தூங்குகிற ஆராய்ச்சிக் கூடங்களில்” கனவுபற்றிய ஆராய்ச்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. நானூறு பேர்களுக்கு மேல் இந்த ஆராய்ச்சிக்கூடத்தில் ஆராயப்பட்டனர். அவர்கள் தூங்கும்பொழுது, அவர்களுடைய உடலில் ஏற்படும் நுண்ணிய அசைவுகளும், மாறுபாடுகளும் கவனிக்கப்பட்டன.

சிலர் தாங்களாகவே, அங்கு தூங்குவதற்கு முன்வந்தனர். சிலருக்கு உதவிப்பணம் தரப்பட்டது. தூங்கப் போகுமுன், இரத்தத்துடிப்பை உணர்த்தவல்ல பட்டைகள் நெற்றியில் பொருத்தப்பட்டு, கண் அசைவுகளை உணர்த்தவல்ல கண்மூடிகளும் அமைக்கப்பட்டன. இன்னும், முதுகிலும் மார்பிலும்

பட்டைகள் கட்டப்பட்டு, இருதயத் துடிப்பும் அசைவுகளும் உணரப்பட்டன. இந்த அமைப்புக்களெல்லாம் மின்சாரக் கம்பிகள் வழியாக வேறொரு அறையில் ஆராய்ச்சியாளர்கள் முன்னால், நுண்ணிய அறிவிப்பு இயந்திரங்களில், துடிப்பு களையும், அசைவுகளையும் கோடிட்டு காட்டும். நெற்றியிலும் கண்ணிலும் மூடிகள் வைக்கப்படுவதால், தூங்குபவருக்கு அசௌகரியம் இல்லாதவாறு பார்க்கப்பட்டது. பிறகு விளக்கை அணைத்து படுக்கச் சொல்வார்கள். அவர் தூங்குவார். அவர் உடலில் ஏற்படும் இரத்தத்துடிப்பு மாற்றங்களும், கண்ணசைவு களும் வேறொரு அறையில் உடனுக்குடன் அறிவிக்கப்பட்டன.

கண்ணசைவுகளில் ஒரு புதுமையை ஆராய்ச்சியாளர்கள் கண்டனர். நாம் நினைக்கிறபடி தூங்கும்பொழுது கண்கள் அசையாமலே இருந்துவிடுவதில்லை. தூங்கிய சிறிது நேரத்துக் கெல்லாம் அமைதியாக இருக்கிற கண்கள் அசைய ஆரம்பிக் கின்றன. அசைவு வரவரப் பலமாகிறது. 20 நிமிடங்கள் வரை கண் வேகமாக அசைகிறது; பின் அடங்குகிறது. இப்படி ஓர் இரவில் நான்கைந்து தடவைகள் கண் அசைவு வேகமாக ஆகிப் பின் தணிந்துவிடுகிறது.

கண் அசைவுக்கும், கனவு காண்பதற்கும், ஏதாவது தொடர்பு இருக்குமா என்ற கேள்வி எழுந்தது. பின் கண்ணசைவு அதிகமாக இருப்பதாக ஆராய்ச்சிக்கருவி பதிவு செய்கிற நேரத்தில், திடீரென்று போய்த் தூங்குபவர்களை எழுப்பிக் கேட்டார்கள். பெரும்பாலும், ஒரு கனவின் மத்தியில் இருப்பதாக அவர்கள் கூறினார்கள்.

பிறகு கண்ணசைவுகளை மேலும் பாகுபடுத்திப் பார்த்தார் கள். ஒரு டென்னிஸ் பந்தயத்தைப் பார்ப்பதுபோலக் கனவு கண்டால், கண்கள் பக்கவாட்டில் அங்குமிங்கும் அசைந்து வந்தன. ஒரு மாடியில் ஏறுகிற ஒருவரைப் பார்ப்பதுபோலக் கனவு இருந்தால், கண் மேலும் கீழும் அசைந்து வந்தது!

வெளியுலகில் விழித்திருக்கும்பொழுது ஒன்றைப் பார்த்தால், கண்ணசைவுகள் எப்படி ஏற்படுமோ, அப்படியேதான்

கனவு காணும்பொழுது, இமைகள் மூடியபடி கண்ணசைவுகள் ஏற்படுகின்றன!

கனவு மத்தியில் இருப்பவரை எழுப்பி, என்ன கனவு காண்கிறாரென்பதைப் படுக்கையிலிருந்தபடியே சொல்லச் செய்து, அதை டேப் ரிகார்டில் பதிவு செய்து, பின் விளக்கை அணைத்து அவரை மீண்டும் தூங்கச் சொன்னார்கள். காலை யில் எழுந்ததும், இரவில் சுண்ட கனவைப்பற்றிக் கேட்டால், தாங்கள் கனவு சுண்டதாகவே அவர்கள் ஒத்துக்கொள்வ தில்லை. பிறகு 'டேப் ரிக்கார்டரைப்' போட்டுக் காட்டினாலும், சிலருக்குச் சரியாக ஞாபகம் இருப்பதில்லை. காலையில் ஞாபகப்படுத்த முடியாத காரணத்தினாலேயே, கனவு காணவில்லை என்று கூறிவிட முடியாது!

தூங்கும்பொழுது வெளியில் நடப்பவை சில, காண்கிற கனவுடன் பின்னிவிடக் கூடும். கனவுகாண்கிற ஒருவருடைய முதுகில் மெதுவாகத் தண்ணீர் தெளித்தார்கள். சில நிமிடங்கள் கழித்து அவரை எழுப்பிக் கேட்டதற்கு, "ஒரு நாடகத்தில் நான் நடித்துக்கொண்டிருந்தேன். கதாநாயகி திடீரென்று கீழே விழுந்துவிட்டாள். அவளைத் தூக்கி விடப்போனேன். திடீரென்று மேலே இருந்த கூரை விலகி, என் முதுகில் மழைத்தண்ணீர் கொட்டியது. அதில் நனைந்த படி கதாநாயகியை இழுத்துக்கொண்டு உள்ளே சென்றேன். அப்பொழுது நீங்கள் எழுப்பிவிட்டீர்கள்?" என்றார். முதுகில் உண்மையாகவே தண்ணீர்பட்டது கனவிலும் கலந்துவிட்டது.

கனவுபற்றிய ஆராய்ச்சிகள் இன்னும் ஆரம்ப நிலையி லுள்ளன. இன்னும் அறிந்து கொள்ளக்கூடிய விவரங்கள் ஏராளமாக உள்ளன.

17. அஞ்சல் சேர்ப்பிக்கும் அதிசயம்

அஞ்சல் சேர்ப்பித்தல் என்பது, உலகின் பல பகுதிகளில் இன்னமும் தொல்லையும் துன்பமும் தரும் ஒரு தொழிலாகவே அஞ்சல்காரர்களால் கருதப்படுகின்றது.

லீலிஸ்டன் என்ற பகுதியில், ஒரு குறிப்பிட்ட இடத்திற்கு அஞ்சல்காரர் போய்ச் சேரமுடியாத அளவில், 7800 அடி உயரமுள்ள மலைக்குன்றுகள் இடைமறித்து நிற்கின்றன. அஞ்சல்கள் வைக்கப்பட்ட குழாயைப் பெருந்துப்பாக்கியில் வைத்துச் சுடுவதன்மூலம் அஞ்சல்களை அந்த குறிப்பிட்ட இடத்திற்குக் கொண்டுபோய்ச் சேர்ப்பிக்க வேண்டிய தொல்லைக்கு அஞ்சல்காரர்கள் ஆளாகிறார்கள்.

உருசிய நாட்டின் சில பகுதிகளில், அஞ்சல்காரர்கள் ஆயுதம் ஏந்தியவர்களாகச் செல்ல வேண்டியிருக்கிறது. இடைவழியில் தாக்க வரும் ஓநாய்களை எதிர்க்க அவர்களுக்கு ஆயுதம் தேவைப்படுகிறது.

இந்தியாவில் பல பகுதிகளில் சிற்றூர்களுக்குச் செல்லும் அஞ்சல்காரர்கள் சதங்கை கட்டிய ஈட்டியையும், வெண்கல மணியையும் எடுத்துச் செல்லுகிறார்கள். கொடிய காட்டு விலங்குகளை அச்சுறுத்தித் துரத்த வெண்கல மணியை ஒலித்துக்கொண்டு போகவேண்டியவர்களாக இருக்கிறார்கள். விலங்குகளையும், வழிப்பறிக் கொள்ளைக்காரர்களையும் எதிர்த்துநிற்க அவர்கள் ஈட்டியை ஏந்துகிறார்கள்.

மத்திய ஆப்பிரிக்காக் கண்டத்தில், சில உள்நாட்டுச் சிற்றூர்களை அடைய, அஞ்சல்காரர்கள் நூற்றுக்கணக்கான

மைல்கள் காடுகளைக் கடந்துபோக வேண்டியிருக்கிறது. அண்மையில் ஓர் அஞ்சல்காரர் ஒரு சிங்கத்திற்கு அஞ்சி ஒருநாள் இரவு முழுவதும் ஒரு மரத்தில் தொத்திக் கொண்டிருந்தார். சிங்கம் அஞ்சல் பையைக் கடித்து, அஞ்சல்களையும் சிதறடித்துவிட்டுத் தனக்கு ஒன்றும் தின்பதற்குக் கிடைக்கவில்லை என்று போய்விட்டது. வேறோர் அஞ்சல்காரரை ஒருபொழுது பல நெருப்புக்கோழிகள் சேர்ந்து துரத்த ஆரம்பித்தன. அவர் ஓட்டமாய் ஓடி, ஒரு மரத்தின் உச்சியில் அடைக்கலம் புகுந்தார்.

பதினோராவது நூற்றாண்டில், செர்மனி நாட்டில் அஞ்சல்காரர்கள் விரைவாக நடந்து செல்வதற்குக் கம்பங்களைக் கால்களோடு சேர்த்துக் கட்டிக்கொண்டு பெருநடை போட்டு நடந்தார்களாம்.

ஸ்பெயின் நாட்டில் அஞ்சல்காரர்கள் காலங்கழித்து அஞ்சல்களைக் கொண்டுபோய்ச் சேர்த்தால், அவர்களைச் சிறையில் போடுவதும், அவர்களுக்கு அபராதம் விதிப்பதும் ஆன தண்டனைகள் வழங்கப்பட்டனவாம்.

இங்கிலாந்தில் ப லு ன் க ளை ப் பறக்க விடுவதில் வல்லுநராகத் திகழ்ந்த ஜிப்சன் (Gypson) என்பவர்தான் வானவெளிமூலம் முதல் முத்திரையிடப்பட்ட அஞ்சலை அனுப்ப முயன்றார். முத்திரையிடப்பட்ட அஞ்சலைப் பலூனி லிருந்து கென்ட் பகுதியின்மேல் பறக்கும்போது கீழே போட்டாராம். இதற்குச் சில ஆண்டுகளுக்கு முன்பு டாக்டர் ஜெப்ரீஸ் என்பவர் மேகமண்டலத்திற்குமேல் பலூனில் இருந்துகொண்டு, அஞ்சல்களை எழுதி எழுதிப் போட்டுக் கொண்டிருந்தாராம். “பலூன், மேகமண்டலத்திற்கு மேல்” என்று அஞ்சல்களில் தன் முகவரியைக் குறித்திருந்தாராம்.

1871ஆம் ஆண்டில் பாரிசு நகரம் முற்றுகையிடப் பட்டிருந்தபோது, அஞ்சல்களை வெளியேற்றுவது என்பது இயலாததொன்றாக இருந்தது. தகரத்தில் உட்குடைவுள்ள பந்துகளைச் செய்து, அவற்றில் அஞ்சல்களை வைத்து, அவை

களை நன்றாக அடைத்து, ஆற்றோட்டத்தோடு வெளியிடங்களுக்குப் போகும்படியான முறையைக் கண்டுபிடித்திருந்தார்கள்.

நீண்ட காலத்திற்கு முன்பிருந்தே பாரதீசம், கிரேக்கம், இந்தியா ஆகிய நாடுகளில் அஞ்சல்களை எடுத்துச் செல்லப் புறாக்கள் பெரிதும் பழக்கப்படுத்தப்பட்டிருந்திருக்கின்றன. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் துவக்கத்தில் ஐரோப்பாவில் 'புறா அஞ்சல் நிலையங்கள்' ஆங்காங்கு ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன. இலண்டனிருந்து பாரிசு நகரத்திற்கு ஆறு மணி நேரத்தில் புறாக்கள் அஞ்சல்களை எடுத்துக்கொண்டு போய்ச் சேர்த்தன என்று தெரிய வருகிறது.

பதினாறாவது நூற்றாண்டில், ஐரோப்பாக்கண்டத்தில், தனிப்பட்டோரின் நிறுவனங்கள் அஞ்சல்களைப் பட்டுவாடாச் செய்யும் பணியினை மேற்கொண்டிருந்தன. ஒரு நிறுவனம் கொண்டு செல்லும் அஞ்சல்களை இடைமறித்து, வழிப்பறிக் கொள்ளையடிப்பது மற்றொரு நிறுவனத்தின் வழக்கமாகவும் இருந்து வந்திருக்கிறது. அந்த நாட்களில் அஞ்சல்களை எடுத்துச் செல்வோர், இடைவழியில் அவைகளையெல்லாம் பிரித்துப் படித்துவிட்டுத்தான், பிற இடங்களுக்குக் கொண்டு போய்ச் சேர்ப்பது வழக்கம். ஒரு அஞ்சல்கூடப் பிரிக்கப்படாமல் போய்ச் சேருவதில்லை.

மலேயாவில் அஞ்சல் மூட்டைகளை எடுத்துச் செல்ல யானைகளே பெரும்பாலும் பயன்படுத்தப்பட்டன. இப்பொழுதும் பயன்படுத்தப்பட்டு வருகின்றன. பாலைவனப் பகுதிகளில் ஒட்டகங்களைப் பயன்படுத்துகிறார்கள். அஞ்சல்காரர்கள் ஒட்டகத்தின்மேல் உட்கார்ந்துகொண்டு, அஞ்சலை ஒரு நீண்ட கழியின் நுனியில் கோர்த்துக்கொண்டு உரியவரிடம் நீட்டுவாராம்.

ஆல்ப்சு மலையின் உச்சியிலிருக்கும் பிரெஞ்சுப் போர்ப் படைவீரர்களிடம் நாய்கள்தான் அஞ்சல்களைக் கொண்டு போய்ச் சேர்க்கின்றன. சீனாவில் அஞ்சல்காரர் காவடி

மாதிரி தோளில் மூங்கிலை வைத்துக் கொண்டு, அதன் இரு பக்கமும் அஞ்சல்பைகளை மாட்டித் தொங்கவிட்டுக் கொண்டு நடந்துசென்று சிற்றூர்களில் அஞ்சல்களைச் சேர்ப்பிப்பார்.

கிறிஸ்துமஸ் காலத்தில் இங்கிலாந்தில், உறையில்லாமல் மடித்து அஞ்சல் பில்லை ஒட்டி அனுப்பப்பட்ட ஐந்து பவுன் நோட்டு, உரியவரிடம் போய்ச் சேர்ந்திருக்கிறது.

ஒருபொழுது, இங்கிலாந்தில், “கடவுள், மேல் உலகம்” என்று முகவரி எழுதி அனுப்பப்பட்ட அஞ்சல் உறை, அந்த முகவரியுள்ள ஆள் அகப்படவில்லை என்று குறிக்கப்பட்டு, அதனை அனுப்பியவருக்கே திருப்பி அனுப்பப்பட்டதாம்.

சில அஞ்சல்கள், பல இடங்கள் சுற்றி அவற்றைப் பெற வேண்டியவர்கள் இறந்து முப்பது நாற்பது ஆண்டுகள் ஆன பிறகு, அவர்கள் இருப்பிடம் அறிந்து வந்துசேரும் நிகழ்ச்சிகள், கிட்டத்தட்ட எல்லா நாடுகளிலும் வியப்புக்குரியவைகளாக இருந்துவருகின்றன.

சென்ற ஆண்டில், அமெரிக்காவில், சாண்டோ கிளாஸ் என்று சொல்லப்படும் ஒரு மிகச்சிறிய நகரில் கிருஸ்துமஸ் நாளில்மட்டும், 40,000 அஞ்சல்களும், கட்டுகளும் வெளியிடங்களுக்கு அனுப்பட்டனவாம்.

அமெரிக்காவில், குறிப்பிட்ட பெரு நகரங்களில், குறைந்தது பகலில் ஆறு தடவைகளிலும், இரவில் மூன்று தடவைகளிலும் அஞ்சல்கள் பட்டுவாடாச் செய்யப்படுகின்றனவாம்.

இங்கிலாந்தில் அரசனைவிட அஞ்சலுக்கு மிகவான மதிப்பு நீண்ட காலமாகவே கொடுக்கப்பட்டுவருகிறது. அஞ்சல் வண்டிகள் வருகின்றன என்றால், அவற்றிற்கு முதலில் வழிவிட்டுத்தான், பிறகு அரசனது வண்டியானாலும் போகவேண்டும்.

அரசனானாலும் ஆண்டியானாலும், பணக்காரனானாலும் ஏழையானாலும், அதிகாரியானாலும் சேவகனானாலும், படித்தவனானாலும் பாமரனானாலும், எல்லோரும் எழுந்து வந்து, விரும்பி எதிர்பார்த்து, எதிர்கொண்டழைப்பது அஞ்சல்காரரையே ஆகும்!

அஞ்சல் சேர்ப்பிக்கும் அதிசயம் இந்தக் காலங்களில் எவ்வளவோ எளிதானதாகவும், விரைவானதாகவும், முறையானதாகவும் ஆக்கப்பட்டுவிட்டது.

18. நீக்கமற நிறைந்த நீர்!

“மனிதனின் உடல் எதனால் செய்யப்பட்டது?” என்ற வினாவிற்கு, ஒரு வரியில் விடையிறுக்க வேண்டுமானால், “அது நீரால் செய்யப்பட்டது!” என்றுதான் சொல்ல வேண்டும் என்று அறிஞர்கள் கூறுகிறார்கள். அதற்குக் காரணம், உடம்பிலுள்ள நீரின் எடை மட்டும் உடம்பின் மொத்த எடையில் ஏறத்தாழ முக்கால் அளவு இருக்கும் என்று செப்டிகின்றார்கள்.

நாம் உட்கொள்ளும் உணவை ஆராய்ந்து பார்த்தால் கூட, அவற்றில் சோற்றின் அளவைவிட நீரின் அளவே மிகவாக இருக்கக் காணலாம். நாம் தின்னும் காய்கறிகளிலும் பழங்களிலும் நீர்தான் ஏராளமாக இருக்கும். தக்காளியில் 100க்கு 94 பங்கும், முட்டைக்கோசில் 100க்கு 93 பங்கும் உருளைக்கிழங்கில் 78 பங்கும், புடலங்காயில் 96 பங்கும், ஆப்பிளிள் 80 பங்கும் தண்ணீர் சேர்ந்திருக்கின்றது. பாலிலும் மீனிலும் முக்கால்பங்கு நீர் நிறைந்திருக்கிறது. ஆடு மாடு ஆகியவற்றின் இறைச்சியில் ஏறத்தாழ 100க்கு 70 பங்கு தண்ணீரேயாகும். கோழி இறைச்சியிலும், கோழி முட்டையிலும் 100க்கு 75 பங்கு நீர் கலந்திருக்கிறது. நெய்யிலும், வெண்ணெயிலும் கூட நீரின் சேர்ப்பு மிகவானதே யாகும்.

நாம் நமக்குத் தேவையான நீரைப் பெற மழையை எதிர் பார்த்திருக்கிறோம். மழையினைப் பொழியும் முகில்கள் கடலிலிருந்து கிளம்புகின்றன. கடல்நீர் இடத்திற்கு இடம் தன்மையில் வேறுபட்டு நிற்பதால், பல்வேறு கடல்களிலிருந்து கிளம்பும் முகில்கள், இடத்திற்கு இடம் தன்மையில் சிறிது

வேறுபட்டனவான மழைகளை ஆங்காங்கு பொழிவிக்கின்றன. கடலோரங்களிலுள்ள நகரங்களில் பெய்யும் மழை அமோனியா சத்தையும், கடலுப்புக்களின் சத்தையும் மிகவாகக் கொண்டிருக்கும். நகரங்களில் நம்மை வந்தடையும் அந்த மழைநீர் மிகவான அழுக்குகள் நிறைந்ததாகவும் இருக்கும்.

உலகப் பரப்பில் மூன்றில் இரண்டுபகுதி நீரால் நிரப்பப் பெற்றதாகும். பல கோடிக்கணக்கான ஆண்டுகளுக்கு முன்னால், இன்னும் மிகவான பரப்பு நீரால் மூழ்கிக்கிடந்தது. திங்களில் அறவே நீர் இல்லை என்று அறிவியல் அறிஞர்கள் கூறுகிறார்கள். ஆகையால்தான் அங்கு உயிரினம் எதுவும் இல்லை—இருக்கமுடியாது என்று அறிதியிடப்படுகிறது.

ஒவ்வொரு மனிதனுக்கும் நாள் ஒன்றுக்கு 120 அவுன்சு நீர் தேவைப்படுகிறது. அவ்வளவு நீரைக் கட்டாயம் உட்கொண்டால்தான் உடல் நலமாக இருக்க வழி ஏற்படும்.

நகரங்கள், சிற்றூர்கள், பேரூர்கள் ஆகியவற்றின் வரலாறுகளைத் துருவிப் பார்த்தால், அவையெல்லாம் நீர் நிலைகளை ஒட்டியே வளர்ந்தோங்கி வந்தனவாக இருக்கும். இற்றைக் காலத்தில் வளர்ந்துவரும் பட்டு, பருத்தி, கம்பளி, தோல், சாயம், வண்ணம், கயிறு போன்ற பல்வேறு தொழிற் சாலைகள் அந்தப் பொருளுக்கேற்றபடி உரமும் உறுதியும், வலிவும் பொலிவும் தரக்கூடிய நீர்நிலைகள் உள்ள இடங்களில் தான் நிறுவப்படுகின்றன.

மக்கள் குளிப்பதற்குப் பெரும்பாலும் நீரையே பயன்படுத்திவருகின்றனர். என்றாலும், ஒருசில காலங்களில், ஒருசில இடங்களில், ஒருசிலர் பாலையும் தேனையும்கூடப் பயன்படுத்தி வந்தனர்—வருகின்றனர். நீரில் நறுமணம் வீசும் வண்ணமலர்களையும், வண்ணப்பொடிகளையும் தூவி, இன்சுவைகளைக் கலந்து நீராடும் பழக்கம் பண்டைத் தமிழகம்—அரேபியம்—எசுபதியும்—கிரேக்க—உரோமானியம் ஆகிய நாடுகளில் சிறந்து விளங்கிற்று. மிக ஆடம்பரமான முறையில்

வெந்நீராடும் பழக்கம் பண்டை உரோமானியத்தில் இருந்து வந்தது.

இங்கிலாந்தில் பல பகுதிகள் கடல்மட்டத்திற்குக் கீழே இருப்பதால், தண்ணீருக்காக மிக ஆழமாக வெட்ட வேண்டிய இன்றியமையாமை ஏற்படுவதில்லை. அதற்கு இலண்டன் மாநகரே சிறந்த எடுத்துக்காட்டாகும். இலண்டன் மாநகரில் பெரும்பாலான உணவு விடுதிகள், தங்கும் விடுதிகள், துணி வெளுக்கும் விடுதிகள் ஆகியவை, தங்கள் தங்கள் இடங்களில், ஓயாமல் நீர் பொழிந்து கொண்டிருக்கும் நீருற்றுக்களைத் தோண்டி வைத்துக் கொண்டிருக்கின்றன. அமெரிக்காவிலும், ஆஸ்திரேலியாக் கண்டங்களிலும் நீருற்றுக்கள் ஏராளம் உண்டு. திராவிடத்தில் தமிழ் மாநிலத்தைச் சேர்ந்த தென்னாற்காடு மாவட்டத்தில் நெய்வேலியைச் சேர்ந்த பகுதிகளில் ஏராளமான நீருற்றுக்கள் இருக்கின்றன.

குடிநீர்ப் பிரச்சினை இன்னமும் உலகின் பல பகுதிகளில் தீர்க்கமுடியாத பிரச்சினையாகவே இருந்து வருகிறது. பெரு முயற்சிகள் எடுத்து நெடுந்தொலைவிலிருந்து குடிநீர் கொண்டு வந்து சேர்க்கும் பணிகளில் பெரும்பாலான நாடுகள் ஈடுபட்டிருக்கின்றன.

கடல்நீரைக் குடிநீராக எளிதில் மாற்றுவதற்கான முயற்சிகளில் அறிவியலறிஞர்கள் ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள். அத்தகைய முயற்சிகள் எளிதில் வெற்றிபெற்றுவிட்டால், கடற்கரையை ஒட்டியுள்ள பல நகரங்களில் குடிநீர்ப் பிரச்சினை எளிதில் தீர்ந்துவிடும்.

உயிரினங்கள் நீரின்றி உயிர் வாழா! உலகில் என்று நீரற்றுப்போகுமோ, அன்றே உயிரினமும் அற்றுப்போகும்!

19. கடவுள் என்பது கற்பனை!

மதக்காரர்களெல்லாம், எதிர் வினாக்களிலிருந்து எளிதாகத் தப்பித்துக்கொள்வதற்காக, 'கடவுள்' என்ன என்பதைத் தெரிந்து கொள்ளவேண்டிய இன்றியமையாமை இல்லை என்று சொல்லிவிடுகிறார்கள். நாம் அதனைத் தெரிந்துகொள்ளாமலே வணங்கவேண்டும் என்கிறார்கள். அவருடைய பண்புகளைப்பற்றி ஆராய்வது குறும்புத்தனம் என்றும், அவைகளைப்பற்றி ஆராய்வதற்கு நமக்கு எவ்வித உரிமையுமில்லை என்றும் சொல்லுகிறார்கள். அப்படியே அவரைத் தெரிந்துகொள்ளாமலே வணங்கவேண்டுமென்று வைத்துக்கொண்டாலும், அவர் இருப்பதைப் பற்றியாவது நாம் உறுதியாகத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டாமா? மேலும் அவரைப்பற்றிச் சொல்லப்படும் முரண்பாடான பண்புகளெல்லாம், அவரிடம் பொருந்தியிருக்க முடியுமா என்பதை ஆராய்ச்சி செய்வதற்குமுன், அவர் இருப்பதைப்பற்றித் திட்டவட்டமாக எப்படிக்கூறமுடியும்? ஆகவே, உண்மையைக்கூறவேண்டுமானால், கடவுளை வணங்குவது என்பது, தன் மூளையின் கற்பனையை வணங்குவதேயாகும்; அல்லது, வெறும் சூன்யத்தை வணங்குவதாகும்.

நாத்திகமே சரி

பொருளை இன்னும் குழப்பத்தில் விடுவதற்காக, ஆத்திகர் களெல்லாம் கடவுள் என்ன என்பதைப்பற்றித் தாங்கள் ஒன்றும் திட்டவட்டமாகச் சொல்லாமல் இருப்பதே மேல்

என்ற முடிவுக்குச் சில பொழுதுகளில் வந்துவிடுகிறார்கள். எதிர்மறைகளாலும் மனக்கற்பனைகளாலும் சொல்லுகின்ற ஒன்றை உண்மையானது என்றும், முழுநிறைவானது என்றும் தாங்களாகவே நினைத்துக் கொள்கிறார்கள். ஆனால், உண்மையில் இப்பொருள் அவர்களுடைய மனக்கற்பனையே ஒழிய வேறில்லை என்பது நன்கு விளங்கும். ஓர் ஆத்மாவுக்கு உடல் என்பது கிடையாது. எல்லையற்றது என்பது எல்லை யுடையதாக இருக்க முடியாது. முழு நிறைவானது என்று சொல்லப்படுவது, குறைவாய் இருக்கமுடியாது. ஆகவே எண்ணிறந்த குறைகளையுடைய ஒன்றைப் பற்றியாவது, பொருள் சூன்யமாய் இருக்கும் ஒன்றைப் பற்றியாவது. யாராவது ஓர் உண்மையான கருத்தைக் கொண்டிருக்க முடியுமா? எது ஒன்று எண்ணத்தையே கடந்து நிற்கிறதோ, அது சூன்யத்தைத் தவிர வேறெதாவது இருக்க முடியுமா? மிகப்பெரிய கடவுளின் பண்பாடுகளானவை, கேவலம் மனிதனுடைய அறிவுக்கு எட்டாதவை என்று சொல்லப்படுமே யானால், கடவுள் எல்லையற்றவர் என்று கூறப்படுமே யானால், அவருக்கும் அவருடைய உயிர்களுக்கும் எத்தொடர்பும் இருக்கமுடியாது என்பதை நாம் ஒப்புக்கொண்டு தீரவேண்டும். ஆகவே, கடவுளை எல்லையற்றவர் என்று சொல்லுவதானது, மனிதர்களுக்காக, அவரைக் கொன்றதாக ஆகும். அல்லது குறைந்த அளவு மனிதர்களுக்கு அவரால் எவ்விதப் பலனுமில்லை என்றாவது ஏற்படும்.

கடவுள் மனிதனை அறிவுடையவனாகப் படைத்தார் என்று சொல்லப்படுகிறது. ஆனால் சகலமும் அறியக்கூடியவனாகப் படைக்கவில்லையே! அதாவது எல்லாவற்றையும் உணரக்கூடியவனாகப் படைக்கவில்லையே. இதிலிருந்து ஏற்படுகிறது என்னவென்றால், கடவுள் தத்துவத்தை உணர்ந்துகொள்ள வேண்டிய அறிவோடு மனிதனைப் படைப்பதற்குக் கடவுளால் முடியவில்லை என்பதேயாகும். எனவே, மனிதன் கடவுளை அறியும்படியாகச் செய்யும் சக்தியும் அவரிடமில்லை; அறியவேண்டும் என்ற விருப்பமும் இல்லை என்பது

உறுதியாகிறது. மனிதனுடைய தத்துவத்தை உணர்ந்து கொள்ளமுடியாத இயற்கையோடு அமைந்திருக்கும்போது மனிதர்களிடத்தில் கோபித்துக்கொள்வதற்குக் கடவுளுக்கு என்ன நியாயம் இருக்கிறது? இயற்கையாகவே மனிதன் கடவுள் தத்துவத்தை உணரமுடியாமலிருக்கும்போது, அதற்காக நாத்திகர்களைக் கடவுள் தண்டிப்பதாயிருந்தால், அவர் அநீதியானவராகவும், மிகக் கொடுங்கோலராகவும் இருக்க வேண்டும்!

நாத்திகம் குற்றமல்ல !

பெரும்பாலான பாமரமக்களுக்குப் பயம் என்பதைவிட முடிவான தர்க்கங்கள் எதுவுமே கிடையாது. இந்தக் காரணத்தால், மதக்காரர்கள் எல்லாரும் நம்மை ஜாக்கிரதையான வழியிலேயே போகவேண்டுமென்று சொல்லுகிறார்கள். நம்பாமலிருப்பதைவிடக் கொடுமையான காரியம் எதுவுமே இல்லை என்கிறார்கள். கடவுளிருப்பதைப்பற்றிச் சந்தேகப்படுகிறவர்களையெல்லாம் கொஞ்சங்கூட இரக்கமில்லாமல் அவர் தண்டிப்பார் என்று சொல்லுகிறார்கள். அவர் அப்படிக்கொடூரமாய் நடத்துவது நியாயமென்கிறார்கள். நாத்திகர்களைப் பழிக்குப்பழி வாங்கும் ஒரு கோபமான அரசனுடைய செய்கையைப் பற்றிக் கேட்பதென்பது பைத்தியக்காரத்தனமே யாகுமென்று சொல்லுகின்றார்கள். இக்கூற்றுக்களைப் பொறுமையாக ஆராய்ந்து பார்ப்போமானால், எது உறுதிப்படுத்தவேண்டுமோ அதே கற்பித்துக் கொள்ளப்பட்டிருக்கிறதென்பது தெளிவாகும். கடவுளை நம்புவதுதான் நல்லது. சந்தேகித்தாலோ அல்லது மறுத்தாலோ ஆபத்துண்டாகுமென்று நம்மிடம் சொல்வதற்குமுன், முதலாவதாக அவ்விதம் சொல்பவர்கள் நாம் திருப்திப்படும்வகையில் கடவுள் என்ற ஒருவர் இருக்கிறார் என்பதை உறுதிப்படுத்தவேண்டியது அவசியமாகும். பிறகு, மனிதன் தன்னுடைய கூரிய அறிவினாற் கூட அறிந்துகொள்ள முடியாமலிருக்கும் ஒரு பைத்தியமான நிலைமையிலிருப்பதற்காக அவனைக் கடவுள் தண்டிப்பது

நியாயந்தான் என்பதை உறுதிப்படுத்தவேண்டும். அதாவது, சுருங்கக் கூறவேண்டுமானால், நியாயமே உருவகமாக இருப்பதாகச் சொல்லப்படும் ஒரு கடவுள், கடவுள் தத்துவமென்பதை அறியவே முடியாத நிலையிலிருக்கும் மனிதனைக் கொடுமையாகக் தண்டிப்பதின் நியாயத்தை உறுதிப்படுத்த வேண்டும். என்னே மதக்காரர்களின் தர்க்கம்! அவர்களே சில கட்டுக்கதைகளைக் கட்டிவிடுகிறார்கள்; பிறகு முன்னுக்குப்பின் முரணாகக் காரியங்களை அவைகளோடு பிணைத்துவிடுகிறார்கள்! பிறகு, தாங்களே கட்டிய புரட்டுக்களை நம்பாமலிருக்கக்கூடாது என்று பயமுறுத்துகிறார்கள். இந்த முறைப்படி நடப்பதாயிருந்தால், எந்த அபத்தமான ஆபாசத்தையும் நம்பித்தானாக வேண்டும் என்பது ஏற்படும்.

உலகிலுள்ள எல்லாக் குழந்தைகளும் நாத்திகர்களே யாவார்கள். ஒன்றுமே தெரியாது. ஆகவே, இதற்காக அவர்களைக் கெட்டவர்களென்றோ, பாலிகளென்றோ சொல்ல முடியுமா? அவர்கள் எந்த வயதில் கடவுளை நம்புவதற்கு ஆரம்பிக்கிறார்கள்? 'பகுத்தறிவு வந்தவுடன்' என்று நீங்கள் சொல்லுவீர்கள். இப்பகுத்தறிவுக் காலம் எப்போது ஆரம்பிக்கிறது? அறிய முடியாததென்று சொல்லப்படும் கடவுள் தத்துவத்தை ஆராய்வதில் மிக மேதாவிகளான மதக்காரர்கள் கூடத் தவித்துக்கொண்டிருக்கும்போது, பெண்கள், தொழிலாளர்கள் முதலிய ஜனத்தொகையின் பெரும்பாலான பாமர மக்கள் என்போர், அதைப்பற்றி என்ன தெரிந்து கொள்ளமுடியும்?

கடவுள் நம்பிக்கை தொட்டிற் பழக்கமே!

கடவுளைப் பற்றி யாருக்கு ஒன்றுமே தெரியாதோ அவர்களுடைய வார்த்தையைக் கேட்டுத்தான் பிறகு கடவுளை நம்புவதற்கு ஆரம்பிக்கிறார்கள். நமது வளர்ப்புத் தாய்கள் தான் நமது கடவுள் உபாத்தியாயர்கள். மனிதர்கள், ஓநாய், பிசாசு முதலியவைகளைப் பற்றிக் குழந்தைகளிடம் சொல்லுகிறார்கள். பச்சிளம் பிராயத்திலிருந்தே இயந்திரம் மாதிரி இரண்டு கைகளையும் தாங்களாகவே சேர்க்கும்படி சொல்லிக்

கொடுக்கிறார்கள். அப்படிச் சொல்லிக்கொடுக்கும் வளர்ப்புத் தாய்களுக்குத் தெரிந்ததைவிடச் சிறிதாவது பிறருக்கு விபரமாய்த் தெரியுமா?

கடவுள் என்பது ஒரு பரம்பரை வழக்கம்

ஒரு குடும்பத்தின் சொத்தும், அதன் பொறுப்பும், எப்படி ஒரு தகப்பனால் தன்னுடைய சந்ததியார்களுக்குக் கொடுக்கப் படுகிறதோ, அதைப்போலவேதான் மதம் என்பது கொடுக்கப் படுகிறது. கடவுள் என்பதை ஒருவர் மற்றொருவருக்குச் சொல்லிக்கொடுக்காமலிருந்தால் உலகிலுள்ள பெரும்பாலான மக்களுக்குக் கடவுள் என்றால் என்ன என்பதே தெரியாது. ஒவ்வொருவனும் தனது முன்னோர்களிடமிருந்து எந்தக் கடவுள் என்பதைபற்றித் தெரிந்துகொண்டானோ அதையே தான் தனது சந்ததியார்களுக்கும் சொல்லுகிறான். ஆனால், அவனுடைய விருப்பத்திற்குத் தக்கபடி ஒவ்வொருவனும் அந்தக் கடவுளைத் திருத்தியும், புதுப்பித்தும், அழகுபடுத்தியும் சொல்கிறான்.

அதன் ஆரம்பக் காலம்

மனிதனுடைய மூளையானது முக்கியமாக இளம் பிராயத்தில், ஒரு மிருதுவான மெழுகைப்போல் எந்தவழியிலும் திருப்பக்கூடியதாக இருக்கிறது. தானே யோசிக்கும் தன்மை வரக்கூடாத பருவத்தில், மனிதனுடைய எண்ணங்களை யெல்லாம் உண்டுபண்ணுவது அவனுடைய கல்வியேயாகும். இதை யுணராமல் சிறிய வயதில் சரியாகவோ, தவறாகவோ நமது மண்டைக்குள் புகுத்தப்பட்ட எண்ணங்களெல்லாம், நமது பிறப்பிலேயே இயற்கையாக ஏற்படும் உணர்ச்சிகளென்று தவறாக நாம் நம்பிக்கொண்டிருக்கிறோம். இந்த மனப்பான்மைதான் நமது பிரச்சினைகளுக்கெல்லாம் அடிப்படையாக இருக்கிறது.

அது பரவும் விதம்

யார் நமக்கு போதிக்கிறார்களோ, அவர்களுடைய எண்ணங்கள் நமக்குள் புகுத்தப்படுகின்றன. நம்மைவிட

அவர்களை அதிகப் புத்திசாலிகள் என்றே நாம் நம்புகிறோம். நமக்குக் கற்பிக்கப்படுபவைகளை அவர்கள் பூரணமாய் அறிந்து கொண்டிவிட்டதாகவே நாம் நினைத்துக் கொள்கிறோம். நமக்கு நாமே உதவி செய்துகொள்ள முடியாத பக்குவத்தில், அவர்கள் நம்மைப்பற்றிக் கவலையெடுத்து வந்ததனால், பிறகு ஏமாற்றமாட்டார்கள் என்றே தீர்மானிக்கிறோம். இந்த எண்ணத்தினால்தான், ஆதரவில்லாத ஆயிரக்கணக்கான தவறுகளைக் கண்முடித்தனமாகக் கையாள ஆரம்பிக்கின்றோம். அவர்கள் சொல்வதைப்பற்றி ஆராயக் கூடாதென்று அவர்கள் சொல்லியிருந்துங்கூட, அவர்கள்மீது நமக்கு நம்பிக்கை குறைவதில்லை. ஆனால், அதற்கு மாறாக அவர்களுடைய எண்ணங்களுக்கு நாம் மரியாதை செய்கிறோம்.

பகுத்தறியமுடியாக் காலத்தில் கற்பிக்கப்பட்டவை

மனித சமூகமானது சரி எது, தவறு எது என்றும், வலதுகை எது, இடதுகை எது என்றும் தெரிந்துகொள்ள முடியாத ஒரு பிராயத்திலேயே, மதக்கொள்கைகளைப் பற்றிச் சொல்லிக் கொடுப்பதில் போதனைக்காரர்கள் மிக உன்னிப்பாக இருக்கிறார்கள். நாற்பது வயதான ஒரு மனிதனுடைய குணாதிசயங்களைத் திருத்துவதென்பது எவ்வளவு கடினமான காரியமோ, அவ்வளவு கடினந்தான் நாற்பது வயதான மனிதன் தனது சிறுபிராயத்திலிருந்தே கடவுளைப்பற்றி நினைத்துக்கொண்டிருக்கும் எண்ணங்களை மாற்றுவதிலும் இருக்கிறது.

இயற்கைக்கும் கடவுளுக்கும் சம்பந்தமில்லை

கடவுள் என்ற ஒருவர் இருக்கிறார் என்பதற்கும், அந்த உண்மையை நிரூபிப்பதற்கும், இயற்கை விநோதங்களே அத்தாட்சியாகும் என்று சொல்கிறார்கள். ஆனால், இயற்கைபற்றி நினைக்கவும், அதனுடைய வளர்ச்சியைப் பற்றி ஆலோசிக்கவும், இவ்வுலகில் எத்தனைபேருக்கு அவகாசமும், சாமர்த்தியமும், போதிய பிரியமும் இருக்கிறது என்று

கேட்டுறேன்? உலகத்திலுள்ள பெரும்பாலான மக்களுக்கு இவ்வியற்கையைப் பற்றிக் கவலையே கிடையாது. ஒரு குடியானவன் தான் தினந்தோறும் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் சூரியனின் அழகைப் பார்த்து மனங் கசிவதில்லை. ஒரு கப்பலோட்டியானவன் சமுத்திர அலைகளின் அசைவுகளைப் பார்த்து ஆச்சரியப்படுவதில்லை. அவனுக்கு அதிலிருந்து மதசம்பந்தமான தத்துவார்த்தங்கள் தோன்றுவதில்லை. இயற்கையின் அதிசயங்களுக்குக் காரணம் கூற முடியாத ஏதோ சிலருக்குமாத்திரம் கடவுளின் சக்தி இயற்கை வழியாக அறியக்கூடியதாகத் தோன்றலாமே ஒழிய, இயற்கையின் அதிசயத்தைக்கொண்டு கடவுளிருப்பதாக நிரூபித்துவிட முடியாது. நிதானமான மனப்பான்மையை உடைய ஒரு தத்துவஞானிக்கும், இயற்கையின் அதிசயங்கள் ஒரு நிரந்தரமான சட்டங்களுக்குட்பட்டது என்று தோன்றுமேயொழிய, வேறு எவ்விதத் தத்துவமும் தோன்றாது. இயற்கை என்பது பலவேறான பொருள்கள் பலவிதங்களில் ஒன்று சேர்வதின் பயனேயாகும் என்ற உண்மை அவனுக்குப் புலப்படும்.

இயற்கை அதிசயங்களுக்குக் காரணம் உண்டு

இயற்கை அதிசயங்களிலிருந்து மனிதன் கற்றுக்கொள்ள வேண்டியவை பலப்பலவும், அவைகளைத் தனது சுகவாழ் விற்கு பயன்படுத்திக்கொள்ள வேண்டிய அவசியங்களும் இருக்க, அவைகளுக்குக் காரணமான ஒன்று, அறிய முடியாத ஒன்று, கற்பனையான ஒன்று இருப்பதாக நினைத்துக் கொள்வது எவ்வளவு பொருத்தமற்ற வாதம் என்பதைப் பாருங்கள். நம்மால் அறியக்கூடிய ஒன்றுக்கு, நம்மால் அறியவே முடியாத ஒன்று கர்த்தா என்று சொல்வதானது எவ்வளவு அபத்தமானது என்பதை யோசித்துப் பாருங்கள். கடவுள் என்றால் என்ன? ஆவி அல்லது ஆத்மா என்றால் என்ன? நம்மால் ஒன்றுமே புரிந்து கொள்ளமுடியாத நிலைமையைச் சொல்லக்கூடிய வார்த்தைகளாகும். ரிஷிகளும், குருமாரர்களும், இயற்கையை அதன் காரண காரியங்களையும் பற்றிச்

சிந்தனை செய்யவேண்டும். அப்படிச் செய்தால் அதன் உண்மையை உணர்வார்கள். அவ்வாறு செய்யாமல் அலைவதால் அவர்களுடைய அறிவு விசாலப்படுவதற்கு மாறாக, அவர்களை அவர்களே அறிந்துகொள்ள முடியாமல், அவர்களுடைய மூளைகளைச் சிக்கலில் கொண்டுபோய்ப் புகுத்தி இடர்ப்பட்டு விடுகிறார்கள்.

கடவுள் என்ற ஒன்று இல்லாமல் இயற்கைக்குக் காரணம் கூறமுடியாது என்கிறார்கள். அதாவது அவர்களுக்கு எதைப் பற்றி மிகச் சொற்பமாகத் தெரியுமோ அந்த ஒன்றை (கடவுளை)க் காரணமாகக் காட்டுகிறார்கள். எது ஒன்று விளங்காததாக இருக்கிறதோ அதை இன்னும் விளங்காத ஒன்றைக்கொண்டு விளக்கிவிடுவதாகப் பொய்நடிப்புச் செய்கிறார்கள். ஒரு முடிச்சின்மேல் இன்னும் பல முடிச்சுகள் போட்டு அவிழ்த்துவிட்டதாகக் கருதிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். மிகத்தீவிரமான தத்துவஞானிகளே! கடவுளிருப்பதாக நிரூபிக்க வேண்டுமானால் தாவர நூலிலுள்ள விஷயங்களைக் காப்பியடியுங்கள். மனித உடம்பிலுள்ள ஒவ்வொரு அணுவைப் பற்றியும் சோதனைசெய்து அறிந்து கொள்ளுங்கள். ஆகாயத்தில் பறந்துபோய் நட்சத்திரங்களின் சுழல்களைக் கணக்கெடுங்கள். பிறகு, கீழே பூமிக்கு வந்து தண்ணீர் ஓடும் முறைகளைக் கவனித்து அறியுங்கள். அதன் பிறகு வண்ணாத்திப் பூச்சிகள், புழுக்கள், நீர் ஜந்துக்கள், அணுக்கள் முதலிய எல்லாவற்றிலும் உங்களுடைய கடவுளரின் பெருமை தெரிவதைப்பற்றி தெளிவுரை எடுத்துக் காட்டலாம். இவைகளெல்லாம் ஏன் உங்கள் கடவுள் இருப்பதை உறுதிப்படுத்தி விட முடியாது? ஆனால் இவை எதை உறுதிப்படுத்தும் பல விதங்களாகச் சேரும் முறை, அதன் காரணமான காரியங்கள் முதலியவைகளைப் பற்றி உங்களுக்கு ஒன்றுமே தெரியாது என்பதைதான் உறுதிப்படுத்தும். இன்னும் இயற்கையை நீ அலட்சியப்படுத்திவிட்டாய் என்பதும் விளங்கும். தொலைநோக்கும் கண்ணாடிக்குக்கூடப் புலப்படாத பல அணுக்களும் ஜந்துக்களும் இருக்கின்றன என்ற ஒரு செய்தியே உனக்குத்

தெரியாது என்பது, தானாய் விளங்கும். கடைசியாகத் தொட்டுப் பார்க்கக்கூடியதும், உணரக்கூடியதுமான பல வற்றை உனது அறிவானது உணர்ந்துகொள்ள முடியாம லிருக்க, தெரியாத ஒரு உலகத்தில் உன் அறிவுக்கு எக்காலும் புலனாகாத ஒன்று தலைவனாக இருப்பதாக நீ சொல்லிக் கொள்வதானது, உனக்குச் சலபமாக இருக்கிறது என்கிற குட்டு இதனால் வெளிப்படுகிறது.

உலகம் ஒருவராலும் படைக்கப்பட வில்லை

‘காரணமில்லாமல் காரியமுண்டாகாது’ என்று மதக் காரர்கள் எல்லோரும் வெகு சிரத்தையோடு கூறுகிறார்கள். உலகம் தானாகவே உண்டாகவில்லை என்று அடிக்கடி சொல்லுகிறார்கள். ஆனால், நான் சொல்வதென்னவெனில் உலகம் என்பது காரணமே ஒழியக் காரியமல்ல. இது ஒருவ ராலும் செய்யப்படவில்லை. ஏனெனில், இதைச் செய்ய எவராலும் முடியாது. உலகம் எப்போதுமே இருந்துகொண்டு தானிருக்கிறது. அது இருக்கவேண்டிய அவசியம் இருக்கிறது. அதற்குக் காரணம் அதுவேதான். இயற்கையானது நம் கண்ணெதிரில் எப்பொழுதும் அசைந்துகொண்டும் உற்பத்தி யாகிக் கொண்டும் இருப்பதே அதன் தத்துவமாகும். ஆகையால் அதை நடத்துவதற்குக் கண்ணுக்குத் தெரியாத ஒரு சக்தி வேண்டிய அவசியமே யில்லை. உயிரற்ற பொரு களானது தன்னுடைய சக்தியைக் கொண்டும் வேறுபாட்டின் காரணத்தினாலும் அசைகிறது. அதனுடைய பலவிதமான அசைவுகளுக்குக் காரணம், அதனிடமிருக்கும் பலவிதமான சத்துக்களே யாகும். ஒவ்வொரு ஜீவனைப்பற்றியும் நமக்கிருக் கும் வேறுபட்ட உணர்ச்சியாலும், அதனுடைய வேறுபாடான அசைவுகளாலுமே, நாம் ஒரு உயிருக்கும், மற்றொன்றுக்கும் இருக்கும் வேறுபாட்டை உணர்கிறோம்.

[இது ஜீன் மெர்னியார் என்பவர் எழுதிய கட்டுரையைத் தழுவியது. அவர் கத்தோலிக்கப் பாதிரியாராக இருந்து பிறகு நாத்திகரானவர்.]

20. வேதமார்க்கம் பற்றிப் புத்தர்

ஒரு சமயம் இரண்டு பிராமண வேதாந்திகள் தங்களுக்குள் பலமாகச் சண்டையிட்டுக்கொண்டிருந்தனர். சண்டையென்றால் வாய்ச்சண்டைதான். ஒருவரின் பெயர் வாசித்தன்; மற்றவரின் பெயர் பாரத்வாசன். இருவருக்குள் ஏற்பட்ட சண்டை, பிரமாலை அடையக்கூடிய வழி என்ன என்பதுபற்றியாகும். 'பௌசுகாரசாதி' என்ற வேத சுலோகத்தை ஒப்பித்து, அதிலுள்ள வழியே பிரமாலை அடையச் செய்யும் என்று வாசித்தர் வாதிட்டார். பாரத்வாசன், 'தாருக்கியம்' என்ற வேத சுலோகத்தை ஒப்பித்து, அதிலுள்ள வழிதான் பிரமாலை அடையச் செய்யும் என்று பேசினார். இவர்கள் மேற்கோள் காட்டிய இரு சுலோகங்களும் பிரமா ஒருவரால் அருளப்பட்டதாக நம்பிக்கை. இருந்தாலும், பிரமாலை அடைய இரண்டு வழிகள் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. அவற்றில் எது சிறந்தது என்பதில் தர்க்கம்.

இந்தப் பிராமண வேதாந்திகள் பலமாக வாதிட்டுக்கொண்டிருக்கும்பொழுது, புத்தர் அந்தப்பக்கம் வந்தார். இருவரின் பேச்சுக்களைக் கேட்டபடி இருந்தார். மூன்றாவதாக ஒருவர் இருக்கிறாரென்பது தெரிந்ததும், சண்டையிட்டுக்கொண்டிருந்த இருவரும் இவரிடம் வந்தார்கள். புத்தர் நடு நிலைமையாளராக இருந்தார். வாசித்தன் தனக்குச் சாதகமாக வேத சுலோகங்களை ஒப்பித்தான். பாரத்வாசன் தனக்குத் தெரிந்த சுலோகங்களை மேற்கோள் காட்டினான்.

“இந்த ஊரிலிருந்து மற்றொரு ஊருக்குப் போகப் பல பாதைகள் இருக்கின்றன. அவற்றில் எது சிறந்தது, குறுகியது

என்பது தெரிந்தால் அதன்படி போகலாம். அதைப்போல, இந்த உலகத்திலிருக்கும் ஆத்மா, பிரமாவை—பிரம்மத்தை அடையப் பல வழிகள் வேதங்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. அவற்றில் எந்த வழி சிறந்தது என்பதுபற்றி எங்களுக்குள் விவாதம்” என்று இருவரும் சொன்னார்கள்.

“எது சிறந்த வழி என்பதற்குமுன், தாங்கள் சொல்லுகிறபடி உண்மையாகவே பிரம்மத்தை அடையப் பலவழிகள் இருப்பது உண்மை; வேதங்கள் சொல்லுகின்றன; அதைப் பற்றி விவாதமில்லை” என்றும் பிராமண வேதாந்திகள் சொன்னார்கள்.

“பிராமண சிரேஷ்டர்களே! இந்தக் கேள்விக்குப் பதில் சொல்லுங்கள். அடையவேண்டும் என்று வெகுவாகச் சொல்லுகிறீர்களே, அந்தப் பிரமாவை வேதத்தைப் படித்துணர்ந்த பிராமணர்களில் யாராவது நேருக்குநேர் பார்த்திருக்கிறார்களா?” என்று புத்தர் கேட்டார்.

பிராமணர்கள் திடுக்கிட்டார்கள். ஒருவரையொருவர் பார்த்துக் கொண்டார்கள். அடிப்படைக்கே ஆபத்தான கேள்வியையல்லவா இவர் கேட்கிறார். இருந்தாலும், கேட்ட கேள்விக்குப் பதில் சொல்லியாகவேண்டுமே.

“இல்லை; வேதம் படித்தவர்கள் யாரும் பார்த்ததில்லை” என்று வாசித்தன் சொன்னான்.

“வேதம் படித்தவர்கள் போகட்டும், வேதங்களைச் சொல்லிக் கொடுக்கும் பிராமண ஆச்சாரிய சீலர்கள், அவர்களாவது பிரமாவை நேரில் பார்த்திருக்கிறார்களா?”

இவரை ஏன் நடுநிலைமையாளராக ஆக்கினோம் என்று அவர்களுக்கு ஆகிவிட்டது. “இல்லை!” என்று பாரத்வாசன் மங்கிய குரலில் சொன்னான்.

புத்தர் விடவில்லை. மேலும் கேட்டார்: “அவர்கள் போகட்டும், வேதங்களைச் செய்ததாகச் சொல்லப்படும்

முனிவர்களாவது பிரமாலை நெருக்குநேர் பார்திருப்பார் களென்று சொல்ல முடியுமா?"

“அப்படியும் சொல்ல முடியாது?”

புத்தர் பின்வரும் சிறு சம்பவத்தைச் சொன்னார்.

“நான்கு நெருக்கள் கூடும் சந்தியில், ஒருவன் மாடிப் படிக்கட்டுகளை அமைத்துக் கொண்டிருந்தான். வேறு அமைப்புகள் எதுவுமில்லாமல், மாடிப்படிக்கட்டுக்கள் மாத்திரம் உயருவதைக்கண்ட மக்கள், ஆச்சரியத்துடன் அவனைக் கேட்டார்கள், “இந்தப் படிக்கட்டுகளை எதற்காக அமைக்கிறாய்?” என்று.

“மாளிகையின் முதல்மாடிக்குப் போக!”

“மாளிகையா? அது எங்கிருக்கிறது? கிழக்கிலா, மேற்கிலா, வடக்கிலா, தெற்கிலா? மாளிகை எவ்வளவு பெரியது, எவ்வளவு உயரமானது, பார்க்க எப்படியிருக்கும்?”

மாடிப்படி கட்டிக் கொண்டிருப்பவன், “எனக்குத் தெரியாது!” என்றான்.

“மாளிகை ஒன்றுமில்லாமல், எதுவென்று தெரியாமல், படிக்கட்டுகளை மட்டும் நீ கட்டிக் கொண்டிருக்கிறாயா?”

“ஆமாம்!”

அவனைப் பார்த்து மக்கள் சிரித்தார்கள்.

புத்தர் தனது கதையை நிறுத்தினார். தாங்கள் கொண்டு வந்த வாதங்களை மறந்து வாசித்தனும், பாரத்வாசனும் கதை கேட்டுக்கொண்டிருந்தார்கள்.

வாசித்தன் சிரித்தான். “மாளிகை எதுவும் இல்லாமல், மாடிப்படிக்கட்டுக்கள் கட்டுபவனைப் பார்த்து, எல்லோரும் சிரிக்கத்தான் செய்வார்கள்” என்றான். “அவனைப் போன்ற பைத்தியக்காரர்கள் இருந்திருக்க மாட்டார்கள்.” பாரத் வாசன் அவனையொட்டிப் பேசினான்.

புத்தர், அவர்களின் சிரிப்பை அடக்கி, பிரம்மத்தை, பிரமாவை அடைய வேண்டும் என்று கூறிக்கொள்ளும் வேதாந்திகள், மாளிகை இல்லாமல் படிக்கூட்டமைப்பவனின் நிலையில்தான் இருக்கிறார்கள். பிரமாவைப் பார்த்ததில்லை; பிரமாவைத் தெரியாது. இருந்தாலும், பிரமாவை அடையும் வழிகளைப்பற்றி நிச்சயமாகச் சொல்லுகிறார்கள்.

பிரமாவைப் பார்க்காதவர்கள், தெரியாதவர்கள், பெயர் மட்டும் கேட்டவர்கள், மற்றவர்களைப் பிரமாவீடம் அழைத்துப்போவதாக முன்வந்து நிற்கிறார்கள். குருடர்கள் ஒன்றுகூடி வழிநடப்பது போலிருக்கிறது. முதலில் நடந்து செல்பவனுக்கும் வழி தெரியாது; கடைசியில் நடந்து செல்பவனுக்கும் வழி தெரியாது. வேதப்பிராமணர்களின் பேச்சு குருடனின் பேச்சைப் போன்றிருக்கிறது. அது அர்த்தமற்றது, பயனற்றது. வெறும் போலிச்சொற்களின் தொகுப்பு!”

புத்தரின் பேச்சுக்குப் பதில் சொல்ல முடியாமல், இரண்டு பிராமண வேதாந்திகளும் தவித்தனர். ஆனால், உண்மைக்கு முன், அறிவுக்கு முன் அடங்கியிருக்க வேண்டியிருந்தது.

21. புத்தரின் கேள்வி

புத்தரின் துறவு உலக வரலாற்றில் மிகச் சிறந்ததாகும்.

இந்தியாவில் அன்றுதொட்டு இன்றுவரை துறவிகளுக்குக் குறைவில்லை. காவியணிந்தவர்கள், கமண்டலமேந்தியவர்கள், காட்டில் வசிப்பவர்கள், கடுந்தவம் புரிபவர்கள் உலகில் வேறெங்கும் காணக்கிடைக்க முடியாத அளவுக்கு இந்த உபகண்டத்தில் இருந்திருக்கின்றனர். புத்தரைவிடக் கடுமையான துறவிகள் இருந்திருக்கின்றனர். புத்தரைவிட இளம் வயதில் துறவியானவர்களும் உண்டு. ஆனால் மற்றவர்கள் துறவிகளாவதற்கும், சித்தார்த்தன் துறவியானதற்கும் பலத்த வேறுபாடு உண்டு.

ஏழ்மையும் சோம்பலும் பலரைத் துறவிகளாக்கியிருக்கின்றன. வாழ்வில் ஏற்பட்ட ஏமாற்றங்கள், மனைவியிடம் சந்தேகம், பெண்களிடம் மோகம், மக்களிடம் உற்றார் உறவினரிடையே சண்டை ஆகியவை சிலரைக் காவியுடைபூணச் செய்திருக்கின்றன. உலகின்மீது — வாழ்வின்மீது உண்டான வெறுப்பு சிலரைக் காட்டுக்கு அனுப்பியது. “வாழ்வாவது மாயம், இது மண்ணாவது திண்ணம்” என்ற வேதாந்தத்தை நம்பியவர்கள் துறவிகளாகியிருக்கின்றனர். இகலோக இன்பத்தை வெறுத்து, பரலோக இன்பமே நிலையானது என்று மோட்சம் வேண்டிப் பரமனைப் பாடிச் சென்ற துறவிகள் பலர்.

ஆனால் சித்தார்த்தர் துறவியாவதற்கு இந்தச் சூழ்நிலைகள், குறிக்கோள்கள் எதுவும் காரணமாக அமையவில்லை.

அவர் பிறந்தது அரண்மனையில், இளவரசனாக ஏழ்மையின் கொடுமை என்றும் அந்த அரண்மனைக்கருகில் தலை காட்டியதில்லை. அரச வாழ்வு இன்பமயமாக, என்றும் மாறாத திருநாளாக, வற்றாத உல்லாசக் கூடமாக இருந்தது.

மனைவியிடம் வெறுப்பு ஏற்பட்டதா? அல்ல. அல்ல! அழகு மனைவி யசோதரையை அளவற்ற காதலுடன் அவர் காதலித்தார். அவளைக் கண்ட நாளிலிருந்து, பின் மணந்த நாளிலிருந்து, அவர்களின் வாழ்வு காதல் மயமாகத்தான் இருத்தது. பேசும் விழியும், இசை வீசும் மொழியும், நீல வானும், நிலவின் பயனும், தென்றலும், தேனும், மலரும், காதல் மணமும், திகட்டாத விருந்தாக, வசந்தம் மாறாத இன்பமாக அவர்களுக்கு இருந்தது. அரண்மனையை விட்டு வெளியேறவேண்டுமென்று சித்தார்த்தர் நிச்சயித்த கடைசிக் இரவு; அன்றுகூட மனைவியின் முகத்தைப் பார்க்கும்பொழுது இளவரசனின் மனம் தத்தளித்ததாம்! பூத்த புதுமலராய், புன்னகையின் புகலிடமாய் விளங்கிடும் இளவரசனின் முகத்தில் கவலை தேங்கி இருப்பதைக் கண்ட யசோதரை கலங்கிக், கண்ணீர்விட்டுக் கேட்கிறாள்: “கண்ணாளா! என்ன நேர்ந்தது? என்னிடம் கூற மாட்டீரோ?” என்று.

“கண்ணே! கவலையை விடு! உலகம் அசைந்தாலும் உயர்ந்தவைகள் வீழ்ந்தாலும், காலப்போக்கில் நம்மிடை மாறுதல்கள் பல நேர்ந்தாலும், கண்மணி! இதைமட்டும் உறுதியாகத் தெரிந்துகொள். என் யசோதரையைக் காதலித்தேன், காதலித்தேன், காதலிக்கிறேன். அதில் எள்ளளவும் குறை கிடையாது!” என்று மனைவியின் கண்ணீரைத் துடைத்து இளவரசர் உறங்கவைக்கிறார். நடுநிசியில் அழகு மனைவியையும், அருமைக் குழந்தையையும் விட்டுப் பிரியும்பொழுதும், அவர் கொண்ட காதலில் குறைகாணப்படவில்லை.

வாழ்வில் அவருக்கு வெறுப்பு ஏற்படவில்லை. “வாழ்வாவது மாயம்” என்ற வறட்டு வேதாந்தம் அவரை காவி வேடதாரியாக்க வில்லை.

காதல் மனைவியை அவர் வெறுக்கவில்லை. கனிமொழி பேசும் மகனை அவர் வெறுக்கவில்லை. உற்றார் உறவினரையோ, ஊரையோ, உலகத்தையோ வெறுத்து அவர் வெளியேறிச் செல்லவில்லை. உலகின்மீது கொண்ட வெறுப்பாலல்ல அவர் அரசவாழ்வைத் துறந்து ஆண்டிக்கோலத்தினரானது! உலகின்மீது கொண்ட அன்பு, மக்கள்குலம் அனைத்தின்மீது கொண்ட அன்பு, அவரை வெளியேறச் செய்தது!

துறவியாகி, தவக்கோலத்திலிருப்பவன் கடவுளிடம் பெற விரும்புவது, “இறைவா! என் பிறவித்துன்பத்தை நீக்கிவிடு! உலக மாயத்திலிருந்து என்னை விடுவித்து, உன் பாத கமலத்தில் சேர்த்துக்கொள்! என் பாபத்தைப் போக்கிப் பரமபதத்தில் இடம் தா!” என்பவைகளாகும். தவத்தின் மூலம், துறவின் மூலம் இவைகள் கிடைக்கின்றனவர் என்பது ஒரு புறமிருக்கட்டும். அவைகள் கிடைப்பதாக வைத்துக்கொண்டாலும், துறவி பாடுபடுவதெல்லாம் தனக்காக—தனக்கு மோட்சம் கிடைக்க—தன் ஆத்மாவுக்கு நல்லகதி கிடைக்க வேண்டுமென்பதற்காக! ஆனால் புத்தர் துறவியாக வெளியேறியது தனக்காக அல்ல, உலகமக்கள் இன்பமாக வாழ்வதற்கு என்ன வழி என்பதாலாகும்.

உண்மையைக் காணவேண்டும், உலகு அமைதியுடன் வாழ ஒருவழி தேடவேண்டும் என்ற உயர்தர உள்ளப்பாங்குடன், சித்தார்த்தர் அரசவாழ்க்கையைவிட்டு வெளியேறினார். உண்மையைக் காணவேண்டும் என்பதற்கு விஞ்ஞானிகள் எவ்வளவு பாடுபடுகிறார்கள், அயராது உழைக்கிறார்கள், ஆபத்துக்களை அணைத்துக்கொள்கிறார்கள்! உண்மைகளைக் கண்டறிவதன் பலன் என்ன? உலகம் உயர்கிறது, வாழ்வு செழிப்படைகிறது. மக்களின் துன்பம் குறைந்து இன்பம் அதிகமாகிறது. அதேவித விஞ்ஞான மனப்பான்மையுடன், உண்மையைக் காணவேண்டும் என்ற மனவுறுதியுடன் சித்தார்த்தர் வெளியேறினார்.

சித்தார்த்தன் வெளியேறினான் அரண்மனையைவிட்டு, ஆளும் இளவரசைவிட்டு, அரச வாழ்வைவிட்டு, மதிமுக மனைவியைவிட்டு, மழலைபொழியும் மகவைவிட்டு! மகனின்

இளகிய மனங்கண்டு இன்பமன்றி துன்பமெதுவும் அரண்மனைக்குள் நுழையலாகாது என்று கண்ணை இமை காப்பது போல, துன்பத்திலிருந்து அவனைக் காத்துவந்த தந்தை நாட்டின் மன்னர் சத்தோதனரைச் சோகத்தில் ஆழ்த்தி, பெற்ற தாயினும் பரிவுடன் சீராட்டித் தாலாட்டி வளர்த்த சிறிய தாய் பிரசாபதியைத் தவிக்கவிட்டு, அரசையும் நாட்டையும் மணிமகுடத்தையும் அணிபணி அனைத்தையும் துறந்து வெளியேறினான். காலையில் சண் விழித்ததும் இளவரசரைக் காணாமல் மனைவி புலம்புவாள், தந்தை கலங்குவார், வளர்த்த தாய் கண்ணிர்விடுவாள், பிள்ளைக் கனியமுதாம் ராகுலன் கதறுவான், அவ்வளவும் ஊரைவிட்டு இரவோ டிரவாக வெளியேறிச் செல்லும் இளவரசனுக்குத் தெரியாததல்ல. அவர்களெல்லோரையும் வருந்த வைக்கும் அவர் கடின மனதுடையவருமல்ல! 'நேற்று மலர்ந்த மலர் இன்று வாடிவிட்டதே! பறந்துவந்த புறா சிறகொடிந்து துடிக்கிறதே!' என்று மலர் வாடினால் மனம்வாடவும், பறவை துடித்தால் அதைப் பார்க்கும் இவன் மனந்துடிக்கவுமான, இளகிய, குழைந்த மனமுடையவர்! இருந்தாலும், இவர்களுக்கப்பால் வேதனையில், துன்பத்தில் உழன்றுகொண்டிருக்கும் உலகம் இருக்கிறது! அதைக் காண, அதன் உண்மை அறிய, சித்தார்த்தன் கிளம்பினான்!

சித்தார்த்தனின் மனத்தில் ஏராளமான புதிர்கள், விளங்காத கருத்துக்கள் சுழன்றுகொண்டிருந்தன. 'உலகில் ஏன் துன்பம் மிகுந்திருக்கிறது? பிறப்பில் உயர்வு தாழ்வு ஏன்? சண்டாளனுக்கும் சதுர்மறை வேதியனுக்கும் உள்ள பேதங்கள் எவை? இவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்ட மதபோதகங்களின் அடிப்படை என்ன? மறுபிறப்பு உண்டா? சுவர்க்கலோகம் உண்டா? கடவுள் இருக்கிறாரா, இல்லையா? இப்படிப் பலப்பல வினாக்கள் புத்தரின் மனத்தில் மோதிக் கொண்டிருந்தன. இவைகளுக்கு அரண்மனையிலிருந்தால் விடைகாண முடியாது என்று, அதைவிட்டுக் காட்டுக்குப் புறப்பட்டார். காவியுடை தரித்தார், கையில் பிச்சைப் பாத்திரத்தை ஏந்தி மனத்தில் பல கேள்விகளைத் தாங்கி அவர் புறப்பட்டார்.

புத்தரின் காலத்தில் பிராமண சிரேஷ்டர்கள்தாம் வேதாந்திகளாகக் கருதப்பட்டார்கள். வேதசாத்திரங்கள் படித்தவர்கள், வேதத்தின் அந்தம் தெரிந்தவர்கள், பூதேவர்கள். எனவே, உலகத்தின் உண்மையெல்லாம் கடவுள்கள் தந்த இரகசியமெல்லாம் தங்களிடம்தான் இருக்கிறது என்று அந்தப் பிராமண வேதாந்திகள் இறுமாப்புடன் இருந்தார்கள். வேதம் படிப்பதும், வேதாந்த விசாரணையில் ஈடுபடுவதும் அவர்களுடைய பழக்கமாக—பெருமையாக இருந்தது. உண்மையைத் தேடிக்கிளம்பிய புத்தர் முதலில் பிராமண வேதாந்திகளான ஆரத்த காளாமான், உத்ராக ராமபுத்ரன் என்பவர்களிடம் போய்ச் சேர்ந்தார். ஆத்மாவைப் பற்றியும் அவர்கள் போதித்தார்கள். அவர்களுடைய வேதாந்தங்கள் புத்தருக்குச் சமாதானம் அளிக்கவில்லை. அவர்களுடைய மாயா வாதங்கள் புத்தருக்குப் புரியவில்லை. “பிராமணர்கள் இரவைப் பார்த்து இது பகல் என்பார்கள்; பகலைப் பார்த்து இரவு என்பார்கள். இந்த மாயா வார்த்தைகள் எனக்குப் பிடிக்கவில்லை. இரவை இரவு என்றும் பகலைப் பகலென்றும் நான் சொல்லுகிறேன். ஒத்துக்கொள்ளுகிறேன்” என்று புத்தர் பின்பொருமுறை கூறினார். அந்தப் பிராமண வேதாந்திகளின் கோட்பாடுகள் சத்தற்றவைகளாயிருந்தன; பல இடங்களில் அறிவுக்குப் பொருந்திவராமல் இருந்தன. அதிகம் கேட்டால், ‘வேதவாக்கு, பிரமாவின் எழுத்து, கடவுளின் மாயம்’ என்று வேதாந்திகள் முடித்து விடுவார்கள். அறிவாராய்ச்சியுடன் அவை ஒத்துவரவில்லை.

வேதாந்த விசாரணையில் பலன் காணாத புத்தர், வேதக்கோட்பாடுகள் நடைமுறையில் வைக்கப்பட்டுள்ள ஆலயங்களுக்குச் சென்றார். கடவுள் சிலைகளுக்குமுன் வைக்கப்பட்ட பலிபீடங்களைக் கண்டு புத்தரின் மென்மையான உள்ளம் நடுங்கியது. பிரார்த்தனைக்காரர்கள் கடவுளுக்குப் பலியென்று சொல்லி ஆடுமாடுகளைக் கொண்டு வந்து பலிபீடத்தில் சாய்க்க, வேதமந்திரங்களைச் சொல்லிப் பிராமணப் புரோகிதர்கள் அவற்றை வெட்டிக் கடவுளுக்கும் பிதுர்க்

களுக்கும் படைத்தார்கள். யாகத்தின் பெயராலும், பூசையின் பெயராலும் ஆடுமாடுகள் அலறித் துடித்திடக் கொல்லப்படுவதும், சோமரசத்தைக் குடித்து மக்கள் மதிமயங்கிக் கிடப்பதும் வழக்கமாயிருந்தன. இரத்தம் சிந்திய பலிபீடமும், சோமரச வாசனைவீசும் குருமார்களும், புத்தரை ஆலயத்திலிருந்து வெளியேறச் செய்தன. “ஒருவன் மற்றொரு உயிரின் இரத்தத்தைச் சிந்துவதன்மூலம் தான் செய்த பாவக்கறையை எப்படிக் கழுவிக்கொள்ள முடியும்?” என்பது புத்தருக்குப் புரியவில்லை.

புத்தர் உண்மையைத் தேடினார். வேதாந்திகளிடம் கிடைக்கவில்லை. ஆலயங்களில், அது தவிர, மற்றெல்லாம் இருந்தன. ஆனால், புத்தர் மேற்கொண்ட பயணம் முடிவடையவில்லை. காடு நோக்கி அவர் நடந்தார், உண்மையைக் கண்ட-கண்டுபிடிக்கும் தவசிகள் பலர் காடுகளில் இருக்கிறார்கள் என்று கேள்விப்பட்டோ.

மகத நாட்டில் இருந்த உருவில்லா என்ற காட்டுக்குப் புத்தர் போய்ச் சேர்ந்தார். அங்கு அகோரத் தவஞ்செய்யும் பலர் இருந்தார்கள். அவர்களுடைய தோற்றமும், தவமும், பயங்கரமாயிருந்தன. சிலர் ஒற்றைக்காலில் இரவுபகலாக நின்று கொண்டிருந்தார்கள். சிலர் முள்ளைப் பரப்பி அதன் மீது உட்கார்ந்து தவஞ்செய்தார்கள்; சிலர் சடாமுடிகளை வளர்த்துக் கந்தலாடையுடன் சாம்பலைப் பூசிக்கொண்டு மயானத்தில் பிணங்கள், கழுகுகள், நரிகள், பாம்புகள் இவைகளின் மத்தியில் உட்கார்ந்து, சிவனின் நாமத்தைச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்கள்; கால்கைகள் அசைக்கவும் நீட்டவும் முடியாதபடி மரத்துப்போகுமளவு மரத்தடியில் உட்கார்ந்தபடி பலர் இருந்தார்கள்; சிலர் தலைகீழாக நின்றார்கள்; சிலர் தீயின் மத்தியில் உட்கார்ந்தார்கள்; தங்கள் உடல் புண்ணாகும் விதத்தில் சிலர் கல்லில் மோதிக் கொண்டார்கள், முள்ளால் சிலர் குத்திக் கொண்டார்கள்; தரையில் புரண்டு சென்றார்கள் சிலர். அவர்கள் தங்கள் உடம்புகளுக்கு கொடுக்காத தண்டனையில்லை, தராத துன்பமில்லை. உடலும் உணர்வும் மரத்துப்

போகும்வரை அவர்கள் பாடுபட்டார்கள். எலும்புகள் முட்டி, கண்கள் மங்கி, கன்னங்கள் ஒட்டி, தோல் வரண்டு, கைகால்கள் முடங்கிக் கோரஉருவத்துடன் அந்த முனிவர்கள் காட்சியளித்தார்கள். “உடலை வென்று, உணர்ச்சியை அடக்கி, சதையைத் தண்டித்து வந்தால்தான், துன்பத்தை அதிகமாக்கிப் பழக்கப் படுத்தினால்தான், மறுபிறவியில் இன்பம் உண்டாகும்” என்று தவசிகள் நம்பினார்கள். அவர்களுடைய உறுதி புத்தரை ஆச்சரியத்திலாழ்த்தியது. புத்தரும் அவர்களைப்போலத் தவஞ்செய்ய ஆரம்பித்தார்.

உருவில்லா காட்டில் புத்தர் ஆறு ஆண்டுகள் தவசிகள் முறையில் இருந்தார். உணவைக் குறைத்தார். உடலைக் கடினப் படுத்தினார். ஆந்தையும் நரியும் அலறிடும் குகையில் படுத்துக் கிடந்தார். இரவு பூராவும் கண்விழித்துத் தவஞ்செய்தார். பட்டினி கிடந்தார், அசையாமல் நாட்கணக்கில் உட்கார்ந்திருந்தார். மற்றவர்கள் கண்டு வியக்கும்வகையில் உடலை மிகமிகக் கட்டுப்படுத்தி அவர் இருந்தார். வரவர உணவைக் குறைத்து, நாளுக்கு ஒருவேளை மட்டும், அதுவும் கந்தமுலாதிகளே உண்டுவந்தார். ஒருவேளை உணவுக்குப் பின் கற்பாறையில் போய்த் தியானத்தில் அமர்ந்துவிடுவார். ஆறு ஆண்டு தவக்கோலத்தின் பலனாய் அவர் உடல் இளைத்து எலும்புக் கூடாகியது.

ஆறு ஆண்டுகள் தவசிகளுடன் இருந்தும், அவர்கள் சொல்லும் வகையில் கடுமையான தவங்களைச் செய்தும், புத்தரின் மனம் அமைதி அடையவில்லை. அவர் தேடிவந்த உண்மைகள் கிடைக்கவில்லை. உடல் சுருங்கியது; மார்பு எலும்புகள் முட்டிக்கொண்டு தெரிந்தன; கையும் காலும் குச்சி போலாயின. இலையுதிர்ந்த மரக்கிளையைப்போல ஆயிற்று அவர் உடல்! இருந்தாலும் தவமுறையில் சிறந்த உண்மையைக் கண்டுபிடித்துவிட வேண்டுமென்ற ஆவலில், உடல் இளைத்தாலும் உள்ள உறுதி குலையாமல், புத்தர் முன்னைவிட அதிகக் கட்டுப்பாட்டுடன், உடலை வாட்டிக் கொண்டார்.

ஒருநாள் ஆற்றில் நீராடச்சென்ற புத்தர், அதில் அமிழ்ந்ததும் எழுந்திருக்கமுடியாமல் தவித்தாராம். அந்த அளவு உடல் பலமற்று இருந்தது. ஆற்றுநீரில் மிதந்து சென்று, தண்ணீருடன் தாழ்ந்திருந்த மரக்கிளையைப் பிடித்து, பின் நிமிர்ந்து நின்று கரையில் ஏறிக்கொண்டாராம். ஒரு கம்பை ஊன்றிக்கொண்டு மெதுவாகத் தட்டுத் தடுமாறிக் குகையை நோக்கிப் புத்தர் நடந்தார். சிறிதுதூரம் சென்றதும், பல வீனத்தால் மூர்ச்சையாகிக் கீழேலிழுந்துவிட்டார். சிறிதுநேரம் அப்படியே விடப்பட்டிருந்தால், அவருடைய உயிர் பிரிந்திருக்கும். நற்காலமாக அந்தப் பக்கம் வந்த இடையர்குலப் பெண், அவருடைய முகத்தில் தண்ணீர் தெளித்து, தன் கலயத்திலிருந்து பாலுஞ்சோறுங் கலந்த கஞ்சியை அவருடைய வாயில் ஊற்றினாள். புத்தர் மூர்ச்சை தெளிந்து எழுந்து தன் குகையை நோக்கி நடந்தார்.

உடலை வருத்திக்கொண்டால், உண்மையைக் காணும் பக்குவத்தை உள்ளம் பெற்றுவிடுகிறதா? புத்தருக்குச் சிறு சந்தேகம் வந்தது. குகைக்குள் போய் தவத்தில் அமராமல், வெளியில் மரத்தடியிலிருந்த பாறையின்மீது அவர் உட்கார்ந்து யோசித்தபடி இருந்தார். ஆறு ஆண்டுகளாகச் செய்து கொண்ட கொடுமைகளெல்லாம் வீண் என்று தோன்றியது.

தவத்தில் ஈடுபடாமல் புத்தர் சிந்தனையுடன் உட்கார்ந்திருப்பதைப் பார்த்ததும், மற்றத் தவசிகளுக்கு அவர்மீது சந்தேகம் உண்டானது. அதிலும், ஆற்றங்கரையில் ஒரு பெண் அவர் முகத்தைத் துடைத்து அவருடைய வாயில் பாற் சோற்றை ஊட்டியதைப் பார்த்திருந்தார்கள். இப்பொழுது தியானத்தில் அமராமல் மரத்தடியில் கவலையுடன் உட்கார்ந்திருக்கும் புத்தரைப் பார்த்ததும், அவர்கள் தங்களுக்குள் பேசிக்கொண்டார்கள்: “பெண்ணைத் தொட்டுவிட்டான். பெண்ணாசையால் இவன் மனம் மயங்கிவிட்டது. அதிலுப்கந்த மூலாதிகளைமட்டும் உண்ண வேண்டியவன் பாலும் சோறும் உண்ணலாமா?” புத்தருடைய கவலையின் காரணம் அவர்களுக்குத் தெரியாது. பெண் தந்த மயக்கமென அவர்கள்

நிச்சயித்துக்கொண்டு, பழையபடி காலை மடக்கியோ, தலைகீழ் நின்றோ, முள்மீது படுத்தோ தியானம் செய்யச் சென்றார்கள். அந்த இடைக்குலப்பெண்ணைவிட அழகுமிக்க அரசுகுமாரியை விட்டுப் பிரிந்து புத்தர் வந்திருப்பது அவர்களுக்குத் தெரியாது.

புத்தர் சோர்வுடன் உட்கார்ந்திருக்கும்பொழுது, அந்த வழியே ஆட்டுமந்தை ஒன்று புழுதி எழுப்பிக்கொண்டு வந்தது. புத்தரின் கவனம் ஆட்டுமந்தைப் பக்கம் திரும்பியது. வரிசையாக ஆடுகள் நடந்து, ஒலிசெய்தவண்ணம் கடந்து சென்றன. சில ஆடுகள் கூட்டத்தைவிட்டு விலகி ஓடின. ஆட்டிடையன் சத்தமிட்டும், கோல்கொண்டு மறித்தும், தட்டியும், விரட்டியும் தனித்தனியே சிதறிச் செல்லும் ஆடுகளை மந்தையுடன் சேர்த்து வந்தான். ஒரு தாய்ஆடு இரண்டு குட்டிகளுடன் அந்தக் கூட்டத்தில் இருந்தது. ஒரு குட்டிக்குக் காலில் காயம் பட்டு, நடக்கமுடியாமல் பின்னால் நொண்டிக்கொண்டே வந்தது. மற்றொரு ஆட்டுக்குட்டி துள்ளி முன்னால் ஓடியபடி இருந்தது. பின்னால் தங்கிய ஆட்டுக்குட்டியைப் பார்க்கவும் முடியாமல், முன்னால் ஓடும் ஆட்டுக்குட்டியைப் பிடிக்கவும் முடியாமல், தாய் ஆடு இரண்டுக்குமிடையில் தவித்தது. இடையனோ எல்லா ஆடுகளுடன் அதையும் சேர்த்து விரட்டியபடி இருந்தான். அடிபட்ட ஆட்டுக்குட்டி நடக்கமுடியாமல் வீழ்ந்தது. தாய் ஆடு அலறிக்கொண்டு நின்றது. புத்தரால் இந்தக் காட்சியைப் பார்த்துக்கொண்டு சும்மா உட்கார்ந்திருக்க முடியவில்லை. ஓடிப்போய், காலொடிந்த ஆட்டுக் குட்டியைக் கையில் தூக்கிக்கொண்டார்.

இவற்றையெல்லாம் விழித்துப் பார்த்தபடி, மரத்தடியில் முனிவர்கள் உட்கார்ந்திருந்தார்கள்.

ஆட்டுக்குட்டியைப் புத்தர் கையில் எடுத்துக்கொண்டதும், ஆட்டு மந்தையை ஓட்டிச்சென்ற ஆட்டிடையன் அருகில் வந்தான். யாரோ ஒரு காவியுடைதாரி ஆட்டுக்குட்டியைத் தூக்கிப்போக முயலுகிறார் என்பது அவனுடைய அச்சம்.

“ஆட்டுக் குட்டியைக் கீழே விடுங்கள்!” இடையன் அதட்டினான்.

“அதன் காலில் காயம் பட்டிருக்கிறது. நான் அதைத் தூக்கிவருகிறேன். நீ இந்த ஆட்டுமந்தையை, கடும்வெய்யிலையும் பாராது எங்கே அழைத்துச் செல்கிறாய்?” என்று புத்தர் கேட்டார். ஆட்டு மந்தையை ஒட்டிச் செல்பவர்கள், பகலில் இளைப்பாறி, மாலை நேரத்தில் கிளம்புவதுதான் வழக்கம்.

“பிம்பிசார அரசரது யாகசாலைக்கு இந்த ஆடுகளை ஒட்டிச் செல்கிறேன். இன்றைய இரவு ஆடுகளைப் பலியிடுவார்கள்!”

‘யாகசாலை! இந்த ஆடுகளைனத்தும் பலியிடப்படும்! எல்லா ஆடுகளும்—துள்ளி ஓடுகிற ஆட்டுக்குட்டியிலிருந்து, அவர் கையில் துவண்டிருக்கும் சிறு குட்டிவரை வெட்டப்படும்! யாகப் புரோகிதர் வெட்டுவார்; யாகசாலையில் இரத்தம் வழிந்தோடும்!’

புத்தர் சிறிது யோசித்து, “சற்று இரு, நானும் அங்கு வருகிறேன்! முதலில் இந்தக் காயத்தைக் கட்டிவிடலாம்!” என்று மரத்தடியில் உட்கார்ந்து, ஆட்டுக்குட்டியின் காலைத் துடைத்து, அதற்குக் கட்டுப் போட்டார்.

புத்தரின் செய்கை அவருகில் இருந்த தவசிகளுக்குக் கோபத்தையும் வருத்தத்தையும் கொடுத்தது. தவக்கோலத்திலிருக்கும் ஒருவர், தவநிலை மறந்து இருக்கிறாரேயென்று. அந்த நேரத்தில், தியானத்தில் அமர்ந்து ஆண்டவன் நாமத்தை ஆயிரத்தெட்டுத் தடவைகள் உச்சரித்து, தர்ப்பைப் புல்லை விரலில் சுற்றி, மாவிஸையால் கமண்டலத்திலிருக்கும் நீரை எடுத்துத் தெளித்துத் தன்னையும் தன் சுற்றுப்பக்கத்தையும் புனிதமாக வைத்துக் கொள்ள வேண்டும். ஆனால் இவரோ ஆண்டவனைத் தியானிக்கவேண்டிய நேரத்தில் ஆட்டுக்குட்டியின் காலைப் பிடித்துக் கொண்டிருக்கிறார். தாழ்ந்த சாதியினனான இடையனிடன் பேசுகிறார். அது மட்டுமா?

தர்ப்பைப் புல்லை ஆட்டுக்குக் கொடுக்கிறார். கமண்டல நீரை எடுத்து, அதன் காலைக் கழுவி விடுகிறார்! உலக பந்தங்களை அறுத்து முக்திபெறத் தவஞ்செய்யும் முனிவர் உலகமாயையில் சிக்கலாமா? இடையனுடன் பேசிக் கொண்டிருப்பதும், ஆட்டைத் தூக்கி வைத்துக்கொண்டு விளையாடுவதும் தவசியின் செயலா?

“சித்தார்த்த முனி கெட்டுவிட்டார்! காலையில், ஆற்றங்கரையில் ஒரு கன்னிப் பெண் அவருக்கு உபசாரங்கள் செய்தாள். இவர் புன்னகையுடன் எழுந்து வந்தார். அதற்குப்பின் தியானத்தில் உட்காராமல் பெண்ணை நினைத்தபடி மயங்கியிருந்தார். இப்பொழுது ஆட்டு மந்தையைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறார்!”

அருகிலிருக்கும் தவசிகள் பேசிக்கொள்வது புத்தரின் காதுல் விழுந்தன. மற்றத் தவசிகள் புத்தரைப்பற்றி பேசிக் கொண்டிருப்பது வீணான காரியம். அந்த நேரத்தில் தியானம் செய்தால், ஒற்றைக்காலில் நின்று நாமாவளி செபித்தால், அது மேலானது என்று அகோரத் தவங்களைச் செய்யத் தொடங்கினார்கள். முள்மெத்தையில் படுப்பவர்கள், துணல்மீது நடப்பவர்கள், தலைகீழாக நிற்பவர்கள், சாம்பலைப் பூசி மண்டையோட்டை வைத்து மந்திரம் சொல்பவர்கள்—தத்தம் தவமுறைகளைச் செய்ய ஆரம்பித்தார்கள்.

புத்தருக்கு அருகில் இருந்த முனிவர், மிக வருத்தத்துடன் சொன்னார்: “சித்தார்த்தனே! அகோரத் தவசிகள் மத்தியில் நீ மட்டும் ஒரு அஞ்ஞானியாகிவிட்டாய்! மாயா உலகத்தை வெறுக்கவேண்டியவன் மாயா பந்தங்களில் சிக்குண்டாய்! மற்ற முனிவர்களைப் பார்! இந்த உலகவாழ்வை ஒடுக்கி, உடலின் உணர்வுகளை அழித்து, கடுமையான தவத்தில் ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள்! ஆனால் நீ செய்த தவங்களின் பலன் வீணாகிறது!”

புத்தர் சிறுநகை புரிந்தார். “முனிவரே! நான் ஒன்று கேட்கிறேன்! இந்த முனிவர்களின் தவங்களையெல்லாம் ஒன்று

சேர்த்தாலும், அதனால் உலகில் யாருக்காவது பயன் உண்டா? சிறு உயிரின் துன்பத்தைப் போக்கவாவது உதவுகிறதா?"

புத்தரின் கேள்வி பிராமண முனிவரைத் திகைப்படையச் செய்தது. புத்தரின் கேள்வி அவருக்குப் புரியாமலில்லை. புரிந்த காரணத்தால்தான் திகைப்படைந்தார். உலகு படும் துன்பங்களைப் பற்றிக் கவலைப்படாமல், மரத்தடியில் உட்கார்ந்து மகேசனைப்பற்றிப் பாடிக் கொண்டிருப்பதைப் புத்தரின் கேள்வி சுட்டிக்காட்டியது. தவங்களின் பயனாய் ஏதாவது பலன் கிடைத்தாலும், அது தவஞ் செய்பவர்களை மட்டும் மேலோகத்துக்கு அனுப்பப் பயன்படும். அதனால் மற்றவர்களுக்கு என்ன பலன்? தவசிகளின் நோக்கத்தில் வடிகட்டிய சுயநலம் இருந்தது.

ஆட்டுக்குட்டியை அணைத்துத் தூக்கிக்கொண்டு புத்தர் மேலே சொன்னார்: "உலகின் துன்பங்களையெல்லாம் பார்த்தபடி, பேசாமல் அமர்ந்து, அகோரத்தவத்தில் ஈடுபடும் ஆயிரக்கணக்கானவர்களைவிட, ஒரு ஆட்டுக்குட்டியின் சிறு துன்பத்தைப் போக்குபவன் செய்யும் பணி மேலானது!"

ஆட்டுக் குட்டியைத் தடலிக்கொடுத்து, புத்தர் நடக்க ஆரம்பித்தார். தாய் ஆடு, அவரைக் கனிவுடன் பார்த்தபடி அருகில் வந்தது. ஆட்டு மந்தை நகர்ந்தது, பிம்பிசாரன் யாக சாலையை நோக்கி!

பிராமண முனிவரைப் பார்த்துப் புத்தர் கேட்ட கேள்வி அவ்ருடைய அன்பு மார்க்கத்திற்கு அடிப்படையாக அமைந்தது என்று கூறலாம்.

பிராமண வேதாந்திகளும், முனிபுங்கவர்களும் அகோரத் தவஞ் செய்தார்கள்; அவர் எதிர்பார்த்ததெல்லாம், ஆலால சுந்தரனின் அருள் கிட்டும்; அந்த உலகில் இடையறா இன்பம் கிடைக்கும்; பாவங்களை நீக்கிடலாம்; தேவலோகம் செல்லலாம் என்பவை! அவர்கள் பாடுபட்டது தங்களுக்காக; இந்த உலகில் இல்லை என்றாலும் மறு உலகில் இன்பம் கிடைக்க

வேண்டுமென்தற்காக! அதன் அடிப்படையில் சுயநலம் இருக்கிறது! உலகம் அழிந்தாலும், மற்றவர்கள் துன்பச்சுழலில் சிக்கித் துடித்தாலும், அவர்கள் கவலைப்படுவதில்லை! மக்களின் கூக்குரல், ஏழைகளின் கதறல், நோயாளியின் அழுகுரல், மகேசனை பற்றியும் மறுவுலகத்தைப் பற்றியும் நினைத்துக் கொண்டிருக்கிற அவர்களின் காதுல் விழுவதில்லை!

புத்தரின் கேள்வியில் பொதுநலம் இருந்தது. மற்றவர்களுடைய துன்பத்தைப் போக்குவது, அதன்மூலம் இன்பங்காணுவது, அதுவே அன்பு மார்க்கத்தின் முக்கிய கொள்கையானது.

மற்ற மதத்தினர் மகேசனைப் பற்றியும் ஆண்டவனைப் பற்றியும் மறுவுலகத்தைப் பற்றியும் விதவிதமான கடவுள்களைப் பற்றியும் பேசிக்கொண்டிருந்தபொழுது, புத்தர் மட்டும் "கடவுளைப்பற்றி ஒன்றும் தெரியாது. அதைப் பற்றிக் கவலைப்படவும் வேண்டாம். துன்பப்படும் மக்கள் கூட்டம் இருக்கிறார்கள். அவர்களின் துன்பங்களைப் போக்கிட முயலுவோமாக!" என்று சொன்னார்.

பக்தி வேண்டுமென்று மற்ற மதத்தினர் போதித்தனர். பிறவுயிர்களிடம் அன்பு காட்ட வேண்டுமென்று புத்த மதம் போதித்தது.

காடுகளுக்குச் சென்று அகோரத் தவம் செய்வதன்மூலம் நிலையான இன்பம் பெறலாமென வேதாந்திகள் நம்பினார்கள். நாட்டு மக்களுக்குப் பணிபுரிந்து, அவர்கள் துன்பங்களைவதே உண்மையான இன்பம் என்ற புத்த மதத்தினர் கருதினர்.

வேத வாக்குகளில் சந்தேகங்கொள்வது கூடாது, அது பெரும் பாவமென்று மற்ற மதத்தினர் நம்பினார்கள். ஆனால் எதைக் கண்டாலும் கேள்வி கேட்பதும், அதை அப்படியே ஏற்றுக்கொள்ளாமல் சந்தேகத்துடன் ஆராய்ந்து, அறிவுக்கு ஒத்துவந்தால் மட்டும் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென்பதும்

புத்தரின் கொள்கை. எதையும் வேதவாக்காக, முடிந்த முடிபாக ஏற்றுக் கொள்வதைப் புத்தர் ஆதரிக்கவில்லை.

ஒரு சமயம் ஒரு நாட்டுக்குப் புத்தர் சென்றபொழுது, அங்கிருந்தவர்கள் கேட்டார்கள்! “பிராமணர்களும் மற்றவர்களும் எங்களிடம் வந்து மத போதனை செய்கிறார்கள். ஆனால் ஒவ்வொருவரும் தாங்கள் கூறுவதுமட்டும் உண்மை மற்றவர்களின் மதக்கொள்கைகளெல்லாம் பொய்யானவையென்று வலியுறுத்துகிறார்கள். இவர்களுடைய போதனைகளைக் கேட்டு எங்களுக்கு குழப்பம் வருகிறது. எது உண்மையான கொள்கை என்பது புரியவில்லை.”

புத்தர் அதற்குப் பதிலளித்தார்: “தரப்படும் கருத்துக்களைப்பற்றி இயல்பாகக் கேள்விகள் எழவேண்டும். பல தலைமுறைகளாக வந்தது, பல இடங்களில் நிலவுவது என்பதற்காக, எதையும் அப்படியே நம்பிவிடாதீர்கள். பலர் நம்புகிறார்கள், பலர் பேசிக்கொள்கிறார்கள் என்பதற்காக எதையும் ஏற்றுக்கொள்ளாதீர்கள். பழைய முனிபுங்கவர் ஒருவர் எழுதினார் என்று ஆதாரம் கூறப்பட்டாலும் நம்பிவிடாதீர்கள். அபூர்வமானதா யிருக்கிறது, ஆதலால் இதை ஒரு தேவனோ, அல்லது ஒரு அவதாரப் பிறவியோ செய்திருக்கவேண்டுமென்றும் ஒப்பக்கொள்ளாதீர்கள். உங்கள் மனத்திற்குப் பிடித்தமானதா யிருக்கிறது என்பதற்காகவும் ஒன்றை எடுத்துக்கொள்ளாதீர்கள். சீர்தூக்கி ஆராய்ந்து, அது பகுத்தறிவுடன் ஒத்து வந்தால், அது எல்லோருக்கும் நன்மை பயப்பதாக இருந்தால், அந்தக் கொள்கையை ஏற்றுக் கொள்ளுங்கள்.”

தனது கடவுளே உண்மையான கடவுள், தனது வேதமே தேவ வாக்கு, அதை அப்படியே நம்பி நடப்பவர்களுக்குமட்டும் மோட்சலோகத்தில் இடம் கிடைக்கும், நம்பாதவர்களுக்குப் படுநரகந்தான் என்று மற்ற மதங்கள் போதிக்கின்றன. மற்ற மதத் தலைவர்கள், ஆச்சாரியர்கள், தூதர்கள், கடவுளின் பிரதிநிதிகள் எல்லோரும் முடிந்த முடிவுகளை, வரையறுத்த

மதக் கொள்கைளைத் தந்தார்கள். புத்தர் மட்டும் எதையும் முடிவாக, அப்படியே ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென்பதாகச் சொல்லவில்லை.

“எப்பொருள் ளெத்தன்மைத் தாயினு மப்பொருள்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு”

“எப்பொருள் யார்யார்வாய்க் கேட்பினு மப்பொருள்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு”

என்று வள்ளுவர் கூறிய கருத்துக்களுக்கும், மேலே குறிக்கப் பட்ட புத்தரின் அறிவுரைகளுக்கும் எவ்வளவு ஒற்றுமை யிருக்கின்றன!

கண்முடித்தனமாக ஏற்றுக்கொள்வதைப் புத்தர் ஆதரிக்க வில்லை. நம்பித்தான் ஆகவேண்டும் என்ற கட்டாயமும் அவரிடம் கிடையாது. கேள்விகள் தொடுத்துக் கருத்தை ஆராய்வதைப் புத்தர் வளர்த்தார். உண்மையில், அறிவுக்கு ஒத்துவந்த பிறகுதான் எதையும் ஒத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று அவர் சொன்னார். மற்றவர்களுக்கு மட்டுமல்ல, தான் சொல்லும் கருத்துக்களுக்கும், அதே அறிவாராய்ச்சி முறையை வைக்க வேண்டுமென்றும் அவர் சொன்னார். “நான் சொல்லும் கோட்பாட்டை, பயபக்தி காரணமாக அப்படியே ஏற்றுக்கொண்டு விடாதீர்கள். நெருப்பில் தங்கம் போட்டு ஆராயப்படுவதைப்போல, அறிவாராய்ச்சியில் போடப்பட்டுக் கருத்துக்கள் ஒத்துக் கொள்ளப்பட வேண்டும்!” என்று புத்தர் தன் கூட்டத் தினருக்கு அறிவுறுத்தினார்.

பழைய சம்பிரதாயம், வேதவாக்கு என்று எதையும் புத்தர் ஏற்றுக்கொள்வதில்லை. அதிலும் பிராமண மதத்தினரின் போக்கும், அதிகாரக் குரலும் அவருக்கு வேம்பாக இருந்தன. “தெய்வீகம், வேதவாக்கு, கடவுள் செய்தது” என்று பிராமணர்கள் ஆதாரங்கள் காட்டுவதைப் புத்தர் எதிர்த்தார். “அது குருடர்கள் ஒருவரின் ஒருவராகச் செல்வதை ஓக்கும்.

முதலில் செல்லும் குருடனுக்கும் வழி தெரியாது: மத்தியில் செல்லும் குருடனுக்கும் வழி தெரியாது: சுடைசியில் செல்லும் குருடனுக்கும் வழி தெரியாது.”

கேள்வி கேட்பதும், அறிவுத் துணைகொண்டு ஆராய்வதும், புத்தரின் கோட்பாடுகளுக்கு அடைப்படையாயின.

புத்தர் கேட்ட கேள்விகள் பலப்பல. கடவுளைப்பற்றி, சாதிகளைப்பற்றி, அவர் கேட்ட கேள்விகள், ஆணவத்துடன் ஆட்சிசெய்து வந்த பிராமணமதத்தைக் கலகலக்கச் செய்தன. புத்தரின் கேள்விகள், அறிவாராய்ச்சி செய்யும் வரண்ட பரந்த பாலை வனத்துக்குள் அவரை அனுப்பவில்லை. உலகின் நிலையை உணராமல், வானத்தைப் பார்த்து வேதாந்தம் பேசுவோர்கள் உண்டு. ஆனால் புத்தரின் கேள்விகளும், விளக்கங்களும், உண்மைகாணுவதுடன், உலகின் துன்பங்களை அழித்து இன்பங் காணுவதற்கும் பயன்பட்டன.

கேள்விகளைக் கேட்டு 'ஆராய்வதன் மூலம் உண்மை வெளிப்படுகிறது என்பது மட்டும் போதாது; உண்மை என்று ஒருவனுக்கு முதலில் கிடைத்தாலும் அதன்மீது கேள்விகள் போட்டு அறிவாராய்ச்சியில் ஈடுபடவேண்டும். அப்பொழுதுதான் அதன் பலன் அவனுக்கும் கிடைக்கும். அதற்கு இரண்டு உதாரணங்களை அவர் தந்தார்.

சுவையான தேன்! அதை வைத்திருக்கும் கிண்ணத்துக்கு அதன் இனிமை தெரியாது. அதைப்போல உண்மையை ஆராயாது ஏற்றுக்கொள்பவன், தேனைச் சுவைக்கத் தெரியாது வைத்திருக்கும் கிண்ணத்தை ஒத்திருக்கிறான்.

அரசுவையில் அரசன் போய்விடுகிறான்; அரியணை காலியாகக் கிடக்கிறது. அதைப் பார்த்த வேலைக்காரன் ஒருவன், அரசனின் உடைகளை அணிந்து, அரியணையில் அமர்ந்து, அரசன் சொல்லும் வார்த்தைகளைச் சொல்லுகிறான். அவனை அப்பொழுது பார்க்கும் யாரும் அரசனாக ஏற்றுக்கொள்ள மாட்டார்கள்.

உண்மை உள்ளத்தில் உறையவேண்டும். அப்பொழுதுதான் அதன் பலனும் நலனும் வெளியுலகுக்குப் பயன்படும். உண்மையைக் காணுவதுடன் அதை அனுபவசாத்தியமாக ஆக்கவேண்டும். அறிவாராய்ச்சியைப் பற்றி மற்றொரு இடத்தில் கூறிடும்பொழுது, “ஒருவருடைய கருத்துக்களை மற்றவர்கள் ஆராய்ச்சியின்றி நம்பிவிடக் கூடாது. மூத்தோர்கள் சொன்னது, புத்தர் சொன்னார், சங்கம் சொல்கிறது என்று எந்த ஆதாரங் காட்டினாலும், ஒருவர் சொல்வதை மற்றவர் ஏற்றுக்கொள்ளக் கூடாது. உண்மையென்பதை அதன் போக்கில் விட்டுவிடாமல், மற்றவர்கள் தர அப்படியே ஏற்றுக்கொள்ளாமல், தன் மனத்தில் ஆராய்ந்து பின் ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும். சம்பிரதாயத்துக்கும், ஆதாரங்களுக்கும், அடிபணிவதில் பலன் கிடையாது. அறிவுபெற, பயிற்சியும் கேள்வியும் முக்கியமானவை. பயிற்சியில் அனுபவமும், ஆராய்ச்சியும் பங்குபெற வேண்டும்.”

புத்தரின் மார்க்கம், அறிவின் வயப்பட்டதாக, அன்பு வழிப்பட்டதாக, மனிதாபிமானம் மிக்கதாக ஆரம்பித்தது. வாழ்வின் நலம் என்ற உயர்ந்த பண்புக்கு புத்த மார்க்கம் அழைத்துச் சென்றது. மற்ற மதத்தலைவர்கள், வேதகர்த்தாக்கள், மார்க்கங்கண்ட தீர்க்கதரிசிகள் எல்லோரும் முடிந்த உண்மைகளை, கடவுள் பேரால் தந்த பொழுது, புத்தர் மட்டும் தன் அறிவுக்குப்பட்ட கருத்துக்களைத் தந்தார். உள்ளத்தில் எழுந்த அன்புரைகளை வழங்கினார். தெய்வீக மென்றோ, கடவுள் வாக்கு என்றோ, எதையும் அவர் சொல்லிக்கொள்ளவில்லை.

மகேசனையும் மறுவுலகத்தையும், மற்ற மதத்தினர் தேடித் திரிந்தபொழுது, புத்தர் மட்டும் மக்களையும், அவர்தம் இன்ப துன்பங்களையும் பற்றி எண்ணினார். அகோரத்தவம் செய்தால் ஆண்டவனை யடையலாம், தேவலோகம் போகலாம் என்று மற்றவர்கள் உலகைவிட்டு விலகிச் சென்ற பொழுது, புத்தர் “அகோரத் தவங்கள், உலகில் ஒருசில உயிரின் துன்பத்தைப் போக்கவாவது பயன்படுமா?” என்று

கேட்டார். அந்தக் கேள்விக்கான விடை, பின் அன்பு மார்க்க மாக மலர்ந்தது.

மகேசனல்ல, மக்கள்!

மறு உலகமல்ல, இந்த உலகம்!

மாயா வாதங்களல்ல, ஆராய்ந்து பார்க்கும் திறன்!

நான்கு சாதிகளும் நாலாயிரம் பிரிவுகளும் அல்ல, ஒன்றே குலம் என்ற கோட்பாடு.

சுயநலமல்ல, பொது நலம்!

கொடுமை செய்தல்ல, அன்பின் வழி, அவர் மார்க்கம் தழைத்தது!

புத்தர் எழுப்பிய கேள்விகள் பரவப்பரவப் பிராமண மதம் தந்தளித்தது. சாதி பேதங்கள் சருகுகள்போலச் சுழன்றன! அஞ்ஞானமும், கண்மூடித்தனமும் நிறைந்த நாட்டில், அறிவின் ஒளியாய், அன்பின் வடிவாய்ப் புத்தர் நடமாடினார்!

மதவெறியும் புராணப் புளுகுகளும் மாயாவாதங்களும் நிறைந்த நாட்டில், முதல் பகுத்தறிவுவாதியாய்ப் புத்தர் வெளி வந்தார்! அவருடைய கருத்துக்களுள் சில இன்று குறைபா டுடையதாய்க் காணப்படலாம்; அன்று இருந்த சூழ்நிலையில், அன்று கிடைந்த அறிவாராய்ச்சிகளில் பல கருத்துக்களை அவர் வழங்கினார். முடிந்த முடிபுகளென்றோ, கடவுள் தந்தவையென்றோ, 'நம்பாவிட்டால் ரௌரவாதி நரகம் என்றோ பயமுறுத்தாமல், மக்களின் ஆராய்ச்சிக்கு முதலிடம் அளித்து, தமது கருத்துக்களை அவர் பரப்பினார். தமது அன்பர்களையும், முக்கியமான புத்த சாதுக்களையும் பார்த்துச் சொல்லும் பொழுது, "பிட்சுக்களே! மக்கள் நலமடைய, உலகம் நன்மையடைய, உலகமக்கள் அனைவரிடமும் முழுஅன்புடன் பணி புரிய நீங்கள் செல்லுங்கள்!" என்ற வாழ்த்துரை கூறப்பட்டது. நாடெங்கும் சுற்றிய புத்த சாதுக்கள் மக்களின் இன்னலைப் போக்கி, நோய் நொடிகளை ஆற்றி, வெறுப்பைக் குறைத்து,

அன்பை வளர்த்து, சண்டைகளைத் தீர்த்து, அமைதியை நிலவச் செய்து, அன்பு மார்க்கத்தை பரப்பினார்கள்!

மற்ற மதத்தலைவர்கள் நாட்டு மக்களைக் காட்டுக்குத் துரத்தியடித்தபொழுது, வாழ்வைவிட்டுக் கடுத்தவத்துக்குத் துரத்தியடித்த பொழுது, புத்தர் காட்டைவிட்டு நாட்டுக்குள் வந்தார். உலகுபடும் துன்பங்களைப் பார்த்தபடி உட்கார்ந்திருக்கும் ஆயிரக்கணக்கான முனிவர்கள், சிரேஷ்டர்கள், முக்தர்கள், பித்தர்கள் இவர்களைவிட, மற்றொரு உயிரின் துன்பத்தைப் போக்குபவன் மேலானவன் என்று அவருக்குப் பட்டது.

ஆண்டவனை நோக்கி அருச்சிக்கும் ஆயிரத்தெட்டு நாமங்களைவிட, பிறவுயிரிடம் சொல்லப்படும் ஓர் அன்புச் சொல் மேலானதாக அவருக்குப் பட்டது.

மற்றவர்களின் மதமும் வேதமும், தவமும் துறவும் தனிப் பட்டவர்களுக்கு மோட்சமளிக்க—மறுவுலகில் வசதியளிக்க ஏற்பட்டவை. புத்தரின் அன்புமார்க்கம் பிறவுயிர்களின் துன்பத்தைப் போக்க ஏற்பட்டது. வேத மார்க்கங்கள் ஆண்டவனிடம் போக வழி தேடின, கண்ணுக்கெட்டாத தூரத்திலிருக்கும் பரமாத்மாவுடன் இணைக்கும் வேலையில் ஈடுபட்டிருந்தன. புத்தரின் கோட்பாடு உலகத்திலிருக்கும் ஒரு ஆத்மாவை—உயிரை—மற்றொரு உயிருடன் அன்புவழியில் இணைக்கும் வேலையில் ஈடுபட்டது.

ஆறு ஆண்டுகளாக, ஆண்டவனையும் வேதமார்க்கத்தையும் முன்வைத்துச் செய்துவந்த கடும் தவத்தையும் கைவிட்டு, அடிபட்ட ஆட்டுக்குட்டியைத் தூக்கிக்கொண்டு புத்தர் காட்டைவிட்டுப் புறப்பட்டபொழுது, மற்றத் தவசிகள் கோபித்தனர்; எரிதவழ் கண்களால் உருட்டி விழித்தனர்.

அன்பு வழிந்திட, சாந்தம் குழைந்திட, புன்முறுவலுடன், சாக்கியமுனி தனது தவவேலையைவிட்டு ஆட்டுக்குட்டியைச் சுமந்து வருவது கண்டு, மகதநாட்டு மக்கள் ஆச்சரியப்பட்டனர், வியந்தனர், போற்றினர்!

அடிபட்ட ஆட்டுக்குட்டியைப் புத்தர் அணைத்துச்
செல்வது, துன்புற்ற உலகை அன்பால் அவர் அணைத்துச்
செல்வது போலிருந்தது!

உலகுக்கு உழைத்த உத்தமர் வரிசையில் புத்தர்
முதலிடம் பெறுகிறார்! தனக்கென வாழாப் பிறர்க்குரி
யாளன், அன்பொளி வீசிடும் அணையாத சுடர்! புத்தரின்
பெயர் உலகுள்ளவும், உலகில் அன்பும் பண்பும் உள்ளளவும்
மறக்கமுடியாத தாகும்!

22. வைட்டமின் பி-1 கண்டுபிடித்த பெரியார்

உணவுப் பிழைகளால் நேரும் பிணிகளை ஒழிக்கும் நோக்கத்தோடு, வாழ்நாள் முழுவதையும் ஆராய்ச்சியில் ஈடுபத்தியுள்ள டாக்டர் ராபர்ட் ஆர். வில்லியம்ஸ், செயற்கை தயாமின் (வைட்டமின் பி. 1) கண்டுபிடித்து, அண்மையில் 20 ஆண்டு நிறைவுற்ற நாளன்று, அவரை, அவருடைய உடன் ஊழியர்கள் சிறப்பித்தார்கள். தயாமினைக்கொண்டு ரொட்டிக்குச் சத்துட்டத் தொடங்கியதன் பதினைந்தாவது ஆண்டு நிறைவும் அதேதான்.

அவருக்கு அளித்த விருந்தில் வியாபாரிகள், விஞ்ஞானிகள், ரொட்டி சுடும் அமெரிக்க நிலையத்து உறுப்பினர்கள், ஆக 136 பேர்கள் கலந்துகொண்டனர். அவ்வமயம், பிரபல உலக விஞ்ஞானிகளிடமிருந்து வந்த கடிதங்கள் அடங்கிய புத்தகம் ஒன்று டாக்டர் வில்லியம்சுக்கு வழங்கப்பெற்றது; அப் புத்தகம் பின் வருமாறு அர்ப்பணிக்கப்பட்டிருந்தது; “விஞ்ஞானத்தில் அவர் அடைந்த அரும்பெரும் சாதனையைப் பாராட்டியும், மனித இனத்துக்கு அவர் ஆற்றிய பணியினுக்கு நன்றி பாராட்டியும் இந்தக் கடிதங்கள் டாக்டர் ஆர். வில்லியம்சுக்கு வழங்கப்படுகின்றன.”

ஆந்திர தேசத்தில், நெல்லூரில், 1886 பிப்ரவரி 19இல், அமெரிக்க மிஷனரிப் பெற்றோருக்கு, ராபர்ட் ராம்பட்னம் வில்லியம்ஸ் மகனாகப் பிறந்தார்.

பத்தாவது வயதில் அவர் அமெரிக்காவுக்குச் சென்றார். அங்கு அவர்பள்ளிப்படிப்பு முற்றுப்பெற்றது. 1908இல் அவர் இரசாயனத்தில் எம். எஸ்ஸி. பட்டம் பெற்று, பிலிப்பைன்சுக்கு ஆசிரியர் வேலை செய்யச் சென்றார். சிறிது காலம் கற்றுக் கொடுத்தபின், மணிலாவில் உள்ள விஞ்ஞான நிலையத்தில் இரசாயன ஆராய்ச்சி செய்யலானார். தீட்டப்பட்ட அரிசி உணவையே முக்கிய உணவாக உட்கொண்ட மக்களிடையே, பலருக்கு, பெரிபெரி எனும் நோய் கண்டிருந்ததை அங்கேதான் அவர் கண்டு, அலுபற்றி அக்கறை கொள்ளலானார். அந்நோய் பிடித்திருந்தவர்களுக்கு அரிசித் தவிட்டுச் சத்தைச் சிறிது ஊட்டி, அவர்களைக் குணப்படுத்த முடியும் என்று அவர் கண்டு பிடித்தார். தீட்டாத அரிசியிலுள்ள ஏதோ ஒன்று இவ்வாறு நன்மை செய்கிறது; அது என்ன என்ற நீண்ட ஆராய்ச்சி அதன்பின் நடந்தது; அதன் பயனாகக் கடைசியில் அவர் வைட்டமின் பி—1ஐக் கண்டுபிடித்தார்.

1915இல் டாக்டர் வில்லியம்ஸ் அமெரிக்காவுக்குத் திரும்பி வந்து, அந்த வைட்டமினைத் தனியே பிரித்தெடுக்கும் தமது ஆராய்ச்சியைத் தொடர்ந்து மேற்கொண்டார்; முதலில் தாமாவே முயன்றார்; பின்னர் ராபர்ட் வாட்டர்மன், ஈ. ஆர். புக்மன் ஆகிய விஞ்ஞானிகளின் உதவியோடு முயன்றார். 1933க்குள் வைட்டமின் பி—1ஐக் கண்டுபிடித்தார்; மூன்று ஆண்டுகள் கழித்து, அதன் அமைப்பைத் தீர்மானித்து, செயற்கை வைட்டமின் பி—1ஐச் செய்தார்.

தமது ஆராய்ச்சி மனித இனத்துக்கு நலம் பயக்க வேண்டும் என்ற ஆர்வத்தால், டாக்டர் வில்லியம்ஸ், உணவுப் பிழை! நோய்களை ஒழிப்பதற்கென, வில்லியம்ஸ்—வாட்டர்மன் தர்மநிதியை ஏற்படுத்தி, தாம் கண்டுப்பிடித்ததால் கிடைத்த ராயல்டி பணத்தில் பெரும்பகுதியையும் மேற்கொண்டு ஆராய்ச்சி செய்வதற்கே ஒதுக்கிவைத்தார்.

மேலும் பல ஆண்டுகள் ஆராய்ச்சி செய்த பின்னர், இறுதியாக, பிலிப்பைன்சில் 70,000 மக்கள்மீது பரிசோதனை

நடத்தலானார். பாட்டான் பரிசோதனை என்று பெயர் பெற்ற அதுவே மணிதர்மீது நடத்தப்பட்ட மிகப் பெரிய பரிசோதனையாகும். இம்மக்களுக்கு இரண்டு வருஷங்களுக்குச் சத்தூட்டப்பட்ட அரிசியை அவர் வழங்கினார். அவ்விரு வருஷ முடிவில் பெரி பெரி நோய் காண்பது 90 சதவிகிதம் குறைந்திருக்கக் கண்டார்.

‘வைட்டமின் சத்தூட்டிய அரிசி’ என்னும் தமது திட்டத்தை ஏற்றுக்கொள்ளும்படி அரசாங்கங்களைக் கேட்டுக்கொண்டு எடுத்துச் சொல்வதற்காக, அவர் 1950இல் தூரக் கிழக்கு சம்பீக்கிழக்கு நாடுகளுக்கு ஆறுமாதம் சுற்றுப் பிரயாணம் செய்தார். அவர் இந்தியா, பர்மா, மலேசியா, இந்தோனேஷியா, ஜப்பான், பாக்கிஸ்தான். தாய்லாந்து ஆகிய நாடுகளுக்கும் விஜயம் செய்தார்.

23. சைமன் பெரூட்

இன்றைக்குச் சுமார் 65 ஆண்டுகளுக்கு முன், ஒருநாள், வியன்னா நகரத்தில் ஜோசப் புருயர் (Josef Breuer) என்ற மருத்துவர், தம்மோடு வேலை பார்த்துவந்த மற்றொரு இளம் மருத்துவரிடம், தன்னிடம் மருத்துவ உதவியை நாடிவந்த ஒரு இளம் பெண்ணைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டார். அந்தப் பெண் இஸ்டீரியா (Hysterical Paralysis) என்ற நரம்புத் தளர்ச்சி மயக்க நோயால் பாதிக்கப்பட்டிருந்தாள். புருயர் அந்தப் பெண்ணை இப்னாடிசம்(Hypnotism) என்ற ஆழ்ந்து உறங்கும் நிலை உண்டாக்கும் வித்தைகொண்டு ஆராய்ந்தபோது, தனக்கு முன்பு உண்டான மகிழ்ச்சியற்ற, மனவெழுச்சி வயப்பட்ட பல அனுபவங்களை அவள் விவரித்துக் கூறினாள். ஆனால், அந்த அனுபவங்களை உணர்வுள்ள (conscious) மனநிலையில் அவளால் நினைவுபடுத்திக் கூற முடியவில்லை. அந்த அனுபவங்களே அவளது நோய்க்குக் காரணமாக அமைந்திருந்தன. அவைகளைக் கூறியபின் அவளுடைய நோயும் மறைந்துவிட்டது.

இந்த வியப்புக்குரிய நிகழ்ச்சிக்குப்பின், இரு மருத்துவர்களும் சேர்ந்து நரம்புத்தளர்ச்சி மயக்கநோயால் பாதிக்கப்பட்ட பலரை ஆராய்ந்தனர். அவர்களிடமும், நினைவில் கொள்ளமுடியாமல் மனதில் மூடிவைக்கப்பட்ட அனுபவங்களே அவர்களது நோய்களுக்கு அடிப்படையாக இருக்கக் கண்டனர்.

புருயர் மேற்கொண்டு இதைப்பற்றி ஆராய எண்ணமில்லாமல், தமது வழக்கமான உடல்நோய் மருத்துவப் பணியிலேயே கவனம் செலுத்தலானார். ஆனால், அவருடன்

இருந்த இளம் மருத்துவர் வியப்புக்குரிய மன அமைப்பின்பால் தமது கவனத்தைத் திருப்பினார். புறக்கணிக்கப்பட்ட நினைவுச்சுருளைச் சமையாகக் கொண்டு மறைந்து கிடக்கும் மனத்தை ஆராய முற்பட்டார். பல ஆராய்ச்சிகளின் முடிவாக, மனிதனின் மன அமைப்புப் பற்றிய புதிய புரட்சிகரமான கொள்கையையும், உள்நோய் தீர்க்கவல்ல புதியதொரு முறையையும் கண்டார். அவரே சைமன் பெரூட் (Sigmund Freud) என்பவராவார். அவர், தாம் கண்டுபிடித்த முறைக்கு உளக்கூறுபாடு (Psycho Analysis) என்ற பெயரைக் கொடுத்தார்.

சைமன் பெரூட் செக்கோசுலோவாகியாவில், ஃபிரெய் பெர்க் (Freiberg) என்ற நகரில், 1856 ஆம் ஆண்டு மே திங்கள் 6 ஆம் நாள் பிறந்தார். இவர் தந்தையார் ஒரு கம்பளி வியாபாரி. அவரது இரண்டாவது மனைவியின் மூத்த பிள்ளையாக பெரூட் பிறந்தான். பெரூட் நான்கு வயதுச் சிறுவனாக இருக்கும்பொழுது, அவனது தந்தையார் குடும்பத்தோடு வியன்னா நகருக்கு வந்து குடியேறினார். பெரூட் நல்ல கல்விப் பயிற்சியைப் பெற வியன்னாவில் வாய்ப்பு ஏற்பட்டது. பள்ளியில் எல்லா வகுப்புகளிலுமே முதல் மாணவனாகச் சிறந்து விளங்கினான். மிகுந்த ஆர்வத்தோடு வியன்னாப் பல்கலைக்கழகத்தில் மருத்துவம் பயின்றார். அப்போது மருத்துவப் பகுதியில் வியன்னா பல்கலைக்கழகம் சிறந்ததொரு இடமாகத் திகழ்ந்தது. பெரூடின் பிற்கால ஆராய்ச்சிகளுக்கும் கண்டுபிடிப்புகளுக்கும் ஏற்ற அடித்தளமாக வியன்னா மருத்துவக்கல்லூரி அளித்த பயிற்சி அமைந்திருந்தது.

1881-ஆம் ஆண்டில் பெரூட் திறன்பெற்ற மருத்துவர் என்ற தகுதியைப் பெற்றார். மாணவராக இருக்கும்போது புருக் (Brucke) என்ற பேராசிரியரின் கீழ் உடற்கூற்றியல் ஆராய்ச்சிச் சாலையிலும், பின் மெய்னெர்ட் (Meynert) என்பவரின் கீழ் மூளை அமைப்புக்கான ஆராய்ச்சிக் கழகத்திலும், இவர் பணியாற்றி வந்தார் (1876—1882)

1884-ஆம் ஆண்டில், அரசாங்க மருத்துவ விடுதியில் உதவியாளராகப் பணிபுரிந்துகொண்டிருந்தபோது, பெரூட் ஒரு

முக்கியமான கண்டுபிடிப்புக்குக் காரணமானவராகத் தோன்றத் தவறிவிட்டார். கோகோ (Coco) என்ற செடியின் சாற்றை வைத்து ஆராய்ச்சி செய்தபோது, அது உடலில் பட்ட இடத்தில் உணர்ச்சியை அடக்கி மரத்துப்போகும் தன்மையை வெளியிடுவதைக் கண்டு, பெருட் அதுபற்றி ஒரு குறிப்புத் தயாரித்து வைத்தார். ஆனால் அவர் மேற்கொண்டு ஆராயவில்லை. அந்தக் குறிப்பைக் கண்டு, அவரது நண்பர் ஒருவர் மேலும் ஆராய்ந்து, கோகையின் (Cocain) என்ற, கண், காது, மூக்கு முதலிய புலனுறுப்புகளின் ரண சிகிச்சைக்கு பெரிதும் உதவும், மரத்துப்போகும் மருந்தைக் கண்டு பிடித்தார். பெருட் அதைக் கண்டுபிடிக்கத் தவறிவிட்டார்.

1885-ஆம் ஆண்டில் பெருட் பாரிசுக்குச் சென்று, சார்கட் (Charcot) என்ற உளநோய் மருத்துவரிடம் சேர்ந்து, அவரது மருத்துவ முறையைக் கவனித்தார். சார்கட் இப்னாடிச முறைகொண்டு சிலவகை உளநோய்களைக் குணப்படுத்தி வந்தார். இப்னாடிச முறையில் பயிற்சி பெற்றதோடு, சார்கட்டிடமிருந்து ஒரு புதிய கருத்தையும் தெரிந்துகொண்டார். ஒரு குறிப்பிட்ட கருத்துக்களை ஒருவரின் மனத்திலே புகுத்தி, அவரிடத்தில் நரம்புத் தளர்ச்சி மயக்கநோயை உண்டாக்கலாம் என்று, ஒருமுறை சார்கட் கூறினார்.

வியன்னா திரும்பியதும், தான் சுற்ற இப்னாடிச முறை கொண்டு உளநோய்களைக் குணப்படுத்த முயன்றார், பெருட். இப்னாடிச முறையில் மருத்துவர்களுக்கு இருந்த நம்பிக்கையை விட மக்களுக்கு அதிக நம்பிக்கை ஏற்பட்டது. பெருட்டின் விடுதியில் கூட்டம் பெருகியது. ஆனால் இப்னாடிச முறை நல்ல வெற்றியை அளிக்கவில்லை. பெருட் இப்னாடிச முறையைக் கைவிட்டு, வேறொரு முறைக்கான ஆராய்ச்சியில் இறங்கினார்.

பாரிசுக்குச் சென்று திரும்பிய மறு ஆண்டு, 1886இல், பெருட் ஆம்பர்க் நகரைச் சேர்ந்த ஒரு பெண்ணை மணந்து கொண்டார், பெருட்டின் குடும்பவாழ்க்கை கடைசிவரை

மகிழ்ச்சி நிரம்பியதாகவே இருந்தது. அவருக்கு மூன்று பிள்ளைகளும் மூன்று பெண்களும் பிறந்தனர்.

1889ஆம் ஆண்டில் பெருட் நான்சி என்ற நகருக்குச் சென்றார். அங்கு பெர்ன்கீம் (Bernheim) என்ற பேராசிரியரின் இப்னாடிச ஆராய்ச்சிகளைக் கவனித்தார். அவரது ஆராய்ச்சிகளில் ஒரு சம்பவம் பெருடை மிகவும் கவர்ந்தது.

ஒரு நோயாளி, இப்னாடிச உறக்கத்திலிருந்து விழித்த போது, பெர்ன்கீம் இப்னாடிச நேரத்தின்போது நடந்த உரையாடலைக் கூறுமாறு சொன்னார். நோயாளி தனக்கு ஒன்றும் நினைவில்லை என்று கூறினார். ஆனால் பெர்ன்கீம் விடவில்லை. நோயாளியால் முடியும், கட்டாயம் கூறவேண்டும் என்று வற்புறுத்தினார். அதன்பிறகு நோயாளி ஏதோ கூற ஆரம்பித்தார். முதலில் தெளிவில்லாமல், பின் கொஞ்சம் சரியாக, கடைசியில் இப்னாடிச நேரத்தில் நடந்த உரையாடலைத் தெளிவாகக் கூறினார்.

நோயாளியின் மனத்தில் உரையாடலைப் பற்றிய அறிவு உறைந்திருந்தும், அவை உணர்வற்ற மனநிலையில் மறைந்திருந்தது. அதை உணர்வுள்ள மனநிலைக்குக் கொணர ஒரு நூதன முறையைக் கையாள வேண்டியதாயிற்று.

இந்த நிகழ்ச்சியின் ஆராய்ச்சியிலிருந்து, “திறன்பெற்ற ஒருமனச் செயல் முறை இருக்கவேண்டும்; எனினும் அது மனிதனின் உணர்வுள்ள மனநிலையினின்றும் மறைக்கப்பட்டுப் பின் தங்கிக் கிடக்கின்றது” என்று பெருட் அறிந்தார். இந்தக் கருத்தில் உறுதிகண்டு வெற்றிகாண பெருடுக்கு வெகு நாள் பிடிக்கவில்லை.

பெருடின் மனஅமைப்பு ஆராய்ச்சிக்குத் தக்க துணையாகத் தொன்றியவர்கள் மூவராவர். முதலாவதாக புருய ராகும்; 1880-86இல் புரு'பருடன் சேர்ந்து ஆராய்ச்சி செய்த தில் கண்ட உண்மைகளைப்பற்றி முன்பே குறிப்பிட்டோம். இரண்டாவதாக பாரிஸ் நகர உளநோய் மருத்துவர் சார்கட்.

கூறிய அனுபவங்கள் பெருடுக்கு பெரிதும் உதவியாக இருந்தன. கடைசியாக, பெர்ன்கீமின் ஆராய்ச்சிகள் பெருடை மனநிலை பற்றிய புதிய கருத்துக்களைக் காணத் தூண்டியது.

இந்த மூவருடன் கொண்ட தொடர்பினால், பெருட் தனது ஆராய்ச்சியைத் தொடங்கினார். 1893இல் புருயருடன் சேர்ந்து செய்த ஆராய்ச்சிகளை விளக்கி, நரம்புத்தளர்ச்சி மயக்க நோயின் உள இயல் அமைப்பு (On the Psychological Mechanism of Hysterical Phenomena) என்ற நூலை வெளியிட்டார். இரண்டாண்டுகளுக்குப்பின் வெளிவந்த நரம்புத்தளர்ச்சி மயக்க நோயாராய்ச்சி (Studies on Hysteria) என்ற நூலில், பெருடின் உளக்கூறுபாடு (Psycho-Analysis) கொள்கை பற்றிய முதல் குறிப்புகள் காணப்பட்டன.

உளக்கூறுபாடு என்பதற்கு மூன்று வழிகளில் பொருள் கூறலாம். முதலாவதாக அது, நரம்பு சம்பந்தப்பட்ட நோய்களில் ஒன்றாகிய, அதாவது நரம்புத்தளர்ச்சி மயக்க நோயைக் குணப்படுத்தவல்ல மருத்துவ முறையாகும். இரண்டாவதாக, அது பொதுவாக மன அமைப்பின் இயல்பையும், முக்கியமாக உணர்வற்ற மனநிலையின் அமைப்பையும் ஆராயக் கொள்ளப்படும் முறையாகும். கடைசியாக அது, பல ஆராய்ச்சிகளின் முடிவாக பெருட் வகுத்த மனத்தின் இயற்கைத் தன்மைபற்றிய கொள்கையாகும்.

பெருட் மனத்தின் செயல்முறையை மூன்று விதங்களாகப் பிரிக்கிறார். உணர்வுள்ள (Conscious), முன்னுணர்வுள்ள (Preconscious), உணர்வற்ற (Unconscious) என்று மனநிலை மூன்று வகைப்படும். உணர்வுள்ள மனநிலையின் செயல்முறைகள் எப்போதும் தெரியக்கூடியதாகும். முன்னுணர்வுள்ள மனநிலையின் செயல்முறைகள், உணர்வுள்ள மனநிலையின் ஓரத்தே மறைந்திருந்து, எப்போதாவது உணர்வுள்ள மனநிலைக்கு மாறும். உணர்வற்ற மனநிலையின் செயல்முறைகளைத் தெரிந்துகொள்ள முடியாது; எளிதான வகையில் அவைகள் உணர்வுள்ள மனநிலைக்கு வெளிப்படாது.

எல்லா மனச்செயல்களும் உணர்வற்ற மனத்திலிருந்து தான் தோன்றுகின்றன. சில செயல்கள் உணர்வுள்ள மனத்திற்கு வரும்வரை வளர்ச்சி பெற்றுக்கொண்டே வருகின்றன. சில செயல்கள் முன்னுணர்வுள்ள மனம்வரை வந்து நின்றுவிடுகின்றன. மூன்றா வதுவகைச் செயல்கள், உணர்வற்ற மனத்திலேயே புதைந்து கிடக்கின்றன.

மனம் எண்ணங்களைத் தன்னகத்தே கொள்ள மறுக்கமுடியாது. ஆனால் எண்ணங்கள் முன்னுணர்வுள்ள உணர்வுள்ள மனங்களுக்குள் புகுவதை மனம் கட்டுப்படுத்த முடியும். அதை மனம் செய்கிறது. எண்ணங்களைப் பொறுக்கித் தேர்ந்தெடுக்கும் இந்த இயக்கத்திற்குப் பெருட் 'குறைகாண் இயக்கம்' (Censor) என்று பெயர் கொடுத்தார். குறைகாணியக்கம் உணர்வற்ற மனத்திலிருக்கும் விரும்பத்தக்க எண்ணங்களை முன்னுணர்வுள்ள மனத்திற்குள் புகாதவாறு தடுக்கின்றது.

உணர்வற்ற மனத்தில் ஆதிகால இயல்பான உணர்ச்சித் தூண்டுதல்கள் அடங்கியிருக்கின்றன. பெருட் இதை இட் (It—அது) என்றழைத்தார். உணர்வுள்ள மனத்தில் அடங்கியிருக்கும் எண்ணங்களை எகோ (Ego—நான்) என்றழைத்தார். உணர்வுள்ள மனம் உணர்வற்ற மனத்தின் விருப்பங்களைக் கட்டுப்படுத்துகிறது. அதாவது, உணர்வுள்ள மனம் சமூக விதிகளை அறிந்துள்ளதாகையால் உணர்வற்ற மனத்தின் விருப்பங்கள் நிறைவேற்றக் கூடியனவா என்று தீர்மானிக்கின்றது. இப்படித் தீர்மானிக்கும் தன்மையை 'சூப்பர் எகோ' (Super-ego) என்றழைத்தார்.

இந்த மூன்றுவித அமைப்புகளிடையே முரண்பாடு நேர்ந்தால், மூளைக்கோளாறு ஏற்பட்டு, மனோவியாதி உண்டாகக் காரணமாகின்றது என்றும் பெருட் கூறினார். இன்று எல்லா உளநோய் வல்லுநர்களும் இதை ஒப்புக்கொள்ளுகின்றனர்.

பெருட், மனிதன் காணும் கனவுகளைப் பற்றியும் தனது ஆராய்ச்சியை செலுத்தினார். அவை எங்கிருந்து வருகின்றன?

ஏன் வருகின்றன? பன்னெடுங்காலமாக வழங்கிவந்த கொள்கைகள் அவருக்குத் தெளிவைத் தரவில்லை. மனத்தைப்பற்றிய ஆராய்ச்சியில் உறுதி கண்டவுடன் கனவுகளைப் பற்றிய ஆராய்ச்சியில் இறங்கினார். அவர் கனவுகளைப்பற்றிய தனது ஆராய்ச்சிகளையும் கொள்கைகளையும் விளக்கி 1900-ஆம் ஆண்டில் ஒரு நூல் வெளியிட்டார். அவரது கொள்கை புரட்சிகரமாக இருந்தது. அதுவரை மக்கள் கனவுகளைப் பற்றிக்கொண்டிருந்த மூடக்கொள்கைகளை நன்றாக விளக்கிற்று.

கனவுகள், உணர்வற்ற மன விருப்பங்களின் உருவகச் செயல்களாகத் தோன்றுகின்றன. நேரடியாக உணர்வுள்ள மனத்திற்குள் அனுப்பமுடியாத விருப்பங்களை, உருவகங்களின் மூலமாக, குறைகாண் இயக்கத்தையும் ஏமாற்றி, உணர்வுள்ள மனத்தில், தூங்கும்போது உணர்வற்ற மனம் தெரிவிக்கின்றது. இதை இன்று எல்லா உளநோய் வல்லுநர்களும் ஒப்புக்கொள்கின்றனர்.

மிகவும் துன்பங்களைத் தரவல்ல எண்ணங்களையும் துயரங்களையும், மக்கள் உணர்வுள்ள மனத்தில் வைத்துக் கொள்ள முடியாமல், உணர்வற்ற மனத்திற்குள் தள்ளிப் புதைக்கின்றனர் என்று பெருட் கூறினார்.

குழந்தைப் பருவத்தில் ஏற்படும் அனுபவங்கள், வாழ்க்கையில் கடைசிவரை ஆதிக்கம் செலுத்தும் என்பதை ஆராய்ச்சிகளின் மூலம் நிரூபித்து, குழந்தையிலேயே மனிதன் 'மனிதனா' கிறான் என்றார்.

பெருட் வெளியிட்ட கொள்கைகளில் இரண்டை எதிர்த்துக் கருத்துக்கள் வழங்கப்பட்டன. "மனிதர்கள் கடைசி முடிவில் கெடுதலைச் செய்கிறவர்களாகவும், நரம்புத்தளர்ச்சி நோயுடையவர்களாகவும் ஆகிவிடுவார்கள்" என்று பெருட் கூறினார். "சமூகம், மக்களை அவர்களது உணர்வற்ற மன விருப்பங்களை நிறைவேற்றிக்கொள்ள இடந்தராது. நம்மிடத்தில் உணர்வற்ற மனவிருப்பங்கள் இருக்கின்றன. அவைகளை

அழிக்க முடியாது. ஆகவே, கடைசியில் முடிவும் கொடூரமாகத் தான் இருக்கும். ஆனால் அந்த விருப்பங்களை அடக்கிப் போராடாமல், ஒருவகை வழியைத் தேடிக்கொண்டு வாழ முற்படலாம். அதுதான் பொதுவாகச் சிறந்த வழி." பெருடின் இக் கருத்தைப் பல உளநோய் வல்லுநர்கள் ஒப்புக்கொள்ள மறுக்கின்றனர். உணர்வற்ற மனவிருப்பங்கள், சமூக விதிகளுக்கு விரோதம் என்ற இன்றியமையாமை இல்லை; எந்த விதத்திலும் மாற்றிக்கொள்ளமுடியும் என்று வாதிடுகின்றனர்.

பெருட் வெளியிட்ட மற்றொரு கொள்கை பற்றியும் அதிகமான கருத்து வேறுபாடுகள் தோன்றின. உணர்வற்ற மனத்தில் உறைந்து சிடைசூகம் விருப்பங்கள் சிற்றின்ப உணர்ச்சியைக் (Libids) கொண்டதாக இருக்கின்றன வென்றும், உணர்வற்ற மனம் அதை நிறைவேற்ற பாடுபடுகிற தென்றும் கூறினார். இதை வன்மையாக யாவரும் கண்டிக்க முற்பட்டனர். பின்னர் பெருட் தான் கூறிய சிற்றின்ப உணர்ச்சி என்ற சொல்லுக்கு விளக்கம் கூறினார். இன்பந் தேடும் எந்த உணர்ச்சியையும்—நல்ல உணவின் விருப்பத்திலிருந்து கேட்டு மீழும் இசைவரை—குறிக்கும் சொல்லாக அது கூறப்பட்டிருக்கிற தென்றார்.

முதலில் குறிப்பிடும்போது பெருட் சிற்றின்ப உணர்ச்சியை மட்டுந்தான் குறிப்பிட்டார். அனேகமாக, பல நரம்புத் தளர்ச்சி நோய்கள் ஏற்பட, நிறைவேற்றப்படாத, நிறைவேற்ற இயலாத சிற்றின்ப விருப்பங்களே அடிப்படைக் காரணமாகின்றன என்றார்.

சிற்றின்பத் தூண்டுதலும், பிறவகை இன்பந்தேடும் உணர்ச்சிகளும், உரிமை கொள்ளாதல் உருவாக்குதல் போன்ற உணர்ச்சித் தூண்டல்களும், வாழ்க்கையில் முக்கிய உளஇயல் சக்திகளாக அமைகின்றன என்று, இன்றைய உளநோய் வல்லுநர்கள் கருதுகின்றனர்.

நரம்புத் தளர்ச்சி நோயுடையவர்களைக் குணப்படுத்த இப்னாடிச முறை பயன்படாதபோது, பெருட் ஒரு புதுமுறை

யைக் கண்டுபிடித்தார். நோயாளியின் உணர்வற்ற மனத்திலிருக்கும் எண்ணங்களை வெளிப்படுத்த 'உளக்கூறுபாட்டறிஞனின் நாற்காலி' (Psycho Analyst's Couch) என்ற வழியை ஏற்படுத்தினார். மருத்துவ வரலாற்றில், அது ஒரு சிறந்த வழியாகக் கருதப்படுகிறது.

நோயாளியின் மனத்தைத் திருப்பக்கூடிய சூழ்நிலை அமைந்த ஒரு அறையில், ஒரு நாற்காலி இருக்கும். உளக்கூறுபாட்டறிஞர் நோயாளியை அந்த நாற்காலியில் உட்கார வைத்து ஆராய்வார். இதற்குத்தான் 'உளக்கூறுபாட்டறிஞனின் நாற்காலி' முறை என்று பெயர்.

என்றாலும், இம்முறை எல்லா நோயாளிகளிடத்திலும் பயனளிப்பதில்லை. இதற்கு ஆகும் செலவும் நேரமும் அதிகமாகும். சில நோயாளிகளுக்கு ஆண்டுக்கணக்கில்கூட சிகிச்சை நடைபெறவேண்டியிருக்கும். தற்பொழுது பொறுக்கி எடுக்கப்பட்ட ஒரு சிலர்தான் இம்முறையின்மூலம் முழுச் சிகிச்சை பெறுகின்றனர்.

பெருநீன் முறைகளும், கண்டுபிடிப்புகளும் தோன்றாவிட்டால், சிக்கல்கள் நிறைந்த மன அமைப்பைப்பற்றி நாம் சிறிதுகூடத் தெரிந்துகொண்டிருக்க முடியாது.

பெருநீன் வியன்னா நகரத்திலேயே, தனது ஆராய்ச்சிகளை நடத்திக்கொண்டும், அதைப்பற்றி எழுதிக்கொண்டும் தனது பிற்கால வாழ்க்கையைக் கழித்தார். உளக்கூறுபாடு முறை ஆராய்ச்சியில் பந்து ஆண்டுகள்வரை தனியாக உழைத்தார். 1906ஆம் ஆண்டில்தான் பல ஆராய்ச்சியாளர்கள் அவருடன் சேர்ந்தனர். அவர்களில் முக்கியமானவர்கள் ஆல்டர் (Alder), பிரில் (Brill), பெரன்சி (Ferenzi), ஏனஸ்ட் ஜோன்ஸ் (Ernest Jones), ஜங் (Jung), சாட்கெர் (Sadger), ஸ்டெகல் (Stekal) முதலியோர் ஆவர். இவர்களின் கூட்டு முயற்சியால், 1908ஆம் ஆண்டில், முதலாவது உளக்கூறுபாட்டறிஞர்களின் மாநாடு நடைபெற்றுக் கூடுக்கூறுபாட்டுக் கழகமும் தோன்றியது. இன்று உலகெங்கும் அக்கழகம் பரவியிருக்கிறது.

பெருட் ஒரு யூதன் என்பதற்காக நாசிப் படையினர் 1933இல் அவரது புத்தகங்களைக் கொளுத்தினர். 1938இல் அவர் வியன்னாவைவிட்டு வெளியேறுமாறு வற்புறுத்தப்பட்டு, லண்டன் மாநகருக்கு வந்து சேர்ந்தார்.

பெருட் 1939ம் ஆண்டு செப்டம்பர் திங்கள் 23ம் நாள், இங்லஸ்டெட் நகரில், தனது மகன் இல்லத்தில், தம் 83வது வயதில் உயிர் துறந்தார்.

பெருடின் கொள்கைகளில் சிலவற்றிற்குத் தற்பொழுது கருத்துவேறுபாடுகள் இருந்தாலும், வருங்காலத்தில் அவரது கண்டுபிடிப்புகளின் முக்கியத்துவம் புலனாகும் என்று எதிர் பார்க்கப்படுகிறது.

அறிவியல் துறையில் ஒரு புதிய பாதை வகுத்த சைமன் பெருட் இருபதாம் நூற்றாண்டின் இணையற்ற அறிவியல் அறிஞர்களில் ஒருவராவார்.

24. அறிஞர் கார்வர்

“வீல் வீல்” என்ற சத்தம். ஆறுமாதங்கூட நிரம்பாத பச்சிளங் குழந்தை வேதனையால் துடிதுடித்துக் கொண்டிருந்தது. பக்கத்திலிருந்த நாலைந்து முரடர்கள், குழந்தை அழுவதைப்பற்றிக் கவலைப்பட்டதாகத் தெரியவில்லை. இதைக் கவனித்தவருக்குக் குழந்தைமீது இரக்கமும், கயவர்கள்மீது கோபமும் உண்டானது. அலைந்து திரியும் வழிப்போக்கர்களிடம் ஆறுமாதக் குழந்தை காணப்பட்டது ஆச்சரியமாயிருந்தது.

“உயிர் போய்விடும்போல் குழந்தை துடிதுடிக்கிறது. பேசாமல் வேடிக்கை பார்க்கிறீர்களே!”

அவரை முறைத்துப் பார்த்துவிட்டு, முரடர்கள் வேறு பக்கம் திரும்பினார்கள்.

“அநியாயமாக இருக்கிறதே! கத்திக் கத்தித் தொண்டை கம்மிவிட்டது. கைக்குழந்தையைச் சமாதானப்படுத்தாமல், கல்நெஞ்சினராய் வேறு திக்கு நோக்கி நிற்கிறீர்களே? குழந்தையின் அழுகுரல் கேட்கவில்லையா?”

“உனக்கு வேறு வேலை யில்லையா?”

“வேலையில்லாத வெட்டியல்ல. வெளியில் வேண்டிய வேலைகள் இருக்கின்றன. அத்துடன் நெஞ்சில் இரக்கமும் இருக்கிறது. நீக்ரோக் குழந்தை, பார்ப்பதற்கு அழகாயில்லை. அதற்காகக் குழந்தையை இறக்கும்படி கவனிப்பின்று விடுவது தகாது.”

அவர்கள் வைத்திருந்த ஆயுதங்களும், மற்றக் குறிப்புக்களும் அவர்கள் கொலை கொள்ளை எதற்கும் அஞ்சாதவர்கள் என்பதைக் காட்டின. உண்மையில், அவர்கள் கொலை, கொள்ளை இவைகளால் வாழ்பவர்களே. குழந்தை அழுவதைப் பார்த்தவர் குழந்தையைச் சமாதானப்படுத்த அருகே போனார்.

“குழந்தையைத் தொடாதே.”

“அழுகிறதே, சமாதானப்படுத்துகிறேன்.”

“குழந்தை உனக்கு வேண்டுமானால் எடுத்துப்போ.”

“குழந்தையா! நான் எடுத்துபோகலாமா?”

“பொறு, அவசரப்படாதே! குழந்தைக்குப் பதில் எவ்வளவு பணம் கொடுப்பாய்?”

“கைக்குழந்தையைக் காசுக்கு விற்கத் துணிந்துவிட்டீர்களா? எவ்வளவு கல்நெஞ்சு!”

“காசு இருந்தால் பேசு, இல்லாவிட்டால் போ.”

குழந்தை இவர்களிடத்திலிருந்தால் இறந்துதான் போகும். பரிதாபமாயிருக்கிறது. “ஐயா! என் செய்வேன், என்னிடம் பணம் கிடையாதே! வேறு ஏதாவது கேளுங்கள் தருகிறேன்.”

“தரித்திரமே! உன்னிடம் என்னதான் இருக்கிறது?”

“அதோ மேய்கிற குதிரை என்னுடையதுதான். உங்களுக்கு வேண்டுமா?”

கொள்ளைக் காரர்களுக்குக் குதிரை என்றால் பிரியம் அதிகம்.

குழந்தைக்குப் பதில் குதிரையை எடுத்துக்கொள்ள ஒப்புக் கொண்டனர். “ஒட்டப்பந்தயங்களில் ஓடிய குதிரை. ஆனால் கால் நொண்டியாகிவிட்டது. பாதகமில்லை. நோஞ்சல் குழந்தைக்கு நொண்டிக் குதிரை மேல்” என்றனர்.

பண்டமாற்று நடந்தது. நொண்டிக் குதிரையுடன் வழிப்பறிக் கொள்ளைக்காரர்கள் போனார்கள். ஆறுமாதக் குழந்தையுடன் குதிரையின் சொந்தக்காரன் திரும்பினான்.

குழந்தை விற்கப்பட்டது கதையல்ல; அமெரிக்காவில் சென்ற நூற்றாண்டில் நிகழ்ந்த சம்பவம்.

இரக்க நெஞ்சினன் பார்க்காதிருந்தால், குழந்தை இறந்திருக்கும்; நொண்டிக் குதிரையும் கைமாறி யிருக்காது.

குழந்தை இறந்திருக்கும், கொள்ளைக்காரர்கள் சவத்தை விட்டுப் போயிருப்பார்கள். கழுகால் சிதைக்கப்பட்டு, எலும்புக்கூடு தோன்றி, பின் அலைக்கப்பட்டு, சிதறி மறைந்திருக்கும். குதிரை கொடுத்தவன்கூட, குழந்தையை வாங்காதிருந்தால் சிறிது காலத்தில் மறந்திருப்பான்.

சிறு குழந்தை கவனிக்கப்படாது இறந்திருந்தால், பெரும் அறிஞனை, சிறந்த ஆராய்ச்சியாளனை, உயர்ந்த விஞ்ஞானியை, இந்த உலகமும் இழந்திருக்கும்.

கார்வர்! அந்தப் பெயர் விஞ்ஞான உலகில் ஒளிவிட்டிருக்காது.

*

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் மத்தியில், அமெரிக்காவில் உள்நாட்டுக் கலகம் மூண்டது. அடிமை முறை ஒழிய வேண்டுமென்று வடக்கு அமெரிக்க நாடுகள் ஆரவாரித்தன. அடிமை முறையை அதற்ற முடியாதென்று தெற்கு நாடுகள் எதிர்த்தன. வடக்கு நாடுகளில் தொழில்முறை வளர்ந்து சமத்துவ நோக்கம் பரவியிருந்தது. தெற்கு நாடுகளில் நீக்ரோ வகுப்பினர் அடிமைப் பண்ணைகளில் உழன்றனர். இரண்டு பகுதிக்கும் ஏற்பட்ட கருத்து வேற்றுமை பெரும் போராட்டமாக மாறியது. கடுமையானப் பேச்சு, கலகம் இவை முற்றி, உள்நாட்டுச் சண்டைக்கருகில் நின்றது. இந்த நிலையில் ஆபிரஹாம் லிங்கன் தலைமைப் பதவிக்குத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார்.

அடிமை முறையை ஒழித்துக் கட்டுவதில் லிங்கன் உறுதியாயிருந்தார். அவர் தலைவராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டதும், தென் ஐக்கிய நாடுகள் போர் தொடுத்தன. நேர்மை, கொள்கை, மனிதாபிமானம், விடுதலை உணர்ச்சி, இவைகளுக்காக வடக்குநாடுகள் போராடின. பிற்போக்கு, பழமை, அடக்குமுறை, ஆதிக்கவெறி இவைகளைக் காப்பாற்றத் தெற்குநாடுகள் போரிட்டன. ஆரம்பத்தில் வடக்கு நாடுகள் படைபலமற்றிருந்த போதிலும், சிறுகச்சிறுக பலம் வளர்ந்தது. ஆயிரக்கணக்கிலிருந்த படைவீரர் பெருகி, பத்து லட்சத்துக்கு மேற்பட்ட வீரர்கள் லிங்கன் படையில் திரண்டனர். தெற்கு நாடுகளோ, ஆதிமுதல் வளர்த்துவந்த படை வரிசைகளை ஆங்கில, ஐரோப்பிய ஏகாதிபத்தியங்களின் உதவியுடன் களத்தில் நிறுத்தின. ஆயிரக்கணக்கான மைல் தூரத்துக்குப் போர்க்களம் விரிந்திருந்தது. நாடு ரணகளமாகியது. “இருப்பதா இறப்பதா?” என்ற போராட்டத்தில் கடைசிவரைப் போராட இரு நாடுகளும் பின் வாங்கவில்லை. நான்கு ஆண்டுகளாகியும் சண்டை முடிவுக்கு வரவில்லை.

அடிமைகளின் கதி தராசு முனையில் நின்றது. வடக்கு நாடுகளுக்கு வெற்றி—விடுதலை. தெற்கு நாடுகளுக்கு வெற்றி—அடிமை முறை. 1864 ஆம் ஆண்டில் சண்டையின் போக்கை மாற்றி அமைக்கும் விதத்தில் உறுதியான வெற்றியொன்று வடக்கு நாடுகளுக்குக் கிடைத்தது. விடுதலை வெற்றிபெற்றது. லிங்கன் வெற்றி பெற்றார். அடிமைகள் ஆரவாரித்தனர். போராட்டம் மிகுந்த, பெருமைமிக்க அந்த ஆண்டில்தான் கார்வர் பிறந்தார். அடிமைகளுக்கு விடுதலையையும், அமெரிக்காவுக்கு நற்பெயரையும் சண்டையின் வெற்றி கொடுத்தது. நீக்ரோ வகுப்பினருக்குப் பெருமையையும் அமெரிக்காவுக்கு வளத்தையும் கார்வர் கொடுத்தார். தம் இடைவிடாத உழைப்பால், போராட்டத்தைப் போர்க்களத்திலல்ல, ஆய்வுக்களத்தில் நடத்தினார். சண்டையில் கிடைத்த வெற்றிகளைவிட, அவர் கொடுத்த வெற்றியே வாழ்க்கையை வளம் படுத்திற்று.

தெற்கு நாடுகளில் ஒன்றான மிசௌரியிலுள்ள டைமண்ட் குரோவ் என்ற ஊருக்கருகில் 1864இல் கார்வர் பிறந்தார். அவருடைய பெற்றோர் அடிமை நீக்ரோ வகுப்பினர். குழந்தை பிறந்த கொஞ்ச காலத்துக்குள் தந்தை இறந்தார். ஆறுமாதக் குழந்தையாக இருக்கும்பொழுது, தாயும் சேயும் வழிப்பறிக் கொள்ளைகாரர்களால் தூக்கிச் செல்லப்பட்டனர். நொண்டிச் குதிரைக்குப் பதில் ஆறு மாதக் குழந்தை வாங்கப்பட்டது. தாய் என்ன ஆனால் என்று எவருக்குமே தெரியாது.. தாய், தந்தையர் யாரென்று கார்வருக்குத் தெரியவே இல்லை. கண்டுபிடிக்கப்படவுமில்லை.

1865இல் அடிமை முறை ஒழிப்புச் சட்டம் நிறைவேற்றப் பட்டது. அப்பொழுது 'மோசசு கார்வர்' என்ற வெள்ளை முதலாளி, அனாதையான சிறு குழந்தையைத் தன் வீட்டில் ஏற்றுக்கொண்டார். அங்கு வளரும் பொழுதுதான் குழந்தைக்கு அக் குடும்பப் பெயரான கார்வர் என்ற பெயர் ஏற்பட்டது. குடும்ப வேலைகளைச் செய்வதற்கு அவர் வளர்க்கப்பட்டார்.

கல்வி கற்க வேண்டுமென்ற ஆசை சிறுவயதிலேயே உண்டானது. அடிமையின் மகன், நீக்ரோ வகுப்பினன், அனாதை, ஏழை, இந்த நிலையில் கார்வரால் எளிதில் கல்வி பெற முடியவில்லை. தன்னையே நம்பி, தன் வாழ்க்கையைத் திருத்திக்கொள்ளக் கார்வர் வெளிக்கிளம்பினார். பண்ணைக் குப் பண்ணை அலைந்து கூலிவேலை செய்து வயிறு வளர்த்தார். இரவு வேளைகளில் வயலோரத்திலும், வைக்கோற் பரப்பிலும் உறங்கினார். தொல்லையும், நிலையற்ற வாழ்க்கையும் அதிகரித்த போதிலும் கல்வி கற்க வேண்டுமென்ற ஆசை கருகவில்லை.

பின் ஒருவர் வீட்டில் வேலைக்கமர்ந்து, அவர்களிட்ட வேலைகளைத்தையும் செய்து, அச் சிற்றூரிலிருந்த ஆரம்பப் பள்ளிக்கூடத்தில் கல்வி பயின்றார். ஆரம்பக் கல்வி முடிந்ததும் உயர்நிலைப்பள்ளியில் சேர்ந்தார். உணவு, உடை, படிப்புச்

செலவு முதலியவைகளைச் சமாளிக்க, துணிகளை வெளுக்கும் தொழிலில் ஈடுபட்டார். படிப்பு நேரம் முடிந்ததும், அழுக்குத் துணிகளை எடுத்துவந்து வெளுத்துக் கொடுத்து, அதனால் வரும் வருவாயால், தன் படிப்பை முடித்தார்.

உயர்நிலைப் பள்ளியில் தேர்ச்சி பெற்றதும், கல்லூரிக்குப் போகத் தயாரானார். படிப்பு உயர்ந்ததுபோலவே, கைத் தொழில் முறையும் உயர்ந்தது. சிறிய சலவைச்சாலை (லாண்டரி) உண்டாக்கி, அதில் வேலைசெய்து, அதனால் வரும் கூலியைக் கொண்டு கல்லூரிக்குள் நுழைந்தார். எந்த வேலை கிடைத்தாலும் தயங்காது செய்து முடித்து, அன்றாடக் கூலி வாழ்வினராக மூன்று ஆண்டுகள் கல்லூரியில் படித்தார். கல்லூரிப் படிப்பு முடிந்ததும் உழவுத்தொழில் ஆராய்ச்சிக் கல்லூரியில் நான்கு ஆண்டுகள் படித்தார். சிறுவயதிலிருந்தே பண்ணைத் தொழிலும், செடிகொடிகள் வளர்ச்சியும் நன்றாகத் தெரிந்திருந்ததால், உழவுமுறைக் கல்லூரியில் கார்வர் சிறந்தவராக விளங்கினார்.

உயர்தரப் படிப்பு முடிந்ததும் 1896இல் அலபாமா பகுதியிலுள்ள டச்சிச் என்ற இடத்துக்குப் போனார். அங்குப் புதிதாகத் துவக்கப்பட்ட ஆராய்ச்சிக் கழகத்தில் சேர்ந்தார். உழவுமுறை பற்றி ஆராய்ச்சி செய்து, புதிய முறைகளைக் கண்டுபிடிக்க எல்லா வசதிகளும் நிரம்பிய ஆய்வுக்கூடமும், புதிய முறைகள் நடைமுறையில் வெற்றி பெறுகிறதா என்பதைக் கவனிக்கப் பக்கத்தில் பண்பட்ட நிலமும், உழவுத்தொழில் ஆராய்ச்சிக்குத் தேவை. கார்வருக்குக் கிடைத்தவை காலியான சிறு கட்டிடம்; அதைச் சுற்றிக் காடாரம்பமான 16 ஏக்கர் நிலம். வசதிக்குறைவால் கார்வர் என்றும் தளர்ச்சியடைந்ததில்லை. தன் முயற்சியால் நிலத்தைப் பண்படுத்தி, ஆராய்ச்சிச் சாலையை உண்டாக்க முற்பட்டார். கார்வரும் அவரது மாணவர்களும் பகலெல்லாம் சுற்றிக் குப்பை, கூளம், சருகு, தழை, வண்டல்மண் முதலியவற்றைக் கூடையிலும், வாளியிலும் தூக்கிவந்து, ஆராய்ச்சிப் பண்ணையில் சேர்த்தார்கள். மண் கிளரப்பட்டு, உரம் கலக்கப்பட்டு, நிலம் பண்படுத்தப்பட்டது. தரிசு நிலத்

தைத் தயாராக்கியதும், ஆராய்ச்சிச் சாலை உண்டாக்குவதில் கார்வர் முனைந்தார். அதற்கு வேண்டிய கண்ணாடிக் குழாய்கள், நுணுக்கமான அளவுக்கருவிகள், உதவிச் சாமான்கள் முதலியவைகளைப் பெறவேண்டுமானால், வியாபாரக் கம்பனிகளில் பெரும் பொருள் கொடுத்து வாங்கவேண்டும். முடியாத காரணத்தால், கார்வர் தானாகவே ஆய்வுச் சாமான்களைத் திரட்ட முற்பட்டார்.

ஊரிலிருந்த குப்பைமேடுகள் கிளரப்பட்டு, சிதைந்த கோப்பைகள், பீங்கான், உடைந்த பாட்டில், மைக்கூடு, தகரக்குவளை, மரத்துண்டுகள், அனைத்தும் சேகரிக்கப்பட்டன; மற்றவர்களால் ஒதுக்கித் தள்ளப்பட்ட பொருள்கள் கார்வர் ஆராய்ச்சிச் சாலையில் ஆய்வுச் சாமான்களாக மாறின.

கொலம்பசின் பயணம்போல, கார்வரின் ஆராய்ச்சி ஆரம்பமாயிற்று. களிமண் நிரம்பிய அந்தப் பக்கத்து மண் அவரால் ஆராயப்பட்டது. அந்த மண்ணிலேயே அதிகமான பருத்தி விளைவைக் காட்டக்கூடிய முறையைக் கண்டுபிடித்தார். அங்கிருந்த உழவர்களுக்கு இலாபகரமான முறையை விளக்கியதுடன், எல்லோரும் பிரமிக்கத்தக்க அளவுக்குத் தன் ஆராய்ச்சிப் பண்ணையில் அளவுகடந்த பருத்தி விளைவைச் செய்தும் காட்டினார். அத்துடன் உருளைக்கிழங்கு பயிரிடும் வகையில் பலத்த மாறுதலை உண்டாக்கினார். அதுவரை ஆண்டுக்கொருமுறைதான் உருளைக்கிழங்கு விளைவு எடுக்கப்பட்டது. அதை மாற்றி, ஆண்டுக்கு இருமுறை விளைவு காணும் வகையை உழவர்களுக்கு விளக்கினார். இதனால், உழவுத் தொழில் வளமுள்ளதாகி, பாலைவனம் போன்றிருந்த நிலங்களில் கூடப் பலன்கொடுக்கும் வகையில் பயிர்த்தொழில் முறை வளர்ந்தது. “என்னைப் பார்க்கும் ஒவ்வொருவரும் இப்பக்கத்து மண் வளப்பமுடையதல்ல என்று கூறுகின்றனர். ஆனால் எனக்குக் கிடைத்தது இந்த நிலம்தான். உபயோகத்துக்கு உதவாத மண் என்று கூறவது தவறு. உபயோகப்படுத்தப்படாத மண் என்றுதான் கூறுவேண்டும்” என்று

கார்வர் பின்னொரு முறை கூறினார். தென் ஐக்கிய அமெக்க நாடுகளில், கார்வாரின் ஆராய்ச்சிகளால் இன்றைக்கு பருத்தி, புகையிலை, உருளைக்கிழங்கு, வேர்க்கடலை முதலிய பலவும் பலன்தரும் பயிர்களாகிவிட்டன.

உழவுத்தொழிலில் விளைந்த பயிர்வகைகளை ஆராய்ந்து ஒவ்வொன்றும் சணக்கிலடங்கா வழிகளில் உதவும் என்பதைக் காட்டினார். உருளைக் கிழங்கை ஆராய்ச்சிசெய்து, அதிலிருந்து மாவு, புளிப்பு ரசம், கொழுப்புப் பசை, பலவித வண்ணங்கள், உரவகைகள் முதலிய நூற்றுக்கு மேற்பட்ட பொருள்களை உண்டாக்கினார். உழவர்களால் மிகக் குறைவாகக் கருதப்பட்ட வேர்க்கடலைமீது கார்வாரின் கவனஞ் சென்றது. அதிலிருந்து 300 உபயோகங்களைக் கண்டுபிடித்தார். வேர்க்கடலையிலிருந்து காப்பி, வெண்ணெய், பால் சத்து, அச்சுக்கூட மை, மாவுப் பொருள்கள், மருந்து எண்ணெய்கள், தாள் வகைகள், இயந்திரங்களுக்கு இடும் கொழுப்பு முதலியவை கார்வரால் எடுத்துக் காட்டப்பட்டன. கல்லைத் தொட்டுக் கனியை வரவழைக்கும் வேடிக்கைக் காரனைப்போல, கார்வர் பல வினோதங்களைச் செய்து முடித்த வண்ணம் இருந்தார்.

உபயோகமற்ற பொருள்—கார்வர் அகராதியில் அந்தச் சொல் கிடையாது. மற்றவர்களால் ஒதுக்கித் தள்ளப்பட்ட ஒவ்வொன்றிலிருந்தும், நூற்றுக்கணக்கான உபயோகங்களைக் காட்டினார். தென் ஐக்கிய நாடுகளில் யைன் மரம் அதிகம் உபயோகத்துக்குப் பயன்படாதது என்று ஒதுக்கப்பட்டிருந்தது. காகிதம் செய்வதற்கு அந்த மரத்தையே உபயோகப் படுத்தலாம் என்று செய்து காட்டினார். இந்தத் தொழில்தான் இன்று தென் ஐக்கிய நாடுகளில் வளப்பமான தொழிலாகி விட்டது. மரத்தைச் செதுக்கும்பொழுது கீழேவிழுகிற மரத்துண்டுகளையும், மரச்சுருள்களையும்கூடக் கார்வர் விடவில்லை. அவற்றை செயற்கைப் பளிங்கு செய்வதில் உபயோகப் படுத்தினார். பருத்தித் தட்டைகள், வைக்கோல், மரத்தூள்

இவைகளிலிருந்து பரப்புள்ள பலகைகள் செய்து காட்டினார். காட்டுப் பூக்களிலிருந்து மெல்லிய காகிதங்கள் செய்தார்.

“உணவுப் பொருள்களைச் சம்பாதிப்பதில் அதிகம் கவலைப் படவேண்டியதில்லை; ஒவ்வொருவருக்கும் வேண்டிய அளவுக்குமேல், கூப்பிடு தூரத்துக்குள் படர்ந்திருக்கும் செடிகொடிகளிலேயே உணவை எடுத்துவிடலாம்” என்று கார்வர் நம்பினார். அவர் தான் சொன்னதை நிரூபிக்க ஊரில் கிடைத்த செடிகொடிகளைக் கொண்டு வரச் சொன்னார். உபயோகப்படாதென்று மதிக்கப்பட்ட செடிகளும், பாதையோரத்தில் கவனிப்பாரற்றுக் கிடந்த கொடிகளும், வயற்பக்கத்திலும் வேலியோரத்திலும் படந்திருந்தவைகளும் கார்வர் முன் வைக்கப்பட்டன. அவைகளைக் கொண்டு உயர்தரமான விருந்து உண்டாக்குவதில் கார்வர் ஈடுபட்டார். சுவைமிக்க சூப் வகைகள், வெண்ணெய், தித்திக்கும் தின்பண்டங்கள், இன்னும் பற்பல பண்டங்களாகச் சுவையும் சுத்தமும் குறையாதவகையில் அவற்றை மாற்றினார். தான் கண்டுபிடித்த உண்மைகளையும், புதுமுறைகளையும், அனைவருக்கும் உபயோகப்படும்படி அச்சிட்டு, நாடெங்கும் இலவசமாக வழங்கினார்.

கார்வரின் கருத்தைக் கவர்ந்தவர்கள் உழவர்களே. அவர்கள் நல்ல பலனடைய வேண்டுமென்ற ஒரே நோக்கத்துடன் தான், கார்வர் உணவுமுறையில் சலியாது உழைத்து, பலவித இலாப முறைகளைக் கண்டுபிடித்தார். அவற்றை உழவர்களுக்கு விளக்குவதற்காக, ஒரு வண்டியில் கண்காட்சிப் பொருள்களையும் படங்களையும் ஏற்றிக்கொண்டு, ஒரு குதிரையை இரவல் வாங்கி, கிராமந்தோறும் சுற்றினார், ஒவ்வொரு கிராமத்திலும் பயிர்ந்தொழிலிலுள்ள குறைபாடுகளை நீக்கும் வழியை விளக்கினார். கார்வர் கையாண்ட சுற்றுப்பிரயாண விளக்க முறை பயனளித்தது. இன்று அமெரிக்காவிலுள்ள உழவுத்தொழில் பிரசார இலாக்காவிற்கு அடிப்படையாகக் கார்வரின் சுற்றுப்பிரயாணக் கண்காட்சி முறையே அமைந்தது.

பொழுது போக்குக்காகக் கார்வர் ஓவியம் தீட்டுவார். அவரால் தீட்டப்பட்ட ஓவியங்களை இன்றும் மதிப்புடன் பார்க்கின்றனர். அதில்கூட கார்வர் தம் விஞ்ஞான அறிவை உபயோகப்படுத்தினார். ஓவியத்துக்கு வேண்டிய வண்ணங்களைத் தனக்குக் கிடைத்த ஒருவகைக் களிமண்ணிலிருந்து உண்டாக்கிக் கொண்டார். ஆச்சரியமானது! களிமண், அதிலிருந்து வானவில்லில் காணப்படும் வண்ணங்களை உண்டாக்கினார். மற்றொரு இடத்திலிருந்து வந்த களிமண்ணிலிருந்து துணிக்கு இடும் அழகிய சாயவண்ணங்களையும், முகத்தில் தடலிக்கொள்ளும் முகப்பவுடரையும் செய்தார்.

அவருடைய ஆராய்ச்சிகள் பெருகிக்கொண்டே போயின. புகழ்பெற்ற விஞ்ஞான அறிஞர் ஆல்வா எடிசன், தம்முடன் வந்து ஆராய்ச்சிகள் நடத்துமாறு அழைத்தார். அலபாமா நாட்டு உழவர்களுக்கு உபயோகமாக அவர்கள் மத்தியிலேயே வாழ விரும்பியதால், கார்வர் எடிசனின் அழைப்பை ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. இளம்பருவத்தில் வயிறு வளர்க்கவும், கல்வி பயிலவும் காசுக்குத் திண்டாடிய கார்வருக்குப் பணம் ஏராளமாக வந்தது. அதைப்பற்றி அவர் சிறிதுகூடக் கவலைப்படவில்லை. யார் உதவிகேட்டாலும் கைம்மாறு கருதாமல் உதவி செய்தார். உழவர்களைக் கண்டால் வலிய அழைத்து யோசனைகள் சொல்லுவார். அவருக்கு கொடுக்கப்பட்ட சம்பள செக்குகள், அவரை அறியாமலே, அவருடைய பாங்குக் கணக்கில் ஏறிக்கொண்டிருந்தன. இறந்துபோவதற்குச் சிறிது காலம் முன்வரை அப்பணத்தை அவர் உபயோகிக்கவே யில்லை.

வேர்க்கடலை எண்ணெயிலிருந்து பாரிசவாதத்துக்கு உபயோகிக்கக்கூடிய மருந்து எண்ணெயைக் கண்டுபிடித்தார். உரிமை பெற்றுத் தாமே வைத்திருந்தால் கோடிக்கணக்கில் பொருள் திரட்டியிருக்கலாம். புதிய மருந்து எண்ணெயைக் கண்டுபிடித்ததும், லாபத்தைக் கருதாமல் உபயோகத்தை மதித்து மருத்துவத்துறையினருக்கு இவ்வசமாக வழங்கி விட்டார். பலன் தரும் மரங்களில் கேடு விளைத்த பிணியை

ஒழிக்கும் முறையை உற்பத்தியாளருக்குக் கண்டுபிடித்துத் தெரிவித்தார். கார்வர் முறை வெற்றியடைந்தது; அதை மெச்சி, கார்வருக்கு ஏராளமான பணத்தைச் சொந்தக்காரர் பரிசாக அனுப்பினார்கள். அதை வாங்க மறுத்துத் திருப்பி அனுப்பிவிட்டார்.

மற்றொரு முறை வேர்க்கடலை மேல்தோட்டிலிருந்து செயற்கைப் பளிங்கு செய்யும் முறையை தூரத்திலிருந்து தொழிற்சாலையொன்றுக்கு அளித்தார். தொழில் முறையில் சரியாக வராததால், தொழிற்சாலையில் பெரும் பங்கு தாரராகத் தொழிற்சாலை இருக்குமிடத்துக்கு வந்துவிடும்படி கார்வரை அழைத்தனர். கார்வர் மறுத்துவிடவே, கார்வர் இருக்குமிடத்துக்கே தொழிற்சாலை மாற்றப்பட்டுவிட்டது. அவருடைய ஆலோசனையில் தொழில் நடந்தது. ஆலோசனைக்கு ஊதியம் எதுவும் பெற அவர் மறுத்துவிட்டார் என்பதைக் கூறவேண்டியதில்லை.

1939இல் விஞ்ஞானத் துறையில் சிறந்த ஆராய்ச்சியாளராக ரூஸ்வெல்ட் பதக்கம் கார்வருக்கு அளிக்கப்பட்டது. அப்பொழுது அவருக்கு வயது எழுபத்து ஐந்து. தள்ளாத வயதிலும், அவரது ஆராய்ச்சியும் ஊக்கமும் சிறிதளவும் குறையவில்லை. தான் உழைத்த ஆராய்ச்சித்துறைகளில் மேலும் ஆராய்ச்சி நடக்கவேண்டுமென்ற பெருந்தன்மையுடன், வாழ்நாள் பூராவும் சேர்த்த—அல்ல சேர்ந்த பணத்தைக் கொண்டு, 'ஜ்யார்ஜ் வாஷிங்டன் கார்வர் கழகம்' என்ற முழுப்பெயரில் கழகம் ஒன்றை நிறுவினார். மூன்றாண்டுகள் கழித்து 1943 ஜனவரியில் இறந்தார்.

கார்வர் இறந்தார். அவர் உதவிபெற்று வளர்ந்த உழவர்கள் தேம்பினர். இல்லை, கார்வர் இறக்கவில்லை. வரண்ட நிலங்கள் பல கார்வரால் வளமுடையதாக்கப்பட்டன. அவற்றில் பசும்பயிர் தவழும்போது, கார்வரின் புன்னகை தவழும் முகத்தை அந் நாட்டு உழவர் இன்றும் பார்க்கின்றனர்.

இரண்டு விளைச்சல்; மூன்று நான்கு பங்கு அதிக அறுவடை; அச்சமயங்களில் கார்வரின் அறிவின் முதிர்ச்சியை அன்பின் மிகுதியை உழவர்கள் உணர்கின்றனர்.

1943 ஜூலையில் கூடிய அமெரிக்க ஐக்கிய நாடுகளின் சபையில், கார்வர் நினைவுச்சின்னம், அவர் பிறந்த இடத்தில் அமைப்பதென்று முடிவு செய்யப்பட்டது.

குழலியாக—அடிமையாக—அவர் மண்ணைத் தொட்டார். தந்தை இறந்தார். தாய் பிரிக்கப்பட்டாள். தாய் தந்தை யாரென்று தெரியாத, பெற்றோர் அன்பைப் பெறாத இளமைப் பருவம், கல்வி கற்பதில் பட்ட கஷ்டங்கள், ஆராய்ச்சி நடத்த முன்வந்த பொழுது இருந்த வசதிக் குறைவுகள், இவைகளைத் தாங்கிக் கொண்டுதான் நீக்ரோ ஒருவரால் கார்வராக வரமுடிந்தது. கைம்மாறு கருதாது உலகுக்கு உழைத்த உத்தமர்களில் கார்வரும் ஒருவர். அவருடைய பெயர் நிலைபெற்று விட்டது. சூழ்ந்திருந்த ஏழை உழவரிடம் அவர் காட்டிய அன்பு மறக்க முடியாதது. அவருடைய உழைப்பு அழியாச் சின்னமாகி விட்டது.

25. ஈராசுப் பாதிரியார்

உலகு அறியா வண்ணம், பன்னெடுங்காலமாக அறியாமை இருளிலே புதையுண்டு கிடந்த திராவிட வரலாறு—நாகரிகம்—பண்பாடு—மொழி ஆகியவற்றைத் தம் ஆராய்ச்சியொளி மூலம் அவனி முழுவதற்கும் விளக்கிக் காட்டி, அவற்றின் முதன்மை—தொன்மை—பெருமை—புகழ் ஆகியவற்றை உலகுக்கு எடுத்து விளம்பிய அறிஞர் பெருமக்களின் முன்வரிசையில், முதல்வராக வைத்து எண்ணப்படத்தக்கவர், ஈராசுப் பாதிரியார் ஆவார்.

ஈராசுப் பாதிரியார் சுபெயின் (Spain) நாட்டில் பிறந்து, வளர்ந்து. பாதிரியார் கோலம் பூண்டு, சமயத் தொண்டு புரிய இந்தியத் துணைக்கண்டம் வந்தவராவார். அவர் சமயத் துறையைக் காட்டிலும், வரலாற்றுத் துறையில்தான் மிகவாக இறங்கிப் பணிபுரிந்தார். அவரது தொண்டுகள் வரலாற்றுத் துறையில்தான் சிறந்து ஒங்கி உயர்ந்து காணப்பட்டன.

அவர் சமயக் கருத்துக்களைப் பரப்பிடும் பாதிரியாராக அமைந்திருந்த போதிலும், பொதுவாக இந்தியத் துணைக்கண்ட வரலாற்றில்—குறிப்பாகத் திராவிடர் வரலாற்றில், புதிய ஆராய்ச்சிக் கருத்துக்களோடு ஒளி நிறைந்த பக்கங்களைச் சேர்த்தவர் என்ற முறையில், ஈராசுப் பாதிரியார், திராவிட இன மக்களால் என்றென்றும் போற்றிப் புகழ்த்தக்கவரே யாவார். “மாற்றான் தோட்டத்து மல்லிகைப்பூ” ஆனாலும், அதன் மணத்தைப்

போற்ற நாம் மறுக்கமாட்டோம்” என்று அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் அறிவுரை கூறியுள்ளதற்கு ஒப்ப, ஈராசுப் பாதிரியாரின் சமயக் கருத்துக்கள் சிலவற்றிலே மாறுபாடுடைய போக்கைக் கொண்டுள்ள நாம், அவரது மணங்கமழும் வரலாற்று ஆராய்ச்சிக் கருத்துக்களைப் போற்றிப் புகழவே செய்கிறோம்.

அவர் பம்பாயிலுள்ள இந்திய வரலாற்று ஆராய்ச்சிக் கூடத்தோடு (Indian Historical Research Institute) பல்லாண்டுக் காலம் தொடர்பு கொண்டு வரலாற்றுத் துறையிற் பணிபுரிந்தார். அவர் செய்த ஆராய்ச்சிகளிலே தலைசிறந்ததாக வைத்து எண்ணப்படுவது, மொகெஞ்சொதரோ—அரப்பா போன்ற மறைந்த சிந்துவெளி நகரங்களின் நாகரிகம், எத்தகைய நாகரிகம் என்பதை உலகுக்கு எடுத்து விளக்கிக் காட்டியதாகும்.

1921ஆம் ஆண்டுக்குப் பிறகு சிந்துவெளியில் மொகெஞ்சொதரோ—அரப்பா—சான்குதரோ போன்ற பல மண்மேடிட்ட நகரங்கள், இந்தியப் புதைப்பொருள் ஆராய்ச்சித் துறையினரால் அகழ்ந்து காணப்பட்டன. அகழ்ந்து காணப்பட்ட நகரமைப்பு—கட்டிட அமைப்பு—சாலை அமைப்பு—பழக்கத்தில் கொண்டிருந்த பொருள்கள்—புதுமைகள்—விளையாட்டுப் பொருள்கள்—கல்வெட்டுக்கள்—முத்திரைகள்—எலும்புக்கூடுகள் போன்ற பலவற்றையும் வைத்துக்கொண்டு பல்வேறு வரலாற்று அறிஞர்களும் ஆராய்ச்சி நடத்தினர். அவர்களில் முக்கியமாக குறிப்பிடப்பட வேண்டியவர் இந்தியப் புதைப்பொருள் ஆராய்ச்சித்துறைத் தலைவராக விளங்கிய சர் சான் மார்சல் (Sir John Marshall) என்பவர் ஆவார். அவர் 1935ஆம் ஆண்டில் ‘மொகெஞ்சொதரோவும் சிந்து நாகரிகமும்’ (Mohenjodaro and the Indus Civilization) என்னும் ஒரு நூலை விரிவாகவும் விளக்கமாகவும் எழுதி வெளியிட்டார். அந்த நாட்களில், இந்திய வரலாற்றுத்துறை, ஆரிய நாகரிகத்திற்கு எல்லாவகையிலும் உயர்வளிக்கவேண்டும்

என்னும் விருப்பமுடையோர் கைகளில் பெரும்பாலும் சிக்கிக் , கிடந்தநால், இந்துயாவைச் சேர்ந்த வரலாற்று அறிஞர்களும், அவர் சொல்வழி மயங்கிநின்ற மேனாட்டைச் சேர்ந்த வரலாற்று அறிஞர்களும், மறைந்த சிந்துவெளி நாகரிகம் ஆரிய நாகரிகமே என்று நிலைநாட்ட அரும்பாடு பட்டனர். அவர்கள் பொருந்தாத சான்றுகளை வைத்துக் கொண்டு போலித்தன்மையில் பொருத்திப் பார்த்தார்கள். எல்லாம் நிலைநிற்க முடியாமல் சரிந்து வீழ்ந்தன. ஆராய்ச்சித் திறனும், கூர்மதியும், நடுநிலைத் தன்மையும் கொண்ட சர் சான் மார்சல் "மறைந்த சிந்துவெளி நாகரிகத்தின் அடிப்படையாளர்கள் அறவே ஆரியர்களாக இருக்கமுடியாது" என்னும் கருத்தை, அசைக்கமுடியாத தக்க காரணங்களோடு தம் நூலில் விளக்கிக் காட்டினார். சிந்து வெளி நாகரிகம் ஆரிய நாகரிகமாக இருக்கமுடியாது என்னும்போது, அது வேறு எந்த நாகரிகத்தைச் சேர்ந்ததாக இருக்கமுடியும் என்ற ஆராய்ச்சியில் ஈராசுப் பாதுரியார் நெடிதுநாள் இறங்கித் தக்க சான்றுகளைத் துருவித்துருவி எடுத்து, இறுதியில் அது திராவிட நாகரிகமே என்ற முடிவுக்கு வந்து, 1936 ஆம் ஆண்டில் அந்தக் கருத்தைக் காரணகாரிய விளக்கத்தோடு வெளியிட்டார். அவரது அந்தக் கருத்து திராவிடரின் வரலாற்றுக்குப் புதியதொரு ஒளியையும், பொலிவையும் தருவதாக அமைந்தது. ஈராசுப் பாதுரியாரின் அந்தக் கருத்தை எவராலும் அவ்வளவு எளிதாக எதிர்க்க முடியவில்லை. அவரது கருத்துக்கு ஆதரவுதரும் ஆராய்ச்சிக் கருத்துக்களே பல்வேறு வரலாற்று அறிஞர்களிடத்திலிருந்தும் மேன்மேலும் வரத்தொடங்கின. திராவிட நாகரிகத்திற்கு உயர்வு ஏற்படுவதைக் காணப் பொறாத, சில நடுநிலைமை தவறிய, அழுக்காறு எண்ணங் கொண்ட வரலாற்றாசிரியர்கள் ஏதேதோ; மறுப்புக் காரணம் சொல்லி, ஈராசுப் பாதுரியாருக்கு எதிராக மழுப்பிப் பார்த்தனர். அவர்களது கூற்றுக்கள் இறுதியில் வலுவிழ்ந்து வீழ்ந்தன; ஈராசுப் பாதுரியாரின் கருத்தே நிலைநின்றது.

சிந்துவெளி நாகரிகம் ஆரிய நாகரிகம் அல்லாத ஒரு நாகரிகம் என்பது மட்டுமல்லாமல், அது முழுக்கமுழுக்கத் திராவிட நாகரிகமே ஆகும் என்பதையும், அத்தகைய திராவிட நாகரிகமே இந்தியத் துணைக்கண்டம் முழுவதிலும் ஒரு காலத்தில் பரவியிருந்தது என்பதையும், அந்த நாகரிகந்தான் மேற்கே பரவிய எல்லா நாகரிகங்களுக்கும் அடிப்படையாக விளங்கிற்று என்பதையும், இந்தியத் துணைக்கண்ட நாகரிகத்திற்கும் சரி, உலக நாகரிகத்திற்கும் சரி, திராவிடந்தான் தொட்டிலாகக் காட்சியளித்தது என்பதையும், தெள்ளத்தெளிய உலகுக்கு எடுத்துக் காட்டிய பெருமை அனைத்தும் ஈராசுப் பாதிரியாரையே சாரும். அவர் தம்முடைய கருத்தை வலியுறுத்திச் சொற்பொழிவுகள் வாயிலாகவும், நூல்கள் வாயிலாகவும், இதழ்கள் வாயிலாகவும் நாட்டுமக்களுக்கு எடுத்துரைத்து வந்தார்.

அவரை நேரில் காணும் வாய்ப்பும், அவருடைய அரிய சொற்பொழிவைக் கேட்கும் வாய்ப்பும் எனக்கு ஒருமுறை ஏற்பட்டது. நான் அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்தில் மூன்றாவது ஆனர்சு கைப்பில் பயின்றுகொண்டிருக்குங்காலை, 1942ஆம் ஆண்டில், ஈராசுப் பாதிரியார் சிறப்புச் சொற்பொழிவு ஆற்ற அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்திற்கு வந்தார். அவர் மூன்று நாட்கள் தொடர்ந்து சொற்பொழிவு ஆற்றினார். அவர் சொற்பொழிவு ஆற்ற எடுத்துக்கொண்ட தலைப்பு "சிந்துவெளி நாகரிகம்" என்பதாகும்.

அவரது தோற்றமே கவர்ச்சிகரமாக இருந்தது; அவரது சொற்பொழிவு அதைவிடக் கவர்ச்சிகரமாக இருந்தது. குள்ள உருவம், பருத்த உடல், பரந்த முகம், விரிந்த நெற்றி, வெண்மை நிறம், பெரிய கண்கள், எடுப்பான மூக்கு, அதன் மேல் கண்ணாடி, வெள்ளை அங்கி, வெள்ளிய நீண்ட அழகான தாடி ஆகிய இவற்றோடு கூடியதுதான் அவரது தோற்றம். ஆராய்ச்சியில் ஈடுபட்டு, அப்பொழுது அவரது

கண்கள் பார்வை மழுங்கிக் காணப்பட்டன. அவருடன் எப்பொழுதும் உதவிக்கு என்று இருந்த மாணவர்கள் இருவர், அவரை மெல்ல அழைத்துவந்து மேடை ஏற்று வித்தனர்.

அவர் யாவர்க்கும் புரியும் வண்ணம், தெளிவான சொற்களால், அழுத்தந்திருத்தமாகக் கவர்ச்சிகரமான குரலில் பேசினார். அவர் பேசத்துவங்கியவுடன் உலக முதன் மொழிப் பரம்பரையைச் சேர்ந்ததும், திராவிடக்குழு மொழிகளில் தலைசிறந்து விளங்குவதும், தொன்மை—சிறப்பு—அழகு—இனிமை ஆகிய பண்புகள் வாய்ந்ததுமான தமிழ் மொழியில் தாம் பேச முடியாமல் இருப்பதற்குப் பெரிதும் வருத்தந் தெரிவித்துக்கொண்டார். மற்றுமொரு முறை பேசும்படியான வாய்ப்புச் சில ஆண்டுகள் கழித்துத் தமக்குக் கிடைக்குமாயின், அப்பொழுது கட்டாயம் தமிழில் பேசவேன் என்றும் தம் விழைவைத் தெரிவித்துக்கொண்டார். சிந்துவெளி நாகரிகம் ஆரிய நாகரிகம் என்று சொல்லுவதற்கு எவ்விதச் சான்றும் கிடைக்கப் பெறாததால், அது ஆரியமல்லாத ஒரு நாகரிகமாகத்தான் இருக்கக்கூடும் என்பதையும், அங்கு அகழ்ந்து காணப்பட்ட பொருள்கள் திராவிட இனமக்கள் புழங்கும் பொருள்களோடு ஒத்திருப்பதால், அது திராவிட நாகரிகமாகத்தான் இருக்க முடியும் என்பதையும் அவர் விளக்கிக் காட்டினார். சிந்து வெளியில் சுண்டெடுக்கப்பட்ட கல்வெட்டுக்களிலும், முத்திரைகளிலும் காணப்படும் எழுத்துக்களைப் படிக்க, இந்தியத் துணைக்கண்டத்திலுள்ள மொழிகள் அனைத்தையும் பயன்படுத்திப் பார்த்தபோது, தமிழ்மொழி ஒன்றினால் தான் அவற்றை எளிதில் புலப்படுத்திக்கொள்ள முடிந்தது என்றும், தமிழ் மொழிக்கும் கோண்ட், கூய், ஓராயான், இராசமகால், பிராமி போன்ற ஏனைய திராவிடக் குழு மொழிகளுக்கும் தாய்மொழியாக விளங்கிய ஒரு திராவிட மொழியே மொகெஞ்சொதரோவின் மொழியாக விளங்கியிருக்கவேண்டும் என்றும், தக்க காரணங்களோடும், விளக்கப்

படங்களோடும் அவர் எடுத்துக் கூறினார். கண் மழுங்கிய நிலையிலும் சீமைச் சுண்ணாம்புக் கட்டிகொண்டு கரும் பலகையில் படங்களையும், சிந்துவெளி எழுத்துக்களையும் நிதானத்தோடு எழுதிக் காட்டி விளக்கந் தந்தார்.

ஈராசுப் பாதிரியார் அப்பொழுது பேசிய பேச்சிலே மிகவும் வியப்புக்குரியதும், போற்றிப் புகழ்த்தக்கதுமாக இருந்தது, 'திராவிட நாகரிகம் எப்படி மேனாடுகளுக்கெல்லாம் பரவிச் சென்றது' என்று விளக்கிக் காட்டியதாகும். கடல் கொண்ட குமரிக்கண்டத்தில் தோன்றிய திராவிட நாகரிகந்தான் பிறகு தென்னாட்டு நாகரிகம் ஆகிப் பிறகு மொகெஞ்சொதரோ—அரப்பா நாகரிகமாக ஆயிற்று என்றும், அந்தச் சிந்துவெளி நாகரிகம் பிறகு சுமேரியா நாகரிகமாக மாறிற்று என்றும், பிறகு சுமேரியா நாகரிகம் எகிப்திய நாகரிகம் கிரேக்க நாகரிகமாகவும், பிறகு கிரேக்க நாகரிகம் உரோமானிய நாகரிகமாகவும், பிறகு உரோமானிய நாகரிகம் சுபெயின் நாகரிகமாகவும், பிறகு சுபெயின் நாகரிகம் பிரிட்டானியா நாகரிகமாகவும் மாறி, மேனாடு முழுவதும் பரவிற்று என்றும் தக்க ஆராய்ச்சிக் கருத்துக்களால் நிலைநாட்டினார். மொழி நாகரிகம்—பண்பாடு—எண்ணைப் பத்து வரையிலும் எண்ணும் பழக்கம்—ஆண்டை ஞாயிற்றைக் கொண்டு கணக்கிடுவது—மாதத்தைத் திங்களைக் கொண்டு கணக்கிடுவது—வாரத்திற்கு ஏழு நாட்கள் என்று கொள்ளுவது—ஒவ்வொரு நாளையும் ஞாயிறு, திங்கள், கோள்கள் ஆகியவற்றின் பெயரால் அழைப்பது என்பன போன்றன, திராவிட நாகரிகம் கற்றுக் கொடுத்த பாடந்தான் என்பதைப் பிறமேற்கத்திய மொழிகளிலிருந்து சான்றுகள் காட்டி விளக்கினார். ஈராசுப் பாதிரியார் கீழைநாட்டு—மேலைநாட்டு மொழிகளில் பதினாறு மொழிகளில் நன்கு எழுதவும் படிக்கவும் கற்றுக் கொண்டிருந்தார்.

அவர் தமது மூன்றுநாள் சொற்பொழிவை ஆற்றிவிட்டு, மூன்றாவது நாள் பேசி உட்காரும்போது, Hitherto Father

Heras was not Speaking to you but a Dravidian from Spain (இதுவரையில் உங்களிடம் பேசிக் கொண்டிருந்தது ஈராசுப் பாதிரியார் அல்லர்; சுபெயின் நாட்டிலிருந்து வந்த ஒரு திராவிடரே பேசிக் கொண்டிருந்தார்) என்று பேசி விட்டு உட்கார்ந்தார். நானும் என்னைப் போன்ற மாணவர்களும் அவரது இறுதிச் சொற்றொடர் கேட்டு மண்டபம் அதிரக் கையொலி முழக்கினோம்.

மறுநாள் காலை நானும், எனது இளவல் இரா. செழியனும், பிற நண்பர்களும் ஈராசுப் பாதிரியார் தங்கியிருந்த விருந்தினர் விடுதிக்குச் சென்றோம். அவர் அன்போடு எங்களை வரவேற்று, இனிமையாக ஒரு இரண்டு மணிநேர காலம் எங்களுடன் உரையாடிக்கொண்டிருந்தார். “தங்களுக்குத்தான் கண்கள் இரண்டும் மங்கி மழுங்கி விட்டனவே! எப்படிப் படிக்கிறீர்கள்? எப்படி எழுதுகிறீர்கள்?” என்று கேட்டேன். அவர் தம்முடன் இருந்த இரண்டு மாணவர்களையும் அழைத்து, அவர்கள் இருவரையும் இரண்டு பக்கத்திலும் இரண்டு கைகளால் பிடித்துக் கொண்டு, “இந்த இருவருந்தான் எனது இரண்டு கண்கள்” என்று சொல்லிவிட்டுப் புன்னகை புரிந்தார். நாங்கள் அவரிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு எழுந்திருக்கும்போது, “தாங்கள் நேற்றைய சொற்பொழிவின் இறுதியில் குறிப்பிட்ட சொற்றொடரை அப்படியே எழுதித் தாங்கள் கையெழுத்துப் போட்டுத் தரவேண்டும்” என்று நான் அவரிடம் விரும்பிக் கேட்டுக்கொண்டேன். அவரும் அன்புடன் அப்படியே கையெழுத்துப் போட்டுத்தர இசைந்தார். நான் என் கையிலிருந்த பெரிய சங்க இலக்கிய நூலை விரித்து நீட்டினேன். அவருடன் இருந்த மாணவர் ஒருவர் பேனாவை உறைநீக்கி அவரிடம் கொடுத்து, அவர் கையைப் பிடித்து ஏட்டில் வைத்தார். ஈராசுப் பாதிரியார் எழுதத் தொடங்கினார். ஒரு வரி எழுதி முடித்ததும் “போதும் நிறுத்துங்கள்; அடுத்த வரிக்கு வாருங்கள்!” என்று அந்த மாணவர் சொல்லிப் பாதிரியாரின் கையைப் பிடித்து அடுத்த வரி எழுத வைத்தார். இப்படியாகவே

ஒவ்வொரு வரியையும் அவர் எழுதினார். அவர் எழுதியது
I, The undersigned, am a Dravidian from Spain 14th III'42
H. Heras. S. J. (கீழே கையொப்பம் இட்டுள்ள நான்
சுபெயின் நாட்டிலிருந்து வந்த ஒரு திராவிடன். 14-3-42
எச். ஈராசு எசு. சே.) என்பதாகும். அவர் எழுதித் தந்தது
தான் அப்படியே இங்கு வெளியிடப்பட்டிருக்கிறது.

அப்படியெல்லாம் திராவிட மக்கள் மறக்க முடியாத
அருந்தொண்டுகள் பல ஆற்றிவந்த ஈராசுப் பாதிரியார் தமது
67 ஆம் வயதில் 14-12-1955 ஆம் ஆண்டு இயற்கை
எய்தினார் என்ற செய்தி நம்மையெல்லாம் துக்கத்திலும்
துயரத்திலும் ஆழ்த்துகிறது. அவரது இழப்பு அவ்வளவு
எளிதில் ஈடுசெய்ய முடியாத பேரிழப்பாகும். அவர் தம்
இறுதிக் காலத்தில் பம்பாய் சேவியர் கல்லூரியில் 'வரலாறு
—பண்பாடு' துறை துணைப் பேராசிரியராகப் பணியாற்றி
வந்தார். 'இந்திய வரலாற்று ஆராய்ச்சிக் கூடத்தோடும்
அவர் நீண்டகாலத் தொடர்பு கொண்டிருந்தார். அவர்
எழுதிய நூல்களும் கட்டுரைகளும் பலப்பல. அவற்றில்
முக்கியமாகக் குறிப்பிடத்தக்கது 1953 ஆம் ஆண்டில்
வெளிவந்த "இந்திய—மத்திய தரைப் பகுதிப் பண்பாட்டின்
அடிப்படைபற்றிய ஆராய்ச்சிகள்" (Studies in Proto-Indo-
Mediterranean Culture என்னும் நூலாகும். அதன் விலை
ரூ. 175. அந்த நூலைப் பலபடப் பாராட்டிப் பேரறிஞர்
கள் பலர் இதழ்களில் எழுதியுள்ளார்கள்.

ஈராசுப் பாதிரியார் திராவிட மக்களுக்குச் செயற்கரிய
பலன் செய்த பெரியாராவார். அப்பெரியாரின் தொண்டு
திராவிட மக்களுக்கு நல்ல ஊக்கம் அளிப்பதாக! அவரது
புகழ் என்றும் நின்று நிலவுவதாக!

26. பேராசிரியர் பெர்ட்ரண்ட் ரசல்

எகிப்துமீது ஈடன் அரசாங்கம் படைகளை அனுப்பிய பொழுது, இங்கிலாந்தில் பலத்த கண்டனம் எழுந்தது. அவற்றில் மிகக் கடுமையான கண்டனம்—“பைத்தியக் காரத்தனமான வெறிச்செயல்” என்ற கண்டிப்பு, பேரறிஞர் ரசல் என்பவரிடமிருந்து வந்தது. அவர் தத்துவஞானி, அரசியலில் அன்றாடக் கொந்தளிப்புகளுக்கு அப்பாற்பட்டவர். இருந்தாலும், அநீதியொன்று நிகழ்ந்துள்ளது என்றதும், அது இழைக்கப்பட்டது தமது நாட்டின் பிரதம மந்திரியால்— அரசாங்கத்தால் என்று தெரிந்ததும், அந்த அறிவாளர் கண்டிக்கத் தயங்கவில்லை. கண்டிக்க வேண்டும் என்ற அளவுக்கு மட்டும் கண்டித்து விடவில்லை; கடுமையான சொற்களாலும் கண்டித்தார்.

அவருக்குத் தற்பொழுது வயது 84; தள்ளாத வயது; — நீண்ட உழைப்பின் பிறகு ஓய்வுவேண்டிய காலம். இருந்த போதிலும், தமது நாடு எகிப்தின்மீது அநீதி விளைவிக்கின்றது என்றதும், தமது நாடு என்றும் பாராமல் கண்டிக்க முன்வந்தார்.

அறிவாளர் ரசலின் வாழ்நாள் பூராவும், அநீதிகளைப் பொய்களைத் தேடிப்பிடித்துக் கண்டிப்பதில் செலவழிக்கப்பட்டுள்ளன என்று கூறலாம். அநீதியைக் கண்டிக்க அவர் என்றும் தயங்கியதில்லை. பொய்யை எடுத்து வெளிப்படுத்த அவர் பின்வாங்கியதில்லை. அது பிரதமமந்திரியானாலும் சரி, போப்பாண்டவராயிருந்தாலும் சரி. அவர்

களை எதிர்த்துப் பேச அவர் தயங்கியதில்லை. நீதிக்காகப் பரிந்து பேசிய, 'குற்றத்துக்குப்' பல இன்னல்களையும் அவர் ஏற்றிருக்கிறார்.

பேரறிஞர் ரசலின் வாழ்க்கை வரலாறு மிக வேடிக்கையானது. அவர் பிறந்தது ஒரு பிரபுக் குடும்பத்தில். "ரசல்" குடும்பம், பல நூற்றாண்டுகளாகப் பிரசித்திபெற்ற அரசியல் பிரபுக் குடும்பம். அதைச் சேர்ந்த பலர், அரசியலில் மதிப்பு வாய்ந்தவர்களாக இருந்துள்ளனர். பெர்ட்ரண்ட் ரசலின் பாட்டனாரான ஜான் ரசல் என்பவர் இங்கிலாந்தின் பிரதம மந்திரியாகவே இருந்தார். தந்தையைப் போல, பெர்ட்ரண்ட் ரசலின் தாயும் பிரபுவம்சத்தில் பிறந்தவள். பிரபுக்கள் சூழ்நிலையில் பிறந்த ரசல், பிற்காலத்தில், அந்தப் பட்டத்தை வேண்டாமென்று ஒதுக்கும் நிலைக்கு வந்தார்.

ரசலின் முழுப்பெயர், "பெர்ட்ரண்டு ஆர்தர் வில்லியம் ரசல்" என்பதாகும். அவர் பிறந்தது 1872 மே மாதம் 18ஆம். அவருக்கு மூன்று வயதாகும் பொழுது தாய் இறக்க, பாட்டியாரால் (தாயின் தாயார்) வளர்க்கப்பட்டார். பாட்டி, பிரபுக்களின் பெருமையில் திளைத்தவராதலால், பேரனைச் சன்மார்க்கனாக, கிருத்துவ மதக் கோட்பாடுகளில் நம்பிக்கையுள்ளவனாகக் கொண்டுவரப் பாடுபட்டார், மாளிகையில் மதகுருவும் மற்ற ஆசிரியர்களும் வந்து பாடஞ் சொல்லித் தந்தனர். ஆங்கிலத்துடன், பிரெஞ்சு, செர்மன் மொழிகளையும் அவர் நன்கு கற்றுக் கொண்டார்.

பதினெட்டாவது வயதில் ரசல் கேம்பிரிட்ஜ் பல்கலைக் கழகத்திற்குச் சென்றார். அதிகம் பேசாத, கூச்சமுள்ள மாணவனாக இருந்தார். அவர் எடுத்திருந்த பாடம் முதலில் கணிதம்; பின் தத்துவம். இரண்டு அறிவுத்துறைகளும் அவரை எப்பொழுதும் சிந்தனையில் ஆழ்த்தி வைத்திருந்தன. பல்கலைக் கழக முடிவுகளில், ரசல் முதலாவதாக, அதிகச் சிறப்புக்களுடன் தேறினார்.

குடும்பப் பழக்கப்படி, ரசல் அரசியலில் ஈடுபடுமாறு செய்யப்பட்டார். பல்கலைக் கழகத்திலிருந்து வெளியேறும் பொழுது, பாரிசிலிருந்த ஆங்கிலத் தூதுவர் அலுவலகத்தில் அவருக்கு ஒரு வேலை காத்திருந்தது. அங்குச் சிலமாதங்கள் தங்கியதும், பெர்லின் நகர் சென்றார். அவருடைய மனப் போக்கு வேறு துறைகளில் ஈடுபட்டிருந்ததால், அரசியல் வேலைகளில் அவருடைய ஆர்வம் செல்லவில்லை. பெர்லினிலிருந்து திரும்பிவந்த தன் மனைவியுடன் (அவர் பாரிசு சென்ற ஆண்டு, அதாவது 1894-இல் திருமணம் புரிந்து கொண்டார்) இங்கிலாந்துக்குத் திரும்பி வந்தார். ஒரு சிற்றூரில் போய்க் குடியேறி, தத்துவ ஆராய்ச்சியில் தன் முழுநேரத்தையும் செலவிட்டார். பிரபுப் பட்டங்கள் அவருக்குப் பிடிக்கவில்லை. பரம்பரையாக வந்த பெருமையை ஏற்றுக்கொள்ள அவர் மறுத்தார். வீட்டிலிருந்து, பிரபுக் குடும்பத்தவர் என்ற பரம்பரை உரிமையிலிருந்து, வரும் பணத்தை இவர் எடுத்துக் கொள்ள வில்லை. சொந்த உழைப்பால் பொருள்தேடி, மிக எளிய வாழ்க்கையை இவர் மேற்கொண்டார். கணிதத்தையும், தத்துவத்தையும் நாள் பூராவும் ஆராய்ந்ததால். அவருடைய அறிவுத்திறன் வளர்ந்ததென்றாலும், உடல் மிகவும் தேய்ந்து வந்தது. “எலும்புகளின்மீது நடமாடும் வாய்ப்பாடுபோல அவர் இருந்தார்” என்று, அப்பொழுது இவரைப் பார்த்த ஒருவர் குறிப்பிட்டார்.

1900இல் பாரிசு நகரில் “கணித மாநாடு” ஒன்று நடந்தது. அதற்கு ரசல் சென்றிருந்தார். அப்பொழுது நடந்த விவாதங்கள் ரசலின் கவனத்தைக் கணிதத் துறைக்கு முழுவதும் ஈர்த்தன. இங்கிலாந்து திரும்பியதும், மூன்று ஆண்டுகள் கணிதத்துறையின் அடிப்படைகளை ஆராய்ந்தார். 1903இல் “கணிதத்தின் அடிப்படைகள்” என்ற அவருடைய நூல் வெளிவந்தது. பிறகு கணிதப் பேராசிரியர் வொயிட்கெட் என்பவர் துணையுடன், “பிரின்சிபியா மாத்தமாட்டிக்கா (கணிதக் கோட்பாடுகள்) என்ற நூலை

எழுத ஆரம்பித்து, 1910இல் அதனை வெளியிட்டார். கணிதத் துறையில் தலைசிறந்த நூல்கள் வரிசையில் இந்த இரண்டும் இடம் பெறுகின்றன. 20ஆம் நூற்றாண்டின் முதற் பாதியில் வெளிவந்த ஒரு சில உயர்தர நூல்களில், கணிதம் பற்றி ரசல் எழுதிய நூலும் ஒன்று ஆகும்.

1910இல் ரசல் கேம்பிரிட்ஜ் பல்கலைக் கழகத்தில் ஆசிரிய ராக நியமிக்கப்பட்டார். பல்கலைக்கழகச் சூழ்நிலையில் ரசல் கணிதத்திலும் தத்துவத்திலும் முன்னிலும் அதிக ஆர்வத்துடன் ஈடுபட்டிருந்தார். சிந்தனையில் மூழ்கி, வெளியுலகை ரசல் மறந்திருந்தார். 1914இல் வெளியுலகு அவரைத் தட்டி எழுப்பியது அதிர்ச்சியுடன். ஆனால், 1914-இல் மூண்ட முதல் உலகப்போர் அவரைச் சிந்தனை உலகிலிருந்து மண்ணுலகுக்கு அழைத்து வந்தது. வாய்பாடு, கொள்கை, கோட்பாடு, ஆரம்பம், முடிவு, அடிப்படை உண்மை, இவைகளில் உழன்று கொண்டிருந்த மனம், சேனைகள், துப்பாக்கி, சண்டை, இரத்தம், சாவு இவைகளைப் பார்த்துத் திடுக்கிட்டது.

கணிதத்தையும் தத்துவத்தையும் கொஞ்சம் ஒதுக்கி வைத்து, “சண்டை கூடாது” என்று பிரசாரம் செய்ய ரசல் இறங்கினார். எதிரி நாடு மட்டுமின்றி, தனது நாடும் குற்றங்கள் செய்துள்ளன வென்று அவர் இடித்துக் காட்டினார். போர் முயற்சிகளுக்குத் தடையாக இருப்பதாக ரசல் குற்றஞ் சாட்டப்பட்டார். ரசல் கோர்ட்டில் குற்றவாளிக் கூண்டில் நிறுத்தப்பட்டார். “பிரபுவின் பிள்ளை—பேராசிரியர் குற்றவாளிக் கூண்டில்” என்ற செய்தி, நாட்டில் ஆச்சரியத்தையும், மற்றொரு பக்கம் அதிர்ச்சியையும் தந்தது. தான் சொல்லியதையோ, எழுதியதையோ, எதையும் திரும்ப வாங்க ரசல் மறுத்தார்.

கோர்ட் அவரைக் குற்றவாளியெனத் தீர்ப்புக் கூறி 100 பவுன் அபராதம் விதித்தது.

அவர் செய்த குற்றமென்ன? “போர் கூடாது, அமைதி வேண்டும்” என்று கூறியது.

அபராதம் கட்டப்படவில்லை. ரசல் கடுங் கோபத்துடன், அரசாங்கத்தை எதிர்த்து நின்றார். அரசாங்கத்தினர் அபராதத்தை வசூலிக்க உத்தரவிட்டனர்.

போலீசார் ரசலின் வீட்டில் புகுந்தனர். பேராசிரியர் வீட்டில் என்ன இருக்கும்? புத்தகங்கள் ஏராளமாக இருந்தன. அபராதத்திற்காக ரசலின் புத்தகங்கள் கைப்பற்றப்பட்டன. தான் அருமையாகப் போற்றி, நண்பர்களைப் போலப் பாராட்டி வந்த பல நூல்கள் அகற்றப்படுவதை, ரசல் வேதனையுடன் பார்த்தபடி இருந்தார். அரசாங்கம் கைப்பற்றிய புத்தகங்களை, ரசலின் நண்பரொருவர் ஏலத்தில் எடுத்து, ரசலிடம் திருப்பிக் கொடுத்தார்; ஆனால், பல அருமையான நூல்கள் காணாமற் போய்விட்டன.

அரசாங்கத்தின் தாக்குதல் ஒருபுறமிருக்க, மற்றொரு பக்கம் பல்கலைக் கழகம் தாக்கியது. ஆசிரியர் பதவியிலிருந்து ரசல் நீக்கப்பட்டதாக உத்தரவு வந்தது.

கேம்பிரிட்ஜில் வேலை போனதும், அமெரிக்காவில் ஆர்வர்டு பல்கலைக் கழகம் ரசலுக்கு ஆசிரியர் பதவி தந்து அழைத்தது. ஆனால் அமெரிக்காவுக்குப் போக ரசலுக்குப் “பாஸ்போர்ட்” வழங்க இங்கிலாந்து அரசாங்கம் மறுத்தது. ரசலுக்கு உள்நாட்டில் வேலை போயிற்று. மேலை நாட்டில் வேலை பார்க்கப் போவதற்கும் அனுமதிக்கப்படவில்லை. அரசாங்கத்தின் கடும்தாக்குதல் ரசலை வறுமை நிலையில் தத்தளிக்கச் செய்தது. இந்தக் கட்டத்தில்கூட, தன் பரம்பரைச் சொத்திலிருந்து கிடைக்கும் வருமானத்தைப் பெற ரசல் மறுத்தார். பிரபு—சாதாரணமானவர், முதலாளி—தொழிலாளி என்ற பாகுபாடுகள் ஒழிய வேண்டுமென வாதிப்பவர் ரசல். அந்த வேற்றுமைகளை எதிர்க்கும்பொழுது, அதனால் சொந்தமாகப் பலன் வருகிற

தென்றாலும், தியாகம் செய்ய அவர் முன்வந்தார். உள்ள உறுதியை இழந்திடாமல் அவர் அரசாங்கத்தின் கொடுமைகளை ஏற்றுப் போராடினார்.

பல்கலைக்கழக வேலை போனதும், இலண்டனில் சில சொற்பொழிவுகள் மூலம் வருவாய் தேடித்தர, ரசலின் நண்பர்கள் ஏற்பாடு செய்தனர். அறிவாளர்கள் பேசுகின்றனர் என்றால், நுழைவுக் கட்டணம் வைத்து, பொருள் தேடும் முறை அங்கு இருந்தது. மக்களும் கூடிப் பேச்சுக்களைக் கேட்டுச் செல்வர். ரசலுக்கு அவ்விதக் கட்டணக் கூட்டங்கள் ஏற்பாடு செய்வதை அறிந்த அரசாங்கம், அந்தக் கூட்டங்களுக்கு வெவ்வேறு வகைகளில் தடை போட்டு, அவை நடைபெற முடியாதபடி செய்தது.

ரசல் இவற்றையெல்லாம் பொருட்படுத்தவில்லை. சொற்பொழிவுகள் தடுக்கப்பட்டதும், பத்திரிகைகளுக்குக் கட்டுரைகள் எழுதி, அதனால் சிடைக்கும் வருவாயைக் கொண்டு தம் வாழ்க்கையை நடத்தினார். அரசாங்கம் அங்கும் ரசலை விட்டுவைக்கவில்லை. “டிரிப்யூன்” என்ற பத்திரிகையில் ரசல் எழுதிய கட்டுரை ஆட்சேபகரமானது என்று கூறி, ரசல் மீது வழக்குத் தொடுத்தது.

பெர்ட்ரண்ட் ரசல் ஆறுமாதம் தண்டிக்கப்பட்டார்.

தமது கருத்துக்களை மாற்றிக்கொள்ள அவர் மறுத்தார். தண்டனையை ஏற்றுக்கொண்டார். சிறை புகுந்தார்.

தத்துவங்களை ஆராய்ந்து வேதாந்தம் பேச வேண்டியவர், பல்கலைக்கழக அறைகளுக்கு அப்பாற்பட்ட உலகில் புகுந்து, கலகம் விளைத்து, கடுமையான போராட்டத்தில் ஈடுபட்டது உலகுக்கு அதிர்ச்சியைத் தந்தது. ரசலைப் பற்றி எழுதிய வில்துராண்ட் என்ற அமெரிக்கத் தத்துவஞானி பின்வருமாறு குறிப்பிடுகிறார். “இதுவரை கணிதம் தத்துவம் இவைகளின் பாரந் தாங்காது

அமிழ்ந்துபோய், உறைந்துபோன பனிக்கட்டியைப் போலக் கிடந்த பெர்ட்ரண்ட் ரசல் திடீரென வெடித்து எழுந்தார். பனிக்கட்டி உடைந்தது; தீப்பொறி பறந்தது; உலகம் திடுக்கிட்டது. அவர் ஒற்றை நாடியாகவும் இரத்த சோகையால் வெளுத்தும் காணப்பட்ட பேராசிரியர் மட்டுமல்ல, உயர்ந்த மனிதாபிமானமும் அளவற்ற மனவுறுதியும் படைத்த மனிதர் என்பதை உலகம் உணர்ந்தது. அறிவியல் கோட்பாடுகளைவிட்டு ஆராய்ச்சி யாளன் வெளியே வந்தான். அரசியல் வாதிகளைச் சாடினான். கடும் கண்டனங்களை வெள்ளமெனப் பாய்ச் சினான். அதிகாரம் பதவி எதுவும் எதிர்நிற்கவில்லை அதிகாரமும் ஆதிக்கமும் கையிலே வைத்துப் பாரைக் கட்டி ஆண்ட அரசியல் தலைவர்களும் அவரது கண்டனத்துக்கு ஆளாயினர். பல்கலைக் கழகம் அவரை வேலையினின்றும் விரட்டியபோதிலும் கண்டனம் நிற்கவில்லை. மற்றொரு கலீலியோவைப் போல அவர் போராடினார். அவருடைய அறிவையும் கருத்துக்களையும் புரியாதவர்கள்கூட, அவருடைய கொள்கை உறுதிகண்டு வியந்தனர். ஆனால், அவருடைய கருத்துக்கள் பல, இங்கிலாந்தில் இருந்தவர் களுக்குக் கசப்பாக, கடுமையாக இருந்ததால், எதிர்ப்பு நாலாபக்கங்களிலும் சூழ்ந்தது. பெரிய குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர் என்றாலும், சமூகம் அவரை விரட்டியடித்தது. சண்டையிலீடுபட்டிருந்த நாடு, சமாதானம் பேசிய அவரைத் “தேசிய துரோகி” எனத் தூற்றியது.

படித்த பல்கலைக் கழகம்—ஆசிரியராகப் பணியாற்றிய பல்கலைக் கழகம்—அவரை விரட்டியது! பிரபுக்களை விட்டு அவர் விலகி வந்தார். பிரபுக்கள் கூட்டம் இப்பொழுது தூர நின்று அவர் படும் பாட்டை வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருந்தது!

அரசாங்கத்தின் கோபம் அவர்மீது பாய்ந்தது; அவரைச் சுற்றித் தடைகள் வீசப்பட்டன!

சமூகம் அவரைப் புறக்கணித்தது, சட்டம் அவர்மீது குற்றங்களைச் சாட்டியது; தண்டனைகளைத் தந்தது; சிறைக்கு அனுப்பியது!

பிறந்த நாடு அவரைத் "தேசத் துரோகி" எனத் தூற்றியது!

இவ்வளவுக்கும் அவர் செய்த குற்றம், சமாதானத் திற்காகப் பேசியதுதான்.

சமாதானத்திற்காக அவர் பேசினார்; சண்டையில் ஈடுபட்டிருந்த அரசாங்கம் அவரை அல்லற்படுத்தியது.

அமைதி வேண்டுமென்று அவர் கூறினார்; அதிகாரத் திலிருந்தவர்கள் அவரைத் தண்டித்தனர்.

ஏகாதிபத்தியங்கள் போகவேண்டுமென ரசல் கூறினார்; ஏகாதிபத்தியத்தின் தலைமை பீடமாக விளங்கிய இங்கிலாந்து, "தேசத் துரோகி" என அவரைத் தூற்றியது; கொடுமைப்படுத்தியது.

தாம் படும் கொடுமைகளை ரசல் பொருட்படுத்த வில்லை. சண்டை வெற்றி இவைகளின்பின் மறைந்துள்ள பயங்கரக் கொடுமைகளை எண்ணி, அவர் மனம் பதறினார். அந்தக் கொடுமைகளை அனுபவித்தாலும் பாதகமில்லை என்று அவருக்குப் பட்டது. ஒரு ஏகாதிபத்தியத்தைக் காப்பாற்ற, பல்லாயிரக்கணக்கான மாணவர்கள் படைகளில் அணிவகுத்துச் செல்வதைக் காண, அவர் மனம் புழுங்கினார். "ஏகாதிபத்தியத்தைக் காப்பாற்ற எண்ணற்ற இளைஞர்கள் பலியிடப்படுகின்றனர்! இந்த இளைஞர்களின் உயிர்களைவிட ஏகாதிபத்தியப் பெருமை பெரிதா?" என்று ரசல் கேட்டார். ஏகாதிபத்திய வாதிகளுக்கு மட்டுமல்ல, இங்கிலாந்து மக்களுக்கே ரசல் பேசுவது தேசத்துரோகமாகப் பட்டது. ரசல் அத்துடன் நிற்கவில்லை, "இலட்சக் கணக்கான இளைஞர்களின் தூய இரத்தத்தைச் சிந்தி, காப்பாற்றப் போவதாகச் சொல்லப்படும் அந்த

ஏகாதிபத்தியம் என்பதுதான் என்ன?" என்ற ஆராய்ச்சியில் இறங்கினார். கணிதத்தில் தத்துவஞானத்தில் ஈடுபட்டிருந்த அவரது ஆராய்ச்சித் திறமை பொருளாதாரம், அரசியல், சண்டை, சமூகம், ஏகாதிபத்தியம் இவைகள் பக்கம் திரும்பியது. ஏகாதிபத்தியத்தின் தன்மையை ஆராய்ந்து பார்க்கும்பொழுது, பொருளாதார அமைப்புக்களை ரசல் சீர்தூக்கிப் பார்த்தார். தனிப்பட்ட சொத்துக்களின் அடிப்படையில் ஏழை—பணக்காரர்கள் உண்டாவதுதான் சமூகத்தில் பல சீர்கேடுகள் தோன்றக் காரணமாயிருக்கிறது என்று அவர் கண்டார். எனவே, இக் கேடுகளை நீக்கச் சமதருமம்தான் சிறந்த மருந்தென அவர் தெளிந்தார். சமதர்மத்தைப்பற்றி அவர் பேசத் தொடங்கியதும், அவரைச் சூழ்ந்த எதிர்ப்பு இன்னமும் அதிகமானது.

கணித வல்லுநர், தத்துவ ஞானி, இவைகளிலிருந்து யுத்தத்தை எதிர்க்கப்போய்த் "தேசத் துரோகி"யாகி, ஏகாதிபத்தியத்தை எதிர்த்துச் சமதர்மவாதியாக ரசல் ஆனார். அடுத்த கட்டத்தில் மதங்களை எதிர்த்து மதத் துரோகியாகவும் அவர் ஆனார்.

விஞ்ஞானத்திலும் கணிதத்திலும் பேராசிரியர் ரசல் காட்டிய ஆராய்ச்சித் திறமை, மதத்துறையின் பக்கம் திரும்பியது. அவரது கேள்விகள் மதத்தலைவர்களைத் திக்குமுக்காடச் செய்தன. பழங்கால நம்பிக்கைகள் கேலிக் குரியவையாயின. அதிலும் கிருத்துவ மதத்திலிருந்த மூட நம்பிக்கைகளும், அந்த மூட நம்பிக்கைகளைக் காப்பாற்றக் கிருத்துவ குருமார்களும் போப்பாண்டவர் களும் நடத்திய கொடூரச்செயல்களும், நேர்மையை அடிப்படையாகக் கொண்ட ரசல் உள்ளத்தில் பெரும் புயலைக் கிளப்பின. சொன்னதை அப்படியே ஏற்றுக்கொள்ளும் குருட்டு மனப்பான்மையை எதிர்த்து, ரசல் "எழுத்துப் போர்" தொடங்கினார் எனலாம்.

"இந்த உலகிலுள்ள சீர்கேடுகளையும் ஒன்றுக்கொன்று முரண்பாடான அமைப்புக்களையும் காணும்பொழுது, ஒரு

கடவுள் இந்த உலகைப் படைத்தார் என்று என்னால் எண்ணமுடியவில்லை. யாரோ ஒரு கல்நெஞ்சம் படைத்த கொடுமையாளன், மிக ஈவு இரக்கமற்ற நிலையில் இருந்த பொழுது படைத்தான் என்று வேண்டுமானால் இருக்கலாம்” என்று, ரசல் ஓரிடத்தில் வேடிக்கையாகக் கூறினார்.

“கிருத்துவ மதத்தை எதிர்த்தவர் உயிருடன் எரிக்கப் பட்டார்கள். கிருத்துவ மதத்தை முழுவதும் ஆதரிக்காதவர்கள் சிறையில் அடைக்கப்பட்டார்கள். கிருத்துவ மதத்தின் அதிபர்களான போப்பாண்டவர்கள் ஆதிக்கம் பெற்று, ஐரோப்பாக் குண்டத்தை ஆட்டிப் படைத்தபொழுது, “இன்கியூசிசன்” என்ற மத விசாரணைக் கோர்ட் மூலம் பல கொடுமைகளைச் செய்தனர். கிருத்துவக் கோட்பாடுகளை முற்றிலும் எதிர்த்தவர்கள் சித்திரவதைக்கு ஆளாக்கப்பட்டது மட்டுமல்லாமல், கிருத்துவ மதத்திற்குள்ளேயே தோன்றிய மற்ற மதப்பிரிவினர்களும் சித்திரவதை செய்யப்பட்டனர்.” கிருத்துவ மதத்தின் இரத்தக்கறைபடிந்த வரலாறு ரசலின் உள்ளத்தைக் குலுக்கியது. அன்பு, அறம், கருணை இவைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டபோதிலும், மதங்கள் எந்த இடத்தில் தவறுகின்றனவென்று ரசல் தெள்ளத் தெளிய விளக்கினார். “கிருத்துவின் பத்துக் கோட்பாடுகள் மிக நன்றாயிருக்கின்றன. ஆனால் மனித உள்ளத்திலும் வரலாற்றிலும் அவைகளினால் ஏற்பட்ட விளைவு வேறாக உள்ளது. கிருத்துவைப் பின்பற்றியவர்கள், எதிரியை நேசித்தார்கள் என்றோ, ஒரு கன்னத்தில் அடித்தால் மற்றொரு கன்னத்தைக் காட்டினார்கள் என்றோ கூற முடியாது. அதற்குப் பதிலாகச் சித்திரவதை நிறைந்த இன்கியூசிசனையும், நெருப்புக் குண்டத்தில் மனிதனைப் போட்டு எரிப்பதையும் அவர்கள் கற்றுக்கொண்டார்கள். மனிதனுடைய அறிவை மதகுருமார்களின் ஏதேச் சாதிகாரத்துக்கும் அறியாமை யிருளுக்கும் அடிமைப்படுத்தினார்கள். கலையுணர்வை மூட நம்பிக்கைக்குத் தாழ்த்தினார்கள். விஞ்ஞான வளர்ச்சியை ஆயிரமாண்டுகளாகச்

சிதைக்க முயன்றார்கள். இவைகளெல்லாம் தடுக்க முடியாத விளைவுகள். குற்றம் அவர்கள் மேற்கொண்ட கோட்பாடுகளில் இல்லை; அந்தக் கோட்பாடுகளை அப்படியே ஏற்றுக் கொண்டு காப்பாற்றும் மூர்க்கத்தனமான நம்பிக்கையில் தான் குற்றம் ஆரம்பிக்கிறது.

மூர்க்கத்தனமான நம்பிக்கை—அதுதான் ஒவ்வொரு மதத்தின் அடிப்படையாகவும் இருக்கிறது. “ஆண்டவன் அருளியது”, “வேதத்தில் சொல்லப்பட்டது” என்று கூறப்பட்டுவிட்டால், ஒவ்வொரு மத பக்தனும் ஆராய்ந்து பார்க்காமல் அதை ஏற்றுக்கொள்ளுகிறான். இவ்வாறு ஆராய்ந்து பார்க்க வொட்டாமல், வற்புறுத்தப்படும் மூர்க்கத்தனமான நம்பிக்கை, விஞ்ஞான மனப்பான்மைக்கு முற்றிலும் மாறுபட்டது.

மூர்க்கத்தனமான நம்பிக்கை, இதைவிட வேறு உண்மை ஏதுவும் கிடையாது என்ற முடிவான நம்பிக்கை ஆராய்ச்சியைத் தடுப்பதுடன், ஆராய்ச்சி செய்பவர்களையும் அழிக்க முன்வருகிறது. இதனால்தான், அன்பு—அறம் இவைகளை ஒருபுறம் உச்சரித்தபோதிலும், மறுபக்கம் விஞ்ஞானிகளைத் தீயில்போட்டும், சிறையில் தள்ளியும், கைகளை வெட்டியும், கண்ணை அவித்தும் சித்திரவதை செய்யக் கிருத்துவ மதக்குருமார்கள் தயங்கவில்லை. கிருத்துவ மதத்தின் கறைபடிந்த வரலாறுகள், ரசலின் மத நம்பிக்கையை அகற்றின. “நான் ஏன் கிருஸ்துவனல்ல” என்ற நூலில், கிருத்துவ மதத்தில் தான் நம்பிக்கை இழந்ததற்கான காரணத்தை ரசல் விளக்கினார். அந்நூல் வெளிவந்ததும், கிருத்துவ நம்பிக்கையாளரின் எதிர்ப்பு ரசலைச் சூழ்ந்தது. அவர் சொல்லிய காரணங்கள், குறிப்பிட்ட ஒரு மதத்துக்கு மட்டுமல்ல, பொதுவாக எல்லா மதங்களுக்கும் முக்கிய எச்சரிக்கையாக அமைந்தது.

மதங்களைப் பற்றி ரசல் ஆராய்ந்தபொழுது, மதங்களின் அடிப்படையில் இருக்கும் ஒரு முக்கிய இயல்பை

அவர் கண்டார். அதுதான் மறைபொருள் வாதம். ஒன்றை மற்றொன்றாகச் சொல்ல, அதை வேறொன்றாக விளக்கி, குழப்பத்தில் கொண்டுபோய்விடும் வாதங்களை அவர் கண்டித்தார். கணிதத்திலும் விஞ்ஞானத்திலும் ஊறிய அவர் தர்க்க வயப்பட்ட நேர்மையை மட்டுமே ஆதரித்தார்.

“மறைபொருளும், தர்க்கமும்”, “மதமும் விஞ்ஞானமும்” ஆகிய அவரது உயர்ந்த நூல்கள், பகுத்தறிவுப் பான்மையை வளர்க்கப் பெரிதும் உதவின. உலகப் பகுத்தறிவு வாதிகளின் வரிசையில் ரசல் ஒரு முக்கியமான இடத்தைப் பெற்றார்.

விஞ்ஞானத்தையும் பகுத்தறிவையும் பற்றிய ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகளில் ஈடுபட்டிருக்கும் பொழுதுதான், முதல் உலக யுத்தம் குறுக்கிட்டு, அவரது போராட்டத்தை வேறுபக்கம் திருப்பியது. “போர் தவிர்க்கப்பட வேண்டும்” என அவர் பிரசாரம் செய்தபொழுது, தமக்கே உரித்தான ஆராய்ச்சித் திறனை, போர், வல்லரசுகள், அரசியல், பொருளாதாரம் இவைகளின்மீது ரசல் திருப்பினார். பொருளாதாரச் சீர்கேடுகளை ஆராயும் பொழுது, தனிப்பட்டச் சொத்துகளின் வரலாறுகளை அவர் கண்டறிந்தார், அடக்குமுறையாலோ, அநியாயத்தாலோ தனிப்பட்டளின் சொத்து கைமாறுகிறது. வைரச் சுரங்கங்களும் தங்கச் சுரங்கங்களும் திருட்டுத்தனத்தால் தனிப்பட்டவர்களின் சொத்தாகிவிடுகிறது. தனிப்பட்ட சொத்துரிமை நிலைப்பதால், சமூகத்துக்கு நன்மை ஏற்படவில்லை என்பதை அவர் கண்டார். சமூகத்தில் நீதியும், நிலையான அமைதியும் நீடிக்க வேண்டுமென்றால், தனிப்பட்டச் சொத்துரிமை மாறிச் சமதர்மம் தழைக்கவேண்டும் என்று ரசல் கருதினார். சமதர்மத்தில் ஏற்பட்ட பற்றுதல், அப்பொழுது ருஷியாவில் மலர்ந்த பொதுவுடைமையாளர்களின் ஆட்சிமுறையைக் காண வேண்டுமென்ற ஆவலை உண்டாக்கியது. 1917-இல் ருஷியாவில் புரட்சி மூண்டு, லெனின் தலைமையில் பொதுவுடைமையாளர்கள் ஆட்சியைக் கைப்பற்றியதும், உலகத்தின்

கவனம் ருஷியா பக்கம் திரும்பியது. உலகச் சமதர்மவாதிகளின் ஆர்வம் ருஷியாவுக்கு உதவியாக இருந்தது. புதிய உலகைச் சமதர்மத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட புதிய சமுதாயத்தை ருஷியப் பொதுவுடைமையாளர்கள் உண்டாக்குகிறார்கள் என்ற நல்ல நம்பிக்கை, உலகில் பல்வேறு பகுதிகளில் போராடும் சமதர்ம வாதிகளுக்கும் தொழிலாளர் தலைவர்களுக்கும் உண்டானது. ருஷியாவில் ஏற்பட்டுள்ள புரட்சி நிலைமையையும், பொதுவுடைமை நோக்கத்தையும் நேரில் காணவேண்டுமென்ற ஆர்வத்தில், பிரிட்டிஷ் தொழிற்கட்சி ஒரு தூதுக்குழுவை அனுப்பி வைத்தது. பேராசிரியர் ரசல், அந்த தூதுக்குழுவுடன் சேர்ந்து ருஷியாவுக்கு 1920 மே மாதம் சென்றார். புதிய சமுதாயம் மலருவதைக் காணச் சென்றார். புதிய சமுதாயம் மலருவதை காணச் சென்ற ரசலுக்கு அங்குக் காணப்பட்ட திடுக்கிடத்தக்க பொதுவுடைமை முறைகள் புதிய கேள்விகளை உண்டாக்கின. அவர் எதிர்பார்த்ததற்கு மாறாக, சமதர்ம அடிப்படைக் கொள்கை சிறந்தது என்ற போதிலும், ருஷியப் பொதுவுடைமை வாதிகள் கையாண்ட முறைகள் சரியானவைகளாக அவருக்குப் படவில்லை. "போல்சிவிசம்" என்று கூறப்பட்ட ருஷியப் பொதுவுடைமைக் கொள்கையை அவர் ஆராய்ந்து, இங்கிலாந்து திரும்பியதும், "போல்சிவிசம் கொள்கையும் நடைமுறையும்" என்ற நூலை எழுதினார்: பொதுவுடைமை பற்றிய இந்த ஆராய்ச்சி நூல், 1920 ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர் மாதம் வெளியிடப்பட்டது.

மிக ஆரம்ப காலத்திலேயே, ருஷியப் பொதுவுடைமை வாதிகள் கையாளும் முறைகள் சரியானவையல்ல என்று ரசல் கண்டார். அத்துடன், அவர்களின் கோட்பாடுகளும், கொள்கைகளும், கண்முடித்தனமான முறையில் வளருமென்றும் அவர் கூறினார். அந்த நூலின் முன்னுரையில் ரசல் பின்வருமாறு எழுதினார்: "ருஷியப் பொதுவுடைமை வாதிகளிடமிருந்து, அடிப்படையான விதத்தில் நான் மாறுபடுகிறேன். பொதுவுடைமை அவர்களுக்கும் அரசியல்

கொள்கையாக நிற்கவில்லை. வேதவாக்குகளும் கோட்பாடுகளும் நிறைந்த மதமாக அது அமைந்துவிட்டது! லெனின் போன்றவர்கள்கூட ஏதாவது ஒன்றை விளக்க விரும்பினால், மார்க்ஸ் ஏங்கெல்ஸ் இவர்கள் எழுதியவற்றில் சில வரிகளை ஒப்பிக்கத் தவறுவதில்லை. மூலதனமும் நிலமும் பொது வாக்கப்படவேண்டும் என்ற நோக்கத்தைமட்டும் ஒப்புக் கொள்கிறவன் முழுப் பொதுவுடைமை வாதியாகி விடுவதில்லை. மிக விரிவான முடிவான கோட்பாடுகளையும், விதிகளையும், அப்படியே ஏற்றுக் கொள்பவனாகவும் அவன் இருக்க வேண்டும். அந்தக் கொள்கைகள் உண்மையானதாக இருக்கலாம். ஆனால் விஞ்ஞானத்தில் இருப்பதைப்போன்ற ஆராய்ச்சி இல்லாத முறையில் கொள்கைளை ஏற்றுக் கொள்ளவேண்டும். முடிந்த முடிவுகளை ஏற்றுக் கொள்வதை விட்டு, ஆராய்ந்து பார்க்கும் திறன் வரலாற்றில் மறுமலர்ச்சிக் காலத்துக்குப்பின் வளர்ந்தது. அது விஞ்ஞான மனப்பாங்காகச் சீர்பட்டது. இந்த விஞ்ஞானப் பண்பாடு மனிதகுலத்தின் பெறற்கரிய பேறு என்றுதான் நினைக்கிறேன். பொருளாதார அமைப்பைச் சீர்படுத்துவதற்கு மக்களின் ஆராய்ச்சி மனப்பான்மை அடக்கப்பட்டு, அறிவாளி இருட்சிறையில் மறைக்கப்பட வேண்டும் என்று கூறப்படுமே யானால், நாம் கொடுக்கும் விலை அதிகம் என்று நான் கூறவேன்.”

1920இல், ருஷியாவில் பொதுவுடைமை ஆட்சி ஆரம்ப நிலையில் இருந்தது. அப்பொழுது முக்கிய தலைவர்களாக இருந்த லெனின், டிராஸ்கி, கார்க்கி முதலியவர்களை ரசல் நேரில் கண்டு பேசினார். அப்பொழுது ஸ்டாலின் அதிகமாக அறிமுகமாகாத நிலை. ஆனால் ருஷியாவில் ரசல் சொன்னவை பல பின்பு மெய்ப்பிக்கப்பட்டன. 1920ஆம் ஆண்டிலேயே, “கொள்கைகள் மறைக்கப்பட்டு, நெப்போலியன் செலுத்திய ஏகாதிபத்திய ஆட்சிமுறை நிறுவப்படலாம்” என்று ரசல்முன்கூட்டியே அறிவித்தார். பொதுவுடைமையின் பரந்த ஆட்சியிலும், போகப்போக “நாட்டுப்பற்று” தலைதூக்கி, மோதுதல்கள் ஏற்படக்கூடும் என்றும் அவர் அன்று கூறினார்.

ருஷியப் பொதுவுடைமையில் உள்ள குற்றங்குறைகளை அவர் கூறியபொழுது, முதலாளித்தனத்துக்காக அவர் பேசினார் என்று சொல்லமுடியாது. முதலாளித்துவ முறை அழிக்கப்படவேண்டியது என்ற கொள்கையை வலியுறுத்திய பின்தான், ரசல், ருஷியாவில் காணப்பட்ட “அழிவு, குழப்ப அறிகுறிகளை” எழுதினார். 1920 இல் மீண்டும் அது பதிக்கப்பட்டது. “சமதர்மம்”, “பொதுவுடைமை” இவைகள் வழக்கத்தில் பெற்றுள்ள வேறுபாட்டை ஒட்டி, அந்தச் சொற்களை ஆங்காங்குத் திருத்தியதல்லாமல், 1948 இல் வெளியிடப்பட்ட இரண்டாம் பதிப்பில், அவர் எழுதிய வற்றில் ஒரு வாக்கியம்கூட மாற்றாமல் பதிக்கப்பட்டதாம்!

ருஷியாவிலிருந்து இங்கிலாந்துக்குத் திரும்பி, பொதுவுடைமைபற்றிய நூலை வெளியிட்டதும், ரசலின் கவனம் இன்னும் தூரக்கிழக்குக்குச் சென்றது. ரசல் சீன நாட்டுக்குச் சென்றார்.

பீகிங் பல்கலைக் கழகத்தில் பேராசிரியராக ரசல் பணியாற்றினார். அமெரிக்கா, இங்கிலாந்து, ருஷியா இந்தச் சச்சரவுக்கப்பால், இன்னும் விழித்து எழாமல் இருக்கும் கிழக்குநாடுகள் அவரது கருத்தைக் கவர்ந்தன. “பெரும் சண்டைகளில் ஐரோப்பா அழிந்தாலும், கிழக்கு நாடுகள் உலகின் நாகரிகத்தைக் காப்பாற்றிச் செல்லும்” என்று அவர் நினைத்தார். அத்துடன், அறியாமை இருள்மிகுந்த நாட்டில் அறிவொளி பரப்பும் வேலை அவருக்கு மிகுந்த உற்சாகத்தை அளித்தது. ஆனால் உற்சாகத்தின் அளவை அவரது உடல் வலிவு தாங்கவில்லை. நிமோனியா காய்ச்சலில் ரசல் படுத்த படுக்கையானார்.

மிகக் கடுமையான காய்ச்சல்! ரசல் உடல் நிலை மிகப் பலவீனமடைந்தது! மருந்துகள் எதுவும் பலனளிக்கவில்லை.

“ரசலுக்கு நிமோனியா காய்ச்சல்! மிகக் கவலைக்கிடமான நிலை!” என்று லண்டன் பத்திரிகைகளில் செய்தி

வந்தது. ரசலின் நண்பர்கள் மிகவும் கலங்கிப் போனார்கள். மேற்கொண்டுவந்த செய்திகள் நம்பிக்கையூட்டுவதாக இல்லை.

இந்த நிலையில் “ரசல் இறந்துவிட்டார்” என்று ஐப்பான் பத்திரிகைகள் கொட்டை எழுத்தில் கருப்புக் கோடு போட்டு அறிவித்தன!

ரசலிடம் மதிப்புகொண்ட சீனாக்காரர் ஒருவர், ரசலின் பிணத்தைப் புதைப்பதற்கு, ஏரிக்கரையில் ஒரு நல்ல இடத்தை வாங்கித் தயாராக வைத்துவிட்டார்!

பத்திரிகைச் செய்திகளைப் பார்த்ததும் ரசலின் நண்பர்கள் பதைத்தார்கள். கலங்கிய கண்களுடன் பல்கலைக் கழகத்துக்கு விவரங்கேட்டுச் செய்தியனுப்பினார்கள். ரசலுடன் பணியாற்றிய ஆசிரியர்கள் ரசலின் விடுதிக்கு விரைந்தார்கள்.

ரசலின் உயிர் இன்னும் பிரியவில்லை! மரணத்தைச் சந்திக்கும் நிலைதான்! இன்னும் வாழ்வு சிறிது ஒட்டிக் கொண்டிருந்தது! மிக மங்கிய ஒளி, ஆனால் இன்னும் அணைந்துவிடவில்லை!

மரணவாயிலில் மூன்று வாரங்களாக ரசல் போராடினார். அவரைக் கண்காணித்த டாக்டர்கள்—செர்மனி நாட்டைச் சேர்ந்தவர்கள்; ரசலைப்போலச் சீனாவுக்குப் பணியாற்ற வந்த டாக்டர்கள்—அவர்கள் ரசலிடம் மரணத்தை நெருங்கவிடாமல் போராடினார்கள். கடைசியாக வெற்றியும் பெற்றார்கள். பத்திரிகைக்காரர்களால் “சாகடிக்கப்பட்டு”, சீன நண்பரால் புதைக்கப்பட்ட தயாராக்கப்பட்ட ரசல், உயிர் பிழைத்தார்!

உடல் நிலை சற்று இடங்கொடுத்ததும், ரசல் இங்கிலாந்து திரும்பினார். பின், தோரா பிளாக் என்ற பெண்ணை மணந்து, செல்சி என்ற இடத்தில் ஒரு சிறிய வீட்டில் வாழத் தொடங்கினார். பிரபு வமிசத்தைச் சார்ந்திருந்தும், அதனால் பலன் பெறவிருப்பமின்றி சொற்

பொழிவாற்றுவதன் மூலமும், நூல்கள் எழுதுவதன் மூலமும் கிடைக்கும் பணத்தை வைத்து அவர் வாழ்க்கை நடத்தினார்.

1922இல் நடந்த தேர்தலில், பேராசிரியர் ரசல் தொழிற் கட்சிச் சார்பாக நின்றார்; தோல்வியுற்றார்! அடுத்த ஆண்டு தேர்தல்கள் மீண்டும் வந்தபொழுது, மீண்டும் ரசல் தொழிற்கட்சிச் சார்பில் தேர்தலில் நின்றார்; தோல்வியுற்றார். 1924ஆம் ஆண்டு தேர்தல் வந்தது. இந்தத் தடவை ரசலின் மனைவி தேர்தலில் நின்றார்; தோல்வியுற்றார். தோல்வியடைந்த ரசலைப்பற்றி இங்கிலாந்தும் உலகமும் தெரிந்திருந்த அளவு, வெற்றியடைந்த பிரதிநிதியைப் பற்றித் தெரியாது.

உயர்தர விஞ்ஞானத்தை மக்களுக்கெல்லாம் புரியும்படியான அளவுக்கு ஆக்கவேண்டும் என்ற எண்ணத்தில், பேராசிரியர் ரசல், அணுக்கள் பற்றியும், ரிலேடிவிடி தத்துவம் பற்றியும் எளிதான நூல்கள் எழுதினார். அவை 1913லும், 1915லும் வெளியிடப்பட்டன. 1916இல் அவர் எழுதிய "கல்விமுறை" என்ற நூல் வெளிவந்தது. 1917இல் "பொருள் ஆராய்ச்சி", 1918இல் "தத்துவங்களின் சுருக்கம்" என்ற தத்துவ நூல்கள் வெளிவந்தன. தொடர்ந்து அவருடைய அறிவியல் கட்டுரைகளும், நூல்களும் பல வெளிவந்தன.

பேராசிரியர் ரசல் அமெரிக்கப் பல்கலைக் கழகங்களால் அடிக்கடி அழைக்கப்பட்டார். 1913லிருந்து ஆண்டு தோறும் அவரது சொற்பொழிவுகள் விரும்பிக் கேட்கப்பட்டன. 1938லிருந்து 1944வரை அவர் அமெரிக்காவில் தங்க நேரிட்டது. பல்கலைக் கழகங்களில் சொற்பொழிவாற்றுவதன் மூலம் கிடைக்கும் வருமானம் அவருக்குப் போதுமானதாயிருந்தது. அமெரிக்காவில் இருந்த போதிலும், அமெரிக்க முதலாளித்துவ முறைக்கு அவர் ஆதரவு தரவில்லை. அமெரிக்க முதலாளிகளும் அவருக்குப் பரிவு காட்டவில்லை. 'சிறந்த அறிஞர்' என்ற காரணத்தால் ரசல் சகித்துக் கொள்ளப்பட வேண்டியவரானார்.

1946இல் “மேல்நாட்டுத் தத்துவங்களின் வரலாறு” என்ற உயர்தர நூலை ரசல் எழுதி முடித்தார். கிரேக்க காலத்திலிருந்து தற்காலம் வரை வளர்ந்துள்ள தத்துவங்களில் முக்கியமானவைகளைச் சீர்தூக்கிப் பார்க்கும் நூல் அது.

1948இல் “அதிகாரமும், தனிப்பட்டவர்களும்” என்ற ரசலின் நூல் வெளிவந்தது.

ரசல் எழுதியுள்ளவைகளில் மிக முக்கியமானவைகளாக 25 நூல்கள் இப்பொழுது உள்ளன.

1950இல் பேராசிரியர் ரசலுக்கு நோபல் பரிசு வழங்கப் பட்டது. தத்துவ ஞானியாக விளங்கும் அவருக்கு, இலக்கியத்தில் நோபல் பரிசு தரப்பட்டது—அவர் எழுதியுள்ள நூல்கள் இலக்கியச் செல்வங்களாகக் கருதப்பட்ட காரணத்தால்.

ரசலுக்கு தற்பொழுது வயது 85. அவருடைய உடல் நலம் எப்பொழுதும் நல்ல நிலைமையில் இருந்ததில்லை. 1920இல் இறந்து போய்விடக்கூடும், இறந்துபோய்விட்டார் என்று கருதப்பட்டவர், தப்பிப்பிழைத்து இவ்வளவு காலம் வாழ்வைக் கடத்தியதே பெரும் செயல்! முதிர்ந்த இந்த வயதிலும், உடல்நிலை தளர்ந்துள்ளதென்றாலும், உலக நிலையைப்பற்றி அவர் கவலைப்படாமல் இருப்பதில்லை. அமெரிக்காவில் உள்ள கல்வி முறையிலிருந்து, எகிப்து நாட்டுப் போர்வரை, அநீதி எங்கு நேர்ந்தாலும், அமெரிக்கா செய்தாலும் தனது தாய்நாடு செய்தாலும், எப்பக்கத்திலும் சாராது, நீதி ஒன்றைமட்டும் சார்ந்து தனது எதிர்ப்பைத் தெரிவித்திடப் பேராசிரியர் ரசல் தயங்குவதில்லை.

உலகப் புகுத்தறிவாளர்கள் அமைப்புத் தலைவராக பெர்ட்ரண்ட் ரசல் உள்ளார். அறிவொளி பரப்பிட வேண்டுமென்று அவருக்குள்ள ஆர்வம், அண்மையில் பம்பாயில் கூடவிருக்கும் இந்நியப் புகுத்தறிவாளர்

மாநாட்டுக்கு அவர் அனுப்பியுள்ள செய்தியில் நன்கு வெளிப்படுகிறது. 22-12-56இல் அவர் எழுதிய கடிதத்தின் இறுதியில், “உலகைப் பேரழிவுக்கு ஆளாக்கும் வகையில் மூர்க்கத்தனமான சக்திகள் இன்று எழுந்துள்ளன. அவைகளை எதிர்த்து நிற்க மனிதகுல வரலாற்றில் இதற்குமுன் என்றுமில்லாதவாறு பகுத்தறிவு மனப்போக்குத் தேவைப்படுகிறது” என்று கூறியுள்ளார்.

இருபதாம் நூற்றாண்டின் முதல் பகுதியில், விஞ்ஞாக் மனப்பான்மை வளர்வதற்குப் பெரிதும் பாடுபட்டவர் ரசல் ஆவார்! அவர் விரும்பியிருந்தால், “பிரபு ரசலாக” வாழ்ந்திருக்கமுடியும். பிரபு ரசல் என்பதைவிட, “பேராசிரியர் ரசலாக” — இன்னும் பார்க்கப்போனால் அவர் வெறும் “பெர்ட்ரண்ட் ரசலாக” வாழ்கிறார்.

அறிவுத்துறையின் உயர்ந்த பகுதியில் நின்று, ஆராய்ச்சிகள் பல செய்து, பேரறிவாளராக விளங்கிய பொழுதும், சாதாரண மக்களுக்குப் புரியும்படியான எளிய நடையில் சமூகத்தைப்பற்றி ரசல் எழுதினார். மனித வரலாற்றில் தலைசிறந்த தத்துவஞானி, அறிவியல் அறிஞர்கள் வரிசையில் உயர்வான இடம் பெறுகின்றார். அதேசமயத்தில் மனிதாபிமான மிக்க சான்றோர், வரிசையிலும் அவர் இடம்பெறுகிறார். அறிவியல் ஆராய்ச்சி, தத்துவஞானம், கணித வாய்பாடுகள், தர்க்கமுறை— இவைகள் அவரது வாழ்க்கையின் மற்றப் பகுதிகளை வரண்டதாக்கவில்லை. உழைப்பாளரிடம், தொழிலாளரிடம், உண்மை நாடுவோரிடம், மனிதனிடம்—அவருடைய அன்பு குறைவில்லை. அறிவால் நிறைந்தவர் ரசல்! அதேகணம் மனிதகுலத்திடம் அன்பால் நிறைந்தவர் ரசல். முளைமட்டுமல்ல, இருதயமும் நிறைவாக இருக்கும் உலகத்தின் சான்றோர் பேராசிரியர் பெர்ட்ரண்ட் ரசல் ஆவார்!

வளர்க அவர்தம் வாழ்வு! வாழ்க அவர்தம் வளர்ச்சி!

27. பெத்த நாயக்

இப்பொழுது சென்னையில், போலீஸ் கமிஷனர் என்னும் பதவி வகிப்பவர் பார்த்துவரும் வேலையை, வெள்ளையர்கள் குடியேறிய ஆரம்பக் காலத்தில், 'பெத்த நாயக்' என்னும் பதவி வகித்தவர் பார்த்துவந்தார். 'பெத்த நாயக்' என்ற பதவியே ஆணை செலுத்துவதிலும், தகுதி பெறுவதிலும் நாளுக்குநாள் உயர்வுபெற்று, இன்றைய நிலைமையில் 'போலீஸ் கமிஷனர்' என்ற பெயர் பெற்றிருக்கிறது.

சென்னை சிதம்பரம் நகரில் (ஜியார்ஜ் டவுன்) பெத்த நாயக்கன் பேட்டை என்று அழைக்கப்படும் பகுதி, அப்பெயரால் அழைக்கப்படுவதற்கு காரணம், பெத்த நாயக் என்ற பதவி வகித்த அதிகாரி ஒருவர், அந்தப் பகுதியில் வாழ்ந்ததே யாகும்.

பெத்த நாயக் என்ற பதவி கிழக்கிந்தியக் கம்பெனியால் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டு நடைமுறைப்படுத்தப் பட்டதாகும். கிழக்கிந்தியக் கம்பெனியின் ஆரம்ப நாட்களிலிருந்தே, கோட்டையைச் சுற்றியுள்ள சென்னைப் பகுதிகளில் பாதுகாப்பு நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ளும் அதிகாரங்கள், கம்பெனியால் பெத்த நாயக் என்ற பதவியாளரிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டன. அப்பொழுது கறுப்பர் பட்டினம் என்று வழங்கப்பட்ட சிதம்பர நகர் பகுதியையும், பிற பேட்டைகளை யும் கண்காணித்துக் கொள்ளவேண்டிய பொறுப்பு பெத்த நாயக்கைச் சார்ந்ததாக இருந்தது. குற்றவாளிகளை

விசாரணைக்குக் கொண்டுவந்து நிறுத்தும் உரிமைகளும் பெத்த நாயக்கிடம் விடப்பட்டிருந்தன. பெத்த நாயக்கனக்குக் கீழே தனக்கு உதவியாகப் பணிபுரிவதற்கென்று பல தலையாரிகளை நியமித்துக்கொண்டான். தலையாரிகள் தாம் அந்தக் காலத்திய போலீஸ்காரர்கள். 1640 ஆம் ஆண்டில் 50 தலையாரிகள் இருந்தனர் என்று தெரிய வருகிறது. குற்றவாளிகளைத் தலையாரிகளின் உதவியோடு சென்று கைது செய்வதும், அவர்களைச் சிறையில் போடுவதும், விசாரணைக்காகக் கவர்னர் முன்னிலையில் அவர்களைக் கொண்டுபோய் நிறுத்துவதும், கவர்னரால் தண்டனை கொடுக்கப்பட்ட அவர்களை மீண்டும் சிறையில் தள்ளுவதும், கவர்னரால் அபராதம் விதிக்கப்பட்டால் அந்த அபராதத் தொகையை அவர்களிடமிருந்து வசூலிப்பதும், ஆன பல்வேறு பணிகளைப் பெத்த நாயக் செய்ய வேண்டியவனாக இருந்தான். கறுப்பர் பட்டினத்திலும், பிற பேட்டைகளிலும் ஒழுங்கை நிலைநாட்ட வேண்டிய முழுப் பொறுப்பும் அவனைச் சார்ந்ததாகும். கூச்சல் போட்டுக் குழப்பங்களையும் சண்டை சச்சரவுகளையும் வளர்ப்பவர்களைப் பிடித்துச் சிறையிலிட்டுச் சத்திர வழக்கு மன்றத்தில் (Choultry Court) அழைத்துச் செல்வதும் அவன் பணியாகும். இந்தப் பணிகளை யெல்லாம் செய்வதற்காகப் பெத்த நாயக்குக்கு, குத்தகை வரியில்லாமல் சிறிது நெல்விளையும் நன்செய் நிலங்கள் கம்பெனியால் விடப்பட்டன. மேலும் அரிசி, மீன், எண்ணெய் வித்துக்கள், வெற்றிலை பாக்கு ஆகியவற்றின்மீது சிறிதளவு துணைவரி விதித்து, அதனை வசூலித்துக் கொள்ளும் உரிமையும் பெத்த நாயக்குக்கு வழங்கப்பட்டிருந்தது.

பெத்த நாயக், முக்கியமான நேரங்களில், தலையாரிகள் புடைசூழ, மேலதிகாரிகளுக்குப் பாதுகாப்பு அளித்துவந்தான். 1685 இல் இரண்டாம் ஜேம்ஸ் மன்னன் முடி சூட்டிக்கொண்ட போதும், 1672 இல் 'மேயரின் கோட்' நிறுவப்பட்ட போதும், 1741 இல் கருநாடக நவாப் தன் குடும்பத்தோடு சென்னை வந்தபோதும், பெத்த நாயக் குதிரைமீது அமர்ந்து, ஊர்வலத்

திற்குத் தலைமை வகித்துச் சென்றான். அப்படிப்பட்ட நேரங்களில், மற்றத் தலையாரிகள் பின்னால் அணிவகுத்துச் சென்றனர். பின்னால் கொம்புகளும் தப்பட்டைகளும் முழங்க, மேளக்கச்சேரியுடன் சதிராடுபவர்கள் நாட்டியமாடிய படி வந்தனர். பின்னால் சென்னை ஷேரீப்பு வெள்ளைத் துணி விரிக்கப்பட்ட குதிரைமீது அமர்ந்து வந்தான். நகர முக்கியமானவர்கள் குதிரைகள்மீதும் கோச்சு வண்டிகளிலும் ஏறிவந்தனர். பாண்டு வாத்தியம் முழங்க, யானைகள் புடை சூழக் கவர்னர் அழகான கோச்சு வண்டியில் பவனி வந்தான்.

பதினேழாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில், பெத்த நாயக் பதவியை யார் ஏற்பது என்பதில் தீர்மானம் நாயக்கருக்கும், அங்காரப்ப நாயக்கருக்கும் கடுமையான போட்டி ஏற்பட்டது. அங்காரப்ப நாயக்கரே அந்தப் பதவியை ஏற்கவேண்டும் என்று 1669இல் கவர்னர் முடிவாகத் தீர்ப்பளித்தார்.

பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில், பெத்த நாயக் பதவி வகிப்பவரைப் பற்றிப் புகார்கள் கிளம்பின. பெத்த நாயக் தன்னுடைய கடமைகளை ஒழுங்காக நிறைவேற்றுவதில்லை என்றும், இரவு நேரங்களில் ஒழுங்கினமாக நடப்பவர்களைக் கையும் களவுமாகப் பிடிக்கும் வகையில் தலையாரிகள் ஊர்சுற்றி வருவதில்லை என்றும், குற்றவாளிகளைக் கைது செய்வதில் போதுமான அக்கரை காட்டுவதில்லை என்றும் குற்றங்கள் சாட்டப்பட்டன. பொதுமக்களுக்கு முன்னால் மூன்று சாட்டை அடி கொடுக்கப்பட வேண்டும் என்றும், இரண்டு ஆண்டு காலத்திற்குச் சாலை போடும் பணியில் ஈடுபடுத்தப்படவேண்டும் என்றும் 'சத்திர வழக்குமன்றத்' தால் தண்டிக்கப்பட்டான். கொடுமைக்குப் பேர்போன கொள்ளைக் காரன் ஒருவனைத் தப்பியோடவிட்டான் பெத்த நாயக் என்ற குற்றச்சாட்டும் அவன்மீது சுமத்தப்பட்டது. பெத்த நாயக் என்ற பதவியால் போதுமான பலன் ஏற்படவில்லை என்று அறிந்தவுடன், கம்பெனியார் 1796ஆம் ஆண்டு அந்தப் பதவியை அகற்றிவிட்டனர்.

பெத்த நாயக்குகளின் தூண்டுதலின்பேரில், பொதுமக்களின் சார்பாக, மீண்டும் பெத்தநாயக் என்ற பதவியாளரை நியமிக்க வேண்டும் என்று கோரும் விண்ணப்பம் ஒன்று கம்பெனியாரிடம் கொடுக்கப்பட்டது. ஒழுங்கும் பாதுகாப்பும் ஊரில் நிலவப் பெத்த நாயக் ஒருவர் கட்டாயம் இருந்தே தீர வேண்டும் என்றும், பெத்த நாயக் இல்லாவிட்டால் சொத்துக்களுக்கும் உயிர்களுக்கும் பாதுகாப்பு அறவே இல்லாமல் போய் விடும் என்றும், பெத்த நாயக்கின் சம்பளத்திற்குத் தாங்களும் ஒரு பகுதி ஈடுகட்டுகிறோம் என்னும் பொதுமக்கள் விண்ணப்பத்தின் மூலம் கேட்டுக்கொண்டனர். போலீஸ் கமிட்டி ஒன்றின் சிபாரிசின் பேரில் மீண்டும் பெத்த நாயக்கை நியமிக்க, கம்பெனியார் 1798இல் ஒப்புதல் தந்தனர். 100 தலையாரிகளுக்குக் குறையாத கண்காணிப்புப்படை ஒன்றை நிறுவிக்கொள்ளும் அதிகாரம் 'உக்கிரப்ப நாயக்' என்ற பெத்த நாயக்குக்கு அளிக்கப்பட்டது. தூண்டுத்துணிகள், கச்சாப் பட்டுகள், மருந்துகள், எண்ணெய் வித்துக்கள், தேக்கு ஆகிய வற்றின்மீது வரி விதித்து, அதனை அவன் பெற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்றும் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது. அதைத்தவிர பெரிய வீடு ஒன்றுக்கு மூன்று பணம் வீதமும், சிறிய வீடு ஒன்றுக்கு இரண்டு பணம் வீதமும் வீட்டுக் காவல் வரி விதித்து, அதனையும் அவன் பெற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்று கூறப்பட்டது. மேற்கூறப்பட்டபடி வரி செலுத்துவோர் வீடு கொள்ளையிடப்பட்டால், அந்த வீட்டுக் காரர் பெத்த நாயக்கிடம் முறையீட்டுக் கொள்ளவேண்டும் என்றும், பெத்த நாயக் இரண்டு திங்கள்களுக்குள் கொள்ளையிடப்பட்ட பொருள்களை மீட்டுத் தரவேண்டும் என்றும், பொருள்களைத் திரும்பப்பெறாத நிலையில் வீட்டுக்குரியோர் கவர்னரிடமாவது அல்லது அமைதியை நிலவச்செய்யும் நீதிபதிகளிடமாவது விண்ணப்பித்துக்கொண்டால், அந்தப் பொருள்களுக்குள்ள விலைமதிப்பை வீட்டுக்குரியோரிடம் கொடுக்கும் படி பெத்த நாயக் வற்புறுத்தப்படுவார் என்றும் விதிகள் விதிக்கப்பட்டன.

பெத்த நாயக் பதவி மீண்டும் 1806ஆம் ஆண்டுவரையும் நீடித்து வந்தது. 1806ஆம் ஆண்டில் பெத்த நாயக் என்ற பெயரும், தலையாரிகள் என்ற பெயரும் அகற்றப்பட்டு முறையே கமிஷனர் என்றும், போலீஸ்காரர்கள் என்றும் பெயர்கள் இடப்பட்டன. இந்தப் போலீஸ் இலாகா கிழக்கிந்தியக் கம்பெனியின் நேரடி நிர்வாகத்தின்கீழ்க் கொண்டு வரப்பட்டது. 1858ஆம் ஆண்டில், இந்தப் போலீஸ் இலாகா மேலும் சீர்திருத்தம் செய்யப்பட்டுச் சென்னை மாகாணத்திலுள்ள முக்கியமான நகரங்களிலெல்லாம் நிலை நாட்டப்பட்டன.

இந்தப்படியாகச் சென்னையிலுள்ள போலீஸ் கமிஷனர் பதவி, நடைமுறைக்கு நாளடைவில் வந்துசேர்ந்தது. இப்பொழுதும், சென்னைப் போலீஸ் கமிஷனர், மற்ற மாவட்டங்களிலுள்ள தலைமைப் போலீஸ் அதிகாரிகளைக் காட்டிலும், மிகவான தனி அதிகாரங்களைப் பெற்றுத்தான் ஆணை செலுத்திவருகிறார். மதராஸ் பட்டினம் பெத்த நாயக்கின் வழி வழிவந்த பதவியே போலீஸ் கமிஷனர் பதவி யாகும் என்பதை, அத்தகைய தனி அதிகாரங்களும், சலுகை களும், இன்றும் அறிவித்துக் கொண்டிருக்கின்றன.

28. டாக்டர் ஆனந்த குமாரசாமி

பாஸ்டன் நுண்கலைப் பொருட்காட்சிச்சாலையில் இந்தியப் பகுதிக்கு 1917 முதல் 1947இல் —தாம் இருக்கும் வரை தலைவராக இருந்தவர் டாக்டர் ஆனந்த குமாரசாமி. இந்திய மறுமலர்ச்சிக்கு மட்டுமல்ல, உலகத்தில் ஒரு புதிய மறுமலர்ச்சிக்கும் காரணமாய் இருந்தவர்களுள் முதன்மையான இடத்துக்குரியவர் அவர் என்று டாக்டர் எஸ். ராதாகிருட்டினன் கூறியுள்ளார்.

உலகத்தின் எந்தப் பகுதியிலும் ஒரே கட்டிடத்தில் இல்லாத, மிகவும் பூரணமான இந்தியக் கலைத் தொகுப்பு பாஸ்டன் பொருட்காட்சிச் சாலையில் உள்ளது. இந்தியக் கலையை மேற்கு நாடுகளுக்கு விரித்துரைக்க, விசேடத் தகுதி வாய்ந்த உலகம் அறிந்த அறிஞர், டாக்டர் குமாரசாமியே இந்தச் சிறப்புக்குக் காரணம் ஆவார்.

ஆரம்பத்தில் புகர்ப்ப சாஸ்திரத்திலும் தாதுப்பொருட்கலையிலும் தனி ஆர்வம் கொண்டிருந்தவர் அவர். அவர் இங்கிலாந்தில் வளர்ந்தவர்; பழக்க வழக்கங்களும் பண்பும் அமையும் தமது வாழ்க்கைப்பருவத்தில் இங்கிலாந்தில் கல்வி பயின்றவர். அவர் தாம் தமது வாழ்க்கைப் பணியாற்றிய நாட்டைத் தமது இருபத்தொன்பதாவது வயதுவரை பார்க்கவில்லை. இத்தகையோரான டாக்டர் குமாரசாமி இந்தியக் கலாசாரத்தில் பேரார்வம் கொண்டவரானார்; இந்தியத் தேசியக் கலையின் மாண்பை அறிந்துகொள்ளும் சரியான நுண்ணுணர்வை அவர் விருத்தி செய்தார்.

அவர் தந்தையார் இந்து; தாயார் பிரிட்டிஷ் பெண்மணி. அவர் கொழும்புக்கு அருகே 1877, ஆகஸ்டு 22 ஆம் தேதி பிறந்தார். அவருடைய அன்னையாரே அவரை வளர்த்தார். அவர் விக்ளிப் கல்லூரியிலும், பின்னர் லண்டன் பல்கலைக்கழகத்தில் புகர்ப்ப சாஸ்திரத்திலும் சிறந்த முறையில் பி. எஸ்ஸி. பட்டம் பெற்றார். 1904இல் இலங்கைத் தாதுப்பொருள் சர்வேக்கு டைரக்டராக நியமனம் பெற்றார். மூன்றாண்டு களுக்குப்பின் இலங்கை புகர்ப்ப ஆராய்ச்சித் துறையில் லண்டனில் டி. எஸ்ஸி. பட்டம் பெற்றார்.

1906 ஆம் ஆண்டு இறுதியில் இந்தியாவில் அவர் செய்த முதற் சுற்றுப்பிரயாணத்தில் இந்தியகலை, இலக்கியம் ஆகியவற்றில் அதிக ஆர்வம் கொள்வாராயினார். 1910இல் வட இந்தியாவில் அவர் அதிகமாகப் பிரயாணம் செய்து, இந்திய வண்ணச் சித்திரங்களுக்கும் ஓவியங்களுக்கும் மிகச் சிறந்த எடுத்துக்காட்டாக உள்ளவற்றைத் தொகுத்தார். அது சிறந்த தொகுப்பு.

கல்கத்தாவில் இருந்தபோது, அவர் இந்தியக் கலையைப் பற்றிச் சிறந்த விரிவுரை செய்தார். அவரது பேச்சுத் திறமையும் கல்வியும் இந்தியர் கலைத்துறையில் தங்கள் நாட்டின் பெரிய வெற்றிகளைக் காணுமாறு செய்தன.

காசியில் தமது தொகுப்பை வைக்கத் தகுதியான ஒரு பொருட்காட்சிச்சாலை கட்டினால், தாம் பெற்ற மதித்தற்கரிய கலைச்செல்வங்களை நன்கொடையாகக் கொடுப்பதாக அவர் சொன்னார். அவ்வாறு செய்யாததால், பாஸ்டனிலுள்ள நுண்கலைப்பொருட்காட்சிச் சாலையில் அவரது தொகுப்புகள் வைக்கப்பட்டன. அதன் தர்மகர்த்தாக்கள் தங்கள் பொருட்காட்சிச்சாலையில் இந்தியக்கலை ஆராய்ச்சிக்கு ஒரு புதிய பிரிவை அமைத்ததுமல்லாமல், அவரை அப்பகுதியை மேற்பார்ப்போராகவும் நியமித்தார்கள்.

அவரது வாழ்க்கையின் மீதியுள்ள முப்பதாண்டுகளில் பாஸ்டனே அவரது சொந்த ஊராயிற்று. அதுமுதல் பொருட்காட்சிச்சாலைத் தொகுப்பைப்பற்றி அவர் ஆராய்ச்சி செய்வாராயினார். 1922இல் அவர் இந்தியக்கலை, மகமதியக்கலை ஆகியவற்றின் மேற்பார்வையாளரானார். 1933இல் இந்திய, பாரசீக, மகமதியக் கலைகளின் புலவராக ஆக்கப்பட்டார். இந்தியக் கலை பற்றி ஆறு காண்டங்கள் கொண்ட பெரிய ஐாபிதா ஒன்று அவர் தயாரித்தார். இந்தியக் கலையின் பொருட்காட்சிச்சாலைத் தொகுப்பில் இல்லாதவற்றைச் சேர்ப்பதற்கு அவர் அயராது உழைத்தார்.

இந்தியக் கலாசாரம் பற்றிய அறிவை நியூயார்க்கில் பரப்புவதற்கும், இரண்டு நாடுகளுக்கும் இடையே நல்லுறவை வளர்ப்பதற்கும், நியூயார்க்கில் 1924இல் டாக்டர் குமாரசாமி இந்தியக் கலாசார நிலையத்தை தோற்றுவித்தார். அமெரிக்காவில் கொலம்பியாப் பல்கலைக் கழகத்திலும், டென்வரிலும், மற்றும் இடங்களிலும், இந்தியக் கலை, இந்தோனேஷியக் கலை, சீழக்கோடிக் கலை ஆகியவைபற்றியும் அவர் பல விரிவுரைகள் செய்தார். 1938இல் வாஷிங்டனிலுள்ள இந்திய சுதந்திர தேசியக் கமிட்டிக்கு அவர் தலைவரானார். அவர் தமது மரணத்துக்கு இரண்டு வருஷங்களுக்குமுன் அமெரிக்கத் தலைநகரில் மேற்படிப்புப் பற்றிய உலகக் கவுன்சிலை நிறுவக் காரணமாயிருந்தார்.

அவர் எழுதிய மிகப்பல நூல்களைப்பற்றி வாஷிங்டனைச் சேர்ந்த டாக்டர் ரிச்சர்டு எட்டிங்சன் கூறியவற்றை எடுத்து உரைப்பது பொருத்தமாகும்.

“டாக்டர் ஆனந்த குமாரசாமி எழுதியவற்றைவிட மிகுதியான விஷயங்கள்பற்றி நூல்கள் எழுதி வெறியிட்ட அறிஞர்கள் உலகில் மிகச்சிலரே ஆவார்கள். தத்துவம், உண்மை இயல், மதம், சித்திர சிற்பக் கலை, இந்திய இலக்கியம் இஸ்லாமியக் கலை, மத்தியகாலத்துக் கலை, சங்கீதம், பூகர்ப்ப சாஸ்திரம் ஆகியவற்றைப் பற்றியும், விசேஷமாக சமூகத்தில்

கலைக்குரிய நிலை என்பதுபற்றியும் அவர் ஆராய்ச்சி செய்து எழுதியுள்ளார். அவரது நூல்களின் தொகை அதிகமாக இருப்பதைவிட, அவரது ஆழ்ந்த அறிவும் வாழ்க்கை முழுவதும் அவரிடம் காணப்பட்ட சுய எண்ணங்களும் உலகமெங்கும் ஆன்மார்த்த உணர்வு பெற்ற அறிஞர் மற்றையோரிடம் அவருக்கிருந்த ஆழ்ந்த செல்வாக்கு ஆகியவை மிகவும் விசேஷமானவை.”

29. நாதசுர இசைப்பெரும் புலவர் இராசரத்தினம்

திராவிடத்தின் இசைப்பெரும் புலவரான டி. என். இராசரத்தினம் அவர்களும், திராவிடத்தின் அரசியல் பேரறிஞர் அண்ணா அவர்களும், ஓரிடத்தில் அமர்ந்திருக்கும் காட்சியே இவ்விதழ் (மன்றம் 15-2-56) அட்டைப்படமாக விளங்குகிறது.

25-1-56 ஆம் நாளன்று, தோழர் எசு. எசு. பி. இலிங்கம் (வேதாச்சலம்) அவர்களின் திருமகளார் மணிமேலை, அழகுராணி ஆகியோர்க்கு எழுத்தறிவிக்கும் விழா நடைபெற்ற போது, அறிஞர் அண்ணா அவர்களும், இசைப் பெரும்புலவர் இராசரத்தினம் அவர்களும், பக்கத்துப் பக்கத்தே அமர்ந்திருந்து உரையாடி மகிழ்ந்திருந்தனர்.

அறிஞர் அண்ணா அவர்கள், தோழர் இராசரத்தினம் அவர்களைப் பாராட்டிப் பேசும்போது, அன்று குறிப்பிட்டபடி, "தமிழகத்தின் பறிபோகாச் செல்வமான நாதசுர இசையைப் பண்போடும், புகழோடும், பூரிப்போடும் காப்பாற்றிவரும் பெருமை அனைத்தும் திருவாவடுதுறை நாதசுர இசைப் பெரும்புலவர் இராசரத்தினம் அவர்களையே சாரும். நாதசுர இசையில் தேர்ச்சிபெற உலகில் எவ்வளவோ பேர்கள் முயன்று பார்க்கிறார்கள். எவராலும் முடியவில்லை. எல்லாத்துறையிலும் ஆதிக்கம் செலுத்த முயன்று, அந்தந்தத்துறையில் ஓரளவுக்கு வெற்றிகூடப் பெறமுடிந்த ஆரியப் பார்ப்பனர், இந்த ஒரு துறையில்தான் புகமுடியாமலும் வெற்றி பெறமுடியாமலும் திகைக்கிறார்கள். அவ்வளவு அருமையான நாதசுர இசைக்கலையை மிகச் செழிப்பாகப்

போற்றி வளர்க்கும் பண்பு, தோழர் இராசரத்தினம் அவர்களிடம் செறிந்து கிடப்பது எல்லோராலும் பாராட்டத்தக்க தொன்றாகும்.”

“தோழர் இராசரத்தினம் அவர்களின் நாதசுரத்திலிருந்து எழும்பும் கவர்ச்சிகரமான—இனிய—கம்பீரமான ஓசை வேறு எவருடைய நாதசுரத்திலும் எழும்பவில்லை என்று கூறினால் அது மிகையாகாது. வேறு யாரும் எட்டிப் பிடிக்கமுடியாத ஒரு தனிநிலையைத் தமக்கென்று அவர் ஏற்படுத்திக் கொண்டு, அதில் எக்களிப்போடு உலாவிவருகிறார்.”

அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் சுட்டிக்காட்டியதைப்போல், அவரது நாதசுரத்தில் குழலின் ஒலி, வீணையின் ஒலி, மகுடியின் ஒலி, பிடிலின் ஒலி முதலிய எல்லாவகை ஒலிகளையும் அப்பழுக்கற்ற முறையில் அப்படியே கேட்டு இன்புறலாம். அவ்வளவு உயர்ந்த இசைப்புலமை அவரிடம் அமைந்திருக்கிறது.

இந்திய அரசியலார், அவரது அருமை பெருமைகளை உள்ளது உள்ளவாறு அறிந்த காரணத்தால்தான், அவருக்குப் பட்டம் வழங்கி, அவரைப் பெருமைப்படுத்தி, இந்த ஒருவகையில் பழிதேடிக்கொள்ளாமலிருக்கிறார்கள்.

நாதசுரத்தின் அமைப்பையும், தோற்றத்தையும் புதுக்கிய பெருமைகூடத் தோழர் இராசரத்தினம் அவர்களைச் சாரும் என்று இசைவல்லுநர்கள் கூறுகிறார்கள்.

இசைப்பாட்டுப் பாடும் திறனும் தோழர் இராசரத்தினம் அவர்களுக்கு உண்டு. அவரது நாதசுரத்தில் புகும் ஒலி, அவரது சிறந்த இசைப்பாட்டு ஒலியாகவே நுழையும் காரணத்தால்தான், அவரது நாதசுர இசை தனித்தன்மை பூண்டதாக இலங்குகிறதோ என்றுகூட எண்ணத் தோன்றுகிறது.

சென்னைக் கடற்கரையில், மாபெருங்கூட்டம் கூட்டி, அவரது நாதசுர இசையை ஐந்து இலட்சத்திற்கு மேற்பட்ட

மக்கள் அதில் கூடியிருந்து சேட்கும்படி செய்து, அவருக்குப் பொதுமக்கள் சார்பில் பொன்னாடை போர்த்தவேண்டும் என்று அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் வெளியிட்ட கருத்து, விரைவில் நிறைவேறுவதற்கான வழிவகைகளை எல்லோரும் காண்போமாக! அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் முன்னின்று முயற்சி எடுத்து நடந்துவார்கள் என்பது உறுதி!

இசைப்பெரும் புவலரான டி. என். இராசரத்தினம் அவர்கள் நெடிதுநாள் வாழ்ந்து, எழில் திராவிடத்திற்கு என்றென்றும் இன்பம் ஊட்டுவார்களாக! வாழ்க இராசரத்தினம்!

30. தன்மதிப்பு இயக்கத் தூதுவர்

தன்மதிப்பு (சுயமரியாதை) இயக்கம் தமிழகத்திலே வலுப்பெற்று வளர்வதற்கு, மூலகாரணமாக இருந்த விரல் விட்டு எண்ணக்கூடிய ஒரு சிலரிலே தோழர் கைவல்யம் குறிப்பிடத்தகுந்த ஒருவராவார்.

தன்மதிப்பு இயக்கத்தின் துவக்கக் காலத்தில் கடவுள்கள், மதங்கள், புராணங்கள், இதிகாசங்கள், சாத்திரங்கள், சம்பிரதாயங்கள் ஆகியவற்றில் பொதிந்துகிடக்கும் குருட்டு நம்பிக்கைகளையும் மூடப்பழக்கங்களையும் பகுத்தறிவுக் கண்ணோட்டத்தில் அலசிக்காட்டி, இயக்கத்தை எதிர்த்து வெகுண்டெழுந்து நின்ற மதவாதிகள், புராணிகர்கள், புரோகிதர்கள், பண்டிதர்கள் ஆகியவர்களெல்லாம் வாயடைத்துப் போய்ப் புறமுதுகிட்டு ஓடும்படி செய்த பெருமையெல்லாம், தோழர் கைவல்யம் அவர்களையே சாரும்.

தோழர் கைவல்யம் அவர்கள் மேடை ஏறிப் பேசும் ஆற்றல் உடையவர் அல்லர்; அவர் மேடை ஏறிப் பேசிய தில்லை எனலாம். ஆனால், சிலரை முன்னால் உட்கார வைத்துக்கொண்டு, மணிக்கணக்கில், நாட்கணக்கில் உரையாடல் நிகழ்த்துவதிலும், விவாதம் புரிவதிலும் மிக வல்லவர். அவர் இலக்கியங்களை மிகவாகப் படித்துத் தேர்ந்த புலமை மிக்கவரல்லர். எனினும், தேவையான அளவுக்கு இதிகாசப் புராணங்களையும் சாத்திரங்களையும் அலசிப்பார்த்தவர். அவர் தம் பரந்த அனுபவ அறிவைக் கொண்டுதான் வாதாடு

வார். எதிரிகளை முன்னே வைத்துக்கொண்டு, வாதாடும் போது அவரது கண்களிலே கனலும், சொற்களிலே காரமும் தெறிக்கும். வாதத்தில் அவரை வென்று திரும்பியவர்கள் யாரும் இல்லை. அவரது எழுத்து, பண்டிதரும் பாமரரும் புரிந்துகொள்ளும் வகையில் நனி எளிமையதாக இருக்கும். ஆரம்பக் காலத்தில் "குடிஅரசு" இதழில் அவர் எழுதிய கட்டுரைகள், அவ்விதமுக்குத் தனிப்பொலிவையும், பெருமையையும் தேடித்தந்தன. அவரது கட்டுரைகளைப் படித்துப் பகுத்தறிவு இயக்கத்தினராக மாறியவர்கள் ஏராளமானவர்கள் ஆவார்கள். பரந்த அனுபவம், ஆழ்ந்த சிந்தனை, வாதிடும் திறன், முரட்டு இயல்பு, பிடிவாதப் போக்கு, கொள்கைப்பற்று ஆகியவைகள் அவரிடம் சிறந்து காணப்பட்டன.

ஒருபோது அவர், ஏனம்பள்ளி ஜமீன்தார் வீட்டுத் திருமணத்திற்குச் சென்றிருந்தாராம். சாப்பாட்டுப் பந்தியில், பரிமாறின பார்ப்பனன் ஒருவனைக் குடிக்கத் தண்ணீர் கேட்டபோது, அவன் பந்தியில் வைக்கப்பட்டிருந்த தம்ளரை எடுத்தானாம். உடனே பக்கத்திலிருந்த மற்றொரு பார்ப்பனன் சமையல்காரன், இந்தப் பார்ப்பனனைப் பார்த்து, "என்னடா மடையா! சூத்திரன் குடித்த தம்ளரைக் கையால் தொட்டு விட்டாய்?" என்று சினந்துகொண்டானாம். உடனே தோழர் கைவல்யம், சாப்பிட்டுக்கொண்டிருந்தவர் எழுந்து, எச்சில் கையாலேயே அந்தப் பார்ப்பனனை ஒரு அறை செவுளில் அறைந்து, "யாரடா சூத்திரன்?" என்று கேட்டாராம். அங்கு இருந்தோர் அனைவரும் திகைத்துப் போயினராம். அந்தப் பார்ப்பனன் தன் கூற்றுக்காக மன்னிப்புக் கேட்டுக்கொண்ட தற்குப் பிறகே தோழர் கைவல்யம் மீண்டும் பந்தியில் அமர்ந்தாராம். இப்படிப் பலப்பல நிகழ்ச்சிகள் அவரது வாழ்நாளில் ஏற்பட்டிருக்கின்றன.

அவர் சிறுவயதிலே வீட்டைவிட்டு வெளியேறிச் சாமியார் கோலம் பூண்டு, இந்தியா முழுவதும் ஊர்ஊராகச் சுற்றியலைந்து திரிந்து அனுபவம் பெற்றவர். சாமியார் கோலத்

தோடு வாழ்கையை நேரிய வழியில் ஈடேற்ற வசதியாக இருக்கும் பொருட்டுச் சித்த மருத்துவத் தொழிலை மேற்கொண்டு, அதில் பெரும் பெயர்பெற்று விளங்கினவர்.

சித்தர்களுடைய அறிவுரைகள் அவருடைய சிந்தையைப் பெரிதும் கிளறி, அவரைப் பகுத்தறிவு வாதியாக ஆக்கின. அவருடைய நோக்கத்திற்கேற்பத் தன்மதிப்பு இயக்கம் தோன்றவே, தீவிரமாக ஈடுபட்டுத் தன்மதிப்பு இயக்கத்தின் சிறந்த தூதுவராக நின்று, நாட்டில் அரும் பணியாற்றி வந்தார்.

31. இன்னா செய்வார்க்கும் இனியவே செயல்!

பகுத்தறிவு இயக்கக் கருத்துக்களைத் துணிவோடும். தெளிவோடும், அழகாகவும், கவர்ச்சிகரமாகவும், சொல்நயம் பொருள்நயம் சிறக்கக் கவிதைகள்மூலம் எடுத்தியம்பிவந்த புரட்சிக்கவிஞர் அவர்கள், இயக்கத்தில் தமிழார்வங் கொண்ட ஒருசிலருக்கு மட்டுமே அறிமுகமான ஒருவராக ஆரம்பக் காலத்தில் இருந்துவந்தார்கள். “பாரதிதாசன் கவிதைகள்” என்ற நூல் வெளிவந்த பிறகு, தமிழ் சுற்றறிந்த புலவர்களில் ஒருசிலரும் புரட்சிக் கவிஞரின் கவிதைச் சிறப்பை அறிந்துகொள்ள லானார்கள். புரட்சிக் கவிஞரின் கவிதைகளிலே உள்ள கருத்துநயங்களை, அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் பேச்சிலும், எழுத்திலும் மேற்கோள் களாக ஆங்காங்குச் சுட்டிக்காட்டத் தொடங்கியபிறகு, இலைமறை காயாக இருந்த புரட்சிக்கவிஞரின் கவிதைகளின் அருமை பெருமைகளைப் பாமரமக்களும் பொதுமக்களும் பெருவாரியாக அறிந்துகொள்ளத் தலைப்பட்டனர். ‘புரட்சிக் கவிஞர்’ என்ற சிறப்புக்குரிய அடைமொழி, அறிஞர் அண்ணா அவர்களாலேயே வழக்கத்திற்குக் கொண்டு வரப்பட்டது ஆகும்.

1944-45 ஆம் ஆண்டு வாக்கில் தமிழ்ப் பேராசிரியர் பொறுப்பினின்றும் இளைப்பாறிய புரட்சிக் கவிஞரின் வாழ்வு, வறுமையாலும், பொருளாதார நெருக்கடியாலும் தொல்லைபுறாது, கவலைக்கிடமின்றிச் செவ்வளவு இனிமை யாகச் செல்லவேண்டும் என்று, பகுத்தறிவு இயக்கத்தினர்

கருதினர். அப்படி அவரது வாழ்வு செவ்வனே இனிமையாகச் சென்றால், அவரது கவிதையுள்ளும் கவிதைபூற்றுக்களைத் தங்குதடையின்றிப் பெய்து கொண்டிருக்கும் என்று எதிர்பார்த்தனர்.

பெரும்பாலான இயக்க நண்பர்களின் விருப்பத்தை நிறைவேற்றிவைக்கும் பணியினைச் செய்து முடிக்கும் முயற்சியில், தோழர்கள் திருவாரூர் டி. என். இராமன், சலகண்டபுரம் ப. கண்ணன், நாமக்கல் கிருட்டினராசு, நாமக்கல் செல்லப்பா முதலியோர் ஈடுபட்டனர். புரட்சிக்கவிஞர் அவர்களுக்குப் பொன்முடிப்பு ஒன்று திரட்டி அளிப்பது என்ற முடிவுக்கு வந்தனர். அப்படி நிதி ஒன்று திரட்டித் தருவதற்குச் சார்பாய், 1945இல் திருச்சியில் நடைபெற்ற திராவிடக்கழக மாநில மாநாட்டில் தீர்மானம் ஒன்று நிறைவேற்றப்பட்டது. பிறகு பல திங்கள் கழித்தும் சுமார் இரண்டாயிரம் ரூபாய்தான் நண்பர்களால் சேர்க்க முடிந்தது. நிதியை விரைவாகவும், மிகவாகவும் திரட்டிட வேண்டுமானால், அறிஞர் அண்ணா அவர்களின் ஒத்துழைப்பையும் பெற்று, அவர் முலமாகவே திரட்டுவது சாலச்சிறந்த வழியாகும் என்ற முடிவுக்கு நண்பர்கள் வந்தார்கள். பின்னர் அண்ணா அவர்களிடம் தம் விருப்பத்தைத் தெரிவித்துக் கொண்டனர். அண்ணா அவர்களும் தம் முழு ஒத்துழைப்பையும் தருவதாக வாக்களித்து, நிதி திரட்டும் பொறுப்பைத் தாமே ஏற்றுக் கொண்டார்கள். “திராவிட நாடு” இதழ்மூலம் அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் பாரதிதாசன் நிதிக்குப் பெருந்தொகை அளிக்குமாறு செந்தமிழ் நாட்டினரிடம் வேண்டுகோள் அறிக்கையை வெளியிட்டார். அதைக் கண்டதும், தமிழகம் எங்கணும் உள்ள தமிழ் அன்பர்களும், கடல்கடந்த நாடுகளிலுள்ள தமிழ் அன்பர்களும், அஞ்சல் மூலமும், நேரிடையாகவும் நிதித்தொகைகளை விடுவிடு என்று அனுப்பிவைத்தார்கள். அண்ணா அவர்கள் எதிர்பார்த்த காலத்திற்குள்ளேயே, சுமார் ரூபாய் இருபத்திநான்கு ஆயிரத்துக்குமேல் சேரும் நிலை ஏற்பட்டது.

சென்னை சிதம்பரம் நகரிலுள்ள பச்சையப்பன் உயர்நிலைப்பள்ளி விளையாட்டு வெளியில், மாபெரும் நிதியளிப்புக் கூட்டத்திற்கு ஏற்பாடு செய்தார்கள். குழிக்கரை பிச்சையப்பா அவர்கள் நாயன இசைவழங்க, இசையரசு தண்டபாணி அவர்கள் இன்னிசைப் பாட்டுக்கள் பாட, நாவலர் ச. சோமசுந்தரபாரதியார் தலைமைதாங்க, தோழர் ஏ. கே. தங்கவேலர் அவர்கள் புரட்சிக் கவிஞருக்குப் பொன்னாடை போர்த்த, அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் புரட்சிக் கவிஞருக்குப் பொற்கிழி கொடுக்கப், பல தமிழ்ப் பேரறிஞர்கள் பாராட்டுரைகள் வழங்க, விழா மிகச் சிறப்பாகவும், வெற்றிகரமாகவும் நடந்தேறியது. அந்த விழாவின் பொலிவு அத்துணையும் அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் முயற்சியின் வலிவு என்பதை, விழாவில் கலந்துகொள்ள வந்திருந்த இலட்சக்கணக்கான மக்களும் கண்டு மகிழ்ந்தனர்.

மறுநாள் நிதியளிப்பு நிகழ்ச்சியை நிழற்படமாக எடுக்க வேண்டி, சென்னை தாசன் நிழற்படச் சாலையில் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது. அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் நிதி முடிப்பைக் கொடுப்பது போலவும், புரட்சிக் கவிஞர் அவர்கள் நிதி முடிப்பை வாங்கிக்கொள்வது போலவும் நிழற்படம் எடுப்பதாக நிறுத்தப்பட்டார்கள். அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் தன்னடக்க உணர்ச்சியோடு, நிதி முடிப்பை ஏந்தி நிற்பதுபோல நின்றுகொண்டு, அந்த முடிப்பை எடுத்துக் கொள்வதுபோல் காட்சியளிக்குமாறு கவிஞரைக் கேட்டார்கள். புரட்சிக் கவிஞர் அவர்கள் “கொடுப்பவன் கைதான் உயர்ந்திருக்கவேண்டும்; வாங்கிக் கொள்பவன் கைதான் தாழ்ந்திருக்க வேண்டும்!” என்று கூறி, அவ்வாறே கொடுக்கும்படி கேட்டுக் கொண்டார்கள். அந்த நிலையிலேயே நிழற்படம் எடுக்கப்பட்டது. அப்படி எடுக்கப்பட்ட படம், “இராவிட நாடு” போன்ற பல இதழ்களிலும் வெளியிடப் பெற்றது.

புரட்சிக் கவிஞர் அவர்களுக்கு அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் பெருமுயற்சி எடுத்துப் பெருந்தொகையினை

நிதியாக அளித்த இந்தச் சிறப்புக்குரிய வரலாற்றைத் தமிழகம் என்றென்றும் மறக்க வழியில்லை என்பது உறுதி.

புரட்சிக் கவிஞருக்கு நிதி திரட்டித் தரும் சீரிய பணியில் ஈடுபட்டதற்காக, அறிஞர் அண்ணா அவர்கள், பெரியார் இராமசாமி அவர்களின் பெரும் பகையையும், வெறுப்பையும், கடுஞ்சொல்லையும் தாங்கிக்கொள்ள வேண்டிய நிலைக்கு ஆட்படுத்தப்பட்டார்கள். அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் எதையும் தாங்கும் இதயத்தோடு, கடமையை ஆற்றுவதில் கண்ணுங் கருத்துமாக இருந்து, கண்ணியத்தைக் கடைப்பிடித்தார்கள்.

32. தினகரன்

'ஓ' என்ற பேரிரைச்சலுடன் பங்களுர் பாசஞ்சர் ஜோலார்பேட்டை பிளாட்பாரத்தை விட்டு நகர்ந்தது. பெரிய சந்தைக் கடையிலிருந்து திடீரென அமைதியான இடத்திற்கு வந்ததைப் போன்றிருந்தது. ரயில் ஓட ஆரம்பித்ததும் சில்லென்று குளிர்ந்த காற்றுப் பட்டது. இதுவரை புழுக்கமாக இருந்தது சற்று அடங்கியது. செய்தித் தாளைப் படித்துக் கொண்டிருந்த நான், அதை மடித்துக் கையில் வைத்துக்கொண்டு உட்கார்ந்தேன். நான் இருந்த மூன்றாம் வகுப்பு வண்டியில், பகல் நேர மாதலால் கூட்டம் அதிகமில்லை. என்னைத் தவிர ஐந்தாறு பேர்கள்தான் இருந்தார்கள். சுதவின் ஓரத்தில் ஒருவர் நின்று கொண்டிருந்தார். என் தலையை வெளியே நீட்டினேன். எங்கோ பார்த்தது போலிருந்தது. சட்டென்று புரியவில்லை. மறுபடியும் அவரை உற்றுக் கவனித்தேன். சிறிது நேரம் யோசித்த பிறகு அவர் தினகரன் என்பது நினைவிற்கு வந்தது. அதைத் தொடர்ந்து, பத்து ஆண்டுகளாக அவரைப் பற்றி உலவீவரும் வதந்திகளும் நினைவிற்கு வந்தன.

தினகரன் பட்டினத்தில் பத்துப் பதினைந்து ஆண்டு களுக்குமுன் நாங்கள் வசித்த தெருவில் வசித்துவந்தார். அப்பொழுது அவர் "உலகம்" என்னும் பத்திரிகையில் கதைகள் கட்டுரைகள் எழுதிவந்தார். ஒரு பாங்கியில் வேலை பார்த்து வந்தார். அஃதன்றி, அவருக்கு ஓரளவு சொத்தும் வீடும் இருந்தது. ஒருநாள் திடீரென்று அவர்

எங்கோ சென்றுவிட்டதாகத் தெரிந்தது. சில நாட்களுக்குப் பிறகு, 'அவர் தனது வீட்டையும் நிலத்தையும் விற்று விட்டார்' என்றும் சொன்னார்கள். அவர் எங்கே சென்றார்? என்ன செய்கிறார்? என்பது யாருக்கும் தெரியவில்லை. ஆனால் அவரைப்பற்றி ஊரில் பலவிதமாகச் சொன்னார்கள்.

அவர் மலையா சென்று, அங்கே எஸ்டேட்டுகள் வாங்கி, அங்கேயே தங்கிவிட்டதாக ஒருவர் சொன்னார்.

"அதெல்லாம் தவறு. அவர் பணக்காரர்தான், அதனால் அவர் அங்கே போய் அதை வாங்கினார், இங்கே போய் இதை வாங்கினார் என்று சொல்வது தவறு. அவர் தெற்கே எங்கோ தன் சொந்தக் கிராமத்திற்குச் சென்று கிராமப்புனருத்தாரண சேவையில் இருப்பதாகக் கேள்வி" என்றார், அவரோடு வேலை செய்த பாங்கர் பராங்குசம்.

"ஷேர் மார்க்கட்டில் அவர் பெரிய பேர்வழி சார். அவரைக் கம்பீட் பண்ண எவராலும் முடியாது. அவர் இப்பொழுது பம்பாயில் பெரிய ஆளாக இருக்கிறார்" என்று எதிர் வீட்டு எல்லப்பன் கூறினார்.

"அவர் வடக்கே ஆசிரமத்தில் சேவை செய்வதாக ஒரு சாமியார் மூலம் நான் அறிந்தேன்" என்று உப்பு மண்டி குப்புசாமி சொன்னார்.

இவற்றில் யார் சொல்லுவது உண்மையென்று விளங்காமலிருந்தது. இதுபோன்று தினகரைப் பற்றிய பல வதந்திகள் இந்தப் பத்து வருடங்களாக உலவிக் கொண்டிருந்தன. அப்படியிருக்க, நான் திடீரென்று அவரை ரயிலில் சந்தித்தது ஆச்சரியமாக இருந்தது.

ரயில் இரண்டு ஸ்டேஷனைத் தாண்டிவிட்டது. இதுவரை கதவருகில் நின்றுருந்தவர் என் எதிரே வந்து உட்கார்ந்தார். நான் அவரை உற்றுக் கவனித்தேன். எதையும் ஆழ்ந்து

நோக்கும் கண்கள், சிகப்பான நிறம், மீசை வெளுத் திருந்தது. முகத்தில் கவலையின் ரேகைகள் படர்ந்திருந்தன. நான் உற்று நோக்குவதைக் கவனித்துவிட்டு, என்னைப் பார்த்தார். அவர் என்னை அடையாளம் கண்டு கொண்டார். என்னையும் என் குடும்பத்தாரையும் விசாரித்தார். அவரைப்பற்றித் தெரிந்துகொள்ள வேண்டுமென்று எனக்கு ஆவலாக இருந்தது.

“நீங்கள் இப்பொழுது சென்னையில் தான் இருக்கிறீர்களா?” என்றேன். “ஊம்...” என்றார். பின் சிறிதுநேரம் மௌனமாக இருந்துவிட்டு, “நான் ஒரு புத்தகத்தில் படித்தேன் வயோதிகப் பருவத்தில் அன்புகொள்ளல் உணவுக்குச் சமம் என்று. ஆனால் நான் சாரு! சாரு!..... ஆம் நிலத்திலும் நீரிலும் வாழும் பிராணிகள்கூட ஒன்றை ஒன்று நேசிக்கின்றன. ஆனால் நாம் மட்டும்...” என்று கூறி ஆகாயத்தை வெறித்து நோக்கினார். எனக்கு என்ன செய்வதென்று புரியவில்லை. ஏன் அப்படிச் கூறுகிறீர்கள் என்றேன். “ஆம் தம்பி, இது உண்மை. என் அனுபவத்திலிருந்து கூறுகிறேன் கேள். அமைதிதேட என்று என்னிடமிருந்த பொன்னையும் பொருளையும் அறியாமையால் அழித்த வரலாற்றை உனக்குக் கூறுகிறேன்” என்று அவர் சொல்லலானார்.

பதினைந்து ஆண்டுகளுக்கு முன்பு, ‘உலகம்’ பத்திரிகையில் எழுத்தாளானாக இருந்தேன். அத்துடன் பாங்கு ஒன்றில் வேலை பார்த்தேன். என் குடும்பத்தில் நான் தவிர வேறு ஒருவருமில்லை. என் தந்தை வைத்த நிலமும் வீடும் எனக்கிருந்தது. இதனால் தற்கால மனித சமுதாயம் விரும்பும் பொருளும் புகழும் எனக்குக் கிட்டியது. என் வாழ்வில் எனக்கொரு இலட்சியம் வேண்டும். வாழ்வில் எது உயர்ந்த நிலை? எது உயர்ந்த பண்பாடு? எது சிறப்பான வாழ்க்கை? என்று என்னை நானே கேட்டுக்கொண்டிருந்த நேரத்தில், நான் ஒரு சாமியாரை— உபன்யாசம் செய்பவனைக் கண்டேன். அவனது பெயர் சிவஞானமென்பது.

அவனுடைய உபன்யாசங்கள் எனக்கு மிகவும் பிடித்திருந்தன. அவன் கூறுவதெல்லாம் எனக்கு உண்மையென்பபட்டன. நானும் அவனும் நெருங்கிய நண்பர்களானோம். அவனிடம் நான் நாள் தவறாமல் மதத்தைப்பற்றிய பலவற்றைக் கற்று வந்தேன். அதற்காக வடமொழி பயின்றேன். புராண இதிகாசங்களையும் வேத வேதாந்தங்களையும் கற்றுத் தெரிந்தேன். வடமொழி, தமிழ் தவிர, பிற மொழிகளில் போற்றப்பட்ட மதக்கோட்பாடுகளையும் கண்டறிந்தேன். இவையெல்லாம் படித்ததும் மதத்தினிடம் எனக்கிருந்த பற்று வெறியாகவே மாறிவிட்டது. என்னுடனிருந்த சாமியாருக்குக் கண்ணை மூடிக்கொண்டு செலவழித்தேன்.

ஒருநாள் அந்தச் சாமியார் என்னிடம், காசியில் ஒரு பெரிய மடம் இருப்பதாகவும், அங்கு ஒரு மதகு— பெரிய மகான்— இருப்பதாகவும், இருவரும் அங்குச் சென்று அவருடைய போதனைகளைக் கேட்டுக்கொண்டு அங்கேயே இருந்து காலம் கழித்து விடலாம், அது புண்ணிய பூமி என்றும் கூறினான். அதன்பேரில், என்னிடம் ரொக்கமாக இருந்த பணத்தை எடுத்துக்கொண்டு கிளம்பினோம். பாதி வழியில் அந்தச் சாமியார் என்னைக் கைவிட்டு விட்டான். என் பணத்தில் ஒரு பகுதி அவனிடமிருந்தது. நான் அப்பொழுது அவனுடைய கபடத்தை அறியவில்லை. அவன் ஏதாவதொரு ஸ்தலத்தைப் பார்த்துவிட்டுப் பக்தி மேலீட்டால் சென்றிருப்பான்; எப்படியும் காசி வந்து சேருவான் என்று நினைத்தேன்.

நான் மட்டும் காசி சென்று அங்கிருந்த மடத்தை, அந்த மகானைக் கண்டேன். அப்பொழுது அவர் பிரான்சிலிருந்து இந்துமத போதனைபெற வந்திருந்த இளம்மாது ஒருவருக்கு மதபோதனை செய்வதில் முனைந்திருந்தார். அதைக் கண்டு அவரிடம் எனக்கிருந்த மதிப்பு இன்னும் அதிகமாயிற்று. “விஞ்ஞான ரீதியாக மதத்தை ஆராயப் புகுந்தால் ஒன்றும் மிஞ்சாது. அது தவறு. விஞ்ஞான உலகில் தவிர அது வேறு உலகில் பயன்படாது. மதத்தைப் பற்றியும் வேதோப

நிஷத் துக்களைப் பற்றியும் அறியவேண்டுமானால், இகத்தின் இன்பம் என்னும் மாயையில் சிக்காது. பரம் பற்றிய ஆராய்ச்சியில், அந்தப் பேரின்பத்தில் இறங்கி, முன்னோர்கள் வழிப்படி நடக்கவேண்டும். எளிமையான வாழ்வு, உண்மையான உள்ளம் இவற்றுடன் இருப்பதுதான் சிறந்த வாழ்வு” என்று அவர் கூறினார்.

மத மாயையில் மூழ்கிக்கிடந்த நான், “எளிமை, இரக்கம் உண்மையைக் காணும் பண்பு” இதைப் போதித்த அந்த குரு அணிந்திருந்த பட்டுப் பீதாம்பரத்தையும், வைரம் பதித்த உத்திராட்சத்தையும், பாலருந்திய தங்கக் கிண்ணத்தையும் கவனிக்கவில்லை. பிறரை எத்தி வாழ்ந்துவரும் அவருடைய தேகத்தின் பளபளப்பை, நான் அவருக்குப் பக்திமிகுதியால் பரமனின் அருளால் கிடைத்த ஜோதி என்று எண்ணி ஏமாந்தேன்.

எனக்கிருந்த வீடு, நிலம், இவற்றை அந்த மடத்தின் பெயருக்கு எழுதிவைத்தேன். ‘இரக்கத்தின் மொத்த வியாபாரி நான்தான். என் மூலம்தான் இரக்கம் செயல்பட வேண்டும்’ என்று போதனை செய்துகொண்டு, ஊரில் என் போன்றவர்களின் பணத்தை தம் மடத்தின் பெயருக்கு எழுதி வாங்கிக்கொண்டிருந்தார் அவர்.

வெளிநாடுகளில் தேய்ந்து உருக்குலைந்து வரும் இந்து மதத்தைப் பரப்பும் பணியில் ஈடுபட என்னை அனுப்பி வைத்தார். பல இடங்களிலும் இந்துமதப் பிரசாரம் செய்து விட்டு, ஐந்து ஆண்டுகளுக்குப்பிறகு மலேயாவிருந்து நான்தாய்தாட்டிற்குத் திரும்பிக் கொண்டிருந்தேன்.

அன்று நான் வந்த கப்பலில் ஒரு பெண்ணைச் சந்தித்தேன். அந்த நாள் என் வாழ்க்கைப் பாதையில் ஒரு முக்கியமான திருப்பமாகும். ஆம்! அந்தப் பெண்ணின் பெயர்தான் சாரு! மிகவும் எளிமையான தோற்றத்தோடு காணப்பட்ட அவள் கவர்ச்சிகரமாக இருந்தாள். துன்பத்

தின் நிழல் அவள் முகத்தில் படிந்திருந்தது. அவளிடம் எனக்கு இரக்கம் ஏற்பட்டது. அவள் தந்தை பட்டாளத்தில் வேலை செய்துகொண்டிருந்தவராம். பாவம்! இறந்து விட்டார். அவளுக்குத் துணை வேறு ஒருவரும் இல்லை. அநாதையான அவள் தனியாகத் தாய் நாட்டிற்குத் திரும்பிக் கொண்டிருந்தாள். அவளிடம் பேச்சுக் கொடுத்து இவற்றைத் தெரிந்து கொண்டேன்.

அன்று இரவு, நிலவு காய்ந்து கொண்டிருந்தது. எல்லோரும் நல்ல உறக்கத்திலிருந்தார்கள். எனக்கும் தூக்கம் வராததால் நான் எழுந்து மேல்தளத்திற்குச் சென்றேன். தளத்தின் ஒரு ஓரத்தில் அவள் நிற்கக்கண்டேன். கடலை உற்று நோக்கிக்கொண்டு அவள் நின்றிருந்தாள். துன்பம் தாளாமல் ஒருவேளை தற்கொலை செய்துகொள்ள நிற்கிறாளோ என்று எண்ணினேன். திக்கென்றது! அவள் அருகே சென்று பேச்சுக் கொடுத்தேன். 'பிறந்த பொன்னாட்டில் பெற்றவர்களைப் பறிகொடுத்துவிட்டு, அநாதையாகத் தாய்நாட்டிற்குள் நுழைகிறோம்' என்ற வருத்தத்தால், அவள் அழுதுகொண்டு நின்றிருந்தாள். "அநாதை ஒன்று எவருமே கிடையாது; எல்லோரும் கடவுளுடையை மக்கள்; படைத்தவன் காப்பான்; ஆதலால் உள்ளம் தளர்தல் கூடாது. அவளிடம் பக்திகொண்டு அவன் பாதங்களை வணங்குதலே மனத்திற்கு அமைதிதரும்" என்று அவளுக்கு ஆறுதல் கூறினேன். பிறகு எங்கள் மடத்தைப் பற்றியும், அதன் கோட்பாடுகளையும் கூறி, அவள் விரும்பினால் அதில் சேவை செய்யலாம் என்றும், அவள் போன்று பலர் அங்கிருப்பதாகவும் கூறினேன். அதற்கவள் இசைந்தாள். அதன்படி அவளை என்னுடன் அழைத்துச் சென்று மடத்தில் சேர்த்தேன். மதகுருவும் அவளைச் சேர்த்துக் கொண்டார். அந்த மடத்தில் உள்ள பல வேலைகளையும் அங்குள்ளவர்கள் பகிர்ந்து செய்வது வழக்கம். மதகுருவுக்குப் பணிவிடைசெய்ய, ஒரு நாளைக்கு ஒருவர் என்று முறைப்படி நடந்து வந்தது. வந்த புதிதில் சாரு உற்சாகத்துடனிருந்தாள். சிறிது நாட்களுக்கெல்லாம் அது மறைந்து

விட்டது. அவள் மெளனமாக வெகுநேரம் உட்கார்ந்திருப்பாள். பரமனைப்பற்றிய தியானத்தில் ஆழ்ந்திருப்பதாக நான் நினைத்துக் கொண்டேன். அடிக்கடி அவளைச் சந்தித்து, 'மடத்துக்கு சேவைசெய்து மதகுரு சொல்கிறபடி நடப்பதுதான் மனஅமைதி பெறும்வழி; அதுதான் சிறந்த நிலை; இந்த உலகத்தின் இன்பம் மாயை' என்று அவளுக்கு உபதேசித்து வந்தேன். நான் பேசிக்கொண்டிருக்கும்பொழுது அவள் முகத்திலிருந்து சோகம் மறைந்துவிடும். அவள் ஏதோ சொல்ல வாயெடுப்பாள். ஆனால் நிறுத்திக்கொள்வாள். ஏதாவது சந்தேகமிருந்தால் கேட்கும்படி கூறியும் அவள் கூறமாட்டாள். மறுபடி, மறுநாள் பார்க்கும்பொழுது அவள் முகத்தில் சோகம் கப்பி நிற்கும். என் மனது இதனால் கலக்கமுறும். ஒரு நாள் அவள் மிகவும் வாட்டமாகக் காணப்பட்டாள். அன்று அவளிடம் வழக்கப்படி என் போதனையை ஆரம்பித்தேன். பேச்சின் முடிவில், மறுநாள் குருவுக்குப் பணிவிடை செய்யும் வேலை அவளுடைய தென்றும், பயமாக இருப்பதாகவும் தெரிவித்தாள். 'பக்தர்களுக்கு பணிவிடை செய்வது சிறந்த சேவை; அதிலும் மதகுரு, மகானுக்கு செய்வது நாம் பெற்ற பேறு. அவர் மிகவும் நல்லவர். நமக்கெல்லாம் ஞானக்கண்ணை அளித்த மகான். அவரோடு, பூசை செய்வதில் உதவி செய்வதற்கு நாம் கொடுத்து வைத்திருக்கவேண்டு' மென்று கூறினேன். அவள் பேசாமலிருந்தாள்.

மறுநாள், நான் கங்கையில் குளித்துவிட்டு, பஜனையில் கலந்துகொண்டு, கோவிலுக்குச் சென்றுவிட்டு, மடத்திற்கு வந்தேன். அந்த வருடம் நடத்தவேண்டிய விழாவைப்பற்றிக் குருவிடம் கலந்து பேசவேண்டியிருந்தது. பூசை முடிந்ததும் தியானத்தில் ஆழ்ந்து விடுவார். ஆதலால் விரைவாக அவரைக் காணச் சென்றேன். அவருடன் எப்பொழுதும் இருக்கும் ஒரு இளம் சாமியார் வாயிற்படியில் உட்கார்ந்து தூங்கிக்கொண்டிருந்தான். அவனைத் தட்டிக் கேட்டதற்கு, தூக்கத்தோடு அவர் பூசை செய்துகொண்டிருப்பதாகத்

தெரிவித்தான். உள்ளே நான் கண்ட காட்சி என்னைத் திடுக்கிடவைத்தது. மதகுரு என்று நான் போற்றிய அந்த மகாபாவி, சாருவின் கைகளைப்பிடித்துக்கொண்டு அவளைத் தன் காமவெறிக்கு இணங்கும்படி துன்புறுத்திக் கொண்டிருந்தான். அவனுடைய பிடியில் சிக்கி, அவள் தவித்துக் கொண்டிருந்தாள். இதைக் கண்டதும் ஆயிரம் தேள் கொட்டியது போலிருந்தது எனக்கு. என் நரம்புகள் துடித்தன. எனக்கிருந்த ஆத்திரத்தில் பேசமுடியவில்லை. அவனைக் கொலை செய்துவிட வேண்டுமென்று நினைத்தேன். அவனை நெருங்கினேன். அவன் தன் அந்தஸ்து முழுவதையும் உபயோகித்து, எங்களை அழித்துவிடுவதாகப் பயமுறுத்தினான். அதற்காகப் பயப்படாமல் நான் அவன்மீது பாய்ந்த பொழுது, சாரு வந்து என் கையைப் பிடித்துக்கொண்டாள். என் உடல் முழுவதும் மின்சார ஓட்டம் ஏற்பட்டது. அவளுடைய கண்கள், 'எனக்கு வாழ்வுதா' என்று கெஞ்சின. அவளைக் கப்பலில் சந்தித்து நம்பிக்கை ஊட்டியது நினைவு வந்தது. என் உள்ளத்தில் ஒரு எண்ணம் பளிச்சிட்டது. இவனை ஒழிப்பதால் பயனில்லை. இந்த மடத்தையே ஒழித்துக் கட்டவேண்டும்; இதை உலகுக்குக் காட்ட வேண்டும் என்று நினைத்து, நான் சாருவின் கையைப் பிடித்துப் பரபரவென்று இழுத்துக்கொண்டு, மடத்தைவிட்டு வெளியேறினேன். ஏற்கனவே மெலிந்திருந்த அவளுக்கு அன்று ஏற்பட்ட அதிர்ச்சியினால் காய்ச்சல் வந்துவிட்டது. நான் அவளை மணந்து கொள்வதாக வாக்களித்தேன். அதைக்கேட்டு அவள் மகிழ்ச்சியடைந்தாள். அவள் உடல் நலமடைந்ததும், நாங்கள் இருவரும் இல்லறம் நடத்துவதாக இருந்தோம். ஆனால் அவள் தேறவில்லை. தேய்ந்து கொண்டே வந்தாள். ஒரு வாரம் கழித்து, ஒருநாள் இரவு அவள் எண்ணைவிட்டுப் பிரிந்துவிட்டாள். என் மனதும் அதோடு பேதலித்துவிட்டது. மடத்தை ஒழித்துக்கட்ட வேண்டுமென்பதற்கு நான் கூறியவற்றை யாரும் ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. என்னைப் பைத்தியக்காரனென்று ஏசினார். அதன்பிறகு நான் சென்னை வந்தேன். ஒரு நாள்

செய்தித்தாளில் சிவஞான சாமியார் என்பவர், சூதாடும் இடத்தில் குடிமயக்கத்திலிருந்து பிடிப்பட்டார் என்று இருந்தது. அதைக் கண்டதும், எனக்கு உலகத்திலிருந்த நம்பிக்கையே போய்விட்டது. நான் சாருவை அநியாயமாகக் கொன்றுவிட்டேன். எப்போழுதும் என் நினைவில் அவள் இருக்கிறாள்.

ஒவ்வொரு இரவும் நான் அவளைச் சந்திக்கிறேன். அவள் எனக்காக அறையில் காத்திருப்பாள். தம்பி! அதோ அந்த ஹோட்டல் மாடி மூன்றாம் எண் அறை விளக்கு எரிகிறது பார். காத்திருப்பாள். வருகிறேன்” என்றார். அவர் போய்க்கொண்டே இருந்தார். இப்பொழுது சிறிது இருட்டி விட்டது. எங்கும் விளக்குகள் எரிந்தன. நான் என் வீட்டிற்கு நடந்தேன். மறுநாள் காலை தினத்தாளில், “உலகம்” பத்திரிகை எழுத்தாளர் தினகரன், நேற்றிரவு திடீரென்று மரணமடைந்தார் என்று செய்தி வெளியாகி இருந்தது.

33. அடிகளும் ஐந்து ரூபாயும்

நான், பட்டுக்கோட்டையில், மாவட்டாண்மைக் கழக உயர்நிலைப்பள்ளியில் பயின்றுகொண்டிருந்த காலை, நானும் எனது இளவல் இரா. செழியனும், மற்றுஞ் சில தமிழார்வங் கொண்ட மாணவர்களும் சேர்ந்து “திருவள்ளுவர் இளைஞர் தமிழ்க் கழகம்” என்ற ஒரு அமைப்பை ஏற்படுத்திக்கொண்டு, அதன்மூலம் சொற்பயிற்சிக் கூட்டம், பொதுக்கூட்டம் ஆகியவைகள் நடத்தி வந்தோம்.

1937-38ஆம் ஆண்டில் நான் பள்ளி இறுதி வகுப்பில் பயின்று கொண்டிருந்தபோது, இந்தி எதிர்ப்பு இயக்கம் தமிழகத்தில் மிக வலுப்பெற்றிருந்தது. இந்தி எதிர்ப்பு இயக்கத்தில், “திருவள்ளுவர் இளைஞர் தமிழ்க் கழகம்” மிகவும் ஈடுபட்டுத் தீவிரமாகப் பணியாற்றிவந்தது. தமிழ்க் கழகத்தில் மாணவர்கள் மட்டும் பங்கு கொண்டிருந்ததால், மிகக் குறைவான பொருளாதார வசதியைக் கொண்டிருந்தது. மாணவர்கள் ஒவ்வொருவரும் திங்கள் ஒன்றுக்கு ஒரு அணா விதம் உறுப்பினர் கட்டணமாகச் செலுத்திய வகைகளில், ரூபாய் பன்னிரண்டு சேர்த்து வைத்திருந்தோம்.

அப்பொழுது ஈழத்து அடிகள் கருவூர் அறிவுதயக் கழக ஆசிரியர்; ஈழத்துச் சிவானந்த அடிகள் என்றபெயரில் இந்தி எதிர்ப்பு இயக்கத்தை முன்னின்று நடத்திவந்தார்கள். எங்கள் தமிழ்க் கழகம் அவரைப் பட்டுக்கோட்டைக்கு வரவழைத்துப் பொதுக்கூட்டம் ஒன்றில் பேசவைக்க வேண்டும் என்று முடிவு செய்தது. நான் தமிழ்க் கழகத்தின்

செயலாளர் என்ற முறையில், பட்டுக்கோட்டைக்கு வரும்படி தோழர் ஈழத்து அடிகளுக்கு எழுதிக் கேட்டிருந்தேன். அவரும் வர இசைவு தந்திருந்தார்.

நாங்கள் ஏதும் அறியாத இளம் மாணவர்களாக இருந்ததால், தோழர் ஈழத்து அடிகள் கருரிலிருந்து பட்டுக்கோட்டைக்கு வருவதற்கு ரூபாய் ஐந்து போதும் என்று நினைத்துக் கொண்டு, அந்தத் தொகையை அவருக்கு அனுப்பி வைத்திருந்தோம். அவர் குறிப்பிட்ட நாளில் வந்து சேர்ந்து விடுவார் என்றும் நினைத்துக்கொண்டோம். மேற்கொண்டு அவருக்கு நாங்கள் ஏதும் எழுதவில்லை.

தோழர் ஈழத்து அடிகள் அவர்கள், நாங்கள் அனுப்பி வைத்த ரூபாய் போதாது என்று கருதினாரோ, அல்லது மாநாட்டிற்குப் போகவேண்டியது இன்றியமையாதது என்று கருதினாரோ, எது என்று தெரியவில்லை. அவர் நாமக்கல்லில் நடைபெற்ற ஒரு மாநாட்டிற்கு அதேநாளில் போகப்போவதாகவும், பட்டுக்கோட்டைக்கு வருவதற்கில்லை என்றும் எங்களுக்குக் கூட்டத்தன்று வந்து சேரும்படி அஞ்சல் எழுதி விட்டார்.

மாணவர்களாகிய எங்களுக்குத் தோழர் ஈழத்து அடிகள்! மீது அடங்காத சினம் பொங்கிற்று. பிறகு தோழர் கே.வி. அழகிரிசாமி அவர்களை வைத்துக் கொண்டு கூட்டத்தை வெற்றிகரமாக நடத்தினோம்.

அறியாப் பருவத்தினராகிய நாங்கள், தோழர் ஈழத்து அடிகள் அவர்களிடமிருந்து, அவருக்கு அனுப்பிவைத்த ரூபாய் ஐந்தையும் வாங்கிவிடவேண்டும் என்று முயற்சி எடுத்தோம். சுமார் இருபது முடங்கல்கள் பணத்தைத் திருப்பி அனுப்பும்படி அவருக்கு வற்புறுத்திக் கண்டித்தெல்லாம் எழுதினோம். அவர் ஐந்து ரூபாயைத் திருப்பி அனுப்புவதைப்பற்றி ஏதும் குறிப்பிடாமல், "நாராயண

(அப்பொழுது எனக்கிருந்த பெயர்) நன் மாணவ! நலம்! தங்கள் மடல் வரப்பெற்றேன். நான் "இந்தி பொது மொழியா? தமிழ் பொது மொழியா? என்ற நூலை இலவசமாக வெளியிட்டுள்ளேன். அதற்கு நன்கொடை திரட்டி அனுப்ப வேண்டுகிறேன்" என்னும் கருத்துப்பட அவர் எழுதுவார். 'அந்த ஐந்து ரூபாயையும் திருப்பி அனுப்பிவைத்தால், பிறகு நிதி திரட்டி அனுப்புகிறோம்' என்று நாங்கள் அவருக்கு முடங்கல் எழுதுவோம். தோழர் ஈழத்து அடிகள் ஆற்றிவந்த தொண்டின் சிறப்பை அறியாமல், அவரிடம் முடங்கல்மூலம் சண்டையிட்டு வந்தோம்.

அவர் இன்னமும், அந்த ஐந்து ரூபாயைக் கொடுக்க வில்லை!

34. வெற்றுத் தோட்டா!

பட்டுக்கோட்டையில் தோழர் கே. வி. அழகிரிசாமிர அவர்கள், சுயமரியாதை இயக்கக் கருத்துக்களை மிகத்தீவி மாகப் பரப்பிவந்தார். தொடக்க நாட்களில் அவருக்குப் படு எதிரியாக இருந்து அவருக்குப் பல தொல்லைகள் கொடுத்து வந்தவர், காலஞ்சென்ற தோழர் வி. நாடிமுத்துப்பிள்ளை ஆவார்.

தோழர் வி. நாடிமுத்துப்பிள்ளை அவர்கள் பெரும் பணக்காரர். அவரிடம் பணபலம், படைபலம் ஏராளமாக இருந்தன. வறுமையிலும், ஏழ்மையிலும் உழன்ற தோழர் அழகிரிசாமி அவர்களுக்கு அவர் எல்லாவிதத் தொல்லைகளையும் கொடுத்து வந்தார். தோழர் அழகிரிசாமி அவர்கள் அவற்றையெல்லாம் சிறிதுகூடப் பொருட்படுத்தாமல், அஞ்சா நெஞ்சத்துடன், தம் நாவன்மையால் இளஞ்சூர் பட்டாளத்தைத் திரட்டித் தம் பக்கம் வைத்துக்கொண்டு, அரும்பணி ஆற்றிவந்தார்.

தோழர் அழகிரிசாமி அவர்களின் சொல்லுக்குச் சொல், எழுத்துக்கு எழுத்து, வாதத்திற்கு வாதம் நேரியமுறையில் எதிராக எடுத்துவைக்க முடியாத தோழர் நாடிமுத்துப் பிள்ளை அவர்கள், சில்லரை ஆட்களை ஏவிவிட்டுத் தோழர் அழகிரிசாமியைப் பொதுக்கூட்டத்தின் மூலமும், துண்டு அறிக்கைகள் மூலமும், இழித்தும் பழித்தும் கூறச் செய்து வந்தார்.

ஒருமுறை தோழர் அழகிரிசாமியைப் பற்றி இழி வாசத் தாக்குப் முறையில் துண்டு அறிக்கை ஒன்று தோழர்

நாடிமுத்துப்பிள்ளை அவர்களால் அடிக்கப்பட்டது. அந்தத் துண்டு அறிக்கை அச்சியற்றப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் போதே, ஒரு அறிக்கைத்தாள் தோழர் அழகிரிசாமி அவர்கள் கைக்குக் கிட்டியது. அன்று தோழர் அழகிரிசாமி அவர்களின் பொதுக்கூட்டம் ஒன்றும் இருந்தது. தோழர் நாடிமுத்துப் பிள்ளை துண்டு அறிக்கைகளை வெளியிடுவதற்கு முன்பே, தோழர் அழகிரிசாமி தம்மிடம் அகப்பட்ட அந்த அறிக்கையை எடுத்துக்கொண்டு பொதுக்கூட்டத்திற்கு வந்தார்.

பொதுக்கூட்டத்தில் அவர் பேசும்போது, “நாளை தோழர் நாடிமுத்து அவர்களால் வெளியிடப்படப்போகிற என்னைப்பற்றிய அறிக்கையை நானே இன்று உங்களிடம் படித்துக் காண்பிக்கிறேன்” என்று சொல்லிப் படித்துக் காட்டினார். அதில் அவரைப்பற்றி இழித்துக் கூறப்பட்டிருந்த வகைகளிலே, “அழகிரிசாமி ஒரு வெற்றுத் தோட்டா” என்பதும் ஒரு சொற்றொடராகும்.

“இழிவாகக் கூறியவர்களுக்கு இழிவான முறையிலேயே பதில் கொடுக்கவேண்டும்” என்று சற்று ஆத்திரங்கொண்ட தோழர் அழகிரிசாமி, “என்னை ஒரு வெற்றுத் தோட்டா என்று சொல்லி தோழர் நாடிமுத்து இழித்துக் கூறியுள்ளார். எனக்கு ஒரு மனைவியும் மூன்று மக்களும் உண்டு. தோழர் நாடிமுத்து அவர்களுக்கு மூன்று மனைவியர் உண்டு; ஆனால் ஒரு பிள்ளைகூட இல்லை. இப்பொழுது அவர் கூறட்டும் யார் வெற்றுத் தோட்டா என்று?” என்றார், இதைக் கேட்டவுடன், கூட்டத்தில் பெருத்த கையொலியும், ஏளனச்சிரிப்பொலியும் தொடர்ந்து சில வினாடிகள் எழுந்தன.

இந்தப் பேச்சைக் கேட்டறிந்த தோழர் நாடிமுத்துப் பிள்ளை அவர்கள் வெட்கப்பட்டு, அந்தத் துண்டு அறிக்கைகளை வெளிப்படுத்தாமலேயே இருந்துவிட்டார். அப்பொழுது அவர் மூன்று மனைவிமார்களைக் கொண்டிருந்தார்; ஆனால், குழந்தை ஏதும் இல்லாமலிருந்தார்.

35. கார்நிறக் கோன்

நானும் தோழர் க. அன்பழகன் அவர்களும் அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்தின் மூன்றாம் ஆனார்க வகுப்பில் படித்துக்கொண்டிருந்தபோது, ஒருநாள் மாலைப் பொழுதில், தில்லையில் அவரது வீட்டில் உட்கார்ந்து உரையாடிக் கொண்டிருந்தோம். அப்பொழுதுதான் புத்தாண்டு வகுப்புகள் துவக்கப்பட்டிருந்தன.

அந்த நாட்களில், தோழர் அன்பழகன் அவர்களின் தந்தையார் தோழர் மணவழகனார் (கலியாண சுந்தரனார்) அவர்கள்தாம், இயக்கத்தின் நாள்—கிழமை—திங்கள் இதழ்களை வரவழைத்துப் பொதுமக்களிடம் இயக்கம் வளர்வதற்கான முறையில் பரப்பி வந்தார்கள். இயக்க இதழ்கள், இயக்க நூல்கள் வேண்டுமானால், எல்லோரும் தோழர் அன்பழகன் அவர்கள் வீட்டைத்தான் நாடுவார்கள்.

நாங்கள் உரையாடிக் கொண்டிருந்தபோது, “அல்லையாண்டு அமைந்த மேனி அழகர்” (கருநீற அழகர்) ஒருவர் திடீரென்று உள்ளே நுழைந்தார். அவர் குறுகுறுத்த பார்வையும், சுறுசுறுப்பான அசைவும், மிடுக்கான தோற்றமும் கொண்டவராய்க் காணப்பட்டார். அவருடைய நடை நொடி நடிப்புக்களிலிருந்து, அவர் ஒரு மாணவர் என்பதைப் புரிந்து கொண்டோம்.

“இந்த வாரக் ‘குடியரசு’ இருக்கிறதா?” என்று அவர் ஆர்வமும் எழுச்சியும் கலந்த குரலில் கேட்டார்.

“இருக்கிறது! வேண்டுமா?” என்று கேட்டார் தோழர் அன்பழகன்

“ஆமாம்! ஒன்று கொடுங்கள்!” என்றார் அவர்.

‘குடி அரசு’ வாங்குகிற அளவுக்கு ஒரு மாணவர் வந்திருக்கிறாரென்பது, எனக்கும் தோழர் அன்பழகன் அவர்களுக்கும் மிக்க மகிழ்ச்சி ஏற்படுத்தியது. இயக்க மாணவர்கள் மிகவாகத் தோன்றாதிருந்த அந்தக் காலத்தில், இயக்க மாணவர் எவரேனும் ஒருவரைக் கண்டுவிட்டால், அவர் எங்களுக்கு மலைபோல் தென்படுவார். உடனே அவரைப் பற்றிய விவரம் அறியவேண்டும் என்ற ஆவல் எங்களுக்கு ஏற்பட்டது.

“நீங்கள் யார், எந்த ஊர், பெயரென்ன, இதற்கு முன் எங்கு பயின்றீர்கள், இயக்கப்பற்று நீண்ட நாட்களாக உங்களுக்கு உண்டோ?” என்று கேட்டேன்.

“நான் பல்கலைக் கழகத்தில் முதல் வகுப்பில் பயில வந்திருக்கிறேன். ஊர் சங்கொலிக் குப்பம். என் பெயர் தண்டபாணி. கடலூரில் படித்தேன். இந்தி எதிர்ப்புக் காலத்திலிருந்து இயக்க ஆர்வம் உண்டு.” என்றார் அவர்.

இப்படிப்பட்ட முறையில் அறிமுகம் ஆன தோழர் தண்டபாணி அவர்கள்தாம், பிற்பாடு தோழர் இரா. இளம்வழுதியாகக் காட்சிதந்தார்.

அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்தில், இயக்கத்தை மாணவர்களிடையே பரவச்செய்ததில் தோழர் இளம்வழுதி அவர்களுக்கும் முக்கிய பங்கு உண்டு. திராவிட மாணவர் இயக்கத்தைக் கட்டுக் கோப்போடும், அமைப்போடும் வளர்ப்பதில் அவர் தனி ஆர்வங் காட்டிவந்தார். அவர் அண்ணாமலை நகரில் எப்பொழுதும் ஐந்தாறு மாணவர்கள் பின்தொடர வட்டமிட்டுக் கொண்டிருப்பார். அவர் அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்தில் படித்துக்கொண்டிருந்த ஐந்தாறு மாணவர்களை மாணவர் இயக்கத்தில்

உறுப்பினராக்கி, அவர்களை 1945இல் திருச்சியில் நடைபெற்ற மாநில மாநாட்டிற்கும் அழைத்துக் கொண்டு வந்தார்.

அவர் பல்கலைக் கழகத்தின் பல்வேறு சங்கங்களில் ஈடுபாடு கொண்டிருந்ததோடு, உணவு விடுதி நிருவாகத்திலும் பங்குகொண்டு திறம்படச் செயலாற்றி வந்தார்.

அவர் பல்கலைக் கழகத்தில் படிக்கும் போது பல பேச்சுப் போட்டிகளில் கலந்துகொண்டு பரிசுகளாக நூல்கள், பதக்கங்கள், கோப்பைகள் ஆகியவற்றைப் பெற்றிருக்கிறார்.

தோழர் இளம்வழுதி அவர்கள் எதையும் திட்டம் போட்டு முறைப்படி ஒழுங்காகச் செய்து முடிக்கும் திறம்படைத்தவர்.

கழகக் கொடி பறக்க முடியாதிருந்த அண்ணாமலை நகரில், அதனைப் பறக்கவிட்ட முயற்சியில் தோழர் இளம்வழுதி அவர்களுக்குப் பெரும் பங்கு உண்டு.

அவர் அறிஞர் அண்ணா அவர்களால், 'பிளாக் பிரின்ஸ்' 'கார்நிறக் கோன்' என்று அன்போடு இளம்வழுதி அழைக்கப் படுவார்.

36. “அவரா நீங்கள்?”

சிறுவயதிலிருந்தே தாடியோடு கூடிய தோற்றப் பொலிவு என் உள்ளத்தைப் பெரிதும் கவர்ந்திருந்தது. கவர்ச்சிதரும் அழகான தாடியோடு கூடிய அறிவியல் அறிஞர்கள், தத்துவ அறிஞர்கள், அரசியல் தலைவர்கள், சமயத் தலைவர்கள் ஆகியவர்களை நேரில் காணும்போதும் சரி, அவர்களின் எழில்மிக்க படங்களை ஏடுகளில் காணும் போதும் சரி, அவர்களை உவகையோடு உற்றுக்காண்பதில் எனக்குத் தனிவிருப்பம் ஏற்பட்டிருந்தது. அந்த விருப்பம் என்னுள்ளத்தில் வேணவாவாக அரும்பி மலரத் தொடங்கிற்று.

நான் அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்தில் மூன்றாம் ஆனார்சு வகுப்பில் படித்துக்கொண்டிருந்தபோது, நாமும் தாடிவைத்துக்கொண்டால் என்ன என்ற எண்ணம் காய்த்துக் கனியத் தொடங்கிற்று. துணிந்து தாடி வளர்க்கத் துவங்கினேன். நான்காவது ஆனார்சு வகுப்பின் முதல் பருவம் முடியும் காலம் வரையில் தாடி வைத்திருந்தேன். செப்டம்பர் திங்கள் விடுமுறை நாட்களைக் கழிப்பதற்குச் சொந்த ஊருக்குச் சென்றிருந்தேன். உற்றார் உறவினர் “தாடி வயதான தோற்றத்தைத் தருகிறது; எனவே அதனை எடுத்துவிடு” என்று வற்புறுத்தினார்கள். நானும் இணங்கி எடுத்துவிட்டேன். பின்னர் நானும் எனது மைத்துனரும் பெரியார் அவர்களைப் பார்க்க ஈரோடு சென்றிருந்தோம். அப்போது தோழர் ஈ. வெ. சி. சம்பத் அவர்கள், சென்னைப் பச்சையப்பன் கல்லூரியில் படித்துக்

கொண்டிருந்தார். விடுமுறைக்காக வந்திருந்தார். அப்பொழுது நானும் அவரை அறியமாட்டேன்; அவரும் என்னை அறியமாட்டார். அவர் யார் என்பதைப் பிறரிடம் வினாவித் தெரிந்துகொண்டேன். நாங்கள் சென்ற முதல் நாள், நண்பகல் உணவு முடிந்தவுடன், பெரியார், சம்பத், அவர் தந்தையார், ஆவுடையப்பன், நான் ஆகிய எல்லோரும் உட்கார்ந்து உரையாடிக் கொண்டிருந்தோம். என்னை அடுத்துத் தோழர் சம்பத் அவர்கள் உட்கார்ந்திருந்தார்.

நான், “நீங்கள் பச்சையப்பன் கல்லூரியில் படிக்கிறீர்களா?” என்று அவரைக் கேட்டேன். “ஆமாம்!” என்றார். “எந்த வகுப்பு?” என்றேன். “முதல் வகுப்பில் படிக்கிறேன்!” என்றார். அவர் திரும்ப என்னைப் பார்த்து, “நீங்கள் என்ன செய்து கொண்டிருக்கிறீர்கள்?” என்று கேட்டார். “நான் அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்தில் படித்துக்கொண்டிருக்கிறேன்!” என்றேன். “எந்த வகுப்பில் படிக்கிறீர்கள்?” என்றார்; “நான்காம் ஆனர்சு வகுப்பில் படித்துக்கொண்டிருக்கிறேன்!” என்றேன்.

“அங்கே தாடிவைத்துக்கொண்டு நாராயணசாமி என்று ஒருவர் இருக்கிறாராமே” என்றார்; “ஆமாம்!” என்று புன்சிரிப்போடு கூறினேன். “அவரை உங்களுக்குத் தெரியுமா?” என்றார்; “தெரியும்!” என்றேன். “அவரோடு நெருங்கிய பழக்கம் உங்களுக்கு உண்டா?” என்றார்; “உண்டு!” என்றேன். “அவர் நமது இயக்கப் பற்றுடையவராமே?” என்றார்; “ஆமாம்!” என்றேன். “அவர் எப்படி?” என்றார்; அதற்குமேல் என்னை என்னால் மறைத்து வைத்துக்கொள்ள முடியவில்லை. நான் சிரித்துக் கொண்டு “அவர்தான் நான்!” என்றேன். தோழர் சம்பத் அவர்கள் உடனே வியப்படைந்து, “அவரா நீங்கள்?” என்றார். “ஆமாம்!” என்றேன். “தாடி உண்டு என்று சொன்னார்களே!” என்றார். “தாடி வைத்திருந்தேன். நான்கு நாட்களுக்கு முன்புதான் எடுத்துவிட்டேன்!” என்றேன். பிறகு நீண்ட நேரம் உரையாடிக் கொண்டிருந்தோம்.

இதுதான் நானும் தோழர் சம்பத் அவர்களும் கூடிப் பேசிய முதல் தடவையாகும். அப்பொழுதெல்லாம் தோழர் சம்பத் அவர்களுக்கு இயக்கப்பற்று உண்டேதவிர, இயக்க நடவடிக்கைகளில் ஆர்வமோ, எழுச்சியோ இருப்பதில்லை.

பிறகு பச்சையப்பன் கல்லூரி விடுதியில் இரண்டாம் முறையாக அவரைக் கண்டேன். அப்பொழுது அவர் கல்லூரி ஆசிரியர்களும், மாணவர்களும், மாணவிகளும் கண்டு அஞ்சும்படியான முரட்டு மாணவர்களின் கூட்டத்திற்குத் தலைவராக விளங்கினார். காலஞ்சென்ற பேராசிரியர் வரதராசன் அவர்கள் தான், அவருக்கு உற்ற நண்பர், 'முரட்டு மாணவர் சம்பத்' துக்கும், 'கனிவான அரசியல் தலைவர் சம்பத்துக்கும்' இடையில் எவ்வளவோ மாறுதல்கள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன.

37. “நீ உருப்படப் போவதில்லை”

1938 ஆம் ஆண்டில், நான் சென்னை பச்சையப்பன் கல்லூரியில் படித்துக் கொண்டிருந்தபோது, (பிறகு இடையில் படிப்பை நிறுத்திவிட்டு, மறு ஆண்டில் அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்தில் படிக்கச் சென்று விட்டேன்) இந்தி எதிர்ப்பு இயக்கம் சென்னையிலும், பிற இடங்களிலும் மிகத் தீவிரமாகப் பணியாற்றிக் கொண்டிருந்தது. இந்தி எதிர்ப்பு மறியல் நாள்தோறும் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது. பலர் சிறையில் தள்ளப் பட்டிருந்தார்கள். சிலர் சிறைக்குள்ளே புகுந்து கொண்டிருந்தார்கள்; சிலர் சிறையிலிருந்து வெளியே வந்து கொண்டிருந்தார்கள். முக்கிய தலைவர்கள் வெளியே வரும்போது வரவேற்பும், ஊர்வலமும், பொதுக் கூட்டமும் நடைபெறுவது உண்டு.

ஒரு நாள் சென்னை மத்திய சிறையிலிருந்து சில முக்கிய மானவர்கள் வெளிவருகிறார்கள்; அவர்களுக்கு ஐலண்டு திடலில் வரவேற்பு அளிக்கப்படும்; பிறகு அவர்கள் ஊர்வலமாக அழைத்துச் செல்லப்படுவார்கள் என்ற செய்தியறிந்து நான் ஐலண்டு திடலுக்குச் சென்றிருந்தேன். சிறையிலிருந்து வெளிவந்தவர்களுக்கு மாலைகள் சூட்டி, அவர்களைக் கோச்சு வண்டியில் உட்காரவைத்து, ஒலி முழக்கங்கள் எழுப்பி ஊர்வலமாகப் புறப்பட்டனர். ‘தமிழ்—வாழ்க!’ ‘இந்தி—ஒழிக’, ‘ஆச்சாரியார் ஆட்சி—ஒழிக!’ என்பன போன்ற ஒலி முழக்கங்கள் விண்ணதிர எழும்பின. ஒருவர் எங்கேயோ நினைவாக, “என். வி. நடராசன்” என்று

சொல்லியபோது, "ஒழிக" என்று குரலெழுப்பினர். பக்கத்தில் வந்துகொண்டிருந்த பலரும் சிரித்தார்கள். எல்லோரும் சிரிப்பதைப் பார்த்த பிறகுதான், அவர் தாம் தவறான ஒலி முழக்கத்தை எழுப்பிவிட்டோம் என்பதை உணர்ந்து, ஏமாந்த புன்சிரிப்பு சிரித்தார். அவர் யார் என்றால், அவர்தான் தோழர் என். வி. நடராசன்! அப்பொழுது நான் கூட்டத்தோடு கூட்டமாக வந்துகொண்டிருந்த பலரில் ஒருவனாகக் காட்சியளித்தேன். பிறகு 1944 இல் சென்னையில் நடைபெற்ற சுயமரியாதை மாநாட்டின் போதுதான், முதன்முதலாக அவரும் நானும் அறிமுகப்படுத்திக் கொள்ளும் வாய்ப்பு ஏற்பட்டது.

தோழர் என். வி. நடராசன் அவர்களின் பொதுத் தொண்டின் பலன் காங்கிரசுக் கட்சி, தமிழர் இயக்கம், நீதிக்கட்சி, சுயமரியாதை இயக்கம், திராவிடக் கழகம், திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் ஆகிய அமைப்புகளுக்கு முறையே வளர்ச்சியையும், முற்போக்கான வரலாற்றையும் காட்டும் வகையில் பயன்பட்டு வந்திருக்கிறது. அவர் ஆர்வத்திற்கும், எழுச்சிக்கும், உண்மைப்பற்றுக்கும், நேரிய உழைப்பிற்கும், பொதுநலம் பேணும் தன்மைக்கும், செயலாற்றும் திறமைக்கும், சலியா முயற்சிக்கும், எளிமைப்போக்கிற்கும் எடுத்துக்காட்டாக என்றென்றும் விளங்கி வந்திருக்கிறார். அவர் தொடர்பு கொண்ட அவ்வளவு அமைப்புகளிலும் அவற்றின் தலைவர்களால் மிகமிகப் போற்றிப் பாராட்டப்பட்டு, அவர்களின் மிக நெருங்கிய நம்பிக்கைக்கு உரிய ஒருவராகவே காட்சியளித்து வந்திருக்கிறார். அவரது நேரிய தொண்டுள்ளம் அவரை நாளுக்கு நாள் உயரிய நிலைமைக்கு உயர்த்திக்கொண்டு போகிறது.

அவர் காங்கிரசில் மிகத் தீவிரத் தொண்டராகப் பணியாற்றிய காலத்திலிருந்தே, அறிஞர் அண்ணா அவர்களுக்கு மிக நெருங்கிய நண்பராக இருந்து வருபவராவர். அவர் அந்த நாட்களில் கட்சி என்னும் பேச்சு எழும்போது. நெருப்பின் தன்மையோடும், நட்பு என்னும் பேச்சு எழும்

போது தண்ணீரின் தண்மையோடுந்தான் அறிஞர் அண்ணா அவர்களை அணுகுவாராம். தோழர் நடராசன் அவர்களை கேலி—கிண்டல் சுழலிலே சிக்கவைத்து மகிழுவது என்பது அண்ணா அவர்களுக்கு அந்தக் காலத்திலிருந்தே அமைந்து விட்ட வேடிக்கை விளையாட்டாகும்.

தோழர் என். வி. நடராசன் அவர்கள் கூட்டாய இந்தித் திணிப்பை எதிர்த்துப் பேசிவிட்டு, காங்கிரசு உறுப்பினர் தகுதியையும் விட்டுவிட்டுக் காங்கிரசுக் கூட்டத்தை விட்டு வெளியேறும்போது, கூட்டத்திற்குத் தலைமை தாங்கிய காலஞ் சென்ற தோழர் எஸ். சத்தியமூர்த்தி அவர்கள், “நீ உருப்படப் போவதில்லை!...” என்று சபித்தாராம்! அவரது வாக்கைத் தோழர் நடராசன் அவர்கள் இன்று பொய்யாக்கிக் காண்பித்துவிட்டார்கள். அவர் காங்கிரசிலேயே தொடர்ந்து இருந்திருந்தால், சத்தியமூர்த்திக் குழுவினர் உருப்பட விட்டிருப்பார்களா என்பது ஐயப்பாடே!

38. கள்ளமில்லா வெள்ளையுள்ளம்!

நான் அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்தில் படித்துக் கொண்டிருந்தபோது 1943 ஆம் ஆண்டில், தில்லைநகரை அடுத்த சிற்றூரில் நடைபெற்ற நீத்தார் நினைவுநாள் கூட்டம் ஒன்றில் கலந்துகொள்ள, அவ்வூர் நண்பர்கள் என்னை அழைத்துச் சென்றார்கள்.

நான் கூட்டம் நடைபெற்ற இடத்தை நோக்கி நெருங்கிக் கொண்டிருந்தபோது, கூட்டம் தொடங்கப்பெற்று ஒருவர் பேசிக் கொண்டிருந்தார். அவருடைய குரல் பட்டுக்கோட்டை தோழர் கே. வி. அழகிரிசாமி அவர்களின் குரல்போன்ற சாயல் உடையதாகவும், அவருடைய பேச்சு தோழர் அழகிரிசாமி அவர்களுடையதைப் போன்று கேலி கிண்டல் விரவியதாகவும் காணப்பட்டன. "அழகிரிசாமியின் வாரிசு" போலிருக்கிறது என்று வியப்புணர்ச்சியுடன் எண்ணிக்கொண்டு, விழாக் கூட்டத்திடையே சென்று அமர்ந்தேன். எடுப்பான தோற்றமும், நிமிர்ந்த போக்கும், மிடுக்கான அசைவுகளும் கொண்ட ஒருவர் நின்று பேசிக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டேன். "பேசிக்கொண்டிருப்பவர் யார்?" என்று என் அருகில் அமர்ந்திருந்த நண்பர் ஒருவரைக் கேட்டேன். "இவர்தான் காஞ்சி கலியாண சுந்தரம்!" என்றார் அந்த நண்பர். கேள்விப்பட்டிருந்த ஒருவரை நேரில் காணவும், கண்டு அளவளாவவும் அன்று வாய்ப்பு ஏற்பட்டது கண்டு மகிழ்ச்சியுற்றேன்.

மிக நீண்ட நாட்களாகத் தொடர்ந்து இயக்கப்பணி ஆற்றிவருகிற ஒரு சில முக்கியமானவர்களில் தோழர்

காஞ்சி கலியாணசுந்தரம் அவர்களும் ஒருவராவார். அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் அரசியலில் உலகில் பங்கு கொள்ளாது கல்லூரி மாணவராக இருக்கும்போதே, தோழர் கலியாணசுந்தரம் அவர்கள், காஞ்சி மாநகரில் பகுத்தறிவு இயக்கப் பணிகளையும், நீதிக்கட்சிப் பணிகளையும் மிகத்தீவிரமாகச் செய்துவந்தவராவார். காஞ்சிபுரத்தில் இயக்கம் வளர்வதற்கு ஆரம்பக் காலத்தில் அடிப்படை கோலியவர் தோழர் காஞ்சியார் என்றால் அது மிகையாகாது, கோயில் களும், வைதீகர்களும் மிகுதியாகவுடைய காஞ்சி புரத்தில், ஆரம்ப நாட்களில் இயக்கத்தை வளர்ப்பது என்பது அவ்வளவு எளிதான செயலல்ல. வைதீகம் வழங்கிய கல்லடி, சொல்லடி, வல்லடி ஆகியவைகளையெல்லாம் தன்னந்தனியாக இருந்து தாங்கி, அவைகளை எதிர்த்து நின்று, இயக்கத்தை மெல்லமெல்ல, ஆனால் உறுதியாக வளர்த்து விட்டவர் அவர்தான்.

தோழர் கலியாணசுந்தரம் அவர்கள் பேச்சிலும் எழுத்திலும் வல்லவர். நடிப்பதிலும் ஆர்வங்கொண்டவர். எதற்கும் அஞ்சாமை; மனத்தில் பட்டதை அப்படியே வெளியிடும் தன்மை; மனத்திற்குப் பிடிக்காதவர்களை அவர்கள் யாராயிருந்தாலும் சரி வெளிப்படையாகப் புறக்கணிக்கும் தன்மை; நண்பர்களிடத்தில் குழந்தைபோல் பழகுதல்; மிக நெருங்கிய நண்பர்களிடத்தில் மிக்க அன்புரிமை பாராட்டுதல் போன்ற பண்புகள் அவரிடம் சிறக்கக் காணப்பெறும். அவர் அரசியல்—பொருளாதார—சமுதாயப் பிரச்சினைகள் பற்றி நுணுக்கங்களைத் தெளிவாக அறிந்துகொள்ளும் ஆற்றல் பெற்றவர். அவர் உள்ளங்கவர்ந்த தத்துவப் பேராசிரியர்களிலே காலஞ்சென்ற தோழர் எம். என். ராய் அவர்கள் முக்கியமான ஒருவராவார். தோழர் கலியாணசுந்தரம் அவர்களுக்கு யாராவது ஒருவரிடத்தில் மிக்க அன்பும் — மிக்க மதிப்பும் — மிக்க மரியாதையும் உண்டு என்றால், அவர்தான் அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் ஆவார்கள்.

தோழர் காஞ்சியார் அவர்கள் நீண்டகாலமாகவே பத்திரிகைத் தொழிலில் மிகவும் ஈடுபாடுடையவர். அவர் 'குமாரவிகடன்', 'விநோதன்', 'ஊழியன்', 'போர்வாள்' ஆகிய இதழ்களில் பணியாற்றி வந்தார். இப்பொழுது அவரது பணியை 'நம் நாடு' பெற்று வருகிறது.

அவர் அறிஞர் அண்ணா அவர்களோடு சேர்ந்து 'சந்திரோதயம்', 'சந்திரமோகன்', 'நீதிதேவன் மயக்கம்' ஆகிய நாடகங்களில் சிறு சிறு உறுப்புகள் ஏற்று நடித்து மிருக்கிறார்.

அவருடைய பேச்சு அழுத்தந்திருத்தமாகவும், கேலியும் கிண்டலும் நிறைந்து நகைச்சுவை மிக்கதாகவும் இருக்கும். அவருடைய பேச்சுக்களிலும் எழுத்துக்களிலும் புனலின் தன்மையைவிட அனலின் தன்மையே மிகுந்து காணப்படும்.

தோழர் காஞ்சி கலியாணசுந்தரம் அவர்களின் சொற்கள் சிலபோது கடுமையானவையாக இருந்தாலும், அவரது உள்ளம் கள்ளமில்லா வெள்ளையுள்ளம் என்பது அறியத் தக்கதாகும்.

டாக்டர் நாவலர் அவர்களின் நூல்கள்

சிந்தனை மலர்கள்	13-50
நற்றிணைக் காட்சிகள்	15-00
இதயம் பெறும் இன்பம்	4-00
அண்ணாவோடு வாழ்ந்த அந்தச் சிறைவாசம்	8-00

பாரி நிலையம்

184, பிராட்வே :: சென்னை-1